

LIANE **MORIARTY**

Secretul soțului

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ADEVĂRUL POATE SCHIMBA TOTUL!

TREI

FICTION
CONNECTION

Liane Moriarty

Secretul soțului

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

Trei

*Pentru Adam, George și Anna.
Și pentru Amelia.*

A greși este omenesc; a ierta este dumnezeiesc.
Alexander Pope

Vai, sărmana Pandora! Zeus o mărită cu Epimeteu, un bărbat nu foarte inteligent pe care ea nici măcar nu-l cunoștea, și-i dă un misterios borcan acoperit. Nimeni nu-i spune Pandorei ce-i cu borcanul. Nimeni nu-i spune să nu-l deschidă. Firește că ea deschide borcanul. Ce era să facă? De unde era să știe că din el se vor răspândi în lume toate relele și că în borcan va rămâne doar speranța? De ce nu scria nimic pe el, un avertisment, acolo?

Și-apoi toți suntem, vai, asemeni Pandorei. Unde îți este voința? Ți s-a spus să nu deschizi cutia, dar tu, repede să-ți bagi nasul, ca orice femeie roasă de curiozitate, și-acum uite ce-ai făcut și câte-ai pătit. Dar, în primul rând, era un borcan, nu o cutie, și în al doilea rând, de câte ori să mai repete, nimeni nu i-a spus să nu-l deschidă!

Luni

1

Totul s-a întâmplat din cauza Zidului Berlinului.

Dacă n-ar fi fost Zidul Berlinului, Cecilia n-ar mai fi găsit scrisoarea și acum n-ar mai fi stat la masa din bucătărie, dorindu-și să n-o deschidă.

Plicul era de culoare gri, acoperit cu un strat subțire de praf. Cuvintele de pe partea din față erau scrise cu un pix cu pastă albastră și vârf subțire, iar scrisul atât de familiar parcă era al ei. L-a întors pe cealaltă parte. Era lipit cu o bucată de scotch. Oare când a fost scris? Părea vechi, scris cu mulți ani în urmă, dar nu-și dădea seama câți.

Nu, n-avea de gând să-l deschidă. Era absolut clar că nu trebuia să-l deschidă. Era cea mai hotărâtă persoană pe care o cunoștea și se decisese deja să nu deschidă scrisoarea, așa că n-avea rost să se mai gândească.

Deși, acum pe bune, dacă ar deschide-o, ce mare scofală? Orice femeie s-ar grăbi s-o facă. S-a gândit pe rând la toate prietenele ei și la ce i-ar răspunde ele dacă ar fi să le întrebe chiar în clipa asta la telefon ce să facă.

Miriam Openheimer: Da. Deschide-o.

Erica Edgecliff: Mai întrebi? Deschide-o, ce mai stai?

Laura Marks: Da, ar trebui s-o deschizi și apoi s-o citești cu voce tare ca să aud și eu.

Sarah Sacks: N-ar avea niciun rost s-o întrebe pe Sarah, pentru că Sarah nu reușea niciodată să se hotărască. De câte ori o întreba Cecilia dacă dorește ceai sau cafea, ea stătea să se gândească un minut întreg, încruntată și nehotărâtă dacă să vrea una sau alta și,

până la urmă, zicea: „Cafea! Nu, stai, mai bine ceai!” O decizie ca asta i-ar provoca o comoție cerebrală.

Mahalia Ramachandratî: Categoriic nu! Ar fi o lipsă de respect față de soțul tău. Nu trebuie s-o deschizi.

Poate că Mahalia, cu ochii ei mari, căprui și privirea aia de om cinstit, este uneori cam prea categorică.

Cecilia a lăsat scrisoarea pe masa din bucătărie și s-a dus să pună ibricul pe foc.

La naiba cu Zidul Berlinului, cu Războiul Rece și cu cine o fi fost ăla care, în 1940 sau când o fi fost, a găsit cum să rezolve problema cu nemernicii de nemți; individul care a pocnit din degete și a zis „Fir-aș al naibii, am găsit soluția! Vom construi un afurisit de zid mare și lat, ca să-i ținem acolo pe bulangii!”

Bine, probabil că nu s-a exprimat chiar așa, ca un sergent-major britanic.

Esther ar ști cine a venit cu ideea de a construi Zidul Berlinului. Probabil că Esther ar ști să-i spună și când s-a născut acela. Pentru că a fost un bărbat, desigur. Doar un bărbat putea să vină cu o idee atât de crudă: atât de tâmpită și totuși atât de eficientă, deși brutală.

Făcea cumva discriminare de gen?

Cecilia a umplut ibricul, a închis robinetul și a șters stropii de apă de pe chiuvetă, lustruind-o bine cu un prosop de hârtie.

Săptămâna trecută, chiar înainte să înceapă ședința comitetului pentru festivități, o mamă de la școală, care avea trei băieți aproape de aceeași vârstă cu cele trei fiice ale Ceciliei, spusese despre o remarcă de-a ei că a fost „nițeluș cam sexistă”. Cecilia nu-și mai aducea aminte ce anume spusese, dar fusese o glumă. Și în fond ce, femeile nu aveau voie să fie sexiste în următoarele două sute de ani până egalau scorul?

Da, poate că era sexistă.

Apa din ibric a fiert. Femeia a rotit ușor pliculețul de ceai Earl Grey, uitându-se cum rotocoalele negre se dispersau în apă ca o

cerneală. Existau lucruri și mai grave decât a fi sexist. De exemplu, ai putea fi genul de persoană care gesticulează strângându-și vârfurile degetelor atunci când spune „nițeluș”.

A oftat uitându-se la ceașca de ceai. Acum ar fi bun un pahar de vin, dar renunțase la alcool pe perioada Postului Mare. Mai rămăseseră doar șase zile. Avea o sticlă scumpă de vin roșu pusă deoparte pentru ziua de Paște, când treizeci și cinci de adulți și douăzeci și trei de copii urmau să vină la masa de prânz, așa că nu putea s-o deschidă. La ea sărbătoreau Paștele, Ziua mamei, Ziua tatălui și Crăciunul. John-Paul avea cinci frați mai mici, toți căsătoriți și cu copii. Deci venea lume multă. Însă planificarea era cheia. O planificare minuțioasă.

Și-a luat cana de ceai și s-a dus cu ea la masă. De ce renunțase la vin în Postul Mare? Polly a fost mai rezonabilă. Ea renunțase la gemul de căpșuni. Cecilia nu observase la Polly decât o pasiune trecătoare pentru gemul de căpșuni, deși acum, bineînțeles, o surprindea stând și holbându-se cu jind în frigider. Puterea negației.

— Esther! a strigat ea.

Esther era în camera de alături și se uita împreună cu surorile ei la emisiunea *The Biggest Loser*, mâncând toate dintr-o pungă uriașă de chipsuri cu sare și oțet aromatic rămasă de-acum câteva luni, de la grătarul de Ziua națională a Australiei. Cecilia nu înțelegea de ce le plăcea celor trei fiice ale ei, fete suple de altfel, să se uite la niște supraponderali care nădușeau făcând gimnastică, plângeau și se înfometau. Nu păreau să deprindă niște obiceiuri alimentare sănătoase. Ar trebui să se ducă la ele și să le confiște punga de chipsuri, doar că la cină toate mâncaseră somon cu broccoli fără să comenteze, iar ea nu mai avea putere să se certe.

De la televizor s-a auzit o voce puternică:

— Nu obții nimic gratis!

Nu strica să audă și fiicele ei. Nimeni nu știa mai bine decât Cecilia! Și totuși, nu-i plăcea expresia de ușoară repulsie care apărea

în trecăt pe chipurile lor tinere și senine. Avea întotdeauna mare grijă să nu facă remarci negative despre aspectul fizic al unei persoane în fața fetelor, ceea ce nu se putea spune despre prietenele ei. Chiar zilele trecute, Miriam Openheimer spusese cu voce tare încât auziseră și fiicele ei, aflate la o vârstă când erau foarte ușor impresionabile:

— Dumnezeule, ia uitați-vă ce burtă am făcut!

Apoi și-a apucat carnea cu vârful degetelor ca și când ar fi fost ceva dezgustător. Bravo, Miriam, de parcă și-așa fetele noastre nu sunt bombardate zilnic cu un milion de mesaje care le sugestionează să-și disprețuiască corpul.

Adevărul este că Miriam a cam făcut colăcel în jurul taliei.

— Esther! a strigat ea din nou.

— Ce e? a întrebat Esther cu o voce calmă și prefăcută, care Ceciliei i s-a părut că o imita inconștient pe a ei.

— A cui a fost ideea de a construi Zidul Berlinului?

— Mi se pare că a lui Nikita Hrușciov! A răspuns imediat Esther, pronunțând cu mare plăcere numele cu rezonanță exotică și cu un accent rusesc în propria ei interpretare. A fost un fel de prim-ministru al Rusiei, doar că era premier. Dar s-ar putea să fi fost...

Surorile ei au reacționat imediat cu obișnuita lor politețe impecabilă.

— Gura, Esther!

— Esther! Nu aud ce zice la televizor!

— Mulțumesc, scumpo!

Cecilia a sorbit din ceai și și-a imaginat că se întoarce în timp ca să-l pună la punct pe acest Hrușciov.

Nu, domnule Hrușciov, nu se poate să construiești un zid. Cu asta nu veți dovedi că regimul comunist funcționează bine. Nu va funcționa bine deloc. Uite, sunt de acord că nici capitalismul nu întruchipează perfecțiunea! Stai să-ți arăt ultimul extras de cont al cârdului meu de credit. Dar chiar trebuie să-ți pui creierașul la contribuție să găsești

altceva.

Și atunci, cincizeci de ani mai târziu, Cecilia n-ar mai fi găsit această scrisoare care o făcea să se simtă atât de... cum să zică?

Dezorganizată. Da, ăsta era cuvântul.

Îi plăcea să fie organizată. Era mândră de capacitatea ei de a se organiza. Viața ei de zi cu zi era alcătuită dintr-o mie de piese mai mici – „Să cumpăr coriandru”, „S-o tund pe Isabel”, „Să gălesc pe cineva care să stea cu Polly la balet marți cât timp o duc pe Esther la logoped” – asemenea unui puzzle uriaș din cele la care Isabel stătea ore în șir ca să le facă. Și totuși, Cecilia, care n-avea destulă răbdare pentru puzzle-uri, știa exact de unde provenea fiecare piesă din viața ei și unde trebuia să fie pusă.

Sigur, poate că viața Cecilei nu era atât de interesantă sau impresionantă. Era mama unor fete care mergeau la școală și consultant cu normă parțială la firma Tupperware, nu actriță sau statistician sau o poetă care locuiește în Vermont. (Descoperise de curând că Liz Brogan, o fostă colegă de liceu, era acum o poetă recunoscută și locuia în Vermont. Liz, care mânca brânză și sendvișuri cu pateu Vegemite¹ și pierdea mereu autobuzul. Cecilia a avut nevoie de toată tăria ei de caracter ca să nu se necăjească din cauza asta. Nu că voia și ea să scrie poezii. Dar totuși. S-ar fi zis că, dacă cineva avea să ducă o viață obișnuită, atunci aceea ar fi fost Liz Brogan.) Firește, Cecilia nu aspirase la nimic altceva decât la o viață obișnuită. *Iată-mă-s – o mămică provincială obișnuită*, se pomenea zicându-și uneori, de parcă cineva o acuza că năzuise să devină altceva, ceva mai mult de-atât.

Alte mame povesteau că se simt copleșite, că le venea greu să se concentreze chiar și pe un singur lucru și ziceau mereu:

— Cum reușești să le faci pe toate, Cecilia?

¹ Cremă tartinabilă, specific australiană, pe bază de drojdie de bere.

Ea nu știa ce să le răspundă. De fapt, nici nu prea înțelegea ce li se părea așa de greu.

Dar acum, nu se știe de ce, avea impresia că totul e într-un fel compromis. Nu avea sens.

Poate că n-avea legătură cu scrisoarea. Poate că era ceva hormonal. Era „probabil la premenopauză”, vorba doctorului Mearthur. („Ba nu sunt!” replicase automat Cecilia, de parcă auzise o glumă insultătoare.)

Poate că era o fază de ușoară anxietate cu care știa că se confruntă unele femei. *Alte* femei. Persoanele anxioase i s-au părut întotdeauna simpatice. Anxioase ca Sarah Sacks, draga de ea. Îi venea să le mângâie pe creștetul capului lor plin de griji.

Poate că dacă deschidea scrisoarea și vedea că nu-i 11 i mic, își va recăpăta liniștea. Avea treburi de făcut. De împăturit două coșuri de rufe. De dat trei telefoane urgente. De copt niște prăjituri fără gluten pentru membrii cu intoleranță la gluten ai comisiei pentru proiectarea paginii web a școlii (adică Janine Davidson), care urma să se întrunească în ziua următoare.

În afară de scrisoare mai erau și alte lucruri care îi creau o stare de anxietate.

Sexul, de exemplu. Chestia asta nu-i ieșea deloc din minte.

S-a încruntat și și-a plimbat mâinile de-a lungul taliei. Pe „mușchii oblici”, cum îi numea instructora ei de Pilates. Oh, chestia cu sexul *nu* era o problemă! De fapt, nici n-o interesa. Refuza să se lase preocupată de așa ceva. N-avea nicio importanță.

Era adevărat că din dimineața aceea de anul trecut a devenit conștientă de un ascuns sentiment de fragilitate, realizând faptul că o viață cu preocupări legate de coriandru și rufe de spălat poate fi furată într-o clipă, că s-ar putea ca existența ta banală să dispară și tu să devii brusc o femeie căzută în genunchi, cu fața ridicată spre cer, o femeie spre care alte femei dau fuga s-o ajute în timp ce altele întorc deja capul în altă parte, spunând în sine lor: *N-am să las să mi*

se întâmplă una ca asta.

Cecilia a revăzut scena în mintea ei pentru a mia oară: micul Spiderman în zbor. Ea a fost una dintre femeile care au dat fuga. Firește că a fost, a deschis repede portiera mașinii, deși știa că orice ar fi făcut nu mai ajută la nimic. Nu era de la școala ei, din cartierul ei, din parohia ei. Niciuna dintre fetele acesteia nu s-a jucat vreodată cu băiețelul acela. Nici ea n-a stat la cafea cu femeia îngenuncheată. Tocmai oprise la semafor, în cealaltă parte a intersecției, când s-a întâmplat. Un băiețel de vreo cinci ani, îmbrăcat într-un costum albastru cu roșu, de Spiderman, aștepta pe trotuar, ținând-o de mână pe mama lui. Era Săptămâna Cărții, de aceea băiețelul era costumat așa. Cecilia tocmai se uita la el și se gândea: *Mmmm, Spiderman nu este un personaj dintr-o carte*, când, fără un motiv evident, băiețelul a lăsat-o de mână pe mama lui și a coborât de pe bordură în stradă. Ea a început să țipe. Mai târziu și-a adus aminte că instinctiv a lovit cu pumnul în claxon.

Dacă ar fi trecut pe acolo cu doar câteva momente mai târziu, ar fi ratat incidentul. Zece minute mai târziu și moartea băiețelului n-ar fi fost pentru ea decât o deviere a traficului. Acum era doar o amintire din cauza căreia, probabil, nepoții ei vor spune într-o bună zi: „Bunico, nu mă mai strânge așa de tare de mână”.

Evident că nu era nicio legătură între micul Spiderman și această scrisoare.

Doar că băiețelul îi venea în minte în momentele cele mai ciudate.

Cecilia a împins scrisoarea mai încolo cu vârful degetului și a luat în mână cartea împrumutată de Esther de la bibliotecă: *Ridicarea și căderea Zidului din Berlin*.

Așa deci, Zidul Berlinului. Minunat.

Prima dată când și-a dat seama că Zidul Berlinului. Ieva să devină o parte importantă din viața ei a fost dimineață, la micul dejun.

Erau doar Cecilia și Esther care stăteau la masa din bucătărie.

John-Paul era plecat în străinătate, la Chicago, până vineri, iar Isabel și Polly încă nu se treziseră.

De regulă, Cecilia nu se așeza la masă dimineața. Mânca stând în picioare sprijinită de hiatul din bucătărie în timp ce pregătea prânzul, verifica pe iPad comenzile ele recipiente Tupperware, scotea vasele din mașina de spălat, trimitea mesaje în legătură cu prezentările de produse acasă la clientele ei, făcea diverse, dar de data asta a fost o ocazie rară de a sta singură cu scumpa și mai ciudata ei fiică mijlocie, așa că s-a așezat la masă cu o porție de mușii Bircher în timp ce Esther mânca de zor dintr-un castron cu fulgi de orez, și a așteptat.

Așa învățase să procedeze cu fiicele ei. Să nu zică nimic. Să nu pună întrebări. Să le lase timp destul și până la urmă vor spune singure ce aveau de spus. Era ca la pescuit. Aveai nevoie de liniște și răbdare. (Sau, cel puțin, așa auzise ea. Cecilia mai degrabă și-ar bate un cui în frunte decât să se ducă la pescuit.)

Nu-i stătea în fire să tacă. Cecilia era o vorbăreață. „Zău așa, tu nu taci dracului niciodată?” a întrebat-o o dată un fost iubit. Vorbea foarte mult când era supărată. Probabil că fostul ei iubit o supăraseră cu ceva. Deși ea vorbea la fel demult și când era fericită.

Dar în dimineața aceea nu a scos o vorbă. Doar mânca și aștepta și bineînțeles că fiica ei a început să vorbească.

— Mamă, a spus cu vocea ei răgușită, ușor peltică. Știai că unii oameni au evadat trecând peste Zidul

Berlinului într-un balon cu aer cald pe care și l-au construit singuri?

— Nu știam, a răspuns Cecilia, deși poate că știa.

Adio, Titanic; salutare, Zidul Berlinului! s-a gândit ea. Ar fi preferat ca Esther să-i fi povestit ceva despre ce simțea ea, dacă o frământa ceva în legătură cu școala, cu prietenele ei, să-i pună întrebări despre sex, dar nu, ea voia să vorbească despre Zidul Berlinului.

Încă de la vârsta de trei ani, Esther manifestase tot felul de

pasiuni sau, mai exact, obsesii. La început, pentru dinozauri. Sigur, mulți copii sunt interesați de dinozauri, însă interesul manifestat de Esther era, ei bine, obsesiv, sincer vorbind, și cam neobișnuit. Pe copilă n-o mai preocupa nimic altceva. Desena dinozauri, se juca tot timpul cu dinozauri, se costuma în dinozaur. „Eu nu sunt Esther, sunt T-Rex”, zicea. Povestea citită înainte de culcare era obligatoriu despre dinozauri. Orice conversație trebuia să aibă legătură cu dinozaurii. Norocul a fost că și pe John-Paul îl interesa acest subiect, pentru că Cecilia se plictisea după cinci minute. (Sunt o specie dispărută! Nu mai aveau nimic de spus!) John-Paul o ducea pe față în vizită la muzeu. Îi aducea acasă cărți. Petrecea cu ea ore întregi discutând despre erbivore și carnivore.

De atunci, „pasiunile” lui Esther s-au tot schimbat, ajungând de la montagne-russe la broasca râioasă. Cea mai recentă fusese Titanicul. Acum avea zece ani și era destul de mare să caute singură la bibliotecă sau pe internet, iar Cecilia era uimită de informațiile pe care le aduna. Care puștoaică de zece ani mai citea seara, înainte de culcare, niște cărți istorice atât de mari și de groase încât abia reușea să le țină în mână?

„Încurajați-o!” îi spuneau profesorii de la școală, însă ea se îngrijora uneori. I se părea că Esther era puțin autistă sau cel puțin se afla undeva la limita autismului. Mama Cecilies izbucnise în râs când îi spusese despre această temere a ei. „Dar Esther este exact cum erai tu!” i-a spus aceasta. (Nu era adevărat. Nici nu se compara cu păstrarea în ordine perfectă a colecției de păpuși Bărbie.)

— Eu am o bucată din Zidul Berlinului, îi zisese Cecilia fiicei sale în dimineața aceea, când brusc și-a adus aminte, și fusese o adevărată încântare să vadă ochii lui Esther scăpărând de interes. Am fost în Germania, după ce a fost dărâmat Zidul.

— Pot s-o văd și eu? a întrebat Esther.

— Poți s-o păstrezi tu, scumpo.

Bijuteriile și hainele erau pentru Isabel și Polly. Pentru Esther, o

bucată din Zidul Berlinului era de ajuns.

Cecilia, care avea douăzeci de ani la vremea aceea, plecase într-un voiaj de șase săptămâni prin Europa, împreună cu prietena ei Sarah Sacks, în 1990, la doar câteva luni după ce se anunțase că Zidul urma să fie dărâmat. (Combinăția dintre bine cunoscuta nehotărâre a lui Sarah și bine cunoscuta hotărâre a Ceciliei făcea din ele o pereche perfectă pentru a călători împreună. Fără niciun fel de problemă.)

Când au ajuns la Berlin, au văzut o mulțime de turiști aflați de-a lungul Zidului și care încercau să ia bucăți din el ca suvenir, folosindu-se de chei, pietre, orice aveau la îndemână. Zidul semăna cu cadavrul uriaș al unui dragon care altădată terorizase orașul, iar turiștii erau corbii care ciuguleau din rămășițele lui.

Fără nicio unealtă la îndemână era aproape imposibil să ciobești o bucată din el, așa că Cecilia și Sarah s-au hotărât să cumpere niște bucăți de la întreprinzătorii locali care întinseseră pe jos niște pleduri și vindeau o gamă variată de modele. Capitalismul triumfase cu adevărat. Puteai să cumperi orice, de la bucăți cenușii, de mărimea unor pietre, până la fragmente imense de mărimea unei lespezi inscripționate cu graffiti.

Nu-și amintea cât plătise pentru piatra aceea mică și cenușie care părea să fi provenit dintr-o grădină. „Probabil că de-acolo provine”, a spus Sarah când s-au urcat în trenul cu care au plecat de la Berlin în seara aceea și amândouă au râs de propria lor naivitate, dar măcar simțiseră că făceau parte din istorie. Cecilia își pusese piatra într-o pungă de hârtie pe care scrisese *BUCATA MEA DIN ZIDUL BERLINULUI* și, când a ajuns în Australia, a aruncat-o într-o cutie cu celelalte suvenire pe care le colecționa: suporturi pentru pahare, bilete de tren, meniuri, monede străine, chei de la camere de hotel.

Cecilia își dorea acum să fi acordat mai multă atenție Zidului, să fi făcut mai multe poze cu el, să fi strâns mai multe anecdote pe care să i le împărtășească lui Esther. De fapt, ce-și amintea cel mai bine

din călătoria aceea la Berlin era momentul în care s-a sărutat cu un neamț tânăr și arătos, cu părul șaten, într-un club de noapte. El scotea cuburile de gheață din băutura lui și i le plimba ei pe claviculă, ceea ce la vremea aceea i se păruse o chestie incredibil de erotică, dar acum părea mai degrabă un gest neigienic și dezagreabil.

Măcar de-ar fi fost genul de fată curioasă, interesată de politică, să intre în vorbă cu localnicii și să-i întrebe cum era să trăiești în umbra Zidului. Așa, tot ce avea să-i povestească fiicei ei era despre săruturi și cuburi de gheață. Bineînțeles, lui Isabel și lui Polly le-ar plăcea la nebunie s-o audă povestind despre săruturi și cuburi de gheață. Sau doar lui Polly, probabil că Isabel ajunsese la vârsta când imaginea mamei ei sărutându-se cu cineva ar oripila-o.

Cecilia a trecut *Să caut bucata din Zidul Berlinului pentru E* în lista cu lucruri de făcut în ziua aceea (avea douăzeci și cinci de lucruri de făcut – le listase cu ajutorul unei aplicații iPhone) și pe la ora 2 p.m. A urcat la mansardă s-o caute.

Probabil că „mansardă” era un cuvânt prea generos pentru zona de depozitare de sub acoperiș. Acolo ajungeai trăgând în jos o scară dintr-o trapă deschisă în tavan.

După ce a urcat acolo, a trebuit să umble cu genunchii îndoțiți ca să nu dea cu capul de tavan. John-Paul refuza categoric să urce în pod. Suferea de claustrofobie și la serviciu urca șase etaje pe scări în loc să ia liftul. Bietul de el avea frecvent coșmaruri că rămânea blocat într-o cameră unde pereții se strângeau. „Zidurile!” striga el în somn, apoi se trezea transpirat și cu privirea rătăcită. „Crezi că ai fost încuiat în dulap când erai mic?” îl întrebase o dată Cecilia (deși n-ar fi crezut-o în stare de așa ceva pe mama lui), dar el îi spusese că sigur nu. „John-Paul n-a avut niciodată coșmaruri în copilărie”, îi răspunsese mama lui când Cecilia a întrebat-o. „Dormea ca un îngerăș. Poate că tu îi dai o mâncare prea grea seara.” Acum se obișnuise cu coșmarurile lui.

Podul casei era mic și înghesuit, dar curat și bine organizat, firește. Se pare că în ultimii ani, „organizată” devenise principala ei calitate. Parcă era o mică vedetă, reclamând celebritatea din acest unic motiv. Culmea este că la un moment dat a devenit un lucru din cauza căruia familia și prietenele comentau și glumeau pe seama ei, apoi se pare că s-a perpetuat, astfel încât viața ei era acum *extraordinar* de bine organizată, ca și când a fi mamă era un sport, iar ea o sportivă de performanță. Parcă își spunea în sinea ei: *Cât de departe pot să ajung? Până unde pot să-mi rostuiesc viața fără să pierd controlul?*

Și tocmai de aceea alți oameni, cum ar fi sora ei Bridget, aveau camerele pline cu tot felul de porcării prăfuite, pe când în podul Ceciliei existau stive de cutii de depozitare din plastic alb, etichetate cu grijă. Singura zonă care făcea excepție de la stilul „Cecilian” era mormanul de cutii de pantofi din colț. Acestea erau ale lui John-Paul. El prefera să păstreze documentele despre situația financiară anuală în cutii separate. Așa obișnuia el de ani de zile, dinainte s-o cunoască pe soția sa. Era mândru de cutiile lui, așa că ea s-a abținut să-i spună că un fișet ar însemna o folosire mult mai eficientă a spațiului.

Mulțumită cutiilor de depozitare etichetate, a găsit aproape imediat bucata din Zidul Berlinului. A scos capacul cutiei pe care scria *Cecilia: Călătorii/Suvenire, 1985–1990* și iat-o acolo, în punga de hârtie maro decolorată. Bucățica ei de istorie. A scos fragmentul de piatră (sau ciment?) și l-a ținut în palmă. Era chiar mai mic decât își amintea ea. Nu părea cine știe ce, dar spera să fie îndeajuns de impresionant ca să-i smulgă lui Esther unul dintre rarele ei zâmbete în colțul gurii. Cu greu obțineai un zâmbet din partea lui Esther.

Apoi Cecilia a mai zăbovit (da, făcea multă treabă în fiecare zi, dar nu era un *robot*, își permitea din când în când să piardă puțin timp) să se uite prin cutie și să râdă de fotografia cu ea și băiatul german care făcuse chestia cu cubul de gheață. El, ca și fragmentul

acela din Zidul Berlinului, nu i s-a mai părut atât de impresionant cum își amintea ea. Apoi a sunat telefonul din casă, smulgând-o din trecut și aducând-o din nou în prezent, iar ea s-a ridicat atât de repede în picioare, încât a dat tare cu capul de tavan. Zidurile astea! A înjurat și s-a tras înapoi, lovind cu cotul stiva de cutii de pantofi a lui John-Paul.

Cel puțin trei dintre ele s-au răsturnat și hârtiile dinăuntru s-au revărsat pe jos ca o alunecare de teren. Vezi, tocmai de-aia cutiile de pantofi nu erau o soluție atât de bună.

Cecilia a înjurat iar și s-a frecat la cap, căci se lovise zdravăn. S-a uitat la cutii și a văzut că erau toate cu situația financiară din anii '80. A început să îndese teancul de chitanțe într-una dintre cutii și chiar atunci privirea i-a fost atrasă de un plic alb pe care era scris numele ei.

L-a ridicat de jos și a văzut că era scrisul lui John-Paul. Zicea așa:

Pentru soția mea, Cecilia Fitzpatrick

Se va deschide numai după moartea mea.

Ea a izbucnit în râs, apoi s-a oprit brusc, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere la care se amuzase pe seama spuselor cuiva, apoi își dădu seama că nu fusese o glumă, ci un lucru cât se poate de serios.

A citit din nou – *Pentru soția mea, Cecilia Fitzpatrick* – și, în mod ciudat, timp de o clipă doar, a simțit că i se aprind obrazii, ca și când i-ar fi fost rușine. Pentru el sau pentru ea? Nu-și dădea seama. Avea senzația că dăduse peste ceva rușinos, parcă l-ar fi prins masturbându-se la duș. (Miriam Openheimer îl surprinsese o dată pe Doug masturbându-se la duș. Era înfiorător că știa toate, dar cum a trecut la al doilea pahar de șampanie, Miriam a început să dea din casă, și o dată ce-au aflat lucrul ăsta, n-aveau cum să-l mai șteargă din memorie.)

Ce scria înăuntru? A vrut să-l deschidă imediat, fără să-și lase timp să se gândească, așa cum făcea uneori (nu foarte des) când băga în gură ultimul biscuit sau pătrățel de ciocolată înainte să aibă

timp conștiința să-i înfrâneze pofta.

Telefonul a sunat din nou. Nu avea ceasul la ea și deodată a avut impresia că pierduse noțiunea timpului.

A aruncat restul documentelor înapoi într-o cutie, a luat bucata din Zidul Berlinului și scrisoarea, apoi a coborât scările.

Imediat ce a coborât din podul casei, a fost prinsă în vârtejul treburilor ei zilnice. Avea de livrat o comandă uriașă de recipiente Tupperware, de luat fetele de la școală, de cumpărat pește pentru diseară la cină (mâncau mult pește când John-Paul era plecat în delegație, fiindcă lui nu-i plăcea peștele), de dat telefoane. Preotul paroh, părintele Joe, sunase să-i aducă aminte că a doua zi era înmormântarea surorii Ursula. Se pare că existau unele îngrijorări în legătură cu numărul participanților. Ea va veni, desigur. A lăsat pe frigider scrisoarea misterioasă a lui John-Paul și i-a dat lui Esther bucata din Zidul Berlinului chiar înainte să se așeze seara la masă.

— Mulțumesc, a spus Esther luând în mână bucata de piatră cu un respect înduioșător. Din care parte a Zidului provine?

— Cred că este de lângă punctul de control Charlie, a spus Cecilia cu convingere. De fapt, habar n-avea.

Dar pot să-ți spun cu siguranță că băiatul ăla cu cubul de gheață purta un tricou roșu și jeanși albi și m-a mângâiat pe părul prins în coadă de cal și mi-a zis: „Foarte frumos”.

— Valorează ceva? a întrebat Polly.

— Mă îndoiesc. Cum poți să dovedești că este o bucată din Zid ? a întrebat Isabel. Arată ca o piatră.

— Cu ajutorul testului ADM, a spus Polly.

Copila asta se uita prea mult la televizor.

— ADN, nu ADM. Și se face la oameni, a spus Esther.

— Știu asta!

Polly venise pe lume furioasă că surorile ei i-o luaseră înainte.

— Atunci de ce...

— Și cine credeți că va fi votat în seara asta pentru excluderea din

concurs la *The Biggest Loser* a întrebat Cecilia, zicând în sinea ei: *Păi sigur că da, pentru cei care îmi monitorizează viața, schimb subiectul de discuție și trec de la o fascinantă perioadă de istorie modernă din care fetele mele ar avea ceva de învățat, la o porcărie de show TV din care n-au ce învăța, numai ca să nu ne certăm și să nu mă apuce durerea de cap.* Dacă John-Paul ar fi fost acasă, probabil că n-ar fi schimbat subiectul. Ea era o mamă mult mai bună când avea spectatori.

Fetele vorbiseră despre *The Biggest Loser* tot restul mesei, în timp ce ea se prefăcea interesată și se gândea la scrisoarea de pe frigider. După ce va strânge masa și fetele se vor duce să se uite la televizor, va lua scrisoarea și o va studia.

Acum a pus ceașca de ceai pe masă și a ridicat plicul în lumină, amuzându-se singură. Înăuntru părea să fie o scrisoare scrisă de mână pe o pagină de hârtie liniată. N-a reușit să descifreze niciun cuvânt.

Oare John-Paul văzuse la televizor că soldații trimiși în Afganistan scriau scrisori care să fie trimise familiilor lor în caz că mureau, un fel de mesaje de dincolo de moarte, și se gândise să facă și el la fel?

Doar că ea nu și-l putea imagina făcând un astfel de lucru. Era ceva prea sentimental.

Și totuși minunat. Dacă el va muri, voia ca ele să știe cât de mult le iubea.

...numai după moartea mea. De ce se gândea la moarte? Era cumva bolnav? Dar scrisoarea părea că fusese scrisă cu mult timp înainte, iar el încă trăia. Pe lângă asta, își făcuse și un control medical în urmă cu câteva săptămâni, iar doctorul Kluger îi spusese că era „zdravăn ca un armăsar”. Câteva zile după aceea a tot nechezat prin casă, zvâcnind din cap ca un cal și purtând-o în cârcă pe Polly care învârtea deasupra capului un prosop de bucătărie pe post de bici.

Femeia a zâmbit când și-a adus aminte și neliniștea i s-a risipit. Așadar, în urmă cu câțiva ani, John-Paul făcuse un gest sentimental

care nu-i stătea în fire și scrisese această scrisoare. Nu era ceva pentru care să se ambaleze și firește că n-ar trebui s-o deschidă doar pentru a-și satisface curiozitatea.

S-a uitat la ceas. Era aproape ora 20:00. În curând avea să-i telefoneze. De obicei, pe la ora asta o suna în fiecare seară când era plecat.

Nici măcar n-o să-i pomenească de scrisoare. L-ar pune într-o postură neplăcută și chiar nu era un subiect de discutat la telefon.

Un singur lucru: cum ar fi putut ea să găsească scrisoarea dacă el ar fi murit? Poate că n-ar fi găsit-o niciodată! De ce el nu i-o dăduse avocatului lor, soțul lui

Miriam, Doug Openheimer. Îi venea atât de greu să nu și-l imagineze la duș de câte ori se gândea la el. Firește, chestia asta n-avea nicio relevanță în privința priceperii lui ca avocat, poate spunea mai mult despre cum se descurcă Miriam în dormitor. (Cecilia și Miriam se aflau într-o relație oarecum competitivă.)

Desigur, date fiind circumstanțele actuale, acum nu era momentul să se grozăvească cu viața ei sexuală. *Încetează! Nu te mai gândi la sex.*

În orice caz, a fost o prostie din partea lui John-Paul e a nu i-a dat scrisoarea lui Doug. Dacă el ar fi murit, probabil că ea ar fi aruncat toate cutiile lui de pantofi într-una din acele zile când făcea ordine și curățenie într-o frenezie, fără ca măcar să se uite prin ele. Dacă el ar fi vrut ca ea să găsească scrisoarea, era aiurea s-o bage într-o cutie la întâmplare.

De ce să n-o pună în dosarul în care țineau testamentele, asigurarea de viață și alte chestii de genul ăsta?

John-Paul era unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunoștea, mai puțin atunci când venea vorba de organizarea vieții.

— Chiar nu înțeleg cum au ajuns bărbații să conducă lumea, îi spusese ea în acea dimineață surorii ei Bridget, după ce-i povestise că John-Paul își pierduse cheile mașinii în Chicago. Cecilia își ieșise

din minți când a văzut sms-ul primit de la el. N-avea ce să facă! Nu că el s-ar fi așteptat ca ea să fi făcut ceva, dar totuși!

Lui John-Paul i se întâmplau mereu lucruri de genul ăsta. Ultima dată când fusese plecat din țară își uitase laptopul într-un taxi. Omul ăsta pierdea mereu câte ceva. Portofele, telefoane, chei, verigheta. Lucrurile lui parcă se ascundeau de el.

— Se pricep să construiască, îi zisese soră-sa. Poduri și drumuri. Adică, tu ai putea să construiești măcar o căsuță? O căsuță din chirpici?

— Aș putea să construiesc o colibă, a spus Cecilia.

— Probabil că ai putea, a mormăit Bridget ca și când ar fi fost vorba de o nereușită. În orice caz, nu bărbații conduc lumea. Avem o femeie prim-ministru. Iar tu conduci lumea ta. Conduci casa Fitzpatrick. Conduci St Angela's. Conduci lumea Tupperware.

Cecilia era președinta comitetului de părinți de la școala primară St Angela's. Tot ea era pe locul unsprezece în topul consultanților Tupperware din Australia. Surorii ei i se păreau de-a dreptul comice aceste două posturi ale ei.

— Eu nu conduc casa Fitzpatrick, a spus Cecilia.

— Firește că nu, a hohotit de râs Bridget.

Era adevărat că, dacă Cecilia murea, casa Fitzpatrick ar fi... mă rog, ar fi îngrozitor să te gândești ce s-ar întâmpla. Lui John-Paul nu i-ar ajunge doar o scrisorică de la ea. El ar avea nevoie de un manual, cu planul casei inclus, pe care să fie marcat locul unde se află spălătoria și dulapul cu lenjerii.

În momentul acela a sunat telefonul și ea s-a grăbit să răspundă.

— Stai să ghicesc. Fetele noastre se uită la televizor la dolofanii ăia, așa-i? a zis John-Paul.

Ei îi plăcuse dintotdeauna cum suna vocea lui la telefon: profundă, caldă și liniștitoare. Oh, da, soțul ei era incorigibil, pierdea lucruri și întârzia, dar avea grijă de soția și de fiicele lui în felul acela demodat, responsabil, adică eu-sunt-bărbatul-și-asta-e-

de-datoria-mea. Bridget avea dreptate, Cecilia conducea lumea ei, dar ea știusese dintotdeauna că, dacă apărea vreo situație de criză – un nebun înarmat, o inundație, un incendiu – John-Paul ar fi cel care le-ar salva viața. S-ar arunca în fața glonțului, ar construi pluta, i-ar conduce în siguranță prin infernul dezlănțuit și după ce-ar face asta ar lăsa-o pe soția sa să preia controlul, iar el și-ar pipăi buzunarele și ar spune: „A văzut careva portofelul meu?”

După ce a văzut cum a murit micul Spiderman, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l sune pe John-Paul, deși degetele îi tremurau în timp ce forma numărul lui de telefon.

– Am găsit scrisoarea, a spus acum Cecilia.

Și-a plimbat degetele peste scrisul lui de pe fața plicului. De cum i-a auzit vocea, a știut că avea să-l întrebe despre ea chiar atunci. Erau căsătoriți de cincisprezece ani. Nu avuseseră niciodată secrete unul față de celălalt.

– Ce scrisoare?

– O scrisoare de la tine, a spus Cecilia.

Încerca să pară relaxată, glumeață, astfel încât toată situația să rămână în perspectiva corectă, astfel încât indiferent despre ce era vorba în scrisoare, nu însemna nimic, nu schimba cu nimic situația.

– Adresată mie și pe care ar trebui să o deschid în cazul morții tale.

Era imposibil să folosești expresia „în cazul morții laie” când discuți cu propriul tău soț fără ca vocea să -ți sune ciudat.

A urmat un moment de tăcere. O clipă ea a crezut că se întrerupsese legătura, doar că se auzea un ușor zgomot de fond, ca un zăngănit și zumzet de voci. Părea că suna dintr-un restaurant.

A simțit un gol în stomac.

– John-Paul?

– Dacă asta e o glumă, să știți că nu-i amuzantă deloc, a spus Tess.

Will i-a pus mâna pe braț. Felicity i-a pus și ea mâna pe celălalt braț. Așa cum încercau amândoi s-o sprijine, arătau împreună ca un suport pentru cărți.

– Ne pare foarte, foarte, foarte rău, a spus Felicity.

– Foarte rău, a repetat și Will de parcă ar fi cântat într-un duet.

Stăteau la imensa masă rotundă de lemn pe care o foloseau uneori pentru întâlnirile cu clienții, dar mai ales când mâncau pizza. Will se făcuse alb ca varul. Tess îi vedea clar fiecare fir de păr negru din barba nerasă, țepoasă, care semăna cu o miriște miniaturală ce-i creștea peste pielea șocant de albă. Felicity avea pe gât trei pete roșii distincte.

Pentru o clipă, Tess a rămas cu privirea ațintită la cele trei pete ca și când acestea ar fi deținut răspunsul. Arătau ca niște urme de degete pe gâtul suplu al lui Felicity. Într-un târziu, Tess a ridicat privirea și a văzut că ochii lui Felicity – vestiții ei ochi frumoși, verzi și migdalați: „Fata asta grasă are niște ochi superbi!” – erau înroșiți și înlăcrimați.

– Deci v-ați dat seama, a spus Tess. V-ați dat seama că voi doi...

S-a oprit. A înghițit în sec.

– Noi vrem ca tu să știi că nu s-a întâmplat nimic „i intervenit Felicity.

– Nu am... știi tu, a spus Will.

– Nu v-ați culcat împreună.

Tess a observat că amândoi erau mândri de chestia. Ista, că se așteptau ca ea să-i admire pentru faptul că s-au abținut.

– Categorie nu, a spus Will.

– Dar ați vrea, a spus Tess. Aproape că-i venea să râdă de

absurditatea situației. Asta vreți să-mi spuneți, nu? Că vreți să faceți dragoste.

Probabil că s-au sărutat. Asta era mai grav decât dacă s-ar fi culcat amândoi. Oricine știa că un sărut pe furiș era cel mai erotic lucru din lume.

Petele de pe gâtul lui Felicity au început să se extindă încet spre linia maxilarului. Arăta de parcă avea o boală infecțioasă rară.

— Ne pare foarte rău, a spus Will din nou. Ne-am străduit să... să nu se întâmple.

— Chiar așa, a spus Felicity. Luni de zile, să știi, doar am...

— Luni de zile? Chestia asta se întâmplă de luni de zile!

— De fapt, nu s-a întâmplat nimic, a declarat Will pe un Ion solemn, de parcă era la biserică.

— Păi, ceva s-a întâmplat totuși, a spus Tess. S-a întâmplat ceva destul de semnificativ.

Cine ar fi știut că era în stare să vorbească cu atâta duritate? Fiecare vorbă de-a ei părea un bloc de beton.

— Îmi pare rău, a zis Will. Sigur... am vrut doar să spun... știi tu.

Felicity și-a apăsat fruntea cu vârful degetelor și a început să plângă.

— Oh, Tess!

Tess a întins mâna instinctiv ca s-o liniștească. Erau mai apropiate decât niște surori. Așa le spuneau mereu celorlalți. Mamele lor erau gemene, iar Felicity și Tess erau singure la părinți, născute la o diferență de șase luni una de cealaltă. Făceau totul împreună.

O dată, Tess îi dăduse un pumn unui băiat – un pumn în toată regula, un croșeu în bărbie – pentru că o făcuse elefanțică pe Felicity, deși aceasta exact așa arătase tot timpul cât fusese elevă. Felicity crescuse între timp, devenind „o grasă cu chip frumos”. Bea cola ca pe apă, niciodată nu ținea vreo dietă, nu făcea gimnastică și nu părea că se sinchisește de greutatea ei. Apoi, cu vreo șase luni în

urmă, Felicity adoptase programul de slăbit Weight Watchers, renunțase la Cola, se apucase de gimnastică, slăbise patruzeci de kilograme și devenise frumoasă. Extrem de frumoasă. Era exact genul de persoană care se căuta pentru show-ul de televiziune *Biggest Loser*. O femeie uimitoare, prizonieră în trupul unei supraponderale.

Tess se bucurase grozav demult pentru ea.

— Poate că va găsi și ea un bărbat minunat, îi spusese Tess lui Will. Acum are mai multă încredere în ea.

Și se pare că Felicity cunoscuse pe cineva într-adevăr minunat. Pe Will. Cel mai grozav bărbat pe care îl cunoștea Tess. Chiar că era nevoie de multă încredere în tine ca să furi soțul verișoarei tale.

— Îmi pare atât de rău că-mi vine să mor, a spus Felicity plângând.

Tess și-a retras mâna. Felicity – țâfnoasa, sarcastica, amuzanta, isteța, grasa de Felicity – vorbea ca o majoretă americană.

Will a lăsat capul pe spate și se uita în tavan încleștându-și maxilarul. Se abținea și el să nu plângă. Ultima dată când Tess îl văzuse plângând a fost când s-a născut blam.

Tess nu avea lacrimi în ochi. Inima îi bubuia în piept de parcă o îngrozea ceva, de parcă viața ei era în primejdie. Atunci a sunat telefonul.

— Lasă-l, a spus Will. Programul s-a terminat.

Tess s-a ridicat în picioare, s-a dus la biroul ei și a ridicat receptorul.

TWF Advertising, a spus ea.

— Tess, iubito, știu că e târziu, dar avem o mică problemă.

Era Dirk Freeman, directorul de marketing de la Petra Pharmaceuticals, cel mai important și mai profitabil client. Era datoria lui Tess să-l facă pe Dirk să se simtă important, să-l asigure că, deși avea cincizeci și șase de ani și niciodată n-avea să avanseze pe un post de conducere, el era marele șef de trib și Tess era

servitoarea lui, preaplecata lui slugă, fata în casă cum s-ar zice, iar el putea să-i spună ce să facă, să flirteze cu ea, să fie morocănos sau sever, și ea îl înjura în sinea ei, dar când era la o adică, *ea trebuia să facă ce zicea el*. De curând îi trecuse prin minte că serviciile pe care i le făcea lui Dirk Freeman se învecinau cu sexul.

— Culoarea dragonului de pe ambalajul siropului de tuse este total aiurea, a spus Dirk. E prea violet. Mult prea violet. A plecat la tipar?

Da, plecase la tipar. Cincizeci de mii de cutii de carton ieșiseră de la tipar în ziua aceea. Cincizeci de mii de dragoni perfect violeți, care zâmbeau arătându-și dințișorii.

În dragonii aceia investiseră atâta muncă. E-mailuri, discuții. Și în timp ce Tess vorbea despre dragoni, Will și Felicity se îndrăgosteau unul de altul.

— Nu, a spus Tess, cu ochii ațintiți asupra soțului și verișoarei ei care rămăseseră amândoi la masa pentru ședințe, cu capetele plecate, examinându-și vârful degetelor, ca niște adolescenți pedepsiți la detenție. Azi e ziua ta norocoasă, Dirk.

— Oh, am crezut că... păi, bine atunci. Abia își ascundea dezamăgirea. Ar fi vrut ca Tess să se precipite, să fie îngrijorată. Ar fi vrut să audă cum îi tremură glasul de panică.

Vocea i-a devenit gravă, aspră și autoritară, de parcă urma să comande o armată pe câmpul de luptă.

— Trebuie să stai pe loc cu siropul de tuse, bine? Cu tot lotul. Ai înțeles?

— Am înțeles. Stau pe loc cu siropul de tuse.

— Te sun mai târziu.

A închis. Nu era nimic în neregulă cu culoarea. Va reveni el cu un telefon a doua zi ca să-i spună că era bine. Voise doar să se dea mare pentru câteva momente. Probabil că vreun expert mai tânăr decât el îl făcuse să se simtă inferior la vreo ședință.

— Cutiile pentru siropul de tuse au plecat la tipar azi, a spus

Felicity întorcându-se în scaunul ei și uitându-se îngrijorată la Tess.

— E în regulă, a spus Tess.

— Dar dacă vrea să schimbe ceva... a zis Will.

— Am spus că e în regulă.

Încă nu era furioasă. Nu chiar. Dar simțea că se apropie o furie mai rea decât a trăit vreodată, ca un cazan clocotitor care putea să explodeze, aruncând o minge de foc și distrugând totul în preajmă.

Nu s-a așezat la loc pe scaun. S-a dus să se uite pe tabla albă pe care scriau toate activitățile în curs de desfășurare.

Ambalajul pentru siropul de tuse!

Reclama pe Feathermart!!

Site-ul Bedstuff:)

Era umilitor să-și vadă propriul scris neglijent, nepăsător și sigur, cu acele frivole semne de exclamație. Figura zâmbitoare de lângă site-ul Bedstuff era pentru că munciseră din greu să obțină contractul acela, luptându-se cu companii mai mari, și pe urmă, da! îl câștigaseră. Desenase acea figură zâmbitoare ieri, când încă nu aflase secretul lui Will și al lui Felicity. Oare schimbaseră priviri pline de compasiune pe la spatele ei când desenase figura zâmbitoare? *N-o să mai fie așa de zâmbitoare când îi vom destăinui micul nostru secret, nu-i așa?*

Telefonul a sunat din nou.

De data asta, Tess a lăsat să răspundă robotul.

TWF Advertising. Numele lor împletite pentru a forma iogoul micii lor afaceri mult vizate. Pornită de la o discuție relaxată despre „ce-ar fi dacă” pe care ei au transformat-o în realitate.

În urmă cu doi ani, plecaseră pentru sărbătoarea Crăciunului la Sydney. Ca de obicei, petrecuseră ziua de Ajun acasă la părinții lui Felicity. La Mary și Phil, mătușa și unchiul lui Tess. Felicity era tot grasă. Frumușică, rozalie și transpirată toată într-o rochie mărimea XXL. Au mâncat tradiționali cârnați la grătar, tradiționala salată de paste cu smântână, tradiționalul tort Pavlova. Cele două fete se tot

plângeau de slujba lor, de șefi incompetenți, de colegi proști, de birouri în care te trăgea curentul și tot așa.

— Măi, da' amărăți mai sunteți, a spus unchiul Phil care n-avea de ce să se plângă pentru că acum era pensionar.

— De ce nu vă deschideți voi o afacere? a întrebat mama lui Tess.

Era adevărat că lucrau în domenii de activitate similare. Tess era manager de comunicare și marketing la o editură juridică de modă veche. Will era director de creație la o prestigioasă agenție de publicitate plină de îngâmfați. (Așa s-au și întâlnit, Tess fusese o clientă de-a lui Will.) Felicity lucra ca designer grafician la un patron care o teroriza.

Cum au început să discute despre asta, le-au venit imediat și ideile. Clic, clic, clic! Până să termine de mâncat desertul, totul era stabilit. Will va fi directorul de creație! Evident! Felicity va fi directorul artistic! Bineînțeles! Tess va fi directorul administrativ! De data asta n-a mai fost „evident”. Ea nu mai lucrase până atunci pe un astfel de post. Lucrase întotdeauna de partea clientului și se considera o persoană introvertită.

De fapt, cu câteva săptămâni în urmă, în timp ce aștepta să intre la doctor, făcuse un test din *Reader Digest* intitulat „Suferiți de anxietate socială?” și răspunsurile date de ea (toate varianta C) au confirmat că da, suferă de anxietate socială și ar trebui să apeleze la ajutor specializat sau „să se înscrie într-un grup de sprijin”. Probabil că toți cei care făceau testul respectiv obțineau același rezultat. Dacă n-ai avea nicio bănuială că suferi de anxietate socială, nu te-ai mai deranja să faci testul, ți-ai ocupa timpul discutând cu recepționera.

Bineînțeles că nu a apelat la ajutor specializat și n-a suflat nimănui o vorbă. Nici lui Will. Nici măcar lui Felicity. Dacă ar vorbi despre lucrul ăsta, l-ar face să devină realitate. Amândoi ar urmări-o să vadă cum se comportă în diferite situații sociale și ar privi-o cu bunătate și înțelegere când vor vedea dovada umilitoare a timidității ei. Important era *s-o mascheze*. O dată, în copilărie, mama

ei îi spusese că timiditatea este aproape o formă de egoism. „Vezi tu, draga mea, când ții capul plecat în felul ăsta, oamenii cred că nu-ți place de ei!” Tess a pus lucrul ăsta la inimă. A crescut și a învățat cum să discute cu oamenii chiar dacă inima îi bătea să-i sară din piept. Se forța să-și privească interlocutorul în ochi chiar dacă nervii ei țipau *uită-te în altă parte, uită-te în altă parte*. „Am răcit puțin”, spunea ea ca să explice de ce își dregea mereu vocea. A învățat să se împace cu situația așa cum alții au învățat să se împace cu intoleranța la lactoză sau cu sensibilitatea pielii.

În orice caz, Tess nu se îngrijorase prea tare în ziua aceea din Ajunul Crăciunului de acum doi ani. Era doar o discuție, iar ei băuseră la greu din punch-ul pregătit de mătușa Mary. Nu vor deschide împreună o afacere *de-adevăratelea*, iar ea nu va trebui să fie director administrativ.

Dar pe urmă, de Anul Nou, când s-au întors la Melbourne, Will și Felicity au reluat discuția. Casa lui Will și a lui Tess avea un parter imens pe care foștii proprietari îl folosiseră ca „spațiu pentru adolescenți”. Avea intrare separată. Ce aveau de pierdut? Costurile de pornire ar fi neglijabile. Will și Tess plăteau deja în plus pentru achitarea ipotecii. Felicity stătea cu cineva într-un apartament. Dacă nu mergea, puteau să închidă afacerea și să-și caute altceva de lucru.

Tess s-a lăsat molipsită de entuziasmul lor. A fost suficient de încântată ca să-și dea demisia de unde lucra, dar cu prima ocazie când a așteptat în fața ușii unui potențial client, a trebuit să-și prindă mâinile între genunchi ca să le oprească din tremurat. De multe ori simțea că i se clatină și *capul*. Chiar și acum, după un an și jumătate, încă simțea niște emoții istovitoare de fiecare dată când se întâlnea cu un nou client. Cu toate astea, se descurca surprinzător de bine în rolul ei.

— Sunteți altfel decât ceilalți agenți, i-a spus un client la sfârșitul primei lor întâlniri în timp ce dădea mâna cu ea pentru a confirma

încheierea afacerii. Dumneavoastră mai mult ascultați decât vorbiți.

Emoțiile infernale erau compensate de minunata euforie pe care o simțea de fiecare dată când pleca de la o întâlnire de afaceri. Parcă plutea. Reușise și de data asta. Se luptase cu balaurul și câștigase. Dar mai presus de toate, nimeni nu bănuia secretul ei. Aducea clienți. Afacerea înflorea. O lansare de produs făcută de ei pentru o companie de cosmetice fusese chiar nominalizată pentru un premiu în marketing.

Rolul lui Tess presupunea că ea era mai mereu plecată de la birou, lăsându-i singuri pe Will și verișoara ei ore în șir. Dacă ar fi întrebat-o cineva dacă lucrul ăsta o îngrijorează, ea ar fi râs. „Felicity este ca o soră pentru Will”, ar fi zis ea.

A plecat de lângă tabla albă. Simțea că i s-au înmuiat picioarele. S-a dus și s-a așezat din nou pe scaun, de data asta pe un scaun de la celălalt capăt al mesei, vizavi de ei. Încerca să-și dea seama în ce situație se află.

Era ora șase într-o seară de luni. Tocmai își vedea de viața ei.

Avea pe cap o mulțime de griji când Will a urcat la etaj și i-a spus că el și Felicity voiau să discute ceva cu ea. Tess tocmai terminase de vorbit la telefon cu mama ei care o sunase să-i spună că și-a fracturat glezna în timp ce juca tenis. În următoarele opt săptămâni va trebui să meargă în cârje, așa că-i părea tare rău, dar nu s-ar putea ca anul ăsta să petreacă Paștele în Sydney și nu în Melbourne?

De cincisprezece ani se mutaseră cele două verișoare în alt stat, dar acum era pentru prima oară când lui Tess îi părea rău că nu locuia mai aproape de mama ei.

— O să luăm un avion marți, imediat după școală, spuse Tess. Te descurci până atunci?

— Oh, mă descurc eu. Mă ajută Mary. Și vecinii.

Dar mătușa Mary nu avea carnet de șofer și unchiul l’hil nu putea s-o ducă cu mașina în fiecare zi. În plus, Mary și Phil începuseră și ei să se cam ramolească. Iar vecinii mamei lui Tess erau niște

doamne foarte în vârstă sau niște familii de tineri atât de ocupați, că abia dacă dădeau bună-ziua de grăbiți ce erau când plecau dimineața de-acasă. Nu păreau genul de oameni care să-ți aducă o caserolă cu mâncare.

Tess se tot frământa dacă să rezerve un bilet de avion spre Sydney chiar a doua zi și poate să găsească un ajutor iii casă pentru mama ei. Sigur, Lucy n-ar fi deloc încântată să-i vină un străin în casă, dar cum o să-și facă singură duș? Cum o să gătească?

Situația era complicată. Aveau atât de mult de lucru, iar ei nu-i plăcea să-l lase singur pe Liam. Acesta nu prea era în apele lui. Avea un coleg de clasă, Marcus, care îl tot necăjea. Nu că-l bătea. Dacă ar fi fost așa, situația ar fi fost clară și s-ar fi aplicat regulamentul școlii care era strict și concis: „Toleranță zero față de bătăuși”.

Cu Marcus lucrurile erau mai complicate. El era un mic psihopat plin de farmec.

Tess era sigură că în ziua aceea se întâmplase iarăși ceva neplăcut cu Marcus la școală. Îi dădea lui Liam să mănânce în timp ce soțul și Felicity stăteau la parter și lucrau. În majoritatea serilor, ea, Will și Liam, de multe ori și Felicity, reușeau să ia masa împreună, ca o familie, dar în vinerea aceea trebuiau să lanseze pagina web a companiei Bedstuff, așa că toți lucrau peste program.

Liam fusese mai tăcut decât de obicei în timpul mesei. Era un băiețel visător și gânditor, nu fusese niciodată un vorbăreț, dar acum avea un aer matur și trist în mișcărilor mecanice cu care înfigea furculița în bucățelele de cârnați și le înmuia în sosul de tomate.

— Te-ai jucat cu Marcus azi? l-a întrebat Tess.

— Nu, a răspuns Liam. Azi e luni.

— Și ce dacă e luni?

Dar Liam s-a închis în el și a refuzat să mai scoată un cuvânt, iar Tess a simțit că se umple de furie. Trebuia să vorbească din nou cu învățătoarea lui. Era absolut convinsă că fiul ei se afla într-o relație abuzivă și nimeni nu observa nimic. Curtea școlii semăna cu un

câmp de luptă.

La lucrurile astea se gândea Tess când bărbatul ei o rugase să coboare la parter: la glezna mamei și la Marcus.

Will și Felicity stăteau la masa de ședințe și o așteptau. Înainte să se așeze, Tess a adunat toate cănilile de cafea care rămăseseră împrăștiate prin birou. Felicity obișnuia să-și facă altă cană de cafea deși n-o termina pe cea dinainte. Tess a aliniat cănilile pe masa de ședințe și s-a așezat pe scaun zicând:

— Un nou record, Felicity. Cinci căni pe jumătate pline.

Felicity n-a zis nimic. S-a uitat la Tess într-un mod ciudat, parcă s-ar fi simțit *într-adevăr* prost din cauza cănililor de cafea, apoi Will a făcut acel anunț teribil.

— Tess, nu știi cum să-ți spun, a zis el, dar eu și Felicity ne-am îndrăgostit unul de altul.

— Foarte amuzant. Tess a grupat cănilile de cafea și a zâmbit. Comic.

Dar se pare că nu era o glumă.

Acum își pusese mâinile pe masa din lemn de brad de culoarea mierii și se uita la ei. Mâinile ei albe, cu vene vizibile și degete noduroase. Un fost iubit de-al ei, nu-și amintea care, îi spusese o dată că era îndrăgostit de mâinile ei. Will se cam chinuise să-i pună verigheta pe deget la nunta lor. Invitații începuseră să se amuze. El s-a prefăcut că răsuflă ușurat după ce i-a pus-o, dar i-a mângâiat mâna pe furiș.

Când a ridicat ochii, a văzut că cei doi schimbau pe furiș priviri îngrijorate.

— Deci e dragoste adevărată, da? a întrebat. Sunteți suflete pereche, așa-i?

Lui Will îi zvâcnea un mușchi al maxilarului. Felicity se juca cu o șuviță de păr.

Da. La asta se gândeau amândoi. Da, este dragoste adevărată. Da, suntem suflete pereche.

— Când anume a început povestea asta? a întrebat ea. Când s-au înfiripat aceste „sentimente” între voi?

— Nu contează, s-a grăbit Will să zică.

— Pentru mine contează! a spus Tess ridicând vocea.

— Cred, dar nu sunt sigură, că în urmă cu vreo șase luni, a murmurat Felicity cu privirea lăsată.

— Adică atunci când ai început să slăbești? a întrebat Tess.

Femeia a ridicat din umeri.

— Culmea e că tu nici nu te uitai la ea când era grasă, i-a spus Tess lui Will.

A simțit cum i se umple gura de gustul amar al răutății pe care tocmai o rostise. De când își îngăduia să spună ceva atât de crud? În niciun caz din adolescență.

Niciodată n-o făcuse pe Felicity grasă. Niciodată n-o criticase că era supraponderală.

— Tess, te rog... a spus Will pe un ton nu atât acuzator, cât mai ales disperat și rugător.

— Nu-i nimic, a spus Felicity. O merit. O merităm.

Și-a ridicat bărbia și a privit-o pe Tess deschis, cu o bravă umilință.

Deci Tess putea să urle și să țipe cât poftea. Ei doar vor sta acolo și vor suporta cât va fi nevoie. N-aveau de gând să riposteze. Will și Felicity erau în esență niște oameni buni. Ea știa lucrul ăsta. Erau niște oameni buni și tocmai de aceea aveau să se poarte atât de *frumos*, să fie atât de înțelegători și să accepte furia lui Tess, astfel încât în final Tess va fi persoana cea rea, nu ei. De fapt, ei nu se culcaseră împreună, nu o trădaseră. Cei doi se îndrăgostiseră! Nu era o banală aventură abjectă. Așa a fost să fie. Ceva predestinat. Nimeni nu putea să-i condamne.

— De ce nu mi-ai spus tu? a întrebat Tess încercând să-l privească în ochi pe soțul său, de parcă forța privirii ei putea să-l întoarcă din drumul pe care pornise. Ochii lui de un castaniu ciudat, bătând în

culoarea bronzului, cu gene negre și dese, atât de diferiți de ochii nevestei sale de un albastru-deschis extrem de banal, ochii pe care fiul lor îi moștenise și pe care Tess considera de-acum că îi aparțineau într-un fel și ei, o minunată posesiune pentru tare accepta complimentele cu recunoștință – „Băiatul tău are niște ochi minunați”. „I-a moștenit de la tatăl lui. N-au legătură cu mine.” Dar totul avea legătură cu ea. Erau ai ei. De obicei ochii aurii ai lui Will aveau o privire amuzată, el era mereu gata să râdă de câte ceva, i se părea că viața cotidiană era destul de hazlie, acesta fiind unul dintre lucrurile pe care ea le adora la el, dar acum o priveau rugători, așa cum o privea Liam când voia să-i cumpere ceva de la supermarket.

Te rog, mami, vreau dulcele acela cu mulți conservând în el și marca grozavă de pe ambalaj, știu că ți-am promis să nu-ți cer nimic, dar îl *vreau*.

Te rog, Tess, o vreau pe apetisanta de verișoară-ta, știu că am promis să te cinstesc și să-ți fiu alături la bine și la rău, dar te roog!

Nu. Nu ai voie. Am spus nu.

– Nu am reușit să găsim momentul potrivit sau locul potrivit, a spus Will. Și am vrut să-ți spunem amândoi. N-am putut – apoi ne-am gândit că nu puteam continua Iară ca tu să știi – așa că...

Fălciile i se mișcau când înainte, când înapoi, ca la curcan.

– Noi ne-am gândit că nu vom găsi niciodată un moment potrivit pentru o astfel de discuție.

Noi. Ei erau „noi”. Discutaseră despre asta. Fără ea. I’ăi bineînțeles că discutaseră fără ea. Ei „se îndrăgostiseră” fără ea.

M-am gândit că ar trebui să fiu și eu de față, a spus Felicity.

– Chiar așa? a întrebat Tess. Nu suporta să se uite la Felicity. Și acum ce urmează?

Când a pus întrebarea a simțit că o cuprinde un nou val de amețală, nevenindu-i să creadă. Bineînțeles că nu avea să se întâmple nimic. Bineînțeles că Felicity va pleca grăbită la cursul de gimnastică, Will va urca la etaj și va sta de vorbă cu Liam în timp

ce-i va face baie, poate chiar vor aborda problema cu Marcus, în timp ce mama va găti ceva rapid pentru cină. Avea ingredientele pregătite, era atât de bizar când se gândea la tăvița cu fâșii din carne de pui învelită în plastic, care aștepta cuminte în frigider. Bineînțeles că ea și Will vor bea din nou un pahar de vin din sticla rămasă pe jumătate plină și vor vorbi despre cum să găsească un bărbat pentru noua Felicity cea frumoasă. Deja dezbătuseră o mulțime de variante. Directorul italian de la banca lor. Tipul acela înalt și tăcut care deținea localul de delicatese. Niciodată Will nu spusese lovindu-se cu palma peste frunte: „Știu! Cum de nu m-am gândit? *Eu!* Eu aș fi perfect pentru ea!”

Era o glumă. Nu-i ieșea din cap gândul că totul era doar o glumă.

— Știm că nimic nu poate îmbunătăți sau ușura situația, a zis Will. Dar vom face cum vrei tu, cum crezi că este bine pentru tine și Liam.

— Pentru Liam, a repetat Tess împietrită.

Chiar nu-i trecuse prin minte că cineva trebuia să-i spună lui Liam, că Liam va fi implicat în povestea asta sau că va fi afectat. Liam, care în clipa asta era sus, în camera lui, stând întins pe burtă și uitându-se la televizor, cu mințișoara lui de copil de șase ani frământată de griji uriașe din cauza lui Marcus.

Nu, s-a gândit ea. Nu, nu, nu. Categorie, nu!

Parcă o și vedea pe maică-sa când a apărut la ușa camerei ei. „Eu și tati vrem să discutăm ceva cu tine.”

Lui Liam nu i se va întâmpla ce i s-a întâmplat ei. Nici peste cadavrul ei. Băiețelul ei frumos, cu figura lui serioasă, nu se va simți pierdut și confuz așa cum s-a simțit ea în vara aceea îngrozitoare, cu mulți ani în urmă. El *nu* va trebui să-și facă băgăjelul vinerea, din două în două săptămâni. El *nu* va trebui să verifice în calendarul de pe frigider să vadă unde va dormi în weekendul următor. El *nu* va trebui să învețe să-și calculeze răspunsurile de fiecare dată când unul dintre părinți îi va pune o întrebare inofensivă despre celălalt.

Mintea îi lucra febril.

Acum nu mai conta decât Liam. Sentimentele ei nu mai aveau relevanță. Cum ar putea să salveze situația? Cum ar putea să împiedice toate acestea?

— Niciodată nu am vrut să se întâmple asta, a spus Will privind-o cu ochi mari și nevinovați. Și vrem să procedăm corect. Așa cum e cel mai bine pentru noi toți. Chiar ne întrebam...

Tess a văzut că Felicity clătina ușor din cap spre Will.

— Chiar vă întrebați ce? a întrebat Tess.

Încă o dovadă că se vorbiseră dinainte. Își și imagina tensiunea plăcută a discuțiilor lor. Ochii înlăcrimați care dovedeau ce oameni buni erau ei, cât sufereau la gândul că o răneau pe această femeie, dar parcă aveau de ales în fața pasiunii lor, a iubirii lor?

— E prea devreme să discutăm despre ce vom face. Vocea lui Felicity a devenit brusc mai hotărâtă. Tess a strâns din pumni până i-au intrat unghiile în carne. Ce îndrăzneală! Ce îndrăzneală din partea ei să vorbească pe un ton atât de obișnuit, de parcă era vorba de o situație obișnuită, de o problemă obișnuită.

— Chiar vă întrebați ce? Tess îl fixa pe Will cu privirea.

Las-o-ncolo pe Felicity, și-a zis în sinea ei. N-ai timp să fii furioasă. Gândește, Tess, gândește.

Din alb la față, Will se făcuse roșu.

— Ne întrebam dacă s-ar putea să locuim cu toții împreună. Aici. De dragul lui Liam. Nu este o despărțire obișnuită. Suntem cu toții... o familie. De-asta ne-am gândit, adică, poate sună aiurea, dar ne-am gândit că ar fi posibil. Eventual.

Ea a izbucnit în hohote de râs. Un râs aspru, aproape gutural. Țștia chiar și-au pierdut mințile?

— Adică să plec eu din dormitorul meu și să se mute acolo Felicity? Ca să putem să-i spunem lui Liam: „Nu-i nimic, scumpule, tati doarme de-acum cu Felicity, iar mami stă în camera de oaspeți”.

Felicity a părut îngrozită.

— Bineînțeles că nu.

— Dacă pui problema așa... a dat Will să zică.

— Dar cum s-o pun altfel?

Will a răsuflat resemnat. S-a aplecat ușor în față.

— Uite ce e, a zis el. Nu trebuie să stabilim nimic în clipa asta.

Uneori, când discutau probleme de serviciu, Will folosea un ton foarte bărbătos, rezonabil, dar autoritar atunci când voia ca lucrurile să fie făcute într-un anume fel. Tess și Felicity se burzuluiiau rău de tot din cauza asta. Iar acum el folosea acest ton, de parcă era momentul să preia controlul situației.

Cum *îndrăzne*?

Tess a ridicat pumnii și a izbit în masă atât de tare, încât aceasta s-a zguduit. Nu mai făcuse așa ceva până atunci. I se părea caraghios, absurd și oarecum înspăimântător. A observat cu plăcere că Will și Felicity au tresărit.

— Vă spun eu ce urmează să se întâmple, a zis ea, pentru că deodată totul i-a fost perfect clar.

Era simplu.

Will și Felicity trebuiau să aibă o relație de amor în toată regula. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Această iubire care ardea pe ascuns trebuia să-și urmeze cursul. Deocamdată totul era minunat și sexy. Ei erau niște îndrăgostiți nefericiți, Romeo și Julieta uitându-se cu dor unul la altul peste dragonul violet de pe cutia pentru siropul de tuse. Trebuia să devină ceva obositor, dificil, uzat și, în final, să sperăm, cu voia lui Dumnezeu, banal și plictisitor. Will își iubea copilul și, o dată ce-i va dispărea această dorință care-i înțețoșa mintea, va vedea că făcuse o greșală înfiorătoare, dar nu ireparabilă.

Asta se poate rezolva.

Singura soluție pe mai departe era ca Tess să plece. Chiar acum.

— Eu și Liam vom pleca să stăm în Sydney, a zis ea. La mama. A telefonat mai devreme să spună că și-a fracturat piciorul. Are nevoie

de cineva care s-o ajute.

— Oh, nu! Cum așa? Se simte bine? a întrebat Felicity.

Tess nu i-a răspuns. Nu mai era cazul ca Felicity să facă pe nepoata grijulie. De-acum ea era cealaltă femeie. Tess era soția. Și avea de gând să lupte. De dragul lui Liam. Va lupta și va câștiga.

— Vom sta la ea până i se vindecă piciorul.

— Dar, Tess, nu poți să-l duci pe Liam să locuiască în Sydney.

Lui Will îi dispăruse tonul de șef. Era acum doar un băiat din Melbourne. Nu se pusese niciodată problema ca ei să locuiască în altă parte.

S-a uitat la soție cu o expresie rănită, parcă ar fi fost Liam când era dojenit pe nedrept. Apoi s-a luminat la față.

— Cum rămâne cu școala? a întrebat el. Nu poate să lipsească de la școală.

— Poate să meargă la St Angela's pentru un trimestru. Trebuie să scape de Marcus. O să-i prindă bine. O schimbare totală de decor. Poate să meargă pe jos la școală așa cum am mers și eu.

— N-ai să poți să-l înscrii, a spus Will exasperat. Nu e catolic!

— Cine zice că nu e catolic? a întrebat Tess. E botezat într-o biserică catolică.

Felicity a deschis gura să zică ceva, apoi a închis-o la loc.

— Ba am să-l înscriu, a spus ea. Mama cunoaște destui oameni de la biserică.

Habar n-avea însă cât de greu ar fi să-l înscrie.

În timp ce vorbea, lui Tess i-au venit în minte imagini cu St Angela's, o mică școală catolică locală la care învățaseră ea și Felicity. Cum jucau șotron la umbra turlor bisericii. Cum băteau clopotele bisericii. Mirosul dulceag al bananelor mucegăite uitate în ghiozdane. Era la doar cinci minute de mers pe jos de la casa mamei acesteia. Școala se afla la capătul unei străzi înfundate, mărginită de copaci ale căror coroane formau, vara, o boltă ca de catedrală. Acum era toamnă și destul de cald ca să înoți în Sydney. Probabil că

frunzele arțarilor de chihlimbar erau verzi și aurii. Fiam s-ar plimba pe poteci acoperite cu un strat gros de petale de trandafiri roz.

O parte din foștii profesori ai lui Tess încă predau la St Angela's. Copiii care fuseseră colegi de școală cu Tess și Felicity crescuseră acum, deveniseră părinți și își trimiteau odraslele tot acolo. Mama ei mai pomenea de ei uneori, iar lui Tess nu-i venea să creadă că mai existau. Cum ar fi minunații frați Fitzpatrick. Șase băieți blonzi, cu maxilarul pătrășos, care semănau așa de bine unul cu altul de-ai fi zis că fuseseră cumpărați en-gros. Arătau atât de bine, că Tess se înroșea de fiecare dată când trecea pe lângă unul dintre ei. Unul din băieții care slujeau la altar era întotdeauna un Fitzpatrick. Toți au plecat de la St Angela's în clasa a patra și s-au mutat la școala catolică pentru băieți din port. Proveneau dintr-o familie înstărită și arătau superb. Se pare că cel mai mare dintre ei avea acum trei fete și toate mergeau la St Angela's.

Oare chiar va reuși? Să-l ducă pe Liam în Sydney și să-l înscrie la fosta ei școală primară? Părea imposibil, de parcă ar fi vrut să-l trimită înapoi în timp, în vremea copilăriei ei. O clipă a simțit că o cuprinde din nou amețeala. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Bineînțeles că nu putea să-l scoată pe Liam de la școală. Vineri el avea de prezentat un proiect despre vietățile marine. Duminică avea concursul Miciei Atleți. Ea avea o grămadă de rufe de spălat și de pus la uscat și trebuia să se întâlnească cu un nou client a doua zi dimineată la prima oră.

Dar a văzut că Will și Felicity schimbau iarăși priviri între ei și a simțit cum i se strânge inima. S-a uitat la ceas. Era ora 18:30. De la etaj se auzea fondul muzical de la emisiunea aceea nesuferită *The Biggest Loser*. Probabil că Liam oprise DVD-ul și comutase pe televizor. În curând avea să schimbe canalul ca să caute ceva cu împuscături.

Nu obții nimic gratis! Striga cineva la televizor.

Lui Tess nu-i plăceau deloc frazele motivaționale lipsite de

conținut pe care le spuneau în emisiunea aceea.

— Vom pleca cu avionul în seara asta, a zis ea.

— În seara asta? s-a mirat Will. Nu poți să-l iei pe Liam în seara asta.

— Ba pot. Este un avion care pleacă la ora nouă. Avem timp să-l prindem.

— Tess, a spus Felicity. Exagerezi. Chiar nu e nevoie să...

— N-o să vă mai stăm în cale, a spus Tess. Așa că tu și Will puteți dormi împreună. În sfârșit. Dormi în patul meu! Am schimbat așternuturile azi-dimineață.

I-au venit în minte și alte lucruri. Lucruri mult mai rele pe care putea să le spună.

Lui Felicity: „îi place să stai deasupra. Norocul tău că ai slăbit!”

Lui Will: „Dacă te uiți mai atent, i se văd vergeturile.”

Dar nu, ei erau cei care ar fi trebuit să se simtă mizerabili ca un motel ieftin. S-a ridicat în picioare și și-a netezit fusta cu mâinile.

— Deci, asta e. Va trebui să vă descurcați cu agenția fără mine. Spuneți-le clienților că a apărut o urgență în familie.

S-a dus să adune cămile pe jumătate pline cu cafea ale lui Felicity, apucându-le de mâner cu degetele. Apoi s-a răzgândit, a lăsat cămile la locul lor și, în timp ce Will și Felicity stăteau și se uitau la ea, a ales cu grijă două dintre cele mai pline, le-a ridicat în palme și, cu precizia unui baschetbalist, a aruncat cafeaua rece în fețele lor stupide, serioase și compătimitoare.

Rachel crezuse că îi vor spune că vor avea încă un copil. Tocmai de aceea i-a fost cu atât mai greu. De cum intraseră în casă, ea își dăduse seama că aveau să-i dea o veste mare. Aveau acea expresie preocupată și mulțumită a oamenilor care știu că urmează să te faci să stai să-i ascuți.

Rob vorbise mai mult decât de obicei. Lauren vorbise mai puțin decât de obicei. Doar Jacob se purtase ca de obicei, alergând prin casă de colo-colo, deschizând ușile dulapurilor și sertarele unde știa că Rachel ținea ascunse mici comori de jucării și lucruri care credea ea că l-ar putea interesa.

Bineînțeles că Rachel nu-i întrebase pe Lauren și Rob dacă aveau să-i spună ceva. Ea nu era genul acesta de bunică. Când venea Lauren în vizită, se străduia să fie soacra perfectă: grijulie, dar nu sâcâitoare, interesată, dar nu iscoditoare. Nu critica niciodată și nici nu dădea sfaturi în legătură cu Jacob, nici măcar lui Rob când era singur, fiindcă știa cât rău i-ar face lui Lauren să audă „Mama zice...” Nu era ușor. În minte i se perindau în tăcere tot felul de sfaturi asemenea știrilor care se derulau la televizor în partea de jos a imaginii pe canalul CNN.

De exemplu, copilul trebuia tuns! Chiar erau orbi și nu vedeau că Jacob își sufla bretonul care-i cădea în ochi? În plus, tricoul acela oribil cu locomotiva Thomas pe piept era făcut dintr-un material mult prea aspru pentru pielea lui. De câte ori venea îmbrăcat cu el în ziua când rămânea la ea, întotdeauna i-l dădea jos imediat și îl îmbrăca într-un tricou moale, apoi se grăbea să-l schimbe iarăși când părinții lui soseau cu mașina pe aleea din fața casei.

Dar la ce-i folosise? Toată grija ei de soacră? Ar fi putut la fel de bine să fi fost o soacră afurisită. Pentru că ei urmau să plece și să-l ia și pe Jacob cu ei, de parcă ar fi fost numai dreptul lor, ceea ce

probabil așa și era, teoretic vorbind.

Nu era vorba despre faptul că vor avea încă un copil. Lauren primise o ofertă de serviciu. Un post excelent în New York. Era un contract pe doi ani. I-au spus în timpul mesei, când au ajuns la desert (plăcintă cu mere Sara Lee și înghețată). Judecând după entuziasmul lor debordant, ai fi zis că Lauren primise un post în paradis, ce mai!

Jacob stătea în poală la Rachel când i-au spus, cu trupușorul lui scund și îndesat lipit de-al ei, cu acea moleșeală divină pe care o au copiii mici atunci când sunt oboșiți. Rachel stătea cu buzele lipite de adâncitura din mijlocul cefei lui și-i simțea mirosul părului.

Când îl ținuse pentru prima dată în brațe pe Jacob și își apăsase buzele pe scalpul lui delicat și fragil, i se păruse că parcă revenea la viață, asemenea unei plante veștejite care primește apă. Mirosul lui de nou-născut îi umpluse plămâni cu oxigen. Simțise chiar că i se îndreptase spinarea, de parcă în sfârșit cineva îi luase de pe umeri o povară pe care fusese nevoită s-o poarte ani de zile. Când ieșise cu el în parcare la spitalului, i se păruse că lumea prindea din nou culoare.

— Sperăm să vii să ne vizitezi, a spus Lauren.

Lauren era „o femeie de carieră”. Lucra la Commonwealth Bank unde ocupa un post de mare șefă și de sfășura o activitate grea și stresantă. Câștiga mai mult decât Rob. Nu era un secret. Rob părea chiar mândru, menționând lucrul acesta mai des decât era cazul. Dacă Ed l-ar fi auzit pe fiu-său lăudându-se cu salariul nevastă-sii, ar fi intrat în pământ de rușine, norocul lui că... intrase deja în pământ.

Rachel lucrase și ea la Commonwealth Bank înainte să se căsătorească, deși nimeni nu pomenise vreodată despre această coincidență în discuțiile despre munca lui Lauren. Rachel nu știa dacă fiul ei uitase acest lucru din viața mamei sale, nu-l știuse niciodată sau nu i se păruse atât de interesant. Desigur, Rachel

înțelegea foarte bine că neînsemnata ei slujbă la bancă, la care renunțase imediat după căsătorie, nu suporta comparație cu „cariera” lui Lauren. Rachel nici nu-și putea imagina ce făcea Lauren în fiecare zi. Tot ce știa era că avea legătură cu „managementul proiectelor”.

S-ar zice că o persoană atât de pricepută în gestionarea proiectelor ar trebui să fie în stare să gestioneze și bagajul lui Jacob când acesta venea să doarmă la ea, dar se pare că nu. Lauren uita mereu câte ceva important.

De-acum gata cu serile petrecute cu Jacob. Gata cu ora de băiță. Gata cu poveștile. Gata cu dansul după muzica formației Wiggles în sufragerie. Ai fi zis că urma să moară. A trebuit să-și reamintească faptul că el încă trăiește, stă chiar în poala ei.

— Da, mamă, trebuie să vii să ne vizitezi în New York City, a zis Rob.

Parcă deja căpătase accent american. Dinții i-au sclipit în lumină când i-a zâmbit mamei lui. Dantura aia i-a costat pe Ed și Rachel o mică avere. Dinții lui Rob, puternici și drepecți ca niște clape de pian, se vor simți ca acasă în America.

— Ți faci pașaport, mamă, primul din viața ta! Ai putea să te plimbi puțin prin America dacă vrei. Să pleci într-un circuit cu autocarul. Sau, și mai bine, să pleci într-o croazieră în Alaska!

Uneori se întreba dacă Rob ar fi crescut altfel, în cazul în care viața lor n-ar fi fost atât de clar divizată ca de un zid uriaș – înainte de 6 aprilie 1984, după 6 aprilie 1984. Fără acea neconținută jovialitate și fără aerul acela de agent imobiliar. Atenție, chiar *era* agent imobiliar, așa că n-ar fi trebuit să mire pe nimeni că se comporta ca atare.

— Eu îmi doresc să plec într-o croazieră în Alaska, a spus Lauren. Și-a pus palma peste mâna lui Rob. Întotdeauna mi-am imaginat că vom pleca într-o croazieră când vom fi bătrâni, cu părul cărunt.

Apoi a tușit, probabil pentru că își dăduse seama că Rachel era

bătrână, cu părul cărunț.

— Sunt convinsă că ar fi interesant, a spus Rachel sorbind din ceai. Poate un picuț cam rece.

Chiar nu erau zdraveni la minte? Rachel nu voia să plece într-o croazieră în Alaska. Voia să stea la soare, pe pragul din spatele casei, să facă balonașe din săpun pentru Jacob și să-l vadă cum râde. Voia să-l vadă crescând săptămână de săptămână.

Și mai dorea ca ei să mai facă un copil. Cât mai repede. Lauren avea deja treizeci și nouă de ani! Chiar săptămâna trecută Rachel îi spusese Mariei că Lauren mai avea destul timp până să mai facă un copil. În ziua de azi copiii se fac atât de târziu, spusese ea. Dar asta a fost când spera, în sinea ei, că îi vor da o astfel de veste cât de curând. De fapt, ea *planificase* acest al doilea copil (exact ca o soacră băgăcioasă). Se hotărâse să iasă la pensie atunci când se va naște copilul. Își iubea slujba de la St Angela's, dar peste doi ani va împlini șaptezeci de ani (șaptezeci!) și simțea că a început să obosească. Pentru ea ar fi de ajuns să aibă grijă de doi copii două zile pe săptămână. Crezuse că așa va arăta viitorul ei. Aproape că simțea în brațe greutatea unui nou-născut.

Oare de ce afurisita asta de fată nu mai voia un copil? Nu voiau și ei să-i dăruiască lui Jacob un frățior sau o surioară? Ce era așa grozav la New York, cu vacarmul acela de claxoane și aburii ce se ridicau răzleț din găurile de canal de pe străzi? Zău așa, fata asta se întorsese la serviciu după *trei* luni de la nașterea lui Jacob. Nu părea că venirea pe lume a unui copil ar fi un inconvenient prea mare pentru ea.

Dacă în dimineața aceea, Rachel ar fi fost întrebată cum este viața ei, ar fi răspuns că era plină și mulțumitoare. Avea grijă de Jacob luna și vinerea, iar în rest acesta stătea la grădiniță cât timp Lauren era la biroul ei din oraș, ocupându-se de managementul proiectelor. Când Jacob era la grădiniță, Rachel lucra ca secretară la școala St Angela's. Avea munca ei, grădina de care se ocupa, o avea pe

prietena ei Marla, un teanc de cărți de la bibliotecă și două zile minunate pe săptămână pe care le petrecea cu nepotul ei. De multe ori Jacob rămânea peste noapte la ea, pentru ca Rob și Lauren să poată să iasă și ei în oraș. Le plăcea să iasă în oraș, numai ei doi, la restaurante elegante, la teatru și la *operă*, vă rog frumos! Ed s-ar fi prăpădit de râs dacă ar fi știut.

Dacă cineva ar fi întrebat-o „Ești fericită?”, ea ar fi spus: „Sunt cât se poate de fericită.”

Habar n-avea că viața ei era atât de fragil construită, ca un castel din cărți de joc, că Rob și Lauren ar putea veni aici într-o seară de luni și s-ar servi bine mersi cu singura carte care conta. Scoțând cartea reprezentată de Jacob, viața ei s-ar prăbuși, s-ar face una cu pământul.

Rachel și-a apăsât buzele pe creștetul lui Jacob și ochii i s-au umplut de lacrimi.

Nu e drept. Nu e drept. Nu e drept.

– Doi ani trec foarte repede, a spus Lauren cu ochii ațintiți la Rachel.

– Uite-așa! A zis Rob pocnind din degete.

Pentru voi, s-a gândit Rachel.

– Poate că nici n-o să stăm chiar doi ani, a spus Lauren.

– Sau poate că o să rămâneți acolo definitiv! A zis Rachel cu un zâmbet larg și luminos, ca să arate că era o femeie de lume și știa cum merg lucrurile.

S-a gândit la gemenele Lucy și Mary Russell, ale căror fiice s-au mutat în Melbourne. „Parcă văd că vor rămâne definitiv acolo”, îi spusese Lucy tristă într-o duminică, după ce au ieșit de la biserică. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, dar lui Rachel îi rămăsese în minte, fiindcă Lucy avusese dreptate. Ultima dată Rachel auzise că cele două verișoare – fata mai mică și timidă a lui Lucy și fiica dolofană cu ochi frumoși a lui Mary – erau tot în Melbourne și se stabiliseră acolo.

Dar Melbourne era la o aruncătură de băț. Puteai să ajungi la Melbourne în aceeași zi dacă zburai cu avionul. Lucy și Mary se duceau tot timpul. Dar la New York nu ajungeai într-o singură zi.

Pe urmă mai erau alții ca Virginia Fitzpatrick, care împărțea (e un fel de-a spune) cu Rachel postul de secretară a școlii. Virginia avea șase băieți și paisprezece nepoți, și aproape toți locuiau la distanță de douăzeci de minute pe coasta de nord a orașului Sydney. Dacă unul dintre copiii Virginiei Fitzpatrick s-ar hotărî să se mute la New York, probabil că ea nici n-ar observa, îi mai rămâneau atâția nepoți.

Rachel ar fi trebuit să facă mai mulți copii. Ar fi trebuit să fie o bună soție și mamă catolică și să fi făcut cel puțin șase, dar nu, nu făcuse, din orgoliu, crezând în sinea ei că ea era specială: altfel decât celelalte femei. Dumnezeu știe cum de-i intrase în cap că ea era specială. Nu că ar fi avut cine știe ce aspirații de a-și construi o carieră sau de a călători prin lume, așa cum au tinerele din ziua de azi.

— Când plecați? I-a întrebat Rachel pe Lauren și Rob în timp ce Jacob a coborât pe neașteptate din poala ei și a dat fuga în sufragerie într-una din misiunile lui importante. O clipă mai târziu s-a auzit sonorul televizorului pornit. Istețul de el aflase cum să folosească telecomanda.

— Abia în august, a spus Lauren. Avem multe de rezolvat. Vize și nu numai. Va trebui să găsim un apartament, o bonă pentru Jacob.

O bonă pentru Jacob.

— O slujbă pentru mine.

Rob părea ușor neliniștit.

— Oh, da, scumpule, a zis Rachel. Încerca să-și ia fiul în serios. Chiar așa. O slujbă pentru tine. Tot în domeniul imobiliar, nu?

— Încă nu știu sigur, a spus Rob. Va trebui să vedem. S-ar putea să stau acasă.

— Îmi pare tare rău că nu l-am învățat să gătească, i-a spus

Rachel lui Lauren, deși nu-i părea chiar atât de rău. Rachel nu se omorâse niciodată cu gătitul, dar nici nu se pricepea. Pentru ea era doar un lucru care trebuia făcut, ca și spălatul rufelor.

— Nu-i nicio problemă, a spus Lauren radioasă. Probabil că la New York vom ieși foarte des să mâncăm în oraș. Doar e orașul care nu doarme niciodată, nu?

— Deși Jacob va trebui să doarmă, desigur, a spus Rachel. Sau îi va da bona să mănânce în timp ce voi luați masa în oraș?

Lui Lauren i-a cam pierit zâmbetul și i-a aruncat o privire lui Rob care bineînțeles că nu s-a prins.

Volumul sonorului la televizor a crescut brusc și casa bubuia de atâta zgomot. O voce de bărbat striga: „Nu obții nimic gratis!”

Rachel a recunoscut vocea. Era a unui antrenor de la *The Biggest Loser*. Îi plăcea emisiunea. I se părea liniștitor să fii captiv într-o lume de plastic intens colorată unde tot ce conta era cât mâncai și câtă gimnastică făceai, unde suferința și angoasa nu erau provocate de o tragedie mai mare decât niște flotări, unde oamenii vorbeau numai despre calorii și plângeau de bucurie când scăpau de kilogramele în plus. Apoi trăiau fericiți și supli până la adânci bătrâneți.

— Jake, iar te joci cu telecomanda? a strigat Rob ca să acopere sonorul televizorului.

S-a ridicat de la masă și s-a dus în camera de zi. Întotdeauna el era primul care se ridica și se ducea la Jacob. Lauren, niciodată. Încă de la început el îi schimbase scutecele. Ed nu schimbase un scutec în viața lui. Bineînțeles că în ziua de azi toți tăticii schimbau scutece. Probabil că nu-i durea mâna s-o facă. Doar că pe Rachel o făcea să se simtă prost, aproape rușinată, de parcă ei ar fi făcut ceva anormal, ceva prea feminin. Ce i-ar mai sări în cap tinerele din ziua de azi dacă ea ar recunoaște lucrul acesta.

— Rachel, a spus Lauren.

Rachel a văzut că Lauren o privea neliniștită, parcă urma să-i

ceară o mare favoare. *Da, Lauren, am să am eu grijă de Jacob cât tu și Rob veți sta la New York. Doi ani? Nicio problemă. Duceți-vă. Să vă simțiți bine.*

— Vinerea asta, a spus Lauren. E Vinerea Mare. Știu că este, ăă, comemorarea...

Rachel a înghețat.

— Da, a spus ea cu vocea înfrigurată. Da, este.

N-avea niciun chef să discute despre vinerea asta tocmai cu Lauren. Corpul ei știa încă de acum câteva săptămâni că va veni această zi de vineri. Se întâmpla în fiecare an în ultimele zile de vară, când simțea în aer acea primă adiere răcoroasă. Simțea o tensiune în mușchi, un ghimpe de groază, apoi își amintea: *Ah, da. Vine din nou toamna.* Ce păcat. Altădată îi plăcea toamna.

— Înțeleg că vei merge în parc, a zis Lauren de parcă discutau despre locația unui viitor cocktail. Mă întrebam dacă...

Rachel n-a mai suportat.

— Te superi dacă nu discutăm despre asta? Nu acum. Poate altădată?

— Sigur că da! a spus Lauren roșind, iar Rachel s-a simțit ușor vinovată. Rareori miza pe această carte. O făcea să se simtă prost.

— Mă duc să pregătesc un ceai, a zis ea și a început să adune farfuriile de pe masă.

— Dă-mi voie să te ajut, a spus Lauren dând să se ridice.

— Nu te deranja, a poruncit Rachel.

— Dacă zici tu.

Lauren și-a dat după ureche o șuviță din părul ei blond zmeuriu. Era o fată drăguță. Când a adus-o pentru prima dată acasă ca să i-o prezinte lui Rachel, Rob nu-și mai încăpea în piele de mândru ce era. Îi adusesese aminte ce obrăjori roșii și bucălați avea când venise acasă cu o pictură făcută de el la grădiniță.

Ce se întâmplase în familia lor în 1984 ar fi trebuit s-o facă pe Rachel să-și iubească și mai mult fiul, dar n-a fost așa. Parcă își

pierduse puterea de a iubi, asta până s-a născut Jacob. De-atunci, între ea și Rob s-a dezvoltat o relație absolut minunată; dar a fost precum ciocolata aceea oribilă cu roșcove – cum ai gustat din ea, ți-ai dat seama că nu-i decât o imitație jalnică. Așa că Rob avea tot dreptul să-l ia pe Jacob de lângă ea. Merita, pentru faptul că nu-l iubise îndeajuns. Asta era pedeapsa pe care o primea. Două sute de Ave Maria și nepotul tău pleacă la New York. Întotdeauna exista un preț pentru orice și întotdeauna Rachel trebuia să plătească cu vârf și îndesat. Până la capăt. Așa cum plătise pentru greșeala ei din 1984.

Între timp, Rob îl făcea pe Jacob să râdă. Se lupta cu el, probabil, îl ținea de glezne cu capul în jos, exact cum obișnuia Ed să se joace cu el.

– Vine, vine... MONSTRUL GÂDILICI! Striga Rob.

Hohotele de râs ale lui Jacob s-au revărsat în cameră ca o cascadă din balonașe de săpun, iar femeile s-au amuzat amândouă. Nu se puteau abține, parcă le gâdila și pe ele. Privirile li s-au întâlnit peste masă și în clipa aceea râsul lui Rachel s-a transformat într-un suspin.

– Oh, Rachel!

Lauren s-a ridicat pe jumătate de pe scaun și a întins spre ea o mână perfect îngrijită (mergea la manichiură, pedichiură și masaj în fiecare a treia sâmbătă din lună. Era „timpul lui Lauren”, cum îi zicea ea. Rob îl aducea pe Jacob la Rachel de câte ori venea „timpul lui Lauren”, iar ei se duceau în parcul din colțul străzii unde mâncau sendvișuri cu ou).

– Îmi pare rău, știu cât de dor o să-ți fie de Jacob, dar...

Rachel a tras adânc aer în piept, cutremurându-se, și s-a străduit din toate puterile să se stăpânească, parcă s-ar fi chinuit să se cațăre din nou pe o stâncă de pe care căzuse.

– Nu te prosti, a zis ea pe un ton atât de tăios încât Lauren a tresărit și s-a așezat la loc pe scaun. O să fiu bine. Este o ocazie

minunată pentru voi toți.

A început să strângă farfuriile pentru desert, aruncând resturile de plăcintă Sara Lee într-un morman dezgustător de mâncare amestecată.

— Apropo, a zis ea chiar înainte să iasă din bucătărie, ar trebui să-i mai tundeți copilului părul.

— John-Paul? Mai ești acolo?

Cecilia și-a apăsat telefonul atât de tare pe ureche, încât a simțit c-o doare.

— Ai deschis-o? a întrebat el până la urmă.

Vocea i-a sunat subțire și ascuțită, ca a unui moș plângăcios dintr-un azil de bătrâni.

— Nu, a răspuns Cecilia. N-ai murit, așa că m-am gândit să n-o deschid.

Se străduia să adopte un ton degajat, însă a părut insistentă, parcă l-ar fi cicălit.

A urmat un alt moment de tăcere. A auzit pe cineva care striga cu un accent american: „Domnule! Pe aici, vă rog!”

— Alo? a zis Cecilia.

— Te rog, ai putea să n-o deschizi? Te superi? Am scris-o cu mult timp în urmă, când Isabel era mică, mi se pare. E cam jenant. Am crezut că am pierdut-o. Unde ai găsit-o?

Părea cam reținut, parcă vorbea de față cu niște persoane pe care nu le cunoștea prea bine.

— Ești cu cineva? a întrebat ea.

— Nu. Iau masa în restaurantul hotelului.

— Am găsit-o în pod când am căutat bucata aceea din Zidul Berlinului – mă rog, am doborât din greșeală una dintre cutiile tale de pantofi și am găsit-o.

— Probabil că mă ocupam de impozite când am scris-o, a spus John-Paul. Ce idioțenie. Îmi aduc aminte că am căutat-o peste tot, de simțeam că înnebunesc. Nu-mi venea să cred că am putut să pierd... N-a mai continuat, în fine.

Părea atât de chinuit de ceea ce părea a fi un exces de remușcare.

— În fine, nu mai contează, a spus ea pe un ton mămos de data

asta, parcă vorbea cu una dintre fetele ei. Dar ce te-a făcut totuși s-o scrii?

— A fost un impuls de moment. Cred că eram copleșit de emoții. Se născuse primul nostru copil. M-a făcut să mă gândesc la tata și la lucrurile pe care n-a mai apucat să le spună înainte să moară. Lucruri rămase nerostite. Tot felul de banalități. Sunt niște dulcęgării, despre cât de mult te iubesc. Nimic să te dea pe spate. Sincer să fiu, nici nu-mi aduc aminte prea bine.

— Atunci de ce nu pot s-o deschid? a întrebat ea pe un ton lingușitor care a cam îngreșat-o. Ce mare scofală?

Din nou tăcere.

— Nu-i mare scofală, dar, Cecilia, te rog, îți cer să n-o deschizi.

Părea de-a dreptul disperat. Dumnezeuule mare! Ce se mai frământă! Bărbații sunt atât de penibili când vine vorba de chestii sentimentale.

— Bine. N-am s-o deschid. Să sperăm că nu ajung s-o citesc nici peste cincizeci de ani.

— Asta dacă nu cumva mori tu înainte.

— Nicio șansă. Tu mănânci prea multă carne roșie. Pun pariu că mănânci costiță în clipa asta.

— Iar eu pun pariu că le-ai dat fetelor să mănânce pește în seara asta, nu-i așa?

Glumea, dar tot părea încordat.

— E tati la telefon? Polly s-a furișat în cameră. Vreau să vorbesc cu el urgent!

— Ți-o dau pe Polly, a spus Cecilia în timp ce Polly încerca să-i smulgă telefonul din mână. Polly, stai! Așteaptă o clipă. Vorbim mâine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, l-a auzit ea spunând în timp ce Polly a luat telefonul și a fugit din cameră cu el la ureche.

— Tati, ascultă, trebuie să-ți spun ceva și să știi că e un mare secret.

Lui Polly îi plăceau secretele. Nu înceta să vorbească despre ele sau să le împărtășească celorlalți încă de când aflase de existența lor la vârsta de doi ani.

— Să le lași și pe surorile tale să vorbească cu el! I-a strigat Cecilia.

Ea a luat ceașca de ceai și a pus scrisoarea alături, aliniată frumos la marginea mesei. Deci asta era. Nimic de care să se îngrijoreze. O va pune într-un loc și va uita de ea.

El se simțise jenat. Atâta tot. Ce drăguț!

Normal, acum, că-i promisese, nu mai putea s-o deschidă. Ar fi fost mai bine să nu-i fi spus. Își va termina de băut ceaiul, apoi se va apuca să prepare prăjitura aceea.

A tras mai aproape cartea lui Esther despre Zidul Berlinului, a răsfoit câteva pagini și s-a oprit la fotografia unui tânăr cu o figură angelică și serioasă care îi amintea întru câtva de John-Paul, de cum arăta el când era tânăr și ea s-a îndrăgostit de el. John-Paul avusese întotdeauna mare grijă de părul lui, folosind mult gel ca să-l aranjeze, și era adorabil de serios, chiar și când era beat (pe vremea aceea se îmbătau des). Aerul lui grav o făcea pe Cecilia să se simtă ca o fetișcană pusă pe șotii. Fuseseră împreună de un car de vreme până să-și dezvăluie el latura mai amuzantă.

Băiatul, a citit ea, era Peter Fechter, un zidar de optsprezece ani, care s-a numărat printre primii oameni care au murit în încercarea de a trece dincolo de Zid. A fost împușcat în pelvis și a căzut în partea răsăriteană din „fâșia morții”, unde a zăcut timp de o oră și a sângerat până a murit. Sute de martori de ambele părți ale zidului au stat și s-au uitat, dar nu s-a oferit nimeni să-i acorde ajutor medical, deși unii i-au aruncat niște bandaje.

— Doamne Dumnezeule! a spus Cecilia revoltată și a pus cartea deoparte. Uite ce își găsisese Esther să citească, să afle că astfel de lucruri au fost posibile.

Cecilia l-ar fi ajutat pe băiatul ăla. S-ar fi dus direct la el. Ar fi

chemat ambulanța. Ar fi strigat „Ce-i cu voi, oameni buni?”

Totuși, cine știe ce-ar fi făcut? Probabil că nimic, dacă asta implica riscul de a fi și ea împușcată. Ea era mamă. Trebuia să trăiască. Fâșia morții nu făcea parte din viața ei. O fâșie de iarbă, da. Niciodată nu fusese pusă la încercare. Probabil că nu va fi niciodată.

— Polly! Îl ții pe tata la telefon de-o oră! Probabil că s-a plictisit! A țipat Isabel.

Oare de ce trebuiau să țipe așa tot timpul? Fetelor le era extrem de dor de tatăl lor de fiecare dată când acesta era plecat. El avea mai multă răbdare cu ele decât avea soția sa și, încă de când erau mici, el fusese mereu pregătit să se implice în viața lor într-un fel care, pentru Cecilia, sincer, era mult prea mult. El avea răbdare să se joace de-a invitația la ceai cu Polly, ținând în mână ceșcuțele de jucărie cu degetul mic ridicat. O asculta cu atenție pe Isabel care vorbea la nesfârșit despre ultima ceartă cu prietenele ei. Întotdeauna era o ușurare pentru toți când John-Paul venea acasă. „Scoate-le la o plimbare!” striga Cecilia, iar el le lua cu mașina și plecau într-o aventură, apoi le aducea înapoi după câteva ore, plin de nisip și cu hainele ude.

— Tați nu e de părere că sunt plictisitoare! A țipat Polly.

— Dă-i telefonul surorii tale în clipa asta! a strigat mama fetelor.

În hol a avut loc o mică încăierare și Polly a reapărut în bucătărie. A venit și s-a așezat la masă cu Cecilia, sprijinindu-și capul în mâini.

A strecurat scrisoarea lui John-Paul între paginile cărții lui Esther și s-a uitat la fețișoara frumoasă, în formă de inimă, a fiicei ei de șase ani. Polly era o anomalie genetică. John-Paul era un bărbat arătos (un „mascul bine”, cum i se spunea) și Cecilia era destul de atrăgătoare în lumină difuză, dar nu se știe cum au reușit să conceapă amândoi o fată care nu semăna deloc cu niciunul. Polly semăna cu Albă-ca-Zăpada: păr negru, ochi albaștri strălucitori, buze ca rubinul – rubin *veritabil*; oamenii credeau că se dă cu ruj. Cele două surori mai mari, cu părul blond-cenușiu și nasul

pistruiat, erau frumoase în ochii părinților lor, însă doar Polly făcea să se întoarcă mereu capetele celor din jur când ieșeau la cumpărături. „E prea frumoasă și nu-i face bine”, remarcase de curând soacra Ceciliei, iar Cecilia se simțise iritată din pricina asta, deși totodată înțelesese. Cu ce-ți afecta personalitatea dacă aveai singurul lucru la care râvnesc toate femeile? Observase că femeile frumoase se mișcau altfel: se unduiau ca niște palmieri în adierea atenției pe care o stârneau în jurul lor. Cecilia voia ca fiicele ei să alerge, să meargă cu pași mari, să calce apăsat. Nu dorea ca Polly să se unduie, zău așa.

— Vrei să știi ce secret i-am spus lui tati? a întrebat-o Polly uitându-se la ea printre gene.

Categoric că Polly se va undui. Cecilia știa deja lucrul ăsta.

— Lasă, a spus Cecilia. Nu e nevoie să-mi spui.

— Secretul e că am hotărât să-l invit pe domnul Whitby la petrecerea mea cu pirați, a spus fata.

Polly împlinea șapte ani la o săptămână după Paște. Petrecerea cu pirați fusese subiectul de discuție preferat în ultima lună.

— Polly, a spus Cecilia. Am mai discutat treaba asta.

Domnul Whitby era profesorul de educație fizică de la St Angela's, iar Polly era îndrăgostită de el. Cecilia nu-și dădea seama ce însemna pentru viitoarele relații ale lui Polly faptul că prima ei iubire era un bărbat ce părea a fi de aceeași vârstă cu tatăl ei. Ea trebuia să se îndrăgostească de adolescenți popstar, nu de un bărbat de patruzeci de ani, ras în cap. Era adevărat că domnul Whitby avea *ceva*. Avea un piept foarte lat, alură athletică, mergea cu motocicletă și asculta cu ochii, însă sex-appeal-ul lui trebuia apreciat de mamele de la școală (care chiar îl apreciau și nici Cecilia nu rămăsese imună), nu de elevele lui de șase ani.

— Nu-l invităm pe domnul Whitby la petrecerea ta. N-ar fi corect. Așa, s-ar simți obligat să meargă și la petrecerile celorlalți.

— La mine va dori să vină.

— Nu.

— Discutăm altădată, a spus Polly fără să se sinchisească și s-a dat jos de pe scaun.

— Ba nu! a strigat mama sa în urma ei, dar Polly o luase deja din loc.

Cecilia a oftat. Avea multe de făcut. S-a ridicat în picioare și a scos scrisoarea lui John-Paul din cartea lui Esther. Mai întâi, va pune undeva plicul ăsta afurisit.

Zicea c-a scris-o chiar după ce s-a născut Isabel și că nu-și mai amintea ce zicea acolo. Era de înțeles. Isabel avea doisprezece ani și John-Paul era mai mereu atât de confuz. Întotdeauna se baza pe memoria nevastă-sii ca să-și aducă aminte de ceva.

Numai că ea era foarte sigură că el minte.

— Poate c-ar trebui să spargem ușa. Vocea lui Liam a străpuns tăcerea nopții ca un fluierat strident. Putem să spargem fereastra cu o piatră. Uite, cu piatra aia! Vezi, mami, uite, vezi, vezi, o vezi...

— Ssst! Vorbește mai încet! a spus Tess, continuând să bată în ușă.

Degeaba.

Era ora unsprezece noaptea, iar ea și Liam stăteau în fața ușii mamei ei. Casa era cufundată în întuneric, cu obloanele trase. Părea pustie. De fapt, toată strada părea ciudat de liniștită. Pe-aici nu se uita nimeni la televizor, la știrile nopții? Singura lumină provenea de la felinarul din colțul străzii. Pe cer nu se vedeau nici luna, nici stelele. Nu se auzea decât cântecul tânguios al unui greier singuratic, ultimul supraviețuitor al verii, și sunetul estompat al traficului din depărtare. Se simțea și mirosul plăcut al gardeniilor mamei ei. Telefonul mobil al lui Tess rămăsese fără baterie. Nu putea să sune pe nimeni, nici măcar să cheme un taxi s-o ducă la un hotel. Poate că ar trebui să spargă ușa, însă mama lui Tess devenise foarte grijulie în privința siguranței casei în ultimii ani.

Oare acum avea montat un sistem de alarmă? Tess își imagina cum ar fi să se declanșeze alarma și să spulbere liniștea din cartier: *uup, uup.*

Nu pot să cred ce mi se întâmplă.

La asta nu se gândise. Ar fi trebuit să-i telefoneze mamei ca s-o anunțe că vine, dar se agitase atâta să rezerve biletele de avion, să facă bagajul, să ajungă la aeroport, să găsească poarta care trebuie, cu Liam după ea, alergând ca să țină pasul și vorbind tot timpul. Era atât de încântat, încât nu-i tăcuse gura o clipă în timpul zborului, iar acum era atât de obosit, încât vorbea în dodii.

El credea că plecaseră la bunica într-o misiune de salvare.

— Bunica și-a rupt piciorul, îi spusese Tess. Așa că vom sta la ea o perioadă ca s-o ajutăm.

— Și cum rămâne cu școala? întrebă el.

— Poți să lipsești câteva zile de la școală, îi spusese ea, iar el se luminase la față ca un brad de Crăciun. Nu-i menționase nimic despre faptul că va merge la o altă școală. Firește.

Felicity plecase și, în timp ce Tess și Liam făceau bagajul, Will se foise prin casă, palid la față și pufnind pe nas.

Când au rămas singuri și ea azvârlea hainele într-un geamantan, el încercase să discute cu ea, dar Tess s-a întors spre el ca o cobră care se ridică să muște, șuierând amenințător printre dinți: „Lasă-mă în pace!”

— Îmi pare rău, a spus el dându-se un pas înapoi. Îmi pare foarte rău.

Will și Felicity spusese deja de o sută de ori „îmi pare rău”.

— Crede-mă, spunea cu glas scăzut, probabil ca să nu-l audă Liam, dacă te îndoiești cumva, vreau să știi că nu m-am culcat cu ea.

— Ai mai spus asta, Will. Nu știi de ce crezi că asta îmbunătățește cu ceva situația. O înrăutățește. Nici nu mi-a trecut vreodată prin minte că v-ați putea culca amândoi! Vai, mulțumesc foarte mult că v-ați abținut. Haide, zău așa...

Îi tremura vocea.

— Îmi pare rău, a repetat el, apoi și-a șters nasul cu dosul mâinii.

Will se comportase perfect normal în fața lui Liam. Îl ajutase să caute pe sub pat șapca de baseball preferată și, când venise taxiul, îngenunchease în fața lui ca să-și ia rămas-bun în felul acela bărbătesc, jumătate îmbrățișare, jumătate luptă corp la corp, așa cum fac tații cu fiii lor. Tess înțelesese exact cum reușise Will să țină ascunsă atâta timp relația lui cu Felicity. Viața de familie, chiar și cu un singur copil mic, avea ritmul ei familiar și era perfect posibil să dansezi după el ca de obicei, chiar dacă mintea îți zbura în altă parte.

Și acum, iat-o aici, singură-singurică în această mică suburbie de pe coasta de nord a orașului Sydney, cu un băiețel de șase ani pe jumătate adormit.

— Ei bine, a zis ea prudentă către Liam. Cred că ar trebui să...
Ce? Să trezească un vecin? Să riște declanșarea alarmei?

— Stai! a spus Liam.

Copilul a dus un deget la buze în semn de tăcere; ochii lui mari semănau în întuneric cu două ochiuri de apă, negre și strălucitoare.

— Cred că se aude ceva înăuntru.

Și-a lipit urechea de ușa de la intrare. Tess a făcut la fel.

— Auzi?

Chiar se auzea ceva. Un zgomot ciudat, înfundat și ritmic, care venea de sus.

— Cred că sunt cârjele lui buni, a zis Tess.

Biata maică-sa. Probabil că se culcase. Dormitorul ei era tocmai în cealaltă parte a casei. Nenorocitul de Will! Nenorocita de Felicity! Din cauza lor o făcea acum pe maică-sa să se dea jos din pat, după ce că era și șchioapă, biata de ea.

Oare când anume începuse povestea asta dintre Will și Felicity? A existat un moment anume când s-a schimbat ceva? Cum de i-a scăpat? I-a văzut împreună în fiecare zi și nu observase nimic. Felicity rămăsese la cină vinerea trecută. Poate că Will fusese ceva mai tăcut decât de obicei. Tess crezuse că din cauza durerii de spate care îl sâcăia. Fusese obosit. Cu toții munciseră din greu. Dar Felicity fusese într-o formă bună. Radioasă, calmă. Tess se pomenise de vreo câteva ori că se holba la ea. Încă nu se obișnuise cu noua frumusețe a verișoarei sale care făcea ca totul la ea să fie frumos: râsul ei, vocea ei.

Cu toate astea, Tess nu fusese prudentă. Făcuse prostia să fie prea sigură de dragostea lui Will. Atât de sigură, încât purta blugii vechi cu tricoul negru despre care el zicea că o fac să semene cu o motociclistă. Atât de sigură, încât l-a tachinat că era cam morocănos.

El o lovise peste fund cu prosopul de bucătărie când au strâns masa după ce-au mâncat.

În weekend nu o văzuseră pe Felicity, ceea ce era neobișnuit. Fusese ocupată, a spus ea. Plouase și era frig. Tess, Will și Liam se uitaseră la televizor, jucaseră cărți, făcuseră clătite împreună. Fusese un sfârșit de săptămână plăcut. Nu?

I-a venit în minte că vineri seară Felicity avea o figură radioasă pentru că era îndrăgostită.

Ușa s-a deschis și lumina dinăuntru a inundat pragul.

— Ia te uită! a exclamat mama lui Tess. Era îmbrăcată într-un halat albastru matlasat și se sprijinea cu greu într-o pereche de cârje, clipind din ochi ca o mioapă, și trasă la față din cauza durerii și a efortului.

Fiica s-a uitat la glezna bandajată a mamei ei și și-a imaginat-o pe biata femeie cum s-a trezit din somn, cum s-a chinuit să se dea jos din pat, șontăcând prin cameră ca să-și caute halatul și apoi cârjele.

— Oh, mamă! a spus ea. Îmi pare atât de rău.

— De ce îți pare rău? Ce cauți aici?

— Am venit... a dat ea să spună, dar i s-a pus un nod în gât.

— Să te ajutăm, bunico! a strigat Liam. Pentru că ți-ai rupt piciorul! Am zburat cu avionul noaptea!

— Oh, e foarte drăguț din partea ta, dragul meu băiat.

Bătrâna s-a dat la o parte, sprijinindu-se în cârje, ca să-i lase să intre.

— Intrați, intrați. Îmi pare rău că a durat atât de mult până să ajung la ușă, dar habar n-aveam că e atât de greu să mergi cu afurisitele astea de cârje. Îmi imaginam că o să mă deplasez fără probleme, dar parcă îți intră în subsuori, nu știu cum să spun. Liam, du-te tu și aprinde lumina în bucătărie și haideți să bem niște lapte cald și să mâncăm niște pâine cu scorțișoară.

— Super! Liam s-a îndreptat spre bucătărie și, dintr-un motiv inexplicabil de băiețel de șase ani, a început să-și miște intermitent

mâinile și picioarele, ca un robot. Procesez! Procesez! Afirmativ – pâine prăjită cu scorțișoară!

Tess a cărat bagajele înăuntru.

– Scuze, a spus ea din nou când le-a așezat jos în hol și s-a uitat la mama ei. Ar fi trebuit să-ți telefonez. Te doare rău glezna?

– Ce s-a întâmplat? a întrebat mama ei.

– Nimic.

– Aiurea.

– Will, a început ea și s-a oprit.

– Scumpa mea fată.

Maică-sa a dat să vină spre ea, dar s-a clătinat periculos, cât pe ce să scape cârjele din mână.

– Să nu-ți mai rupi vreun os, a spus Tess sprijinind-o. Îi simțea mirosul pastei de dinți, al cremei de față și al săpunului, dar, mai ales, mirosul familiar de mosc și de vechi, mirosul Mamei. În hol, pe peretele din spatele mamei ei, era o fotografie înrămată cu ea și Felicity când aveau șapte ani, îmbrăcate cu rochițele din dantelă albă cu care se duceau la biserică, cu palmele împreunate evlavios în dreptul pieptului, în obișnuita postură de la prima împărtășanie. Mătușa Mary avea o fotografie identică în același loc, în holul casei ei. Acum Felicity era atee, iar Tess se considera „căzută în păcat”.

– Hai o dată, spune-mi, a zis Lucy.

– Will, a încercat iarăși Tess. Și, și... N-a putut să termine.

– Felicity, a continuat maică-sa. Am dreptate? Am.

A ridicat un cot și a lovit cu cârja atât de tare în podea, încât fotografia de la prima împărtășanie a zăngănit pe perete.

– Ticăloasă mică!

*

1961. Războiul Rece era mai rece ca niciodată. Mii de est-germani se refugiau în Vest. „Nimeni nu intenționează să construiască vreun zid”, anunța cancelarul est-german, Walter Ulbricht, numit de unii „marioneta lui Stalin”. Oamenii se uitau unii la alții cu mirare. Cum așa...? Cine a

pomenit de un ZID? Alte câteva mii și-au pregătit bagajele de plecare.

În Sydney, Australia, o tânără pe nume Rachel Fisher stătea pe zidul înalt ce delimita plaja Manly, legănându-și picioarele lungi și bronzate, în timp ce prietenul ei, Ed Crowley, răsfoia ziarul Morning Herald, enervant de preocupat. În ziar era un articol despre evenimentele din Europa, dar nici Ed, și nici Rachel nu erau prea interesați de ce se întâmpla în Europa.

Într-un târziu, Ed a catadicsit să vorbească. „Hei, Rach, ce-ar fi să luăm și noi unul?” a zis el și a arătat cu degetul în pagina din ziar.

Rachel a aruncat o privire indiferentă peste umărul lui. Ziarul era deschis la o reclamă de-o pagină pentru Angus Coote. Degetul lui Ed arăta un inel de logodnă. El a apucat-o de braț chiar în clipa în care ea a vrut să coboare de pe zid și s-o ia spre plajă.

*

Au plecat. Rachel stătea în pat, cu televizorul pornit, cu revista Womens Weekly în poală și o ceașcă de ceai Earl Grey pe noptieră, alături de o cutie cu fursecuri macaron pe care o adusese Lauren în seara asta. Rachel ar fi trebuit să le ofere la sfârșitul mesei, dar uitase. Poate că o făcuse în mod deliberat; niciodată nu-și dădea seama cât de mult n-o agreează pe nora ei. Poate chiar
0 ura.

De ce nu te duci tu singurică la New York, fata mea? Ia-ți doi ani de „timpul lui Lauren”.

Rachel a tras cartonul cu prăjituri în pat, în fața ei, și s-a uitat cu atenție la fursecurile în culori țipătoare. Nu
1 se păreau atât de speciale. Probabil că erau ultima modă pentru cei interesați de ultima modă. Acestea erau de la un magazin din oraș la care oamenii stăteau la rând ore în șir ca să le cumpere. Ce proști. N-aveau altceva mai bun de făcut? Deși era puțin probabil ca Lauren să fi stat la coadă cu orele. În fond, Lauren avea altceva mai bun de făcut decât restul lumii! Rachel își aducea vag aminte că parcă auzise și o poveste legată de procurarea acestor fursecuri, dar

ea nu era deloc atentă când vorbea Lauren decât dacă subiectul avea legătură cu Jacob.

A ales un fursec de culoare roșie și a mușcat puțin din el să vadă cum e.

— Oh, Doamne! A gemut ea un moment mai târziu și, pentru prima oară după mult timp, nici ea nu mai știa cât, s-a gândit la sex.

A mai mușcat o dată. Sfântă Fecioară! A izbucnit în râs. Nu-i de mirare că oamenii se înghesuiau să le cumpere. Erau excelente: aroma de căpșuni a cremei de la mijloc semăna cu atingerea unor degete pe pielea ei, compoziția de beza era ușoară și fină, parcă mâncai un nor.

Ia stai. Cine a zis asta?

„Parcă aş mânca un nor, mami!” O fețișoară încântată.

Janie. Avea în jur de patru ani. Era prima dată când mânca vată pe băț la... Luna Parc? La o sărbătoare religioasă? Rachel nu-și amintea prea bine restul. Amintirea ei se concentra doar pe fața zâmbitoare a lui Janie și pe vorbele ei: „Parcă aş mânca un nor, mami!”

Lui Janie i-ar fi plăcut acele fursecuri.

Pe neașteptate, Rachel a scăpat fursecul dintre degete și s-a încovoiat de parcă ar fi vrut să se eschiveze de o lovitură, dar prea târziu, o primise. Demult nu mai fusese atât de rău ca acum. Era un val de durere la fel de vie și de surprinzătoare ca atunci, în primul an, când se trezea în fiecare dimineață uitând pentru o clipă, apoi o izbea realitatea faptului că Janie nu mai era în camera de la parter unde se dădea cu atâta deodorant *hnpulse* de țî se făcea rău, își aplica fard portocaliu pe tenul ei perfect de puștoaică de șaptesprezece ani și dansa după Madonna.

Această nedreptate colosală îi sfâșia inima. Fiica mea ar fi adorat afurisitele astea de fursecuri. Fiica mea ar fi avut o carieră. Fiica mea ar fi putut să plece la New York.

Parcă avea pieptul strâns într-o menghină, simțea că se sufocă și

se lupta să respire, dar de sub acest val de panică răzbătea vocea calmă și plictisită a experienței: *Ai mai pățit așa. N-o să mori din asta. Pare că nu poți să respiri, dar de fapt respiri. Pare că n-o să te mai oprești din plâns, dar te vei opri.*

Încet-încet, menghina din piept și-a slăbit până la urmă strânsoarea atât cât ea să poată să respire din nou. De dispărut nu dispărea niciodată. Demult timp se obișnuise. Va muri cu această durere care-i strângea pieptul ca o gheară. De fapt, ea nici nu voia să dispară. Ar fi fost ca și cum Janie n-ar mai fi existat.

Își amintea de acele felicitări de Crăciun din primul an. *Dragii noștri Rachel, Ed și Rob, vă dorim un Crăciun fericit și un An Nou cu bucurii.*

Parcă eliminaseră spațiul unde existase Janie. Și fericit! Oare chiar se ținiseră de-a binelea? Înjura de fiecare dată când deschidea o altă felicitare și o rupea în bucățele mici.

„Mamă, mai lasă-i încolo, că nu știu nici ei ce să scrie”, îi zicea Rob obosit. N-avea decât cincisprezece ani, dar fața lui părea a fi a unui om de cincizeci de ani, slab, palid și cu acnee.

Rachel a măturat cu dosul mâinii firimiturile de pe așternut. „Firimituri! Doamne Dumnezeule, câte firimituri!” ar fi zis Ed. Lui i se părea imoral să mănânci în pat. Și dacă ar mai fi văzut și televizorul pus pe comodă, ar fi făcut o criză. Ed credea că oamenii care țineau televizorul în dormitor erau ca dependenții de cocaină: slabi și depravați. Dormitorul, în opinia lui Ed, era un loc în să spui rugăciunea îngenuncheat lângă pat, cu fruntea sprijinită de vârful degetelor, mișcând repede din buze (foarte repede; era de părere că nu trebuie să-l consumi prea mult timp Celui Mare), după care să faci sex (de preferință în fiecare seară), după care să dormi.

A luat telecomanda și a îndreptat-o spre televizor, schimbând de pe un canal pe altul.

Un documentar despre Zidul Berlinului.

Nu. E prea trist.

O emisiune despre investigarea crimelor.

Nici gând.

Un sitcom despre viața de familie.

S-a oprit puțin acolo, dar doi soți tocmai se certau și țipau prea tare unul la altul. A schimbat pe alt canal unde era o emisiune culinară și a dat sonorul încet. De când locuia singură, se culca cu televizorul pornit; banalitatea liniștitoare a vocilor murmurate și licărul imaginilor înlăturau sentimentul de groază care o copleșea uneori.

S-a întors pe o parte și a închis ochii. Dormea cu lumina aprinsă. După moartea lui Janie, ea și Ed n-au mai suportat întunericul. Nu se puteau duce la culcare ca niște oameni normali. Trebuiau să se prefacă, miștindu-se singuri că nu se duceau la culcare.

Sub pleoapele închise îl vedea pe Jacob care mergea cătinel pe o stradă din New York, îmbrăcat în salopetuța lui de blugi, aplecându-se cu mânuțele lui grăsuțe sprijinite pe genunchi ca să se uite cu atenție la aburul ce se ridica din canale. Oare aburul acela era *fierbinte*?

Oare mai devreme plânsese după Janie sau cumva plânsese după Jacob? Nu știa decât că, o dată ce i-l vor lua, viața ei va redeveni insuportabilă, doar că – și asta era cel mai rău – ea va rezista, n-o va ucide, va continua să trăiască zi de zi într-o buclă nesfârșită de minunate răsărituri și apusuri de soare pe care Janie n-a apucat să le vadă.

M-ai strigat, Janie?

Gândul acesta era întotdeauna ca vârful unui pumnal răsucindu-se în inima ei.

Citise undeva că soldații răniți implorau să li se dea morfină și o strigau pe mama lor atunci când trăgeau să moară pe câmpul de luptă. Mai ales soldații italieni. „Mamma mia!” strigau ei.

Cu o mișcare bruscă, aproape să-și scrântească spatele, Rachel s-a ridicat și a sărit din pat îmbrăcată în pijamalele lui Ed (începuse să

le poarte imediat după moartea lui și de-atunci și-a păstrat acest obicei; nici nu mai păstrau mirosul lui, dar ea așa își imagina).

S-a lăsat în genunchi în fața comodei și a scos din ea un vechi album de fotografii cu coperte moi și decolorate, din vinii verde.

S-a așezat din nou pe pat și a început să-l răsfoiască încet. Janie, când râdea. Janie, când dansa. Janie, când mânca. Janie îmbufnată. Janie cu prietenii ei.

Inclusiv el. Băiatul ăla. Care nu se uita în obiectivul aparatului de fotografiat, stătea cu capul întors spre Janie, ca și când ea tocmai îi spusese ceva amuzant. Ce i-o fi spus? De fiecare dată își punea întrebarea asta. Ce i-ai spus, Janie?

Rachel a pus vârful degetului pe chipul lui zâmbitor, plin de pistrui, și a văzut cum mâna ei ușor artritică, cu pete de vârstă, se strânge și se face pumn.

6 aprilie 1984

Primul lucru pe care l-a făcut Janie Crowley când s-a dat jos din pat în acea friguroasă dimineață de aprilie a fost să proptească spătarul scaunului sub mânerul ușii pentru ca părinții ei să nu poată să intre. Apoi a îngenuncheat lângă pat și a ridicat colțul saltelei de unde a scos o cutie de culoare albastru-deschis. S-a așezat pe marginea patului și a scos din pachet o pastilută galbenă, ținând-o pe vârful degetului și gândindu-se la tot ce simboliza ea, apoi a pus-o în mijlocul limbii cu reverența cu care se ia Sfânta împărtășanie. După aceea, a ascuns cutiuța la locul ei sub saltea și a sărit din nou în pat, la căldură, s-a acoperit cu pătura și a pornit radioul cu ceas, la care se auzea Madonna cântând *Like a Virgin*.

Mica pilulă avea un gust chimic și dulce, savoarea păcatului.

„Gândește-te la virginitatea ta ca la un dar. Nu-l oferi oricui”, îi spusese maică-sa într-una din acele discuții când încerca să se arate înțeleghătoare, ca și când orice formă de sex înainte de căsătorie ar fi în regulă, ca și când taică-său n-ar cădea în genunchi să facă o mie de mătâni la gândul că cineva o atinge pe fetița lui cea inocentă.

Janie n-avea de gând s-o ofere oricui. Avusese loc un proces de selecție și astăzi urma să-l informeze pe fericitul câștigător.

Au început știrile, dar majoritatea erau plictisitoare, nu-i rețineau atenția, n-aveau nicio legătură cu ea; singura parte interesantă era că în Canada se născuse primul copil conceput în eprubetă. În Australia exista deja un copil conceput în eprubetă! Așa că noi suntem primii, Canada! Ha, ha. (Avea veri mai mari în Canada, care o făceau să se simtă inferioară cu amabilitatea lor nefirească și accentul lor nu tocmai american.) S-a ridicat în capul oaselor, a luat jurnalul de școală și a desenat un bebeluș lung și subțire înghesuit într-o eprubetă, cu mânuțele lipite de sticlă și gura căscată. Lăsați-mă să ies, lăsați-mă să ies! Ce-or să mai râdă colegile ei de școală. A

închis jurnalul. Un copil în eprubetă era ceva respingător. Îi amintea de ziua când la biologie au învățat despre ovulele femeii. Dezgustător! Dar ce-a fost cel mai rău? Că la biologie aveau un profesor. Un bărbat să vorbească despre ovule! Era atât de aiurea. Janie și prietenele ei au fost oripilate. Și probabil că el voia să se uite în decolteul lor. Nu l-au surprins niciodată făcând asta, dar îi simțeau dorința dezgustătoare.

Păcat că viața lui Janie avea să se sfârșească peste doar opt ore pentru că nu era în cea mai plăcută etapă a devenirii ei. Fusesse un copilăș adorabil, o fetiță încântătoare, o adolescentă drăguță și timidă, dar din luna mai, când împlinise șaptesprezece ani, se schimbase. Era vag conștientă de faptul că se simțea oarecum dezgustătoare. Nu era vina ei. O îngrozea orice (facultatea, să conducă o mașină, să dea un telefon ca să se programeze la coafor), hormonii o înnebuneau, atâția băieți începuseră să se comporte de parcă erau obsedați de ea, probabil pentru că era drăguță, ceea ce era bine, dar o deruta fiindcă atunci când se uita în oglindă vedea doar o figură obișnuită, detestabilă, și un trup ciudat de slab și deșirat. Arăta ca o măicuță de la mănăstire. Așa îi spusese o fată de la școală și pe bună dreptate. Avea membrele prea lungi. Mai ales brațele. Era total disproporționată.

Unde mai pui că în prezent maică-sa se comporta ciudat, asta însemnând că nu-și mai concentra atenția asupra lui Janie, deși până nu demult o făcuse mereu, cu o înverșunare care o scotea din sărite. (Maică-sa avea patruzeci de ani! Oare ce putea să se întâmple în viața ei și să fie atât de interesant?) Dispariția neașteptată a aceluia spot de lumină concentrat asupra ei o descumpănea. O durea chiar, deși n-ar fi recunoscut lucrul acesta sau poate că nici măcar nu-și dădea seama că suferea din pricina asta.

Dacă Janie ar fi trăit, mama ei ar fi revenit la normal, concentrându-se asupra ei cu aceeași înverșunare, Janie ar fi redevenit drăguță la împlinirea vârstei de nouăsprezece ani,

amândouă ar fi fost apropiate așa cum trebuie să fie o mamă și fiica ei, iar Janie ar fi îngropat-o pe mama ei și nu invers.

Dacă Janie ar fi trăit, ar fi cochetat cu droguri ușoare, băieți duri, aerobic acvatic, grădinărit, botox și sex tantric. De-a lungul vieții ei, ar fi suferit trei accidente ușoare de mașină, treizeci și patru de răceli serioase și două intervenții chirurgicale majore. Ar fi fost un designer sau grafician de succes moderat, o practicantă curajoasă de scufundări subacvatice, o vilegiaturistă permanent nemulțumită, o excursionistă entuziastă și o adeptă a noilor tehnologii iPod, iPhone și iPad. Ar fi divorțat de primul soț și ar fi făcut gemeni prin fertilizare în vitro cu cel de-al doilea, cuvintele „bebeluși în eprubetă” i-ar fi revenit în minte ca o glumă veche în timp ce posta pozele lor pe Facebook pentru ca verii din Canada să le dea *Like*. Și-ar fi schimbat numele în Jane când ar fi împlinit vârsta de douăzeci de ani și ar fi revenit la Janie când împlinea treizeci.

Dacă Janie Crowley ar fi trăit, ar fi călătorit și ar fi ținut dietă, ar fi dansat și ar fi gătit, ar fi râs și ar fi plâns, s-ar fi uitat mult la televizor și ar fi încercat să-și trăiască viața la maximum.

Dar nimic din toate acestea nu avea să se întâmple pentru că a existat dimineața aceea din ultima ei zi de viață și, cu toate că i-ar fi plăcut să vadă cum se dădeau în spectacol prietenele ei cu rimelul scurs pe obraz, ținându-se una de alta, plângând în hohote și jeluind la înmormântarea ei, ar fi preferat totuși să descopere toate lucrurile care așteptau să i se întâmple.

Marti

6

La înmormântarea surorii Ursula, Cecilia s-a gândit aproape numai la sex.

Nu la sex pervers. La sex plăcut, marital, agreat de normele bisericești. Probabil că sora Ursula n-ar fi știut să-l aprecieze.

— Sora Ursula și-a dedicat viața copiilor din St Angela's.

Părintele Joe se ținea cu ambele mâini de pupitru, uitându-se solemn la mica adunare de oameni îndoliați, (deși, acum cinstit vorbind, oare era cineva în biserica asta care să plângă după sora Ursula?) și preț de o clipă privirea lui s-a oprit asupra Ceciliei, căutându-i parcă aprobarea. Ea a clătinat din cap și a schițat un zâmbet ca să-i arate că se descurca de minune.

Părintele Joe avea doar treizeci de ani și nu era un bărbat atrăgător. Oare ce-l determina pe un bărbat din ziua de azi și de vârsta asta să aleagă să devină preot? Să aleagă o viață de celibatar?

Dar să revenim la sex. Scuze, soră Ursula.

Mai întâi, și-a amintit că anul trecut, de Crăciun, a observat că aveau o problemă în viața sexuală. Părea că ea și John-Paul nu se mai duceau la culcare în același timp. Ori el stătea treaz până târziu ca să lucreze sau să navigheze pe internet, iar ea adormea până să vină el în pat, ori el anunța pe neașteptate că e obosit și se ducea la culcare la ora nouă. Săptămânile treceau una după alta, iar ea se gândea uneori „Doamne, a trecut atâta timp”, după care uita cu desăvârșire.

Apoi a fost seara aceea din luna februarie, când ea ieșise să ia masa în oraș cu câteva mămică de la clasa a patra și băuse mai mult decât de obicei pentru că Penny Maroni conducea mașina. Cecilia

fusesse într-o dispoziție amoroasă când s-a băgat în pat, dar John-Paul îi îndepărtase mâna, mormăind: „Sunt prea obosit. Lasă-mă în pace, bețivo”. Ea răsesse, apoi adormise fără să se simtă ofensată câtuși de puțin. Data următoare când va dori el să facă sex, ea va glumi și îi va da replica: „Oh, acum e rândul tău să mă rogi”. Dar n-a avut niciodată ocazia. De-atunci a început să numere zilele care treceau. Oare ce se petrecea?

Se gândea că probabil trecuseră deja șase luni și, cu cât trecea mai mult timp, cu atât creștea nedumerirea ei. Și totuși, de fiecare dată când îi venea pe buze întrebarea „Hei, iubito, ce se întâmplă?”, simțea că ceva o oprește. Sexul nu fusese niciodată un subiect de ceartă între ei, așa cum știa că era în multe cupluri. Nu-l folosea ca armă sau mijloc de negociere. Era ceva nerostit, natural și frumos. Nu voia să strice asta.

Și poate că nu voia să audă răspunsul lui.

Sau mai rău, poate că el nu-i va da niciun răspuns. Anul trecut, John-Paul începuse să practice caiac-canoe. Îi plăcea la nebunie și în fiecare duminică venea acasă încântat. Apoi, brusc și inexplicabil, a părăsit echipa.

„Nu vreau să vorbesc despre asta”, spusese el când ea îl tot pistona cu întrebări, curioasă să afle motivul. „Las-o baltă”.

John-Paul era foarte ciudat uneori.

S-a grăbit să treacă peste gândul ăsta. În plus, cu siguranță că toți bărbații erau ciudați uneori.

În fond, șase luni nu era chiar atât de mult, nu-i așa? Nu pentru doi oameni căsătoriți, de vârstă mijlocie. Penny Maroni zicea că ei o făceau o dată pe an dacă aveau noroc.

Totuși, în ultimul timp, Cecilia se simțea ca o adolescentă căreia îi stă mintea numai la sex. Imagini ușor pornografice îi treceau prin minte în timp ce aștepta la casa de marcat. Stătea de vorbă în curtea școlii cu alți părinți despre viitoarea excursie în Canberra și în același timp își aducea aminte de hotelul din Canberra unde John-

Paul îi legase mâinile cu banda albastră de plastic pe care i-o dăduse fizioterapeutul ca să facă exerciții pentru gleznă.

Uitaseră banda albastră în camera de hotel.

Glezna Ceciliei încă mai trosnea când o răsucea într-o anumită poziție.

Oare cum se descurca părintele Joe? Ea era o femeie de patruzeci și doi de ani, mama istovită a trei fete, pe care o aștepta menopauza, și era disperată după sex, însă cu siguranță că părintelui Joe Mackenzie, un tânăr în formă, care se odihnea suficient, îi venea foarte greu.

Oare se masturba? Preoții catolici aveau voie sau se considera că așa ceva nu este în spiritul vieții de celibatar?

Ia stai, nu cumva masturbarea era un păcat pentru toată lumea? Iată un lucru pe care prietenele ei necatolice s-ar aștepta ca ea să-l știe. Ele aveau impresia că ea e o biblie ambulantă.

Sinceră să fie, dacă ar avea timp să se gândească la chestia asta, nici măcar nu știa dacă era o adeptă atât de împătimită a lui Dumnezeu. Părea că El îi abandonase demult. În fiecare zi, peste tot în lume, copiilor li se întâmplau lucruri înfiorătoare. Așa ceva era de neiertat.

Micul Spiderman.

A închis ochii ca să-și alunge imaginea din minte.

Pe Cecilia n-o interesau subtilitățile astea despre liberul arbitru, despre căile misterioase ale Domnului și alte bla-bla-uri. Dacă Dumnezeu ar fi avut un șef, ea demult i-ar fi trimis una dintre temutele ei scrisori de reclamație. *Pe mine m-ați pierdut de clientă.*

S-a uitat la fața umilă, cu pielea netedă, a părintelui Joe. O dată el îi spusese că i se părea „foarte interesant când oamenii se îndoiau de credința lor”. Doar că Ceciliei nu i se păreau atât de relevante îndoielile ei. Ea credea în Saint Angela's cu toată ființa ei: școala, parohia, comunitatea pe care o reprezenta. Ea credea că „Iubiți-vă unii pe alții” era un minunat cod moral după care să-și trăiască

viața. Sfânta împărtășanie era o ceremonie frumoasă, veșnică. Biserica Catolică era echipa pe care ea o susținuse întotdeauna. Cât despre Dumnezeu și dacă El (sau Ea!) își făcea datoria, ei bine, asta era o altă poveste.

Și totuși, toată lumea credea că ea era catolica absolută.

S-a gândit la Bridget care a întrebat-o acum două seri „Cum de-ai devenit atât de catolică?” atunci când Cecilia a adus vorba în mod absolut firesc despre prima confesiune a lui Polly de anul viitor (sau Reconciliere, cum i se zice acum), de parcă soră-sa a uitat când a fost mica regină a dansului liturgic pe vremea când erau la școală.

I-ar fi donat soră-sii un rinichi fără ezitare, dar câteodată simțea că-i vine să încalce pe ea și s-o sufoce punându-i o pernă pe față. Asta fusese o metodă eficientă de a o disciplina pe vremea când erau mici. Din păcate, acum era un mod prin care adulții își reprimau sentimentele adevărate.

Firește, și Bridget i-ar dona Ceciliei un rinichi. Doar că ea ar bombăni mai mult în perioada de recuperare, i-ar aminti lucrul acesta de câte ori s-ar ivi ocazia și ar avea grijă ca toate cheltuielile ei să fie suportate de Cecilia.

Părintele Joe își încheiase numărul. Participanții la slujbă, risipiți prin biserică, s-au pregătit pentru imnul final, ridicându-se în picioare cu un murmur de oftaturi reținute, tușituri înfundate și trosneli de genunchi îmbătrâniți. Cecilia a surprins privirea Melissei Menulty de cealaltă parte a intervalului dintre strane; Melissa a ridicat din sprâncene, parcă vrând să spună: nu suntem noi oameni de treabă că am venit la înmormântarea surorii Ursula, cu toate că ea a fost o femeie atât de afurisită și noi suntem atât de ocupați?

Cecilia i-a răspuns ridicând mâhnită din umeri într-un gest care spunea: Păi, nu așa se întâmplă mereu?!

După înmormântare trebuia să-i livreze Melissei o comandă de recipiente Tupperware pe care le avea în mașină și să nu uite s-o întrebe, încă o dată, dacă va avea grijă de Polly la balet în după-

amiaza asta pentru că ea trebuia s-o ducă pe Esther la logoped și pe Isabel să se tundă. Apropo, Melissa ar trebui să-și reîmprospăteze culoarea părului. Arată oribil cu rădăcinile alea negre crescute. Era o răutate din partea ei să observe lucrul ăsta, dar uite că și-a adus aminte că luna trecută, când a fost cu Melissa de serviciu la cantina școlii, a auzit-o pe aceasta plângându-se că bărbatu-său voia să facă sex din două în două zile, ca un ceasornic.

În timp ce cânta imnul „Ce măreț ești Tu”, Cecilia s-a gândit la gluma făcută de Bridget la cină și și-a dat seama de ce o deranjase.

Din cauza sexului. Pentru că dacă nu făcea sex, ea nu era altceva decât o mamă de patruzeci de ani, demodată și insignifiantă. Și apropo, nu era demodată. Chiar ieri când s-a dus să cumpere coriandru și a traversat grăbită pe roșu, un șofer de camion a fluierat îndelung după ea în semn de admirație.

Cu siguranță că după ea fluierase. S-a uitat în jur să vadă dacă nu erau alte femei mai tinere și mai atrăgătoare. Săptămâna trecută, avusese o experiență deconcertantă în timp ce se plimba cu fetele prin mall, când a auzit pe cineva fluierând, iar când s-a întors, a observat că Isabel privea hotărâtă înaintea și se înroșise la față. Isabel crescuse văzând cu ochii, o ajunsese deja pe Cecilia la înălțime și începuse să capete forme, să se subțieze în talie și să i se împlinescă soldurile și bustul, în ultimul timp își purta părul prins într-o coadă de cal în creștetul capului și își lăsa bretonul să-i atârne mult peste ochi. Se maturiza, iar mama ei nu era singura care observa lucrul acesta.

A început deja, se gândise Cecilia cu tristețe. Ar fi vrut să-i poată da Isabellei un scut, cum poartă trupele de ordine, ca s-o protejeze de atenția bărbaților, de sentimentul acela că ești evaluată de fiecare dată când ieși pe stradă, de comentariile umilitoare strigate din mașini, de măsuratul din priviri. Ar fi vrut să se așeze și să stea de vorbă cu Isabel, dar nu știuse ce să-i spună. Nici ea nu-și bătuse prea tare capul din pricina asta. Nu e mare brânză. Ba e mare

brânză. N-au niciun drept să te facă să te simți așa. Sau doar ignoră-i, într-o zi vei avea patruzeci de ani și încet-încet îți vei da seama că nu mai simți aceste priviri, că libertatea este o ușurare, dar într-un fel o să-ți fie dor, iar când un șofer de camion te va fluiera în timp ce traversezi strada, te vei gândi: *Oare pe mine mă fluieră?*

I se păruse totodată că era un fluierat sincer și prietenesc.

Era nițel cam umilitor că petrecuse atâta timp să analizeze fluieratul ăla.

În fine, sigur că nu era îngrijorată că John-Paul avea o amantă. Categorie nu. Așa ceva nu era posibil. Nicidecum. El n-ar avea timp de o amantă! Când să se ducă la ea?

E drept că el călătorea destul de des. Atunci ar putea să aibă timp și pentru ea.

Sicriul cu trupul neînsuflețit al surorii Ursula era scos afară din biserică pe umerii a patru tineri voinici, îmbrăcați la patru ace, cu părul zbârlit și cu priviri sobre, care auzise că erau nepoții ei. Închipuie-ți că sora Ursula avea același ADN cu acești tineri atât de atrăgători. Probabil că și ei se gândiseră la sex cât a durat slujba de înmormântare. Niște tineri ca ei, cu libidoul tânăr și debordant. Cel mai înalt era într-adevăr deosebit de chipeș, cu ochii ăia negri și scânteietori...

Doamne, Dumnezeu! Acum își imagina că face sex cu unul dintre tinerii care purtau pe umeri coșciugul surorii Ursula. Un copil, după cum arăta. Probabil că nici nu terminase liceul. Gândurile ei nu erau doar imorale și nepotrivite, dar și ilegale. (Era o ilegalitate să gândești? Să tânjești după unul care duce pe umeri coșciugul învățătoarei tale dintr-a treia?)

După ce se va întoarce John-Paul de la Chicago în Vinerea Mare, vor face sex în fiecare seară. Vor redescoperi viața lor sexuală. Va fi grozav. Întotdeauna s-au simțit bine împreună. Crezuse dintotdeauna că ei doi făceau sex mai bine decât ceilalți. Jubila când se gândea la asta în timpul evenimentelor școlare.

John-Paul n-avea cum să găsească sex mai bun în altă parte. (Cecilia citise multe cărți. Se perfecționa, de parcă ar fi fost vorba de o obligație profesională.) N-avea nevoie de o amantă. Ca să nu mai spună că era unul dintre cei mai etici și corecți oameni pe care îi cunoștea. N-ar depăși linia dublă nici pentru un milion de dolari, în cazul lui, infidelitatea era exclusă. Pur și simplu, n-ar face așa ceva.

Scrisoarea aceea n-avea nicio legătură cu vreo amantă. Nici măcar nu se mai gândea la scrisoare! Atât de mult o preocupal! Momentul de seara trecută, când i-a trecut fugitiv prin minte că el mințise la telefon, a fost doar o închipuire. Stânjeneala legată de scrisoare a fost doar stânjeneala inerentă convorbirilor telefonice internaționale. Erau nefirești. Din moment ce ei se aflau la câte un capăt de lume, la unul era dimineață și la altul era seară, n-aveau cum să vorbească amândoi pe același ton: unul e prea vesel, altul e prea moale.

Dacă va deschide scrisoarea, nu va obține o dezvăluire șocantă. De exemplu că el mai avea o familie secretă. John-Paul nu avea abilitățile necesare pentru a face față bigamiei. Demult s-ar fi dat de gol. Ar fi încurcat borcanele. Ar fi strigat-o pe una dintre soții cu numele celeilalte. Și-ar uita mereu lucrurile în cealaltă parte.

Asta dacă nu cumva toată zăpăceala lui făcea parte din acest joc duplicitar.

Poate că era homo. De-asta îi dispăruse cheful de sex. În toți aniiăștia se prefăcuse că este heterosexual. Dacă-i pe-așa, se descurcase de minune, n-avea ce zice. S-a gândit la primii ani de căsnicie, când făceau sex de trei sau patru ori pe zi. Asta chiar c-ar fi fost cu neputință dacă el doar s-ar preface.

Lui îi plăceau foarte mult filmele muzicale. Adora *Catsl* Și se pricepea mai bine decât ea să le aranjeze fetelor părul. De câte ori avea un spectacol de balet, Polly insista ca John-Paul că-i prindă părul în coc. Știa să discute cu Polly despre arabescuri și piruete la fel de bine cum discuta despre fotbal cu Isabel și despre *Titanic* cu

Esther. Unde mai pui c-o adora pe maică-sa. Dar nu cumva bărbații homo erau foarte apropiați de mamele lor? Sau era doar un mit?

Avea un tricou polo de culoarea caisei pe care și-l călca singur.

Da, probabil că era homo.

Imnul s-a încheiat. Sicriul surorii Ursula a fost scos din biserică și, în impresia generală de lucru bine făcut, oamenii și-au luat gențile și jachetele și s-au pregătit să se întoarcă fiecare la treburile lui.

Cecilia a pus jos cartea de imnuri. Pentru Dumnezeu! Soțul ei nu era homosexual. I-a venit în minte imaginea lui John-Paul când se agita pe marginea terenului la meciul de fotbal al Isabellei de weekendul trecut și striga la ea ca s-o încurajeze. Și când avea barba argintie, nerasă de o zi, și două abțibilduri cu o balerină mov lipite pe obraji. Polly i le pusese ca să se amuze. A simțit că o cuprinde un val de dragoste când și-a adus aminte. John-Paul n-avea nimic efeminat. Se simțea bine în pielea lui. N-avea nevoie să demonstreze.

Scrisoarea n-avea legătură cu pauza de sex. N-avea legătură cu nimic. Era pusă la loc sigur, încuiată în fișet, în dosarul roșu în care țineau testamentele.

Promisese că n-o va deschide. Așa că nu putea s-o deschidă și nici n-o va face.

— Știi cumva cine a murit? a întrebat Tess.

— Cum așa?

Mama ei stătea cu ochii închiși și cu fața la soare.

Se aflau în curtea școlii primare St Angela's. Mama lui Tess stătea într-un scaun cu rotile pe care îl închiriaseră de la farmacistul local, cu glezna sprijinită pe suportul special pentru picior. Crezuse că mama ei n-o să vrea să umble într-un scaun cu rotile, dar se pare că-i plăcea după cât de țațoșă stătea, cu spatele drept, de parcă ar fi fost la un dineu.

Se opriseră o clipă să stea în soarele plăcut al dimineții în timp ce Liam explora curtea școlii. Mai aveau câteva minute până să se întâlnească cu secretara școlii pentru a rezolva cu înscrierea lui Liam.

Mama lui Tess aranjase totul în dimineața asta. Nu va fi nicio problemă să-l înscrie pe Liam la St Angela's, îi spusese Lucy lui Tess cu mândrie. De fapt, putea s-o facă chiar azi dacă voiau!

— Nu-i nicio grabă, spusese Tess. Vedem noi după Paște.

Ea nu-i ceruse maică-sii să sune la școală. Oare n-avea și ea dreptul să nu facă nimic, doar să se simtă consternată măcar douăzeci și patru de ore? Mama ei făcea ca totul să pară mult prea real și irevocabil, ca și când această farsă de coșmar era de fapt o realitate.

— Pot să anulez întâlnirea dacă vrei, spusese Lucy cu un aer de martiră.

— Ai stabilit o întâlnire? a întrebat Tess. Fără să mă întreb și pe mine?

— Păi, m-am gândit că ar fi bine să apucăm taurul de coarne.

— Bine, fie, a oftat Tess. Hai s-o facem și pe-asta. Normal, Lucy insistase să vină și ea. Probabil ca să răspundă la întrebări în locul

lui Tess, așa cum făcea când Tess era mică și se fâstâcea dacă intra în vorbă cu ea cineva străin. De fapt, mama ei nu-și pierduse niciodată obiceiul de a vorbi în numele ei. Era puțin jenant, dar totodată foarte plăcut și relaxant, ca un serviciu oferit la un hotel de cinci stele. De ce să nu stai tu liniștită și să lași pe altcineva să facă treaba în locul tău?

— Știi cumva cine a murit? a întrebat Tess din nou.

— A murit?

— Uite o înmormântare, a spus Tess.

Terenul de sport al școlii se învecina cu biserica St Angela's, iar Tess putea să vadă sicriul scos afară de patru tineri și dus spre un dric.

Viața cuiva se sfârșise. Cineva nu va mai simți niciodată lumina soarelui mângâindu-i fața. Tess a încercat să lase acest gând să-i pună în perspectivă propria ei suferință, dar n-a reușit. Se întreba dacă nu cumva Will și Felicity făceau sex chiar în clipa aceea, în patul ei. Era în jurul orei zece. N-aveau unde să se ducă în altă parte. Gândul ăsta i se părea ca un incest. Murdar și greșit. S-a cutremurat. Simțea un gust amar în fundul gâtului de parcă ar fi stat toată noaptea să bea vin ieftin. Și parcă avea nisip în ochi.

Vremea n-o ajuta deloc. Era mult prea frumoasă, nepăsătoare față de suferința ei. Orașul Sydney era scăldat într-o lumină aurie. Arțarii japonezi din fața școlii căpătaseră culori aprinse; cameliile înfloriseră într-o revărsare abundentă de stacojiu. La ferestrele sălilor de clasă atârnau jardiniere cu begonii roșii, galbene, portocalii și crem. Profilul lunguiet, din piatră, al bisericii St Angela's, se contura clar pe cerul albastru-cobalt. Lumea e atât de frumoasă, îi spunea lui Tess orașul Sydney. Tu ce problemă ai?

A încercat să-și stăpânească tremurul vocii.

— Nu știi pe cine înmormântează?

De fapt, nici nu-i păsa a cui înmormântare era. Nu voia decât să audă pe cineva vorbind, nu contează despre ce, doar să facă să-i

dispară din minte acele imagini cu mâinile lui Will pe trupul alb și de curând zvelt al lui Felicity. Cu pielea de porțelan. Tess avea pielea mai închisă la culoare, o moștenire din partea tatălui ei. Avusese o străbunică libaneză care murise înainte să se nască Tess.

De dimineață, Will o sunase pe telefonul mobil. N-ar fi trebuit să-i răspundă, dar când a văzut numele lui a simțit involuntar o scânteie de speranță și a și pus mâna pe telefon. O suna să -i spună că totul a fost o greșeală. Bineînțeles că da.

Dar când l-a auzit vorbind cu vocea aceea îngrozitor de schimbată, gravă, solemnă, fără nicio urmă de umor, speranța i-a dispărut.

— Ești bine? a întrebat el. Liam e bine? Vorbea ca și când tocmai ar fi avut loc o tragedie în viețile lor, dar care n-avea nicio legătură cu el.

Ea dorea cu disperare să-i spună adevăratului Will ce făcuse acest nou Will; cum îi zdrobise inima. Adevăratul Will ar fi dispus să rezolve situația. Adevăratul Will ar pune imediat mâna pe telefon și ar face o reclamație pentru modul în care a fost tratată soția lui, cerând și despăgubiri. Adevăratul Will i-ar face o ceașcă de ceai, i-ar pregăti o baie bună și, în final, i-ar arăta partea amuzantă a ceea ce tocmai i se întâmplase.

Doar că de data asta nu era nimic amuzant.

Maică-sa a deschis ochii și a întors capul spre ea, uitându-se pieziș.

— Cred că pe călugărița aia mică și afurisită.

Tess a ridicat din sprâncene ușor surprinsă, iar mama ei a surâs mulțumită. Era foarte hotărâtă s-o înveselească pe Tess, se comporta ca un animator de club care spune într-o veselie poante din ce în ce mai deochete în încercarea de a-și ține publicul la masă. Dimineață, când se chinuia să deschidă capacul borcanului de Vegemite, chiar a folosit expresia „futu-ți”, rostind cu grijă silabele astfel încât expresia a sunat la fel de inofensiv ca „zână mică”.

Maică-sa apelase la cea mai șocantă înjurătură din vocabularul ei pentru că era furioasă la culme în numele ei. S-o auzi pe Lucy zicând „futu-ți” era ca și cum ai vedea un cetățean pașnic și liniștit că se transformă brusc într-un justițiar înarmat. De aceea se și grăbise să telefoneze la școală. Tess și-a dat seama. Voia să acționeze, să facă ceva, orice, în numele lui Tess.

– Care călugăriță mică și afurisită?

– Unde este Liam? a întrebat mama ei, răsucindu-se cu greu în scaunul cu roțile.

– Uite-l acolo, a spus fiica.

Liam se plimba și verifica echipamentul de pe terenul de joacă cu aerul blazat al unui expert de șase ani. S-a chircit în genunchi la capătul unui imens tobogan galben în formă de tub și a băgat capul să se uite înăuntru de parcă voia să-i verifice siguranța.

– Nu-l mai vedeam.

– Nu trebuie să stai tot timpul cu ochii pe el, a spus Tess cu blândețe. Am eu grijă.

– Bineînțeles că ai grijă.

Dimineață, la micul dejun, amândouă voiseră să aibă grijă una de alta. Tess ieșise în avantaj pentru că avea ambele glezne funcționale și de aceea reușise să pună ibricul la fiert și să facă ceaiul, timp în care maică-sa abia ajunsese să-și ia cârjele.

Tess a văzut că Liam se îndreaptă spre colțul terenului de joacă, sub smochinul unde ea și Felicity obișnuiau să stea să mănânce de prânz împreună cu Eloise Bungonia. Eloise le făcuse cunoștință cu pastele cannelloni. (O greșeală pentru cineva cu metabolismul lui Felicity.) Doamna Bungonia obișnuia să trimită de ajuns pentru toate trei. Asta era înainte ca obezitatea infantilă să devină o problemă. Parcă le simțea gustul și acum. Erau divine.

A observat că Liam s-a oprit și se uita în gol ca și când o vedea pe mama lui mâncând cannelloni pentru prima dată.

Era tulburător că se afla aici, la fosta ei școală, parcă timpul era

un așternut împăturit, astfel încât momente de timp diferite se intersectau și se suprapuneau.

O să-i reamintească lui Felicity de pastele doamnei Bungonia.

Nu. N-o să-i reamintească.

La un moment dat, Liam s-a rotit și a lovit cu piciorul, ca la karate, coșul de gunoi care a zăngănit.

— Liam, l-a muștră Tess, însă el n-a auzit-o.

— Liam! Ssst! a strigat mai tare mama ei, ducând un deget la buze și arătând spre biserică.

Un mic grup de persoane îndoliate ieșiseră în curte și discutau sobru și degajat, cum se cade la o înmormântare.

Liam n-a mai lovit în coșul de gunoi. Era un copil ascultător. A luat în schimb un băț și îl ținea cu ambele mâini ca pe o mitralieră cu care trăgea silențios prin curtea școlii, în timp ce dintr-o sală de clasă din grădiniță se revărsau glasuri dulci de copii cântând „Incy Wincy Spider”. Oh, Doamne, s-a gândit Tess, unde învățase să facă chestia asta? Ar trebui să fie mai atentă cu jocurile alea pe calculator, deși n-a putut să nu admire modul autentic în care el își îngusta ochii ca un soldat. O să-i povestească și lui Will mai târziu. Sigur o să râdă.

Nu, n-o să-i povestească lui Will mai târziu.

Creierul ei parcă nu se adapta noii situații. Ca azi-noapte când ea se tot rostogolea adormită spre Will și constata că locul unde ar fi trebuit să fie el era gol, apoi se trezea din somn tresărind. Ea și Will dormeau bine împreună. Nu se foiau, nu sforăiau, nu trăgeau de pătură. „Acum nu pot să mai dorm bine fără tine”, se plânsese Will după câteva luni de când erau prieteni. „Parc-ai fi perna mea preferată. Trebuie să te iau cu mine oriunde mă duc.”

— Care călugăriță afurisită a murit? a întrebat-o Tess din nou pe mama ei, fără să-și ia ochii de la cortegiul funerar. Acum nu era momentul să depene astfel de amintiri.

— Nu toate erau afurisite, a reflectat mama ei. Majoritatea erau

drăguțe. O mai ții minte pe sora Margaret Ann care a venit la petrecere de ziua ta când ai împlinit zece ani? Era frumoasă. Cred că taică-tău o cam plăcea.

— Serios?

— Ei, probabil că nu. Mama ei a ridicat din umeri ca și când faptul că nu l-au atras călugărițele frumoase era încă unul din defectele fostului ei soț. În fine, cred că este înmormântarea surorii Ursula. Am citit în buletinul informativ al parohiei de săptămâna trecută că a murit. Nu cred că a predat vreodată la clasa ta, nu? Se pare că se pricepea să-i pocnească pe elevi cu mânerul pământului de praf. Astăzi nimeni nu mai folosește pământuri de praf, nu? O fi lumea prea murdară pentru așa ceva, mă gândesc.

— Cred că mi-o amintesc pe sora Ursula, a spus Tess. Una cu fața roșie și sprâncene ca niște omizi. Ne ascundeam de ea când era de serviciu în curtea școlii.

— Nu știi dacă mai vin măicuțele să predea la școală. Sunt o specie pe cale de dispariție.

— La propriu, a spus Tess.

Mama ei a pufnit în râs.

— Vai, n-am vrut să zic... S-a oprit fiindcă observase pe cineva la ieșirea din biserică. Draga mea, ține-te bine. Tocmai am fost reperate de o doamnă enoriașă.

— Cum? Tess a simțit că o cuprinde brusc un sentiment de groază de parcă maică-sa îi spusese că tocmai au fost luate în vizor de un lunetist.

O tipă blondă și mică de statură se desprinsese din grupul adunat în fața bisericii și se îndrepta glonț spre curtea școlii.

— Cecilia Fitzpatrick, a spus maică-sa. Fiica cea mare a familiei Bell. Măritată cu John-Paul, băiatul cel mare al familiei Fitzpatrick. Cel mai chipeș dintre ei, după părerea mea, deși toți sunt cam la fel. Mi se pare că Cecilia avea o soră mai mică, s-ar putea să fi fost în același an cu tine. Cum o chema? Bridget Bell?

Tess a dat să spună că n-auzise de ele, dar imaginea surorilor Bell a început să i se contureze treptat în minte ca o reflexie în apă. Nu putea să le vizualizeze figurile, doar cosițele lungi și blonde, care le fluturau când alergau prin școală, cum fac de obicei copiii aflați în plină acțiune.

— Cecilia vinde produse Tupperware, a spus mama lui Tess. Câștigă o adevărată avere din afacerea asta.

— Dar ea nu ne cunoaște pe noi, nu?

Tess se uita peste umărul ei, sperând să vadă pe cineva care îi făcea semn Ceciliei să vină înapoi. Nu era nimeni. Oare venea să le prezinte produsele Tupperware?

— Cecilia cunoaște pe toată lumea, a spus mama ei.

— N-am putea să fugim?

— Acum e prea târziu, i-a șoptit maică -sa din colțul gurii în timp ce afișa un zâmbet larg și cordial.

— Lucy! a spus doamna Fitzpatrick când a ajuns în fața lor, mai repede decât se așteptase Tess. Parcă se teleportase. S-a aplecat s-o sărute pe mama lui Tess. Ce-ai pățit?

Să nu-i spui tu mamei mele Lucy, a zis Tess în sinea ei, cuprinsă instantaneu de o aversiune copilărească. *Doamna O'Leary, te rog frumos!* Acum, văzând-o în fața lor, Tess și-a amintit perfect chipul Ceciliei. Avea un cap mic și aranjat – cosițele fuseseră înlocuite cu o elegantă tunsoare bob pentru păr ondulat –, o figură energică, deschisă, cu două gropițe ridicol de mari în obraji. Semăna cu un dihoraș.

(Și cu toate astea a pus mâna pe un Fitzpatrick.)

— Te-am văzut când am ieșit din biserică – a fost înmormântarea surorii Ursula, ai auzit că s-a stins? În fine, te-am zărit și mi-am zis uite-o pe Lucy O'Leary într-un scaun cu rotile! Ce-o fi pățit? Curioasă din fire cum mă știi, am venit încoace să te salut! Pare a fi un scaun de bună calitate, l-ai închiriat de la farmacie? Dar de fapt ce s-a întâmplat, Lucy? E glezna, nu?

Oh, Doamne! Tess simțea că i se scurge toată energia din corp. Oamenii vorbăreți și agitați o făceau întotdeauna să se simtă așa.

— Nu-i nimic grav, Cecilia, mulțumesc, a spus mama lui Tess. Doar o fractură de gleznă.

— Oh, nu se poate. Dar chiar este grav, biata de tine! Cum te descurci? Cum te deplasezi? Am să vin să-ți aduc niște lasagna. Să știi că am să vin. Insist. Nu ești vegetariană, nu? De-aceea ai venit, așa-i? Pe neașteptate, Cecilia se întorsese și se uita la Tess care fără să vrea s-a dat un pas înapoi. La ce se referea? La ceva despre regimul vegetarian. Să o ajuți pe mama ta? Apropos, eu sunt Cecilia, dacă nu-ți mai amintești de mine!

— Cecilia, ea este fiica mea... a dat să spună mama lui Tess, doar că Cecilia i-a retezat-o scurt.

— Desigur. Tess, nu-i așa?

Cecilia s-a întors spre Tess și, spre surprinderea acesteia, i-a întins mâna ca la o întâlnire de afaceri. Tess avusese impresia că Cecilia era cineva din generația mamei ei, o catolică de modă veche care folosea expresii bisericești de genul „s-a stins din viață” și care stătea deoparte zâmbind amabil în timp ce bărbații se salutau strângându-și mâinile bărbătește. Mâna Cec依iei era mică și uscată, iar strânsoarea fermă.

— Iar acesta trebuie să fie băiatul tău. Cecilia a zâmbit veselă în direcția lui Liam. Liam, nu?

Iisuse! Știa și cum îl cheamă pe Liam. Cum era posibil? Tess nici măcar nu știa dacă Cecilia avea copii sau nu. Până acum treizeci de secunde, ea uitase și de existența ei.

Liam s-a uitat spre ele, a ținut cu bățul spre Cecilia și a apăsător pe trăgaciul imaginar.

— Liam! a strigat Tess în timp ce Cecilia a gemut, și-a dus mâinile la piept și a îndoit genunchii. S-a prefăcut atât de bine încât, pentru o clipă, Tess s-a temut că aceasta chiar se va prăbuși.

Liam a ridicat bățul în dreptul gurii, a suflat în el și a zâmbit

încântat.

— Cât timp intenționezi să rămâi în Sydney? Cecilia a privit-o drept în ochi pe Tess. Era genul de persoană care te privea foarte insistent. Exact opusul lui Tess. Până se pune Lucy pe picioare? Știu că ai deschis o afacere în Melbourne, așa e? Bănuiesc că nu poți lipsi prea mult! Și Liam probabil merge la școală.

Tess nu reușea să scoată un cuvânt.

— De fapt Tess vrea să-l înscrie pe Liam la St Angela's... pentru o scurtă perioadă de timp, a răspuns Lucy în locul ei.

— Oh, minunat! a spus Cecilia, încă fixând-o cu privirea pe Tess. Doamne Sfinte, oare femeia asta știe să clipească?

— Și ce vârstă zici că are Liam?

— Șase, a spus Tess.

Apoi n-a mai rezistat și a lăsat privirea în jos.

— Înseamnă că va fi în aceeași clasă cu Polly. Noi am avut o fetiță care a plecat mai devreme anul ăsta, așa că veți fi în clasă cu noi. Clasa 1J. La doamna Jeffers. Mary Jeffers. Și să știi că e minunată. Și foarte prietenoasă, ceea ce e bine!

— Super, a spus Tess cu glas moale. Grozav.

— Liam! Acum că m-ai împușcat, vino să ne cunoaștem! Am auzit că vii la St Angela's! Cecilia i-a făcut semn să vină și Liam a pornit spre ele, trăgând bățul după el.

Cecilia s-a aplecat să-l privească pe Liam în ochi.

— Am și eu o fetiță care va fi în aceeași clasă cu tine. O cheamă Polly. Împlinește șapte ani și își serbează ziua de naștere în prima sâmbătă după Paște. Ai vrea să vii și tu?

Pe chipul lui Liam a apărut instantaneu acea privire inexpresivă care întotdeauna o făcea pe Tess să se îngrijoreze că oamenii vor crede despre el că are vreo dizabilitate.

— Va fi o petrecere cu piraiți. Cecilia s-a îndreptat de spate și s-a întors spre Tess. Sper că poți veni și tu. Ar fi o ocazie bună să cunoști toate mămicile. Vom avea și o mică oază privată rezervată

aduților. Să bem șampanie cât timp micii pirați își fac de cap.

Tess a simțit că se schimbă la față. Probabil că de la ea moștenise Liam privirea aia cataleptică. Nu putea să se întâlnească cu un grup de mămici pe care nici nu le cunoștea. Nici când viața ei era în perfectă ordine nu-i venea prea ușor să socializeze cu mămicile de la școală. Atâta vorbărie, râsete, cordialitate, prietenie (toate mămicile erau atât de amabile), dar dincolo de toate acestea se simțea o umbră de răutate. Trecuse prin asta în Melbourne. Își făcuse câteva prietene de la periferia cercului social, dar nu mai putea să treacă din nou prin așa ceva. Nu acum. Nu mai avea putere. Era ca și când cineva îi propusese cu încântare să alerge la maraton, iar ea de-abia se dăduse jos din pat după ce fusese bolnavă de gripă.

— Grozav, a spus ea.

Va inventa o scuză mai târziu.

— Am să-i fac lui Liam un costum de pirat, a spus mama lui Tess. Un petic pentru ochi, un tricou în dungii roșii și albe, ooh și o sabie! Ți-ar plăcea o sabie, nu-i așa, Liam?

S-a uitat în jur după Liam, dar acesta fugise și acum își folosea pușca pe post de burghiu cu care scobește în gardul din spate.

— Desigur, ne-am bucura să vii și tu la petrecere, Lucy, a spus Cecilia.

Era groznic de enervantă, însă aptitudinile ei de socializare erau impecabile. Pentru Tess era ca și cum se uita la cineva care cânta frumos la vioară. Nu-ți vine să crezi cum reușesc s-o facă.

— Oh, mulțumesc, Cecilia! Mama lui Tess era încântată, îi plăceau petrecerile. Mai ales mâncarea de la petreceri. Să vedem cum facem rost de un tricou cu dungii alb-roșii pentru costumul de pirat. Tess, parcă are deja unul, nu?

Dacă Cecilia era o violonistă, Lucy era o cântăreață de muzică folk, care se străduia din răspuțeri să cânte la chitară aceeași melodie.

— Nu vreau să vă rețin. Presupun că mergeți să discutați cu

Rachel, nu? a întreat Cecilia.

— Am stabilit o întâlnire cu secretara școlii, a spus Tess.

Habar n-avea cum o cheamă pe femeie.

— Da, Rachel Crowley, a spus Cecilia. E foarte eficientă. Lucrează ca un ceas elvețian. De fapt împarte postul de secretară cu soacra mea, deși fie vorba între noi, cred că Rachel face toată treaba. Virginia nu face decât să stea de vorbă când e de serviciu. Nu că eu pot să vorbesc. Adică, de fapt, tocmai asta e, eu pot să vorbesc.

A râs amuzată pe seama ei.

— Ce mai face Rachel? a întreat-o Lucy cu subînțeles.

Fața de dihor a Ceciliei a devenit serioasă.

— N-o cunosc atât de bine, dar știu că are un nepoțel nemaipomenit, Jacob. Abia a împlinit doi ani.

— Ah, a răsuflat Lucy ușurată, ca și când asta rezolva totul. Mă bucur să aud asta. Jacob.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Tess, a spus Cecilia fixând-o cu privirea fără să clipească. Musai s-o iau din loc. Trebuie să ajung la cursul de Zumba, mă duc la sala de gimnastică din apropiere, e minunat, ar trebui să încerci și tu, e absolut distractiv, apoi mă duc în Strathfield, la un magazin cu articole pentru petreceri, e ceva de mers cu mașina până acolo, dar merită pentru că au prețuri excelente, pe bune, găsești un kit pentru baloane cu heliu la mai puțin de cincizeci de dolari și îți dă peste o sută de baloane, iar eu am atâtea petreceri în următoarele luni: petrecerea cu pirați a lui Polly, petrecerea părinților de la clasa a patra – la care, bineînțeles, vei fi și tu invitată! –, pe urmă am de livrat câteva comenzi Tupperware, mă ocup cu vânzarea de recipiente Tupperware, apropo, Tess, dacă ai nevoie de ceva, în fine, am de făcut toate astea până să iau fetele de la școală! Știți cum e.

Tess a clipit din ochi. Parcă era îngropată sub o avalanșă de detalii. O multitudine de manevre logistice mărunte care alcătuiau viața altcuiva. Nu că erau plictisitoare. Deși *erau* cam plictisitoare.

Dar o năucea *cantitatea* de cuvinte care ieșeau cu atâta ușurință din gura Ceciliei.

Slavă Domnului că a terminat de vorbit. Tess a tresărit dându-și seama că era rândul ei să vorbească.

— Ocupată, a reușit ea să spună. Chiar că ești ocupată. Și-a forțat buzele într-o mișcare ce spera să semene cu un zâmbet.

— Ne vedem la petrecerea piraților! a strigat Cecilia către Liam, care s-a întrerupt din scobit cu bățul într-un copac și s-a uitat la ea cu expresia aceea masculină, enigmatică și amuzantă, care pe Tess a răscolito, amintindu-i de Will.

Cecilia a ridicat mâna cu degetele rășchirate ca o gheară.

— Aha, corsarii mei!

Liam a zâmbit ca și cum nu s-a mai putut abține, iar Tess a știut că îl va duce la petrecerea piraților oricât ar costa-o.

— Vai de mine, a zis mama lui Tess după ce s-a îndepărtat Cecilia. Maică-sa este exact la fel. Foarte amabilă, dar obositoare. Întotdeauna simt nevoia să beau un ceai și să mă întind puțin după ce vorbesc cu ea.

— Care e treaba cu Rachel Crowley? a întrebat Tess în timp ce se îndreptau spre secretariatul școlii, ea împingând căruciorul de un mâner și Liam de celălalt.

Mama ei a făcut o grimasă.

— Îți spune ceva numele Janie Crowley?

— Nu e fata aia pe care au găsit-o cu șiragul de mătăanii...

— Aia, da. A fost fiica lui Rachel.

*

Rachel și-a dat seama că Lucy O'Leary și fiica ei se gândeau amândouă la Janie cât timp au stat să-l înscrie pe băiețelul lui Tess la St Angela's. Amândouă au fost ceva mai vorbărețe decât le stătea în fire. Tess abia dacă se uita în ochii lui Rachel, în timp ce Lucy înclina capul într-o parte și se uita gales, cum fac multe femei de o anumită vârstă când stau de vorbă cu Rachel, de parcă veneau s-o

viziteze la sanatoriu.

Când Lucy a întrebat dacă în fotografia de pe biroul lui Rachel era nepoțelul ei, ea și Tess n-au mai conținut cu complimentele, nu că Jacob n-ar fi ieșit frumos în fotografie, desigur, dar nu era nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama că de fapt ele voiau să spună: *Știm că fata ta a fost omorâtă cu mulți ani în urmă, dar nu-i așa că băiețelul ăsta compensează lipsa ei? Te rugăm, lasă-l să umple acest gol, ca să nu ne mai simțim și noi atât de aiurea și de neplăcut!*

— Stau cu el două zile pe săptămână, le-a spus Rachel cu ochii în ecranul calculatorului în timp ce tipărea la imprimantă niște formulare pentru Tess. Dar nu pentru mult timp. Am aflat aseară că părinții lui vor să-l ia cu ei la New York pentru doi ani de zile.

Vocea i s-a gătit pe neașteptate și Rachel a tușit iritată.

Se aștepta la aceeași reacție pe care o tot auzise de azi-dimineață: „Ce interesant pentru ei!” „Ce ocazie nemaipomenită!” „Vei merge la ei în vizită?”

— Ei, asta pune capac la toate! A izbucnit Lucy și și-a trântit coatele pe brațele scaunului cu roțile, cum face un copil mic când se supără.

Fiica ei, care tocmai completa un formular, a ridicat privirea și s-a uitat la ea încruntată. Tess era o femeie cu înfățișare obișnuită, cu părul tuns băiețește și trăsături austere, care te uimea uneori cu o strălucire de frumusețe pură. Chiar și băiețelul ei, care semăna aproape în întregime cu Tess, în afară de ochii căprui-aurii, s-a întors să se uite la bunica lui.

Lucy și-a frecat coatele.

— Bine, sunt sigură că băiatul tău și nora ta abia așteaptă. Doar că, după câte ai îndurat, ai pierdut-o pe Janie când... mă rog, așa cum ai pierdut-o, apoi l-ai pierdut pe soțul tău, îmi pare rău, nu-mi amintesc cum îl cheamă, dar știu că l-ai pierdut și pe el... în fine, nu mi se pare drept.

Când a terminat de vorbit, obrații i se făcuseră roșii ca focul.

Rachel și-a dat seama că Lucy era îngrozită de ce spusese. De obicei oamenii aveau grijă să nu-i amintească din neatenție de moartea fiicei ei, de parcă era un lucru pe care ea putea să-l uite.

— Scuză-mă, Rachel, n-ar fi trebuit să...

Biata Lucy se zăpăcise de tot.

Rachel a dat din mână, dându-i de înțeles să nu-și facă griji.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Mulțumesc. Chiar că pune capac la toate! O să înnebunesc de dorul lui.

— Ia să vedem, pe cine avem noi aici?

În cameră intrase discret șefa lui Rachel, Trudy Applebee, directoarea școlii, cu unul dintre bine cunoscutele ei șaluri croșetate atârnat pe umerii osoși, cu chipul încadrat de șuvițe de păr creț și grizonant, cu o pată de vopsea roșie pe obrazul stâng. Venea probabil de la parter, unde stătuse să picteze cu cei de la grădiniță. Cum era de așteptat, Trudy s-a uitat direct la micuțul Liam, ignorându-le pe Lucy și Tess O'Leary. N-o interesau adulții, iar asta avea să-i aducă într-o bună zi schimbarea din funcție. De când era secretară, Rachel văzuse cum s-au schimbat trei directori de școală și știa din experiență că e imposibil să conduci o școală dacă nu stai de vorbă cu părinții elevilor. Era o chestiune de diplomație.

Unde mai pui că Trudy nu era îndeajuns de catolică pentru o astfel de funcție. Nu că n-ar fi respectat sfintele porunci, dar în timpul slujbei avea o privire scânteietoare și o expresie lipsită de pioșenie. Probabil că, înainte să moară, sora Ursula (la a cărei înmormântare Rachel nu participase fiindcă n-o iertase niciodată că o lovise pe Janie cu un pământuf) îi făcuse reclamație la Vatican.

— Acesta este băiețelul de care v-am spus mai devreme, a zis Rachel. Liam Curtis. Vrea să se înscrie în clasa întâi.

— Desigur, desigur. Bine ai venit la St Angela's, Liam! Tocmai mă gândeam în timp ce urcam scările că azi voi face cunoștință cu cineva al cărui nume începe cu litera L, care întâmplător este una dintre literele mele favorite. Spune-mi, Liam, care dintre

următoarele trei lucruri îți place cel mai mult? Dinozaurii? Extraterestrii? Supereroii? a întrebat ea, îndoind câte un deget de la mână în timp ce le enumera.

Liam a stat să se gândească serios înainte să răspundă.

— Lui îi plac foarte mult dino... a dat să spună Lucy O'Leary, dar Tess a oprit-o punându-i mâna pe braț.

— Extraterestrii, a răspuns Liam până la urmă.

— Extraterestrii! A repetat Trudy clătînând din cap. Să știi că am să țin minte, Liam Curtis. Iar acestea sunt mama ta și bunica ta, presupun.

— Da, așa e, eu sunt... a dat iar să spună Lucy O'Leary.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândouă, a zis Trudy zâmbind vag în direcția lor. Apoi s-a întors din nou spre Liam. De când vrei să vii la noi, Liam? De mâine?

— Nu! a spus Tess alarmată. Abia după Paște.

— Oh, ascultați-mă, bateți fierul cât e cald! a spus Trudy. Îți plac ouăle de Paște, Liam?

— Da, a răspuns Liam hotărât.

— Pentru că noi avem de gând să organizăm mâine o mare vânătoare de ouă de Paște.

— Eu sunt supertare la vânătoarea de ouă de Paște, a spus Liam.

— Da? Excelent! Atunci am să am grijă ca de data asta să ascund și mai bine ouăle. Trudy s-a uitat fugitiv spre Rachel. Rachel, totul e în regulă aici, ocupă-te tu de toate...

A arătat dezolată spre formulare, despre care ea nu știa nimic.

— Totul este în regulă, a spus Rachel. Făcea toate eforturile ca s-o ajute pe Trudy să rămână în funcție pentru că nu vedea niciun motiv pentru care copiii din St Angela's să nu aibă o directoare ca zâna cea bună.

— Minunat, minunat! Te las pe tine să te ocupi! a spus Trudy și a intrat în birou închizând ușa în urma ei, probabil ca să împrăștie niște praf fermecat peste tastatură, căci cu siguranță la calculator nu

umbla prea des.

— Măiculiță, e o diferență ca de la cer la pământ între ea și sora Veronica-Mary! a spus încet Lucy.

Rachel a pufnit pe nas în semn de apreciere. Și-o amintea foarte bine pe sora Veronica-Mary, care fusese directoare din 1965 până în 1980.

S-a auzit o bătaie în ușă și, când Rachel a ridicat privirea, a văzut prin panoul de sticlă sablată al biroului umbra impozantă a unui bărbat înalt care apoi a băgat capul pe ușă uitându-se curios.

El. A tresărit ca la vederea unui păianjen negru și păros, nu a unui bărbat cu înfățișare absolut obișnuită. (De fapt, Rachel auzise că alte femei îl considerau „superb”, ceea ce ei i se părea ridicol.)

— Mă scuzați, ah, doamna Crowley.

Nu reușea niciodată să nu se mai comporte ca un elev și să-i spună Rachel ca restul angajaților. Ochii li s-au întâlnit și, ca de obicei, el a fost primul care și-a mutat privirea mai sus, deasupra capului ei.

Privire de om care minte, a zis Rachel în sinea ei, ca o incantație sau o rugăciune, așa cum făcea de fiecare dată când îl vedea. *Privire de om care minte*.

— Mă scuzați că vă deranjez, a spus Connor Whitby. Voiam să știu dacă pot să iau formularele acelea pentru tabăra de tenis.

„Băiatul ăsta, Whitby, ne ascunde ceva”, spusese sergentul Rodney Bellach cu mulți ani în urmă, când încă nu-și pierduse podoaba capilară și avea un minunat păr negru și ondulat. „Băiatul ăsta are o privire de om care minte.”

Rodney Bellach era acum pensionar. Și chel-lună. Îi telefona lui Rachel în fiecare an de ziua de naștere a lui Janie și îi plăcea să-i povestească despre noile lui probleme de sănătate. Încă unul care îmbătrânea în timp ce Janie rămânea la vârsta de șaptesprezece ani.

Rachel i-a dat formularele pentru tabăra de tenis și chiar atunci Connor a dat cu ochii de Tess.

— Tess O’Leary!

Chipul i s-a transformat într-atât, încât acum semăna cu băiatul din albumul cu fotografii al lui Janie.

Tess a ridicat privirea, uitându-se spre el cu atenție. Părea că nu-l recunoaște deloc.

— Sunt Connor! a spus el, lovindu-se ușor cu palma în piept. Connor Whitby!

— Oh, Connor, desigur. Ce plăcere să... Tess a dat să se ridice, dar și-a dat seama că era blocată de căruciorul cu roțile al mamei ei.

— Nu te ridica, nu te ridica, a spus Connor.

S-a dus să o sărute pe obraz chiar când ea se așeza la loc pe scaun, așa că buzele lui au nimerit-o pe lobul urechii.

— Ce faci aici? a întrebat Tess. Nu părea din cale-afară de încântată că îl vedea pe Connor.

— Aici lucrez, a spus el.

— Contabil?

— Nu, nu, m-am reprofilat în urmă cu câțiva ani. Sunt profesor de educație fizică.

— Da? Ce... frumos, a zis Tess găsindu-și cu greu cuvintele.

Connor și-a dres vocea.

— Păi, atunci, mă bucur că ne-am întâlnit.

L-a văzut pe Liam, a dat să zică ceva, apoi s-a răzgândit și a luat teancul de formulare pentru tabăra de tenis.

— Mulțumesc pentru astea, doamnă Crowley.

— Cu plăcere, Connor, a răspuns Rachel cu răceală.

Lucy s-a întors spre fiica ei imediat ce Connor a ieșit din cameră.

— Asta cine mai e?

— O cunoști de mai demult. De-acum mulți ani.

— Nu cred că mi-l amintesc. Ți-a fost prieten?

— Mamă, a spus Tess arătând spre Rachel și hârțiile din fața ei.

— Scuze!

Lucy a zâmbit spășită în timp ce Liam s-a uitat în sus, spre tavan,

și-a întins picioarele și a căscat.

Rachel a observat că bunica, mama și nepoțelul semănau la buza de sus, care era mai plină. Ca prin farmec, acele buze ca înțepate de albine îi făceau să pară mai frumoși decât erau.

Brusc, a devenit inexplicabil de furioasă pe toți trei.

— Vă rog să semnați pentru rubrica „alergii și medicamente” aici, i-a spus ea lui Tess, împungând cu vârful degetului în formular. Nu, nu acolo. Aici. Și cu asta am terminat.

*

Tess tocmai băgase cheile în contactul mașinii ca să plece de la școală spre casă și chiar atunci i-a sunat telefonul mobil. L-a ridicat din consolă să vadă cine sună.

Când a văzut numele de pe ecran, i-a arătat mamei telefonul ca să vadă și ea.

Maică-sa a aruncat o privire spre telefon, apoi s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Trebuia să-i spun și lui. I-am promis că am să-l țin întotdeauna la curent cu ce se întâmplă în viața ta.

— Dar aveam zece ani când i-ai promis lucrul ăsta! a spus Tess.

Stătea cu telefonul în mână, neștiind dacă să răspundă sau să lase să intre căsuța vocală.

— E tati? a întrebat Liam care stătea pe bancheta din spate.

— E tati al meu, a spus Tess.

Tot trebuia să vorbească cu el la un moment dat. Ar putea s-o facă și-acum. A inspirat adânc și a apăsat pe buton.

— Bună, tată.

A urmat o pauză. Întotdeauna urma o pauză.

— Bună, scumpa mea, a spus tatăl ei.

— Ce mai faci? a întrebat Tess pe tonul jovial, special rezervat pentru tatăl ei.

Oare când vorbiseră ultima dată? Probabil de Crăciun.

— Sunt bine, a răspuns tatăl ei cu voce tânguioasă.

Iar o pauză.

— Eu sunt în mașină cu... a dat Tess să zică.

— Maică-ta mi-a spus că... a zis tatăl ei în același timp. S-au oprit amândoi. Întotdeauna era groaznic. Oricât se străduia, parcă niciodată nu reușea să se sincronizeze cu tatăl ei într-o conversație. Nici când stăteau față în față nu reușeau să vorbească într-un ritm firesc. Oare relația lor ar fi fost mai puțin dificilă dacă el și mama ei ar fi rămas împreună? Mereu își punea întrebarea asta. Tatăl ei și-a dres vocea.

— Maică-ta zicea că ai avea o mică... problemă.

Pauză.

— Mersi, tată, a spus Tess.

— Îmi pare rău că aud asta, a spus simultan tatăl ei. Tess a văzut că maică-sa își dădea ochii peste cap, așa că s-a întors puțin spre geamul portierei, vrând parcă să-l protejeze pe bietul și neajutoratul de taică-său de disprețul ei.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, a zis tatăl ei. Doar... sună-mă.

— Sigur că da, a spus Tess.

Pauză.

— Acum trebuie să închid, a spus Tess.

— Îmi plăcea de el, a spus tatăl ei o dată cu ea.

— Spune-i că i-am trimis un e-mail cu linkul pentru cursul ăla de degustători de vin despre care i-am spus, a zis maică-sa.

— Ssst! Iritată, Tess i-a făcut lui Lucy semn să tacă. Ce ziceai, tată?

— Will, a spus tatăl ei. Credeam că e un băiat de treabă. Dar asta nu te ajută cu nimic, nu, scumpo?

— N-o să-l facă niciodată, bineînțeles, a bombănit maică-sa, examinându-și unghiile. Nu știu de ce mă mai deranjez. Omul nu vrea să fie fericit.

— Mulțumesc pentru telefon, tată, a spus Tess.

— Puștiul ce face? a întrebat simultan tatăl ei.

— Liam este foarte bine, a spus Tess. E chiar lângă mine. Vrei să...

— Acum te las, scumpo. Ai grijă de tine.

A închis. Întotdeauna încheia convorbirea brusc, precipitat, parcă avea telefonul urmărit de poliție și trebuia să închidă înainte să-l repereze. Locuia într-un mic orașel de câmpie, în celălalt capăt al țării, în vestul Australiei, unde nu se știe de ce se hotărâse să se mute în urmă cu cinci ani.

— Ce de sfaturi folositoare ți-a mai dat, nu-i așa? a zis Lucy.

— S-a străduit și el, mamă, a spus Tess.

— Oh, sunt convinsă, a spus mama ei cu satisfacție.

— Au ridicat Zidul într-o zi de duminică. Au numit-o Duminica Sârmei Ghimpatate. Vreți să știți de ce? a întrebat Esther care stătea pe bancheta din spate a mașinii. Era o întrebare retorică. Bineînțeles că voiau. Pentru că dimineța s-au trezit cu un gard lung de sârmă ghimpată care traversa orașul.

— Ei și? a zis Polly. Eu am mai văzut un gard de sârmă ghimpată.

— Dar n-aveai voie să treci dincolo de el! a spus Esther. Erai blocat acolo! Știi că noi locuim pe partea asta a autostrăzii Pacificului și bunica locuiește pe partea cealaltă?

— Da, a spus Polly nesigură. Ea nu știa prea bine fiecare pe unde locuiește.

— Gândește-te că ar fi un gard de sârmă ghimpată de-a lungul autostrăzii Pacificului și noi n-am mai putea s-o vizităm pe bunica.

— Mare păcat ar fi, a murmurat Cecilia uitându-se peste umăr ca să treacă pe cealaltă bandă de circulație.

O vizitase pe mama ei în această dimineță, după ora de zumba, și trebuise să stea douăzeci de minute să se uite prin „portofoliul” de preșcolar al nepotului ei. Bridget voia să-l trimită pe Sam la o școală pregătitoare exclusivistă, unde se plăteau niște taxe de-a dreptul nesimțite, iar mama Cecilies nu știa dacă să fie încântată sau dezgustată. Până la urmă a devenit isterică.

— Sunt convinsă că tu n-ai avut un astfel de portofoliu la școala aceea absolut normală la care au mers fetele tale, spusese mama ei în timp ce Cecilia încerca să dea paginile mai repede. Trebuia să plece fiindcă avea de cumpărat toate produsele neperisabile pentru duminică înainte să ia fetele de la școală.

— Cred că toate școlile pregătitoare procedează la fel în ziua de azi, spusese Cecilia, doar că maică-sa era prea ocupată să se

extazieze în fața „autoportretului” lui Sam pictat cu degetele.

— Mamă, a spus Esther, imaginează-ți că noi, copiii, am fi plecați în weekend la bunica în Berlinul de Vest, iar tu și tata ați rămâne în Berlinul de Est. Ai fi nevoită să ne spui: „Copii, rămâneți la bunica! Să nu veniți înapoi! Pentru libertatea voastră!”

— Ar fi groaznic, a spus Cecilia.

— Eu tot m-aș întoarce la mami, a spus Polly. Bunica ne obligă să mâncăm mazăre.

— Asta e istoria, mamă, a spus Esther. Așa s-a întâmplat în realitate. Toți au fost despărțiți. Nu le-a păsat. Uite! Oameniiăștia își ridicau copiii în brațe ca să-i arate rudelor lor din cealaltă parte.

— Nu pot să mă uit, trebuie să fiu atentă la trafic, a oftat Cecilia.

Mulțumită lui Esther, Cecilia își imaginase în ultimele șase luni că salva copii de la înec, pescuindu-i din apele înghețate ale Atlanticului, în timp ce *Titanicul* se scufunda. Acum era în Berlin, separată de copiii ei printr-un zid.

— Când se întoarce tati de la Chicago? a întrebat Polly.

— Vineri dimineață! Cecilia i-a zâmbit lui Polly în oglinda retrovizoare, recunoscătoare că schimbase subiectul discuției. Se întoarce în Vinerea Mare. Chiar că va fi o zi mare pentru că tati se va întoarce acasă!

În spate s-a făcut o liniște dezaprobatoare. Fetele nu voiau să încurajeze continuarea unei discuții absolut neinteresante.

Erau prinse în acel obișnuit vârtej de activități de după școală. Cecilia tocmai o lăsase pe Isabel la coafor, iar acum se îndreptau spre cursul de balet al lui Polly și ședința de logopedie a lui Esther. (Se pare că sâsâiala abia perceptibilă a lui Esther, pe care Cecilia o găsea adorabilă, era inacceptabilă în ziua de azi.) După aceea, repede-repede-repede trebuia să pregătească cina, să se ocupe de teme și de citit, până să vină mama ei ca să stea cu copiii cât timp Cecilia se ducea la o petrecere Tupperware.

— Mai am un secret să-i spun lui tati, a zis Polly. Când vine

acasă.

— Un bărbat a vrut să coboare cu o coardă pe fereastra apartamentului său și pompierii din Berlinul de Vest au încercat să-l prindă cu o plasă de siguranță, dar n-au reușit și el a murit.

— Secretul meu este că nu mai vreau o petrecere cu pirați de ziua mea, a spus Polly.

— Avea treizeci de ani, a spus Esther. Presupun că dusesese un trai destul de bun.

— Cum? s-a mirat Cecilia.

— Am spus că avea treizeci de ani, a zis Esther. Omul care a murit.

— Nu tu, Polly!

Semaforul s-a schimbat pe culoarea roșie și Cecilia a trântit piciorul pe frână. Faptul că Polly nu mai voia o petrecere cu pirați era absolut insignifiant în comparație cu moartea aceluia amărât (de *treizeci* de ani!) care s-a zdrobit de pământ pentru libertatea pe care Cecilia o avea de-a gata, dar în clipa asta ea nu putea să țină un moment de reculegere în memoria lui pentru că schimbarea în ultima clipă a temei petrecerii era un lucru inacceptabil. Vezi, asta se întâmplă când ai prea multă libertate. Îți pierzi mințile din cauza unei petreceri cu pirați.

— Polly, a început Cecilia încercând să pară rezonabilă și nu psihopată. Am trimis deja invitațiile. Vei da o petrecere cu pirați. Ai vrut o petrecere cu pirați. Petrecere cu pirați vei avea.

Plătise deja un avans nerambursabil Penelopei, Cântăreața și Dansatoarea-Pirat, care chiar că o jefuise ca un pirat.

— E un secret numai pentru tati, a spus Polly. Nu pentru tine.

— Foarte bine, dar eu nu schimb petrecerea.

Dorea ca petrecerea piraților să iasă perfect. Nu știa de ce, dar voia neapărat s-o impresioneze pe Tess O'Leary. Cecilia simțea o atracție irațională față de persoane enigmatice și elegante ca Tess. Majoritatea prietenelor Ceciliei erau niște vorbărețe. Vorbeau una

peste alta, care mai de care mai dornică să spună ce avea de spus. „Niciodată nu mi-au plăcut legumele... singura legumă pe care o mănâncă copilul meu este broccoli... al meu e înnebunit după morcovi... și mie îmi plac morcovii!” Trebuia să te bagi în vorbă fără să mai aștepți o pauză de conversație, altfel nu mai apucaai să -ți vină și ție rândul. Dar femeile de genul lui Tess nu păreau să simtă această nevoie de a vorbi despre lucrurile obișnuite din viața lor și asta o făcea pe Cecilia să moară de curiozitate să le afle. *Oare copilului ei îi place broccoli?* A reflectat ea. A vorbit prea mult când s-a întâlnit azi-dimineață cu Tess și mama ei după înmormântarea surorii Ursula. *A trăncănit.* Uneori i se părea și ei că trăncăne prea mult. Ei, lasă.

Cecilia asculta zgomotul slab al vocilor care scandau ceva în limba germană într-un filmuleț de pe YouTube pe care Esther îl vedea pe iPad.

Era extraordinar faptul că niște momente istorice tumultuoase puteau fi revăzute chiar acum, în acest moment banal, când ea mergea cu mașina pe autostrada Pacificului spre Hornsby, dar totodată îi dădea Ceciliei un vag sentiment de nemulțumire. Ea aspira la ceva măreț. Câteodată, viața ei i se părea atât de *măruntă*.

Oare *voia* să se întâmple ceva teribil, cum ar fi să se construiască un zid care să împartă orașul în două, astfel încât ea să învețe să-și aprecieze existența obișnuită? Voia să fie un personaj tragic ca Rachel Crowley? Rachel părea aproape desfigurată de tragedia fiicei ei, așa încât Cecilia trebuia uneori să se forțeze să nu privească în altă parte, de parcă ar fi avut în fața ei o victimă arsă, nu o femeie dichisită, absolut plăcută la înfățișare, cu pomeții bine conturați.

Asta vrei, Cecilia? O imensă și interesantă tragedie?

Bineînțeles că nu.

Vocile în germană care se auzeau din calculatorul lui Esther înceuseră să-i irite auzul.

— Vrei să-l închizi, te rog? I-a spus mama fiicei sale. Mă perturbă.

— Mai lasă-mă doar...

— Închide-l! De ce nu faceți niciodată ce vă spun? Fără să comentați? Măcar o dată!

Sunetul a fost oprit.

În oglinda retrovizoare a văzut-o pe Polly ridicând mirată din sprâncene și pe Esther ridicând nedumerită din umeri. *Ce-o fi cu ea? Habar n-am.* Cecilia și-a adus aminte de aceleași conversații purtate pe mutește între ea și Bridget pe bancheta din spate a mașinii mamei lor.

— Scuze, a spus Cecilia spășită după câteva secunde. Scuze, fetelor, dar...

Sunt îngrijorată că tatăl vostru mă minte? Am nevoie de sex? Aș vrea să nu fi trâncănit atâta în fața lui Tess O'Leary în curtea școlii azi-dimineață? Sunt la premenopauză?

— Mi-e dor de tati, a încheiat ea. O să fie grozav când se va întoarce acasă din America, nu-i așa? O să se bucurе nespus să vă vadă pe voi, fetelor!

— Da, sigur, a oftat Polly.

A făcut o pauză.

— Și pe Isabel, a adăugat ea.

— Desigur, a spus Cecilia. Și pe Isabel.

— Tati se uită nu știu cum la Isabel, a spus Polly pe un ton detașat.

Asta era prea de tot.

— Cum adică? a întrebat Cecilia.

Uneori Polly spunea niște lucruri de-a dreptul ciudate.

— Tot timpul, a zis Polly. Se uită la ea ciudat.

— Ba nu se uită, a spus Esther.

— Ba da, se uită la ea ca atunci când îl dor ochii. Ca și când e supărat și trist în același timp. Mai ales când ea se îmbracă cu fusta aia nouă.

— Mi se pare o prostie ce spui tu, a zis Cecilia.

Ce naiba voia să spună copilul ăsta? Dacă n-ar ști mai bine, ar crede că Polly voia să spună că John-Paul se uita la Isabel într-un fel *sexual*.

— Poate că tati este supărat pe Isabel, a spus Polly. Sau poate că e trist că ea e fata lui. Mamă, tu știi de ce tati este supărat pe Isabel? A făcut ceva rău?

Cecilia a simțit că i se ridică un nod în gât de atâta panică.

— Probabil că el voia să se uite la cricket la televizor și Isabel voia să se uite la altceva, a spus gânditoare Polly. Sau cine știe.

Isabel fusese atât de îmbufnată în ultimul timp, refuza să răspundă la întrebări și trântea ușa, dar nu așa se comportau toate fetele de doisprezece ani?

Cecilia și-a adus aminte de articolele despre abuzuri sexuale pe care le citise în ziare. Articolele din *Daily Telegraph* în care mama spunea: „Nici nu mi-am dat seama”, iar Cecilia se întreba „*Cum să nu-ți dai seama?*” Când termina de citit acele articole, simțea întotdeauna un sentiment de superioritate. *Așa ceva nu se poate întâmpla fiicelor mele.*

John-Paul putea fi ciudat de indispus uneori. Chipul îi devenea de granit. Nu puteai să discuți cu el. Dar nu toți bărbații se purtau așa uneori? Cecilia și-a adus aminte că ea, mama și sora ei mergeau altădată în vârful picioarelor când tatăl lor era în toane proaste. Acum nu mai era cazul. Vârsta îl mai domolise. Cecilia crezuse că așa se va întâmpla și cu John-Paul într-o bună zi. Abia aștepta.

Dar John-Paul *niciodată* nu le-ar face rău fiicelor lui. Era ridicol. Așa ceva vedeai doar în tabloide. Era o trădare față de John-Paul să lase să-i treacă prin minte fie și cea mai mică umbră de îndoială. Cecilia ar fi pariat pe viața ei că John-Paul nu și-ar abuza fetele.

Dar oare ar paria și pe viața vreuneia dintre fiicele ei?

Nu. Dacă ar exista și cel mai mic risc...

Doamne Dumnezeule, ce trebuia să facă? S-o întrebe pe Isabel: „Tata te-a atins vreodată?” Victimele mințeau. Cei care le abuzau le

puneau să mintă. A citit toate porcăriile astea. Îi plăcea să verse câteva lacrimi ca să se descarce, apoi împătura ziarul, îl arunca în coșul de gunoi și dădea totul uitării. Astfel de povești îi provocau un soi de plăcere bolnăvicioasă, însă John-Paul refuza întotdeauna să le citească. Era oare un semn al vinovăției lui? Aha! Dacă nu-ți place să citești despre oameni bolnavi înseamnă că și tu ești bolnav!

— Mamă! A zis Polly.

Cum să facă să-l abordeze pe John-Paul? „Ai făcut ceva nepotrivit cu vreuna dintre fiicele tale?” Dacă el i-ar pune ei o astfel de întrebare, ea nu l-ar ierta niciodată. Cum să reziste o căsnicie când se ajunge la astfel de întrebări? „Nu, nu le-am molestat niciodată pe fiicele noastre. Și-acum dă-mi, te rog, untul de arahide.”

— Mamă! A zis din nou Polly.

N-ar trebui să mă întreb așa ceva, ar zice el. Dacă nu știi răspunsul, înseamnă că nu mă cunoști.

Dar ea știa răspunsul. Îl știa!

Pe de altă parte, înseamnă că și acele mame proaste au crezut că știau răspunsul.

Și John-Paul se comportase atât de ciudat la telefon când ea îl întrebase despre scrisoare. El mințea în legătură cu ceva. Era sigură de lucrul ăsta.

Și mai era și chestia cu sexul. Dacă el își pierduse interesul pentru Cecilia deoarece o dorea pe Isabel, al cărei trup tânăr începuse să se dezvolte? Era ridicol. Revoltător. Simțea că-i vine greață.

— MAMĂ!

— Mmm?

— Uite! Tocmai ai trecut de strada noastră! Vom întârzia!

— Scuze. Fir-ar să fie! Scuze.

A trântit piciorul pe frână ca să întoarcă mașina. În spate cineva a început să claxoneze cu furie, iar Cecilia a simțit că-i sare inima din piept când s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut că era un

camion imens.

— Rahat. A ridicat mâna în semn că-și cere scuze. Scuze. Da, da, știu!

Șoferul de camion n-a scuzat-o și a continuat să apese pe claxon.

— Scuze, scuze!

În timp ce întorcea mașina, s-a uitat spre cabina șoferului ca să-i facă iar semn că-și cere scuze (avea inscripționat numele firmei Tupperware pe lateralul mașinii și nu voia să strice reputația firmei). Șoferul coborâse geamul portierei și se aplecase în afară, cu chipul schimonosit de furie, lovind întruna cu pumnul în palmă.

— Oh, ce Dumnezeu! A mormăit ea.

— Cred că omul ăla vrea să te omoare, a spus Polly.

— Cred că omul ăla este foarte necuviincios, a spus Cecilia pe un ton sever.

Inima îi bătea nebunește când a făcut cale întoarsă și a mers până la studioul de dans fără să se grăbească, uitându-se de două ori în oglinzile mașinii ca să se asigure și semnalizând din timp orice schimbare de direcție.

A coborât geamul mașinii și a așteptat până când Polly a intrat în fugă în studio, cu jupa ei roz de balerină săltându-i în sus și-n jos, cu omoplații ei delicați împungând ca niște aripioare sub breteluțele costumului mulat pe corp.

Melissa Menulty a apărut la intrare și i-a făcut semn cu mâna că va avea grijă de Polly așa cum s-au înțeles. Cecilia i-a făcut și ea cu mâna, apoi a întors mașina să plece.

— Dacă ăsta ar fi Berlinul și cabinetul lui Caroline ar fi de cealaltă parte a Zidului, eu n-aș putea să mă duc la ședința de logopedie, a spus Esther.

— Corect, a spus mama sa.

— Am putea s-o ajutăm să evadeze! Am putea s-o ascundem în portbagajul mașinii. E destul de mică. Cred c-ar încăpea. Doar dacă nu cumva suferă de claustrofobie ca tati.

— Caroline pare a fi genul de persoană care și-ar aranja singură evadarea, a spus Cecilia.

L-am plătit deja destui bani! N-o s-o ajutăm să și evadeze din Berlinul de Est! Logopeda lui Esther te intimida cu pronunția perfectă a vocalelor. De câte ori vorbea cu ea, Cecilia se surprindea articulând silabele cu foarte mare atenție, parcă dădea o probă de dicție.

— Mie nu mi se pare că tati se uită ciudat la Isabel, a spus Esther.

— Nu? a întrebat Cecilia fericită.

Slavă Domnului! Uite cum dramatizează lucrurile. Polly aruncă o remarcă aiurea, cum îi e obiceiul, iar Ceciliei îi sare gândul la abuzuri sexuale. Probabil că vede prea multe porcării la televizor.

— Dar plângea în ziua dinainte să plece la Chicago, a spus Esther.

— Cum?

— La duș, a spus Esther. Am intrat la tine în baie ca să iau foarfecă de unghii și tati plângea.

— Dar, scumpo, nu l-ai întrebat și tu de ce plânge? a spus Cecilia, încercând să nu arate cât de mult o interesa răspunsul.

— Nu, a spus Esther degajată. Eu când plâng, nu-mi place să fiu deranjată.

Fir-ar să fie! Dacă ar fi fost Polly, ar fi dat la o parte paravanul de la duș și i-ar fi cerut tatălui ei să-i răspundă imediat.

— Am vrut să te întreb pe tine de ce plânge tati, dar pe urmă am uitat, a spus Esther. Aveam multe lucruri pe cap.

— Eu nu cred că plângea. Probabil că doar... strănuta sau cine știe, a spus Cecilia.

Ideea că John-Paul plângea sub duș era atât de nefirească și de ciudată. De ce să plângă, doar dacă nu cumva era vorba despre ceva îngrozitor? Nu era genul care plânge. Când s-au născut fetele, ochii lui au strălucit într-un fel aparte, iar când a primit vestea neașteptată a morții tatălui său, a pus telefonul jos și a scos un sunet delicat și ciudat, parcă s-ar fi înecat cu ceva mic și pufos. Dar în

afară de asta, nu-l văzuse niciodată plângând.

— Nu strănuta, a insistat Esther.

— Poate că avea migrenă, a spus Cecilia, deși știa că de câte ori îl lovea pe John-Paul vreo migrenă din aceea groaznică, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi un duș. Atunci nu voia decât să stea singur, în pat, într-o cameră liniștită și întunecoasă.

— Zău, mamă, tata nu face niciodată duș când are migrenă, a spus Esther care-și cunoștea tatăl la fel de bine cum își cunoștea Cecilia soțul.

Depresie? Se pare că multă lume suferă de așa ceva în ultimul timp. La un dîneu recent, jumătate dintre invitați au spus că fac tratament cu Prozac. La urma urmei, John-Paul trecuse întotdeauna prin niște... faze. Care deseori erau urmate de migrene. Timp de aproape o săptămână el părea că există doar de formă. Zicea sau făcea tot ce trebuie, dar avea o privire absentă, ca și când ar fi fost plecat în altă parte și ar fi trimis în locul lui o dublură ce-i semăna perfect. „Te simți bine?” întreba Cecilia, iar lui îi trebuiau câteva clipe până să-și concentreze atenția asupra ei, apoi răspundea: „Sigur. Sunt bine”.

Dar întotdeauna era ceva temporar. Brusc își revenea, era perfect prezent, le asculta cu toată atenția pe ea și pe fete, iar Cecilia se convingea singură că doar își imaginase. Probabil că „fazele” erau doar un efect prelungit al migrenelor.

Dar să plângă la duș. Ce motiv avea să plângă? Deocamdată lucrurile mergeau bine.

John-Paul încercase mai demult să se sinucidă.

Amintirea respingătoare a acestei întâmplări i-a revenit încet în minte. Era un lucru la care ea încerca să nu se gândească prea des.

Se întâmplase când el era în primul an de facultate, înainte să o cunoască pe Cecilia. Se pare că el „o luase razna” la un moment dat și într-o seară a înghițit tot flaconul de somnifere. Colegul lui de apartament, care plecase în vizită la părinți în weekend, s-a întors

pe neașteptate și l-a găsit. „Ce-a fost în mintea ta?” îl întrebase Cecilia când a auzit povestea pentru prima dată. „Totul mi se părea prea greu”, spusese John-Paul. „Mi s-a părut mai simplu să mă culc și să adorm pentru totdeauna.”

De-a lungul timpului, îl iscodise de mai multe ori în legătură cu această perioadă din viața lui. „Dar *de ce* ți se părea atât de greu? Ce anume era atât de greu?” însă se pare că John-Paul nu putea să clarifice lucrurile mai mult de-atât. „Cred că eram doar un adolescent angoasat”, zicea el. Cecilia nu pricepea. Ea nu a fost niciodată angoasată în adolescență. Până la urmă a trebuit să renunțe și să accepte tentativa de sinucidere a lui John-Paul ca pe un incident neobișnuit din trecutul lui. „Aveam nevoie de o femeie de treabă”, i-a spus el. Adevărul era că până să apară Cecilia, el nu avusese o relație mai serioasă cu vreo fată. „Începusem să cred că e homo, pe bune”, îi mărturisise la un moment dat un frate de-al lui.

Iarăși chestia asta cu „homo”.

Dar fratele lui glumise.

O inexplicabilă tentativă de sinucidere în adolescență și acum, după atâția ani, plângea la duș.

— Uneori adulții sunt preocupați de lucruri importante, i-a spus Cecilia lui Esther, alegându-și cu grijă cuvintele. Evident că în primul rând avea datoria să se asigure că fiica ei nu își făcea griji. Deci sunt sigură că tati...

— Hei, mamă, pot să primesc de Crăciun cartea asta de pe Amazon, despre Zidul Berlinului? a întrebat Esther. Vrei s-o comand acum? A primit numai aprecieri de cinci stele!

— Nu, a spus Cecilia. Poți s-o împrumuți de la bibliotecă.

Cu voia lui Dumnezeu, vor fi scăpat de Berlin până de Crăciun.

Cecilia a intrat cu mașina în parcare de sub cabinetul de logopedie, a coborât geamul și a apăsat pe butonul interfonului.

— Cine este?

— Am venit la doamna Caroline Otto, a spus ea.

Chiar și atunci când vorbea cu recepționera se străduia să rotunjească vocalele. În timp ce parca mașina, s-a gândit la toate noutățile din ultimul timp.

John-Paul se uită la Isabel într-un mod ciudat, „trist și supărat”.

John-Paul plânge la duș.

John-Paul nu mai are chef de sex.

John-Paul ascunde ceva.

Era atât de ciudat și de îngrijorător, însă dincolo de toate era ceva nu neapărat neplăcut, cât mai ales ceva ce-i stârnea un vag sentiment de anticipare.

A oprit motorul mașinii, a tras frâna de mână și și-a desfăcut centura de siguranță.

— Să mergem! I-a spus ea lui Esther și a deschis portiera mașinii.

Știa ce anume îi dădea acea mică tresărire de plăcere. Faptul că luase o decizie. Era clar că ceva nu-i în regulă. Avea obligația morală de a face ceva imoral. Din două rele, alegea răul cel mai mic. Avea o justificare.

În seara asta, imediat după ce fetele se vor duce la culcare, ea va face ceea ce voise să facă de la bun început. Va deschide nenorocita aia de scrisoare.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Nu răspunde, a spus mama lui Tess fără să ridice privirea din carte.

Tess, Liam și Lucy stăteau fiecare în câte un fotoliu în camera din față și citeau câte o carte, ținând fiecare pe genunchi câte un castronel plin cu stafide în ciocolată. Era un obicei de-al lui Tess de pe vremea când era copil: mânca stafide în ciocolată și citea alături de mama ei. Pe urmă începeau amândouă să facă sărituri cu brațele și picioarele desfăcute ca să contracareze efectul ciocolatei.

— Poate e tati.

Liam a pus cartea jos. Tess s-a mirat cât de repede fusese el de acord să stea și să citească. Probabil că datorită stafidelor în ciocolată. Ea nu reușea niciodată să-l facă să citească pentru (școală.

Iar acum, în mod straniu, urma să meargă la o altă școală. Pur și simplu. *De mâine*. Nu înțelegea cum de reușise femeia aceea deosebită să-l convingă să înceapă chiar de a doua zi, promițându-i o vânătoare de ouă de Paște.

— Ai vorbit cu tatăl tău acum câteva ore și era în Melbourne, i-a amintit ea lui Liam, încercând să păstreze un ton neutru.

Vorbise cu Will douăzeci de minute. „Am să vorbesc cu tati mai târziu”, îi spusese Tess lui Liam când acesta îi întinsese telefonul. Ea mai vorbise o dată cu Will dimineață. Nu se schimbase nimic. Nu voia să-i mai audă încă o dată vocea îngrozitor de serioasă. Și ce putea să-i spună? Că s-a întâlnit întâmplător cu un fost iubit la St Angela's? Să-l întrebe dacă era cumva gelos?

Connor Whitby. Probabil că trecuseră peste cincisprezece ani de când îl văzuse ultima dată. Fuseseră prieteni aproape un an de zile. Ea nici măcar nu-l recunoscuse când el intrase în birou. Chelise de tot și părea mult mai masiv și mai solid decât și-l amintea. Totul

fusese atât de jenant. Cu atât mai mult cu cât ea stătea la birou, fată în față cu femeia a cărei fiică fusese omorâtă.

— Poate că tati a venit cu avionul să ne facă o surpriză, a spus Liam.

Atunci s-a auzit o bătaie în fereastră, chiar lângă capul lui Tess.

— Știu că sunteți acolo! a spus o voce.

— Fir-ar să fie!

Mama lui Tess a închis cartea cu zgomot.

Tess s-a întors și a văzut-o pe mătușă-sa cu fața lipită de geam și cu mâinile făcute paravan în jurul ochilor ca să poată vedea înăuntru.

— Mary, ți-am spus să nu vii aici!

Vocea lui Lucy urcase câteva octave. Întotdeauna părea cu patruzeci de ani mai tânără când vorbea cu sora ei geamână.

— Deschide ușa! spuse mătușă Mary, bătând din nou în geam. Trebuie să vorbesc cu Tess!

— Tess nu vrea să vorbească cu tine!

Lucy ridicase cârja și o agita în aer în direcția lui Mary.

— Mamă, a spus Tess.

— E nepoata mea! Am și eu dreptul!

Mătușă Mary a tras de cadrul de lemn al ferestrei încercând s-o deschidă.

— Auzi, are și ea dreptul! A pufnit mama lui Tess. Ce mai...

— Dar de ce nu are voie să intre? a întrebat Liam încruntat.

Tess și mama ei s-au uitat una la alta. Până atunci avuseseră grijă să nu vorbească ce nu trebuie în fața lui Liam.

— Ba sigur că are voie să intre, a zis Tess punând cartea deoparte. Bunica glumea.

— Așa e, Liam, ne prosteam și noi! A gângurit Lucy.

— Lucy, lasă-mă să intru! Simt că mă ia cu leșin, sincer! a strigat mătușă Mary. Leșin și cad aici peste gardeniile tale!

— Ce mai distracție! a spus Lucy, râzând forțat.

Lui Tess îi aducea aminte cu câtă nepricepere se străduia altădată să susțină că Moș Crăciun există. Era cea mai nepricepută mincinoasă de pe planetă.

— Du-te și deschide-le ușa, i-a spus Tess lui Liam, apoi s-a întors spre mătușa Mary care stătea la fereastră și i-a făcut semn spre ușa de la intrare. Imediat.

Mătușa Mary s-a auzit împiedicându-se prin grădină.

— Hop și-așa!

— Ce „hop și-așa” ți-aș da eu ție, a mormăit Lucy.

Tess s-a gândit cu o imensă părere de rău că nu va putea să-i povestească și lui Felicity acest episod cu mamele lor. Părea că Felicity de odinioară dispăruse o dată cu trupul acela gras. Oare mai exista? A existat vreodată?

— Draga mea, a spus Mary când Tess a deschis ușa. Și tu, Liam! Ce mare te-ai făcut!

— Bună, unchiule Phil.

Tess s-a dus să-și lipească obrazul de cel al unchiului ei într-un gest reținut, dar spre surprinderea ei, acesta a tras-o brusc spre el și a îmbrățișat-o stângaci.

— Mi-e tare rușine de fata mea, i-a șoptit el la ureche.

Apoi s-a desprins din îmbrățișare și a zis:

— Eu am să-i țin companie lui Liam cât voi, fetele, stați de vorbă.

În timp ce Liam și unchiul Phil s-au retras în fața televizorului, de unde nu aveau cum să le audă, Mary, Lucy și Tess s-au așezat la masa din bucătărie să bea un ceai.

— Ți-am spus clar să nu vii pe-aici, a zis mama lui Tess, care nu era într-atât de supărată încât să nu guste din delicioasele negrese cu ciocolată aduse de sora ei.

Mary și-a dat ochii peste cap, a pus coatele pe masă și a luat mâna lui Tess între palmele ei mici, calde și durdulii.

— Iubita mea, îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat.

— Nu este ceva care i s-a întâmplat pur și simplu, a explodat

Lucy.

— De fapt, eu cred că Felicity nu a avut de ales, a spus Mary.

— Oh! Nu mi-am dat seama! Biata Felicity! I-o fi pus cineva pistolul la tâmplă, nu?

Lucy s-a prefăcut că-și duce la tâmplă un pistol. Tess se întreba când și-a verificat ultima dată tensiunea arterială.

Mary a ignorat-o cu hotărâre pe sora ei și a continuat să i se adreseze lui Tess.

— Iubita mea, tu știi că Felicity n-ar fi ales niciodată să se întâmple una ca asta. E o tortură pentru ea. O tortură.

— Tu glumești? Lucy a mușcat cu furie dintr-o negresă. Tu chiar te aștepti ca lui Tess să-i pară rău de Felicity?

— Eu doar sper că vei avea inima s-o ierți.

Mary se descurca de minune să facă abstracție de prezența lui Lucy.

— Bine, ajunge, a spus Lucy. Nu vreau să mai aud o vorbă din gura ta.

— Lucy, câteodată dragostea e imprevizibilă! a spus Mary, adresându-se în sfârșit și surorii ei. Fur și simplu, se întâmplă! Din senin!

Tess privea fix în ceașca de ceai pe care o rotea ușor. Oare chiar s-a întâmplat din senin? Sau fusese dintotdeauna acolo, chiar sub ochii ei. Felicity și Will s-au înțeles de minune din clipa când s-au cunoscut. „Verișoara ta e bestială”, îi spusese Will lui Tess după ce au ieșit toți trei în oraș pentru prima dată. Tess a luat-o ca pe un compliment fiindcă Felicity făcea parte din ea. Prezenta ei savuroasă era ceva ce Tess avea de oferit. Iar faptul că Will a apreciat-o cum se cuvine pe Felicity (nu toți foștii ei iubiți o făcuseră, unii chiar n-o plăcuseră deloc) a cântărit mult în favoarea lui.

Și Felicity l-a plăcut pe Will de cum l-a văzut. „Cu ăsta poți să te măriți”, îi spusese ea lui Tess a doua zi. „El e alesul. Am spus!”

Oare Felicity se îndrăgostise de Will încă de atunci? A fost ceva

inevitabil? Imprevizibil?

Tess și-a amintit ce euforică se simțise în ziua aceea, după ce i l-a prezentat pe Will lui Felicity. Se simțise de parcă atinsese o destinație glorioasă, un vârf de munte. „E perfect, nu-i așa?” îi spusese ea lui Felicity. „Ne-a convins. E primul care ne-a convins.”

Ne-a convins. Nu m-a convins.

Mama și mătușa ei vorbeau în continuare, fără să bage de seamă că Tess nu scotea un cuvânt.

Lucy și-a acoperit ochii cu palma.

— Mary, aici nu este vorba despre o minunată poveste de dragoste! Și-a luat mâna de la ochi și a clătinat din cap dezgustată de parcă sora ei ar fi fost cel mai mare criminal. Ție nu ți-e bine? Zău așa, chiar nu ți-e bine? Tess și Will sunt căsătoriți. Ai uitat că există și un copil la mijloc? Nepotul meu?

— Dar ei încearcă din răputeri să îndrepte lucrurile, i-a spus Mary lui Tess. Amândoi te iubesc foarte mult.

— Ce drăguț, a zis Tess.

În ultimii zece ani, Will nu se plânsese niciodată de faptul că Felicity petrecea prea mult timp împreună cu ei. Poate că ăsta fusese un semn. Un semn că Tess nu-i era de ajuns. Ce alt bărbat ar fi acceptat ca verișoara cea grasă a nevestei lui să vină cu ei în vacanța de vară? Doar dacă nu cumva era îndrăgostit de ea. Tess a fost o proastă că n-a observat. Ea se amuza uitându-se cum Will și Felicity se tachinau, se certau și glumeau unul pe seama celuilalt. Nu se simțise niciodată exclusă. Totul era mai bine, mai interesant, mai palpitant când era și Felicity cu ei. Tess se simțea ea însăși când era și Felicity de față pentru că Felicity o cunoștea mai bine decât oricine. Ea o făcea pe Tess să strălucească. Felicity râdea cel mai tare la glumele lui Tess. Ea o ajuta pe Tess să-și definească și să-și contureze personalitatea astfel încât Will s-o vadă așa cum era ea în realitate.

Tess se simțea mai drăguță când era și verișoara ei prin preajmă.

Și-a apăsât degetele reci pe obraji care îi ardeau. Era rușinos, dar adevărat. Pe ea n-a dezgustat-o niciodată faptul că Felicity era obeză, dar când stătea lângă ea, se simțea foarte suplă și foarte sprintenă.

Și totuși, nimic nu se schimbase în mintea lui Tess când Felicity a scăpat de kilogramele în plus. Nu-i trecuse prin minte că Will s-ar putea uita la ea cu interes sexual. Fusesse atât de sigură pe poziția ei în acest trio ciudat pe care îl compuneau. Tess era vârful de sus al triumphiului. Pe ea o iubea Will cel mai mult. Pe ea o iubea Felicity cel mai mult. Cât egocentrism!

— Tess? a zis Mary.

Tess a pus mâna pe brațul mătușii ei.

— Haideți să vorbim despre altceva.

Pe obraji rozalii și pudrați ai lui Mary s-au prelins două lacrimi mari. Aceasta și-a tamponat fața cu un șervețel mototolit.

— Phil n-a vrut să vin aici. Zicea că am să fac mai mult rău decât bine, dar am crezut că o să găsec o cale să îndrept lucrurile. Am stat toată dimineața și m-am uitat la fotografiile cu tine și Felicity de când ați crescut. Ce bine vă distrați voi două! Asta -i cel mai rău. Nu suport să știu că vă îndepărtați una de alta.

Tess a bătut-o ușurel pe braț pe mătușa ei. Își simțea ochii uscați și limpezi. Inima îi era strânsă ca un pumn încleștat.

— Poate că va trebui să suporti, a spus ea.

— Doar nu te aștepți să vin la o petrecere Tupperware, spusese Rachel când Marla o invitase în urmă cu câteva săptămâni în timp ce stăteau la o cafea.

— Ești prietena mea cea mai bună.

Marla își amesteca zahărul în ceașca de cappuccino decofeinizat.

— Fiica mea a fost omorâtă, a spus Rachel. E ca și cum am tras o carte care mă scoate din joc pentru tot restul vieții.

Marla a ridicat din sprâncene. Dintotdeauna a avut niște sprâncene deosebit de expresive.

Marla avea dreptul să ridice din sprâncene. Ed plecase la lucru în Adelaide (Ed era mereu plecat la lucru), când cei doi polițiști și-au făcut apariția la ușa lui Rachel. Marla a însoțit-o pe Rachel la morgă și a stat lângă ea când au ridicat cearșaful acela alb de pe fața lui Janie. Marla a fost alături de Rachel în clipa când au lăsat-o picioarele și a prins-o imediat, ca o expertă, cu o mână susținând-o de cot și cu cealaltă apucând-o de subsuoară. Ea era moașă. Avea multă experiență, dat fiind că mereu prindea în brațe soți voinici gata să cadă din picioare leșinați.

— Îmi pare rău, a spus Rachel.

— Janie ar fi venit la petrecerea mea, a spus Marla. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Janie mă iubea.

Așa era. Janie o adorase pe Marla. Mereu îi spunea lui Rachel să se îmbrace mai des ca Marla. Pe urmă, bineînțeles, singura dată când Rachel a purtat o rochie pe care Marla o ajutase să și-o cumpere, iată ce se întâmplase.

— Mă întreb dacă lui Janie i-ar fi plăcut petrecerile Tupperware, a spus Rachel în timp ce se uita la o femeie de vreo patruzeci de ani care se certa cu fetița ei de vârstă școlară la masa de alături. Încerca și niciodată nu reușea să și-o imagineze pe Janie la vârsta de

patruzeci și cinci de ani. Uneori se întâlnea prin magazine cu foste prietene de-ale lui Janie și avea întotdeauna un șoc când recunoștea în acele femei de patruzeci de ani cu chipuri buhăite tinerele de șaptesprezece ani de altădată. Îi venea să exclame „Doamne, ce-ai mai îmbătrânit, drăguțo!” ca atunci când îi spui unui copil: „Ia te uită ce înalt te-ai făcut!”

— Îmi aduc aminte că Janie era foarte ordonată, a spus Marla. Îi plăcea să fie organizată. Pun pariu că ar fi intrat în afacerea Tupperware.

Ce-i plăcea lui Rachel era faptul că Marla îi înțelegea dorința de a vorbi la nesfârșit despre cum ar fi fost Janie ca adult, de a se întreba câți copii ar fi avut și cu ce bărbat s-ar fi măritat. Parcă învia, măcar pentru acele câteva clipe. Lui Ed nu-i plăcuseră niciodată aceste discuții ipotetice, așa că de fiecare dată ieșea din cameră. El n-a putut să înțeleagă nevoia lui Rachel de a se întreba cum ar fi fost în loc să accepte că nu va fi niciodată. „Scuză-mă, ziceam și eu așa!” striga Rachel în urma lui.

— Te rog, vino la petrecerea mea, a spus Marla.

— Bine, vin, a spus Rachel. Dar să știi, nu cumpăr nimic.

Și iat-o acum acasă la Marla, în camera de zi, unde erau o mulțime de femei care discutau aprins și beau cocktailuri. Rachel stătea pe o canapea, între cele două nurori ale Mariei, Eve și Arianna, care n-aveau de gând să se mute în New York și care erau *amândouă* însărcinate cu primii nepoței ai Mariei.

— Nu suport durerea, îi spunea Eve Ariannei. I-am spus obstetricianului meu: „Știi ceva, eu am toleranță zero la durere. Zero. Nici nu vreau să aud.”

— Presupun că nimănui nu-i place durerea, nu? zicea Arianna care părea că se îndoiește de tot ce spunea. Exceptând masochiștii.

— Nici nu mă gândesc, spunea Eve. În ziua de azi și la vârsta asta. Eu refuz. Nu, mulțumesc, n-am nevoie de durere.

Ah, uite unde am greșit eu, s-a gândit Rachel. Ar fi trebuit să spun și

eu nu, mulțumesc, n-am nevoie de durere.

— Doamnelor, iată cine a venit! a spus Marla care a intrat în cameră aducând o tavă plină cu rulouri cu cârnați, însoțită de Cecilia Fitzpatrick. Cecilia era dichisită și strălucitoare și trăgea după ea o geantă neagră cu roțile.

Mare lucru să o aduci pe Cecilia să facă o prezentare la tine acasă fiindcă ea era foarte solicitată. Avea șase consultanți Tupperware care lucrau „sub ea”, după cum zicea soacră-sa, și era trimisă în tot felul de „deplasări” în străinătate.

— Cecilia, spune-mi ce dorești de băut, a spus Marla atât de îndatoritoare și de agitată, încât rulourile cu cârnați s-au rostogolit periculos în tava pe care o ținea în mână.

Cecilia s-a oprit cu tot cu geantă și a salvat rulourile cu cârnați în ultima clipă.

— Un pahar cu apă ar fi minunat, Marla, a spus ea. Ce-ar fi să mă lași pe mine să le servesc eu în timp ce mă prezint, deși cred că o mulțime de figuri de aici îmi sunt deja cunoscute, desigur. Bună, sunt Cecilia, tu ești Arianna, nu-i așa? Un rulou cu cârnăcior? Arianna s-a uitat la Cecilia ca hipnotizată și a luat un rulou. Sora ta mai mică este profesoara de balet a fiicei mele Polly. Am să-ți arăt niște recipiente micuțe, perfecte pentru congelarea piureurilor pentru bebelușul tău! Și Rachel, ce mă bucur să te văd. Ce mai face micul Jacob?

— Se mută la New York pentru doi ani.

Rachel a luat un rulou și i-a zâmbit Ceciliei cu tristețe.

Cecilia s-a oprit în loc.

— Oh, Rachel, fir-ar să fie, a spus ea cu compasiune, însă imediat a găsit și soluția, în stilul ei caracteristic. Dar, lasă, vei merge să-i vizitezi, nu? De curând mi-a spus cineva că există un site excelent cu închirieri de apartamente în New York. Am să-ți trimit linkul prin e-mail, promit. A trecut mai departe. Bună, eu sunt Cecilia. Un rulou cu cârnăcior?

A făcut turul încăperii, oferind gustări și complimente, fixând fiecare invitată cu privirea ei ciudată și pătrunzătoare, așa încât atunci când a terminat și a fost gata să-și înceapă prezentarea, toate s-au întors cumiți cu fața spre ea, foarte atente, gata să li se vândă produse Tupperware, ca și când o profesoară blândă, dar fermă, preluase controlul unei clase gălăgioase.

Rachel a constatat cu surprindere că începuse să se simtă foarte bine în această seară. Pe de o parte, datorită cocktailurilor minunate servite de Marla, dar și mulțumită Ceciliei care a îmbinat prezentarea plină de energie și fervoare aproape evanghelică, („Sunt înnebunită după produsele Tupperware”, le spunea ea. „Iubesc aceste produse”. Rachel găsea că pasiunea ei reală era impresionantă. Și convingătoare! Ar fi minunat dacă morcovii ar rămâne proaspeți mai mult timp!) cu un concurs cu mici premii. Fiecare invitată care răspundea corect la o întrebare primea o monedă din ciocolată. La sfârșitul serii, persoana care strângea cele mai multe monede ambalate în staniol auriu câștiga un premiu.

Unele întrebări erau despre produsele Tupperware. Rachel nu știa sau, mai bine zis, nu simțea nevoia să știe, că în lume, la fiecare 2,7 secunde, începea o petrecere Tupperware („O secundă, două secunde – a început o nouă petrecere Tupperware!” ciripea Cecilia) sau că un domn pe nume Earl Tupper a inventat capacul cu „orificiu de ieșire a aburilor”. Dar ea avea o cultură generală bună și a început să i se deschidă apetitul pentru concurs când a văzut cum creștea grămăjoara de monede aurii din fața ei.

În final s-a dat o luptă strânsă între Rachel și o prietenă de-a Mariei de pe vremea când era moașă, Jenny Cruise, și Rachel chiar a ridicat pumnul în aer când a câștigat la diferență de o monedă la întrebarea „Cine a jucat în rolul lui Pat Șobolanca din telenovela *Fii și Fiice?*”

Rachel știa răspunsul (Rowena Wallace) pentru că Janie fusese obsedată de prostia aceea de serial când era adolescentă. I-a

mulțumit în sinea ei lui Janie.

Uitase cât de mult îi plăcea să câștige.

De fapt a fost atât de entuziasmată, încât până la urmă a comandat produse Tupperware în valoare de peste trei sute de dolari, iar Cecilia a asigurat-o că îi vor transforma camera și viața.

Până la sfârșitul serii, Rachel s-a cam amețit.

De fapt, toate erau amețite, cu excepția celor două nurori însărcinate ale Mariei, care au și plecat mai devreme, și a Ceciliei, care probabil era beată de fericire datorită vaselor Tupperware.

În preajmă toată lumea vocifera. Se dădeau telefoane soților. Se făceau aranjamente pentru drumul spre casă cu mașina. Rachel stătea pe canapea și mânca fericită din grămăjoara de monede de ciocolată.

— Tu ce faci, Rachel? Ai vorbit cu cineva să te ducă cu mașina până acasă? a întrebat Cecilia în timp ce Marla era la ușa de la intrare și își lua rămas-bun de la colegele de tenis. Cecilia își adunase toate produsele Tupperware punându-le la loc în geanta neagră și arăta la fel de impecabil ca la începutul serii, doar că acum avea obraji îmbujorați.

— Eu? Rachel s-a uitat în jurul ei și și-a dat seama că rămăsese ultima. Nicio problemă. Sunt cu mașina.

Chiar nu-i trecuse prin minte că trebuia să ajungă cumva acasă. Asta din cauză că ea se simțea întotdeauna separată de toți ceilalți, ca și când lucrurile care îi îngrijorau pe alții n-aveau cum s-o îngrijoreze pe ea, ca și când ea era imună la banalitatea vieții cotidiene.

— Nu te prosti! a spus Marla întorcându-se grăbită în cameră. Seara fusese un adevărat triumf. Nu se poate să urci la volan, ai înnebunit? Ai băut prea mult. Lasă că te duce Mac. Și-așa n-are altceva mai bun de făcut.

— Stai liniștită. Am să iau un taxi.

Rachel s-a ridicat în picioare. Chiar că-i vâjâia capul. Nu voia s-o

conducă Mac până acasă. Mac, care stătuse retras în biroul lui pe toată durata petrecerii Tupperware, era un bărbat adevărat și se înțelesese foarte bine cu Ed, dar întotdeauna era extrem de timid în conversația cu o femeie. Ar fi groaznic să fii doar cu el în mașină.

— Locuiești lângă terenul de tenis Wycombe Road, nu-i așa, Rachel? a întrebat-o Cecilia. Te duc eu cu mașina. E chiar în drumul meu.

Câteva momente mai târziu, după ce și-au luat rămas-bun de la Marla, Rachel stătea pe locul din dreapta în mașina Ceciliei, un Ford Territory inscripționat cu un imens logo Tupperware pe partea laterală. În mașină era confortabil, liniște, curat și mirosea frumos. Cecilia conducea mașina la fel cum făcea totul, rapid și cu pricepere, iar Rachel și-a lăsat capul pe tetieră și a așteptat ca Cecilia să înceapă să vorbească pe tonul ei sigur și liniștitor despre tombole, carnavaluri, buletine informative și multe alte lucruri legate de St Angela's.

În schimb, s-a făcut liniște. Rachel i-a aruncat Ceciliei o privire. Aceasta își mesteca buza de jos și stătea cu ochii mijiți, ca și când o frământa un gând.

Oare avea probleme cu soțul? Sau necazuri cu copiii? Rachel și-a adus aminte cât timp acorda altădată problemelor legate de sex, copiilor care făceau prostii, comentariilor prost înțelese, defecțiunilor la aparatura casnică și banilor.

Nu era vorba că acum știa că aceste probleme nu mai contau. Nicidecum. Ar fi vrut să mai conteze. Chiar îi era dor de acele ciondăneli inevitabile din viața unei mame și a unei soții. Ce minunat e să fii Cecilia Fitzpatrick care merge acum spre casă, la fetele ei, după o reușită prezentare de produse Tupperware, preocupată de lucruri care era firesc să o preocupe.

Până la urmă Rachel s-a hotărât să vorbească.

— M-am simțit bine în seara asta, a spus ea. Iar tu te-ai descurcat excelent. Nu e de mirare că ai atâta succes.

Cecilia a ridicat ușor din umeri.

— Mulțumesc. Îmi place ceea ce fac. Sora mea râde de mine pe chestia asta, a zis ea zâmbind.

— E invidioasă, a spus Rachel.

Cecilia a ridicat din umeri și a căscat. Parcă nu mai era ea persoana care făcuse prezentarea acasă la Marla și femeia care venea toată ziua la școala St Angela's.

— Mi-ar plăcea să văd cum arată camera ta, a zis Rachel visătoare. Pun pariu că totul este etichetat și depozitat în recipientul potrivit. A mea arată ca o zonă calamitată.

— Mă mândresc cu camera mea, a zâmbit Cecilia. John-Paul spune că arată ca un fâșier cu alimente. Fac scandal dacă bietele fete nu pun ceva la locul lui.

— Ce mai fac fetele tale? a întrebat Rachel.

— Minunat, a spus Cecilia, însă Rachel a observat o umbră de încruntare pe chipul ei. Cresc văzând cu ochii. Sunt obraznice.

— Fiica ta cea mare, Isabel. Am văzut-o de curând la întrunire. Îmi amintește puțin de fiica mea. De Janie.

Cecilia n-a zis nimic.

De ce i-oi fi spus chestia asta? S-a întrebat Rachel. Cred că sunt mai beată decât credeam. Nicio femeie nu dorea să audă că fiica ei semăna cu o fată care fusese strangulată.

Dar chiar atunci, fără să-și ia ochii de la șosea, Cecilia a răspuns:

— Am o singură amintire despre fiica ta.

— Am o singură amintire despre fiica ta.

Oare proceda bine? Dacă o făcea pe Rachel să plângă? Numai ce câştigase setul de vase Heat 'n' Eat Everyday și părea atât de încântată.

Cecilia nu se simțise niciodată confortabil în prezența lui Rachel. Se simțea mică și neînsemnată fiindcă de bună seamă toată lumea era mică și neînsemnată în comparație cu o femeie care își pierduse copilul în felul acela. Întotdeauna și-a dorit să-i transmită lui Rachel că știa că ea este mică și neînsemnată. În urmă cu câțiva ani auzise la televizor că părinții îndoliați se bucurau când cei din jur le povesteau amintiri despre copiii pe care i-au pierdut. Cum nu aveau amintiri noi, pentru ei era un dar minunat să le împărtășești momente din trecut. De atunci, de câte ori o vedea pe Rachel, Cecilia se gândea la amintirea ei despre Janie și, deși era ceva neînsemnat, se întreba cum să facă să i-o povestească. Dar n-a găsit niciodată ocazia. Nu puteai să aduci vorba despre așa ceva în secretariatul școli, între o discuție despre uniforme și alta despre planificarea orelor de netball².

Acum era momentul perfect. Singurul, de altfel. Și Rachel fusese cea care deschisese subiectul despre Janie.

— Bineînțeles, eu nici nu știam cine e, a spus Cecilia. Era cu patru ani mai mare decât mine. Dar îmi amintesc bine.

A ezitat.

— Continuă. Rachel s-a așezat mai bine în scaunul ei. Îmi place să ascult amintiri despre Janie.

— Ei, nu e cine știe ce, a spus Cecilia. Era deja îngrozită că nu

² Sport colectiv feminin asemănător cu baschetul. (N.t.)

avea ce să povestească. Se întreba dacă să mai pună de la ea. Eram în clasa a doua. Janie era în clasa a șasea. Știam cum o chema pentru că era căpitanul echipei roșii.

— Ah, da, a zis Rachel zâmbind. Vopseam totul în roșu. Chiar și o cămașă de-a lui Ed am vopsit-o în roșu din greșeală. Ciudat cum uităm lucrurile astea.

— Era carnavalul școlii și aveam obiceiul să organizăm o defilare, îți amintești? Toate echipele trebuiau să defileze pe stadion. De câte ori mă întâlnesc cu Connor Whitby îi spun că ar trebui să reluăm acel obicei. Dar el râde de mine.

Cecilia a aruncat o privire spre Rachel și a văzut că acesteia îi cam pierise zâmbetul de pe buze. A continuat. Oare era prea trist ce povestea ea? Sau neinteresant?

— Eram genul de copil care tratează defilarea cu foarte mare seriozitate. Doream cu disperare să câștige echipa roșie, dar m-am împiedicat și am căzut, iar toți ceilalți copii din spatele meu s-au prăbușit peste mine. Sora Ursula țipa ca o apucată și așa s-a terminat defilarea pentru echipa roșie. Plângeam în hohote și mi se părea că venise sfârșitul lumii, dar Janie Crowley, Janie a ta, a venit la mine și m-a ajutat să mă ridic, m-a scuturat pe spatele uniformei și mi-a zis încet la ureche: „Nu contează. E doar o defilare stupidă”.

Rachel nu spunea nimic.

— Asta a fost, a zis Cecilia cu modestie. N-a fost cine știe ce, dar mie întotdeauna...

— Mulțumesc, draga mea, a spus Rachel, iar Ceciliei i s-a părut că seamănă cu un adult care îi mulțumește unui copil pentru un semn de carte făcut cu mânuța lui, din carton și sclipici. Rachel a ridicat mâna ca și când ar fi vrut să salute pe cineva și a mângâiat în treacăt umărul Ceciliei, după care a lăsat-o să-i cadă în poală. Așa era Janie. „E doar o defilare stupidă.” Știi ce? Parcă îmi amintesc și eu. O mulțime de copii care au căzut pe jos. Eu și Marla ne prăpădeam de râs.

S-a oprit. Cecilia a simțit că i se strânge stomacul. Oare avea să izbucnească în plâns?

— Vai de mine, m-am cam îmbătat, a spus Rachel. Și eu voiam să mă duc singură acasă cu mașina. Dacă omoram pe cineva?

— Sunt sigură că nu s-ar fi întâmplat așa ceva, a spus Cecilia.

— Chiar m-am simțit bine în seara asta, a spus Rachel. Stătea cu capul întors, așa încât părea că vorbește cu geamul portierei. Lovea ușor cu fruntea în geam într-un gest pe care l-ar fi făcut o femeie mult mai tânără decât ea după ce a băut prea mult. Ar trebui să mă străduiesc să ies în lume mai des.

— Chiar așa! a spus Cecilia. Ei da, la asta se pricepea cel mai bine. Asta se putea rezolva! Trebuie să vii la ziua de naștere a lui Polly în primul weekend de după Paște! Sâmbătă după-amiază, la ora două. E o petrecere cu pirați.

— E foarte drăguț din partea ta, dar sunt sigură că Polly n-are nevoie de una ca mine care să-i strice petrecerea, a spus Rachel.

— Trebuie să vii! Vei cunoaște o mulțime de oameni. Pe mama lui John-Paul. Pe mama mea. Vine și Lucy O'Leary împreună cu Tess și băiețelul ei, Liam. Brusc Cecilia voia cu disperare să vină și ea. Ai putea să-l aduci și pe nepoțelul tău! Vino cu Jacob! Fetele s-ar bucura enorm să aibă un copilaș mic printre invitați.

Rachel s-a luminat la față.

— Chiar am zis că voi avea eu grijă de Jacob cât timp Rob și Lauren se întâlnesc cu agenții imobiliari ca să închirieze casa pe perioada când vor sta la New York. Oh, chiar am să vin.

Cecilia a oprit mașina în fața unei case din cărămidă roșie. Părea că toate luminile din casă fuseseră lăsate aprinse.

— Mulțumesc foarte mult că m-ai adus.

Rachel a coborât din mașină trăgându-se în lateral cu grijă, la fel cum făcea și mama Ceciliei.

Cecilia observase că venea o vârstă când oamenii, până să se gârbovească de tot sau să înceapă să tremure, nu mai erau siguri pe

corpul lor la fel ca altădată.

— Am să-ți trimit o invitație la școală! a strigat Cecilia aplecându-se peste scaun și întrebându-se dacă ar trebui să coboare ca să o conducă pe Rachel până la ușă. Mama ei s-ar simți jignită dacă ar face-o. Mama lui John-Paul s-ar simți jignită dacă n-ar face-o.

— Minunat, a spus Raschel îndepărtându-se cu pas vioi, ca și când ar fi ghicit gândurile Ceciliei și ar fi vrut să-i arate că nu-i atât de bătrână, încă se descurcă bine-mersi.

Cecilia a întors mașina în capătul străzii și când a trecut din nou prin fața casei, Rachel intrase deja, închizând ușa în urma ei.

Cecilia a încercat să-i zărească silueta dincolo de ferestre, dar n-a văzut nimic. A încercat să-și imagineze ce făcea Rachel acum și cum se simțea într-o casă în care stătea singură, cu fantomele fiicei și soțului ei.

Bun. Simțea o ușoară emoție ca și când tocmai ar fi condus acasă o mică vedetă. Cu care vorbise despre Janie! Ieșise destul de bine, s-a gândit ea. Îi povestise lui Rachel o întâmplare din trecut exact cum zicea acel articol din revistă că trebuia să facă. Avea sentimentul vag că obținuse un succes social, satisfacția că în sfârșit îndeplinsese o sarcină îndelung amânată și, totodată, se simțea rușinată de acest sentiment de mândrie sau plăcere, ținând cont de tragedia prin care trecuse Rachel.

A oprit la semafor, unde și-a adus aminte de șoferul furios din după-amiaza aceea, și o dată cu acest gând i-a revenit în minte propria ei viață. Cât timp o dusesse pe Rachel acasă, uitase de toate: de lucrurile ciudate pe care Polly și Esther le spusese despre John-Paul astăzi în mașină, de faptul că ea se hotărâse să deschidă scrisoarea diseară.

Încă se simțea îndreptățită s-o facă?

Totul se desfășurase absolut normal după ședința de terapie. Fetele ei nu-i mai făcuseră și alte dezvăluiri ciudate, iar Isabel fusese extrem de veselă după ce se tunsese. Avea o tunsoare pixie și după

cum se fâțâia, era clar că avea impresia că arăta mai sofisticat, când de fapt arăta mai tânără și mai drăguță.

În cutia poștală găsiseră și o vedere de la John-Paul pentru fete. Acesta avea obiceiul să le trimită fiicelor lui cele mai trăsnite vederi pe care le găsea. Vederea de azi era cu un câine din aceia cu pielea zbârcită, adunată în falduri, care purta o tiara și un șirag de mărgele. Ceciliei i s-a părut stupidă, deși așa era de așteptat să fie, însă fetele s-au prăpădit de răs când au văzut-o și au pus-o pe frigider.

— Oh, zău așa, a spus ea pe un ton calm când o mașină s-a băgat brusc în fața ei.

A ridicat mâna ca să apese pe claxon, apoi s-a răzgândit.

Uite că eu nu încep să țip și să urlu ca descreierata, a spus în sinea ei ca și cum s-ar fi adresat psihopatului șofer de camion de azi după-amiază, în caz că îl interesa ce gândește ea. În fața ei era un taxi. Șoferul apăsa pedala de frână la fiecare câteva secunde, un obicei ciudat de-al taximetriștilor.

Minunat. Mergea în aceeași direcție. Taxiul a virat brusc pe strada pe care locuia Cecilia și, la un moment dat, a oprit pe neașteptate lângă bordură în fața casei ei.

În taxi s-a aprins lumina. Pasagerul stătea pe scaunul din față. Probabil unul dintre băieții familiei Kingston, s-a gândit Cecilia. Soții Kingston locuiau vizavi și aveau trei băieți în vârstă de douăzeci și ceva de ani care încă locuiau cu părinții, folosindu-și educația dobândită la școli private costisitoare pentru a face alte studii postuniversitare interminabile și a se îmbăta prin cluburile din oraș. John-Paul zicea mereu: „Dacă îl prind pe vreunul dintre băieții ăștia că se apropie de fetele mele, îl împușc”.

Cecilia a intrat cu mașina pe aleea din fața casei, a apăsat butonul telecomenzii ca să deschidă ușa garajului și s-a uitat în oglinda retrovizoare. Taximetristul tocmai deschisese ușa portbagajului de unde un bărbat solid, îmbrăcat în costum, își scotea acum

geamantanul.

Nu era niciunul dintre băieții familiei Kingston.

Era John-Paul. Niciodată nu-l recunoștea când îl vedea pe neașteptate ca acum, îmbrăcat în costumul de serviciu, parcă ea avea tot douăzeci și trei de ani, iar el fusese plecat fără ea și între timp se maturizase și încărunțise.

John-Paul se întorsese cu trei zile mai devreme.

Ea a simțit că se umple de bucurie și exasperare deopotrivă.

Pierduse ocazia. Acum nu mai putea să deschidă scrisoarea. A oprit motorul mașinii, a tras frâna de mână, după care și-a desfăcut centura de siguranță, a deschis portiera și a dat fuga pe alee ca să-l întâmpine.

– Alo? a spus Tess prudentă, uitându-se la ceas, când a ridicat receptorul telefonului.

Era ora nouă seara. N-avea cum să fie încă un agent de telemarketing.

– Eu sunt.

Era Felicity. Tess a simțit un gol în stomac. Felicity o sunase toată ziua pe telefonul mobil, lăsându-i mesaje vocale și sms-uri pe care Tess nu le ascultase și nici nu le citise. I se părea ciudat să o ignore pe Felicity, parcă se forța să facă un lucru nefiresc.

– Nu vreau să discut cu tine.

– Nu s-a întâmplat nimic, a spus Felicity. Nu m-am culcat cu el.

– Pentru Dumnezeu, a spus Tess, apoi, spre surprinderea ei, a început să râdă. Nici măcar nu era un râs amarnic. Era un râs din toată inima. Era ridicol. Și ce vă oprește?

Dar pe urmă și-a zărit propria reflexie în oglinda de deasupra mesei din sufrageria mamei ei și a văzut cum îi pălește zâmbetul, ca atunci când te prinzi de o glumă proastă.

– Nu ne gândim decât la tine, a spus Felicity. Și la Liam. Site-ul Bedstuff s-a dus naibii – în fine, nu te-am sunat ca să vorbim despre serviciu. Eu sunt în apartamentul meu. Will este acasă la el. Arată distrust.

– Ești jalnică, a spus Tess întorcându-se cu spatele la reflexia din oglindă. Amândoi sunteți jalnici.

– Știu, a spus Felicity. Vorbea atât de încet, încât Tess a trebuit să-și apese receptorul pe ureche ca să o audă ce spune. Sunt o ticăloasă. Sunt femeia pe care noi o urâm.

– Vorbește mai tare! A zis Tess iritată.

– Am spus că sunt o ticăloasă! A repetat Felicity.

– Nu te aștepta să te contrazic.

— Nu, a spus Felicity. Bineînțeles că nu.

A urmat un moment de tăcere.

— Voi vreți ca eu să fiu de acord cu toată povestea asta, a spus Tess. Îi cunoștea foarte bine. Nu-i așa? Vreți să rezolv eu situația.

Asta era treaba ei. Asta era rolul ei în relația lor triumfiulară. Will și Felicity erau cei care tunau și fulgerau din cauza clienților, se simțeau răniți, loveau furioși în volanul mașinii strigând „îți bați joc de mine?”, iar Tess era cea care trebuia să-i liniștească, să glumească cu ei, să le arate jumătatea plină a paharului și să le spună că totul se va rezolva, mâine-dimineață o să vă simțiți mai bine. Cum era posibil ca ei să aibă o aventură și ea să nu fie acolo să-i ajute? Aveau nevoie de Tess ca să le spună: „Nu e vina voastră!”

— Nu mă aștept la asta, a spus Felicity. Nu aștept nimic de la tine. Ești bine? Liam este bine?

— Suntem bine, a spus Tess.

Simțea o oboseală copleșitoare și o dată cu ea un sentiment de detașare aproape ireală. Aceste imense valuri de emoție erau epuizante. A tras un scaun de la masa din sufragerie și s-a așezat pe el. Liam va merge de mâine la școala St Angela's. *Uite că viața mea merge înainte.*

— De mâine? De ce atâta grabă?

— Au organizat o vânătoare de ouă de Paște.

— Ah! Ciocolată. Slăbiciunea lui Liam. Sper că nu are ca învățătoare vreuna dintre călugărițele alea nebune pe care le-am avut noi, nu?

Nu sta cu mine la TACLALE ca și când nu s-a întâmplat nimic! s-a gândit Tess. Dar a continuat să vorbească cu ea. Era prea obosită, iar obiceiul acesta era prea înrădăcinat în mintea ei. Toată viața ei stătuse la taclale cu Felicity în fiecare zi. Era prietena ei cea mai bună. Era singura ei prietenă.

— Au murit toate măicuțele, a spus ea. Dar la sport îl au profesor pe Connor Whitby. Îți amintești de el?

— Connor Whitby, a repetat Felicity. Era tipul ăla trist și sinistru cu care te întâlneai tu înainte să ne mutăm în Melbourne. Credeam că este contabil.

— S-a reprofilat. Și nu era sinistru, cum să fie? a spus Tess.

Nu se purtase el absolut drăguț? El era iubitul căruia îi plăceau mâinile ei. Brusc, și-a adus aminte acest lucru. Ce ciudat. În seara trecută se gândea la el și iată că el a reapărut în viața ei.

— Ba era sinistru, a spus Felicity hotărâtă. Și era și prea bătrân.

— Era cu zece ani mai mare decât mine.

— Oricum, îmi aduc aminte că avea ceva ce-ți dădea fiori. Pun pariu că acum e și mai și. Profesorii de sport mi se par de prost gust, cu costume de trening, fluiet și plăcuță de scris.

Tess a strâns mai tare receptorul în mână. *Îngâmfarea* asta a lui Felicity. Întotdeauna avea impresia că ea știe tot, că este o bună cunoscătoare a oamenilor, că este mai sofisticată și mai combativă decât Tess.

— Asta înseamnă că n-ai fost îndrăgostită și de Connor Whitby, a replicat ea cu răutate. Will e primul care ți-a plăcut?

— Tess...

— Hai, lasă, i-a tăiat-o ea scurt.

A simțit cum un nou val de furie și supărare îi urcă în gât. A înghițit. *Cum era posibil așa ceva?* Îi iubea pe amândoi. Îi iubea pe amândoi atât de mult.

— Mai ai să-mi spui ceva?

— Presupun că nu pot să-i spun noapte bună lui Liam, nu? a spus Felicity cu o voce slabă și umilă care nu i se potrivea.

— Nu, a spus Tess. Oricum, doarme.

Nu dormea. Cu o clipă mai devreme trecuse pe lângă dormitorul lui (fostul birou al tatălui ei) și văzuse că stătea întins în pat și se juca pe consola Nintendo DS.

— Te rog, spune-i că îl salut, a zis Felicity cu voce tremurată de parcă se străduia să fie curajoasă într-o situație dificilă pe care nu o

putea controla.

Liam o adora pe Felicity. Avea un anumit fel de a chicoti, special pentru ea.

A izbucnit furioasă.

— Sigur că da, am să-i transmit că îl saluți, s-a răstit Tess în telefon. Și, totodată, de ce să nu-i spun că încerci să-i distrugi familia? Ce-ar fi să-i spun și lucrul ăsta?

— Oh, Doamne, Tess, îmi pare atât de... a dat să spună Felicity.

— Nu-mi spune că-ți pare rău. Să nu îndrăznești să-mi mai spui încă o dată că îți pare rău. Tu ai vrut așa. Tu ai lăsat să se întâmple una ca asta. Tu ai făcut-o. Mie mi-ai făcut-o. Lui Liam i-ai făcut-o.

Plângea deja incontrollabil, ca un copil, legănându-se înainte și înapoi.

— Tess, unde ești?

Era mama ei care o striga din celălalt capăt al casei.

Tess s-a repliat imediat și a început să-și ștergă frenetic lacrimile cu dosul mâinii. Nu voia ca Lucy s-o vadă plângând în halul ăsta. Oricum era insuportabil să-și vadă propria suferință reflectată pe chipul mamei ei.

S-a ridicat în picioare.

— Trebuie să închid.

— Eu...

— Nu-mi pasă dacă te culci cu Will sau nu, a întrerupt-o Tess. De fapt, chiar cred că ar trebui să te culci cu el. Ca să știi o treabă. Dar n-am să permit ca Liam să crească cu părinții divorțați. Ai văzut și tu cum a fost când au divorțat ai mei. Știi ce a înseamnat asta pentru mine. De-asta nu pot să cred...

A simțit o durere arzătoare în coșul pieptului. Și-a apăsat palma acolo. Felicity amuțise.

— Tu n-ai să apuci să trăiești cu el până la adânci bătrâneți, a spus ea. Și știi de ce? Pentru că eu sunt gata să aștept. Am să aștept s-o termini cu el. A inspirat adânc, cutremurându-se. Consumă-ți

aventura asta dezgustătoare și pe urmă dă -mi bărbatul înapoi.

*

7 octombrie 1977: Trei adolescenți au fost uciși în timpul confruntărilor dintre poliția est-germană și protestatarii care scandau „Jos Zidul!” Lucy O’Leary, însărcinată cu primul ei copil, a văzut știrea la televizor și a plâns fără oprire. Sora ei geamănă, Mary, care și ea era însărcinată cu primul ei copil, i-a telefonat a doua zi ca s-o întrebe dacă a plâns când a văzut știrea. Au vorbit câțva timp despre tragediile care se întâmplă peste tot în lume, apoi au trecut la un subiect mult mai interesant: copiii pe care îi așteptau.

— *Cred că vom avea băieți, spunea Mary. Și vor fi cei mai buni prieteni.*

— *Mai degrabă se vor omorî unul pe altul, spunea Lucy.*

Rachel stătea în apa fierbinte, ținându-se cu mâinile de marginile căzii, și simțea că îi vâjâie capul. A fost o idee proastă să facă baie când ea era deja amețită după petrecerea Tupperware. Ar putea să alunece și să-și fractureze șoldul când o să iasă din cadă.

Poate că asta era o stratagemă bună. Rob și Lauren ar anula plecarea la New York și ar rămâne în Sydney ca să aibă grijă de ea. Uită-te la Lucy O'Leary. Fiică-sa venise tocmai din Melbourne ca să aibă grijă de ea de cum a auzit că și-a fracturat glezna. Ba chiar îl scosese și pe băiatul ei de la școala din Melbourne, ceea ce i se părea un gest puțin cam exagerat dacă se gândea mai bine.

Tot gândindu-se la familia O'Leary, Rachel și-a adus aminte de Connor Whitby și de expresia de pe chipul lui când a văzut-o pe Tess. Rachel se întreba dacă să o avertizeze pe Lucy. „Ai grijă. S-ar putea ca Whitby să fie un criminal.”

Sau poate că nu. Poate că nu-i decât un profesor de sport cumsecade.

Uneori, când îl vedea pe terenul de sport împreună cu copiii, într-o zi însorită, cu fluierul agățat la gât și mâncând dintr-un măr roșu, Rachel se gândea: *E imposibil ca omul ăsta cumsecade să-i fi făcut vreun rău lui Janie.* Apoi, în zilele mai mohorâte, când îl zărea mergând singur, cu figura impasibilă, cu spatele lat care îl făcea să semene cu un criminal, se gândea: *Știi ce s-a întâmplat cu fata mea.*

Și-a lăsat capul pe marginea căzii, a închis ochii și și-a adus aminte când a auzit pentru prima dată de existența lui. Sergentul Bellach îi spusese că ultima persoană care o văzuse pe Janie în viață era un băiat pe nume Connor Whitby de la școala publică locală, iar Rachel se gândise: *Nu se poate, n-am auzit de el.* Îi cunoștea pe toți prietenii lui Janie și pe mamele lor.

Ed îi spusese lui Janie că nu avea voie să-și facă un iubit până nu

lua examenul de bacalaureat. Făcuse atâta caz. Dar Janie nu îl contrazisese, iar Rachel stătuse liniștită crezând că deocamdată nu o interesau prea mult băieții.

Ea și Ed l-au cunoscut pe Connor la înmormântarea lui Janie. Acesta a dat mâna cu Ed și și-a lipit obrazul rece de obrazul lui Rachel. Connor a fost parte din coșmar, ireal și inoportun asemeni coșciugului. Câteva luni mai târziu, Rachel a descoperit acea fotografie cu ei doi împreună la petrecerea cuiva. El râdea de ceva ce-i spusese Janie.

Apoi, mulți ani mai târziu, a obținut postul de la St Angela's. Ea nici măcar nu l-a recunoscut decât abia atunci când i-a văzut numele pe cererea de angajare.

— Nu știi dacă vă mai amintiți de mine, doamnă Crowley, i-a spus el la scurt timp după ce și-a început activitatea, când erau doar ei doi în birou.

— Îmi amintesc, a spus ea cu răceală.

— Încă mă mai gândesc la Janie, a spus el. Tot timpul.

Ea n-a știut ce să-i răspundă. De ce te mai gândești la ea? Pentru că ai omorât-o?

Avea în privire un soi de vinovăție, era convinsă. Nu era doar în imaginația ei. Ea lucra la școală ca secretară de cincisprezece ani. Connor avea privirea unui școlar trimis în biroul directoarei. Dar oare era un sentiment de vinovăție din cauza comiterii unei crime? Sau era altceva?

— Sper că nu vă deranjează că lucrez aici, spusese el.

— E absolut în regulă, spusese ea tăios și atunci a fost ultima dată când au vorbit despre asta.

Ea se gândise la un moment dat să-și dea demisia. Faptul că lucra la fosta școală primară a lui Janie îi dăduse întotdeauna un sentiment dulce-amar. Fete cu picioare subțiri ca de căprioară treceau grăbite pe lângă ea în curtea școlii și ei i se părea că o vedea pe Janie; în după-amiezile călduroase de vară se uita la mamele care

veneau să-și ia copiii de la școală și își amintea cum și ea, cu ani în urmă, îi lua pe Janie și Rob după școală și mergeau să mănânce înghețată; aveau fețișoarele îmbujorate. Janie era la liceu când a murit, așa că amintirile lui Rachel legate de St Angela's nu erau alterate de moartea ei. Asta până a apărut Connor Whitby, huruind cu motocicleta lui îngrozitoare prin amintirile ei senine, în culori sepia.

Până la urmă s-a încăpățânat să rămână. Îi plăcea munca ei. De ce să plece ea? Și mai ales, simțea că într-un fel era datoră față de Janie să nu dea bir cu fugiții, să dea piept în fiecare zi cu acest om și cu ce făcuse el.

Dacă el ar fi omorât-o pe Janie, s-ar mai fi angajat în același loc în care lucra mama ei? Ar mai fi zis el „încă mă mai gândesc la ea”?

Rachel a deschis ochii și a simțit acel nod de furie care îi stătea permanent în gât, ca atunci când nu reușea să înghită ceva. Era faptul că nu știa. Nu știa, fir-ar al dracului să fie!

A mai lăsat să curgă apă rece. Apa din cadă era mult prea fierbinte.

„Nu se știe ce s-a întâmplat”, spusese o femeie micuță, rafinată, la o întâlnire a grupului de sprijin pentru victimele omuciderii, unde Rachel și Ed se duseseră de câteva ori și unde stăteau pe niște scaune pliante, într-o sală rece pe undeva prin Chatswood, cu un pahar de plastic cu cafea instant în mâinile tremurânde. Fiul femeii fusese omorât în timp ce se întorcea acasă de la cursul de cricket. Nimeni nu auzise nimic. Nimeni nu văzuse nimic. „Nu se știe nimic, fir-ar al dracului să fie”, spunea ea.

Câțiva din cercul de participanți au clipit ușor surprinși. Femeia avea o voce plăcută, cristalină; era ca și când ai fi auzit-o pe regină înjurând.

— Scumpă doamnă, îmi pare rău că trebuie să v-o spun, dar și dacă ați ști, oricum nu v-ar ajuta cu nimic, a intervenit un bărbat scund și îndesat, cu fața roșie, a cărui fiică fusese omorâtă de un

individ care fusese condamnat la închisoare pe viață.

Rachel și Ed au prins amândoi o puternică aversiune față de bărbatul cu fața roșie și din cauza lui nu s-au mai dus la grupul de sprijin.

Oamenii credeau că o tragedie te face mai înțelept, că automat te ridică la un nivel spiritual mai înalt, dar lui Rachel i se părea că de fapt se întâmpla exact invers. Tragedia te face meschin și dușmănos. Nu-ți oferă clarviziune și o înțelegere mai profundă a lucrurilor. N-a înțeles nimic despre viața asta, decât că viața este arbitrară și crudă, că unii criminali scapă nepedepsiți, în timp ce alții comit o greșeală neînsemnată și plătesc un preț imens.

A ținut un prosopel de față sub jetul de apă rece, apoi l-a îndoit și l-a pus pe frunte ca unui pacient care avea febră.

Șapte minute. Greșeala ei putea fi măsurată în minute.

Marla era singura care știa. Ed n-a știut niciodată.

Janie se plângea mereu că era obosită.

„Fă mai multă gimnastică”, îi tot spunea Rachel. „Culcă-te mai devreme. Mănâncă mai mult!” Era atât de slabă și înaltă. Apoi începuse să se plângă de o difuză durere de șale. „Mamă, eu chiar cred că am făcut febră glandulară.” Rachel făcuse o programare la doctorița Buckley doar ca să-i spună lui Janie că n-avea nimic și că trebuia să facă tot ce-i spusese mama ei.

De obicei, Janie lua autobuzul și venea acasă pe jos de la stația Wycombe Road. Planul era ca Rachel să o ia cu mașina de la liceu și s-o ducă direct la cabinetul doctoriței Buckley în Gordon. Îi amintise lui Janie de dimineață.

Doar că Rachel întârziase șapte minute și când a ajuns la colțul străzii, Janie nu o aștepta acolo. A uitat, se gândea Rachel în timp ce bătea darabana cu degetele pe volanul mașinii. Sau s-a săturat să aștepte. Copila era nerăbdătoare și se purta de parcă Rachel era un mijloc de transport în comun care avea obligația să circule conform programului. Pe vremea aceea nu existau telefoane mobile. Rachel

n-a avut ce să facă decât să aștepte în mașină încă zece minute (nici ei nu-i plăcea să aștepte), apoi s-a dus acasă și a telefonat la cabinetul doctoriței Buckley să anuleze programarea.

Nu era îngrijorată. Era scoasă din sărite. Rachel știa că Janie n-avea nimic. Ca de obicei, Rachel făcea programare la doctor, iar Janie nici nu se sinchisea să vină. Abia mult mai târziu, când Rob a întrebat cu gura plină în timp ce mânca un sendviș „Da' unde-i Janie?“, Rachel a ridicat privirea spre ceasul din bucătărie și a simțit pentru prima dată un fior rece de teamă.

Nimeni n-a văzut-o pe Janie așteptând în colțul străzii sau dacă a văzut-o cineva, n-a venit să spună. Rachel n-a știut niciodată ce diferență au făcut acele șapte minute.

Ce a aflat până la urmă din ancheta poliției a fost că Janie s-a dus acasă la Connor Whitby pe la ora trei și jumătate și s-au uitat împreună la un film video (*Nine to five* cu Dolly Parton), apoi Janie a spus că avea treabă în Chatswood și Connor a condus-o până la stația de metrou. N-a mai văzut-o nimeni în viață. Nimeni nu-și amintea s-o fi văzut în metrou sau în altă parte în Chatswood.

Trupul ei a fost găsit a doua zi dimineață de doi băieți de nouă ani care se plimbau cu bicicletele prin parcul Wattle Valley. Aceștia s-au oprit la locul de joacă și au găsit-o întinsă la baza toboganului. Avea sacoul de școală pus peste ea ca o pătură ca să-i țină cald și în mâini un șirag de mătâni. Fusese strangulată. Cauza morții a fost „asfixia traumatică“. Niciun semn de luptă. Nimic sub unghii. Nicio amprentă. Niciun fir de păr. Nicio urmă de ADN. Rachel a întrebat despre asta după ce a citit despre rezolvarea unor cazuri cu ajutorul testului ADN la sfârșitul anilor '90. Niciun suspect.

„Dar unde se ducea ea?“ tot întreba Ed ca și când Rachel avea să-și amintească până la urmă dacă el continua s-o întrebe. „De ce se plimba prin parcul acela?“

Uneori, după ce o întreba iar și iar, sfârșea prin a plânge în hohote de furie și frustrare. Rachel nu mai suporta. Nu mai voia să

audă de durerea lui. Nu mai voia să știe de ea, s-o simtă, s-o împărtășească. Îi ajungea durerea ei. Cum s-o mai suporte și pe-a lui?

Acum se întreba de ce n-au reușit să se apropie unul de altul ca să-și împărtășească durerea. Știa că se iubeau, dar când a murit Janie, niciunul n-a suportat să-l vadă pe celălalt plângând. Se sprijineau unul pe altul ca doi străini în cazul producerii unui dezastru natural, rigizi, consolându-se reciproc cu băta stângace pe umăr. Iar bietul Rob a fost prins la mijloc, un adolescent care încerca stângaci să facă totul bine, numai zâmbete false și jovialitate prefăcută. Nici nu era de mirare că a devenit agent imobiliar.

Apa era deja prea rece.

Rachel a început să tremure incontrollabil, parcă avea hipotermie. S-a prins cu mâinile de marginea căzii și a vrut să se ridice.

N-a reușit. Avea să rămână aici toată noaptea. Brațele ei subțiri ca niște bețe, cu pielea albă ca de mort, nu mai aveau niciun pic de vlagă. Cum de trupul acesta neputincios, fragil, cu vene vizibile, fusese altădată atât de ferm și de puternic, cu pielea frumos bronzată?

„Frumos bronz pentru luna aprilie”, îi spusese Toby Murphy în ziua aceea. „Ai făcut plajă, nu-i așa, Rachel?”

De-asta întârziase șapte minute. A stat să flirteze cu Toby Murphy. Toby era însurat cu prietena ei, Jackie. Era instalator și avea nevoie de o secretară. Rachel venise la biroul lui pentru interviu și a stat acolo mai bine de-o oră ca să flirteze cu el. Toby era un fustangiu incorigibil, ea purta rochia cea nouă pe care Marla o convinsese să și-o cumpere, iar Toby se tot uita la picioarele ei dezgolite. Rachel nu l-ar fi înșelat niciodată pe Ed, iar Toby își adora soția, deci jurămintele lor de căsătorie nu erau în pericolul de a fi încălcate, însă cu toate astea, el se uita la picioarele ei și ei îi plăcea lucrul ăsta.

Ed n-ar fi fost deloc încântat dacă ea ar fi obținut postul de la

biroul lui Toby. Habar n-avea de interviu. Rachel simțea că el vedea în Toby un rival, în sensul că Toby era un meseriaș și Ed era reprezentant comercial la o companie farmaceutică, ocupație mai puțin masculină. Ed și Toby jucau tenis împreună, iar Ed pierdea mai tot timpul. Zicea că nu contează, dar Rachel își dădea seama că în sinea lui era ros de invidie.

Deci cu atât mai urât din partea ei să se bucure de faptul că Toby se uita la picioarele ei.

Păcatele ei din ziua aceea fuseseră atât de banale. Vanitate. Autoindulgență. O mică trădare față de Ed. O mică trădare față de Jackie Murphy. Dar poate că acele păcate mărunte și banale au fost cele mai rele. Cel care o omorâse pe Janie fusese un om bolnav la cap, un nebun, pe când Rachel era normală, conștientă, și știa foarte bine ce face când și-a tras rochia ceva mai sus de genunchi.

Gelul de duș pe care îl turnase în cadă plutea la suprafața apei ca niște stropi de ulei, gras și vâscos. Rachel a încercat din nou să se ridice din cadă și n-a reușit.

Poate era mai ușor dacă mai întâi lăsa să se scurgă apa.

A scos dopul cu degetele de la picioare și obișnuitul zgomot al apei scurgându-se s-a auzit ca mugetul unui dragon. Lui Rob îi fusese întotdeauna teamă de scurgerea aceea. „Raah!” striga Janie făcându-și degetele ca niște gheare. Când s-a scurs toată apa, Rachel s-a întors invers, ca să se sprijine în mâini și în genunchi. Simțea că parcă i se zdrobeau rotulele.

S-a ridicat pe jumătate ținându-se de marginea căzii, a trecut cu un picior peste, apoi cu celălalt. Gata, a ieșit, l-a venit inima la loc. Slavă Domnului. Nu și-a frânt niciun os.

Probabil că a fost ultima dată când mai făcea baie și nu duș.

S-a șters cu prosopul și a tras pe ea halatul agățat în cuierul din spatele ușii. Halatul era confecționat dintr-un material moale și frumos. Un alt cadou bine ales de Lauren. Rachel avea casa plină de cadouri bine alese de Lauren. De exemplu, paharul cu lumânarea

aceea groasă, cu miros de vanilie, de pe dulapul din baie.

„Un lumânăroi puturos”, i-ar fi spus Ed.

Îi era dor de glumele lui Ed. Îi era dor să se certe cu el. Îi era dor să facă sex. Chiar și după ce a murit Janie au continuat să facă sex. Amândoi au fost surprinși de lucrul acesta, și dezgustați că trupurile lor încă reacționau la fel ca înainte, dar au continuat să-l facă.

Îi era dor de toți: de mama ei, de tatăl ei, de soțul ei, de fiica ei. Absența fiecăruia se simțea ca o mică rană care o sâcâia. Moartea niciunuia dintre ei nu a fost dreaptă. Pe naiba cauze naturale, ucigașul lui Janie era vinovat pentru toate.

Să nu îndrăznești, a fost gândul ciudat care i-a venit lui Rachel în minte când l-a văzut pe Ed prăbușindu-se în genunchi în vestibul într-o dimineață de februarie. Adică: *Să nu îndrăznești să mă lași singură cu durerea asta*. Și-a dat seama imediat că el a murit. I-au spus că a suferit un puternic atac cerebral, însă Ed și părinții ei muriseră de inimă rea. Doar inima lui Rachel a refuzat cu încăpățănare să facă ce trebuia și a continuat să bată. O făcea să-i fie rușine, tot așa cum dorința ei de sex o făcuse să se rușineze. A continuat să respire, să mănânce, să facă sex, să trăiască, în timp ce Janie putrezea în pământ.

A șters cu palma oglinda acoperită de aburi și a privit reflexia estompată din spatele stropilor de apă. S-a gândit la cum a sărutat-o Jacob prinzând-o strâns de obraji cu mânuțele lui mici și grăsuțe, uitându-se în ochii ei cu ochii lui albaștri, mari și curați, și de fiecare dată se simțea recunoscătoare și uluită că un chip zbârcit ea al ei putea să stârnească atâta adorație.

Doar ca să facă ceva, a împins încet paharul cu lumânarea groasă până când acesta a ajuns la marginea dulăpiorului, s-a răsturnat și a căzut pe pardoseală unde s-a făcut țandări răspândind miros de vanilie.

Cecilia făcea sex cu soțul ei. Era bine. Foarte bine. Extraordinar de bine! Făceau sex din nou. Uraaa!

— Oh, Doamne! a spus John-Paul care era peste ea, cu ochii închiși.

— Oh, Doamne! a spus și Cecilia satisfăcută.

Era ca și când n-ar mai fi existat nicio problemă. Se băgaseră seara în pat și se întorseseră cu fața unul spre celălalt la fel de natural ca atunci când erau pentru prima dată împreună ca tineri îndrăgostiți, pe vremea când nici nu visau că vor ajunge vreodată să doarmă unul lângă altul fără ca mai înainte să fi făcut sex.

— Doamne. Dumnezeu. Bărbatul și-a dat extaziat capul pe spate.

Cecilia a scos un geamăt ca să-i arate că și ea era foarte satisfăcută.

Sex. Foarte. Bun. Sex. Foarte. Bun. Repeta cuvintele în ritmul în care se mișcau trupurile lor.

Ce-a fost asta? Și-a încordat auzul. A strigat-o una dintre fete? Nu. Nu-i nimic. Fir-ar a naibii de treabă. Uite că și-a pierdut concentrarea. Dacă se întâmplă asta fie și numai pentru o clipă, ai terminat. Acum trebuia s-o ia de la capăt. După părerea lui Miriam, sexul tantric era soluția. Acum se gândea la Miriam. Cu asta chiar că s-a terminat.

— Oh, Doamne, oh Doamne! John-Paul nu părea să aibă probleme cu concentrarea.

Fetele, care ar fi trebuit să doarmă demult, dar care abia atunci se pregăteau de culcare (mama Ceciliei nu respecta niciodată programul de somn), au fost în al nouălea cer când au văzut că tatăl lor se întorsese acasă mai devreme decât îl așteptau. Săriseră pe el, vorbind una peste alta, ca să-i povestească despre *The Biggest Loser*,

despre Zidul Berlinului, despre tâmpenia pe care o spusese Harriet la balet acum două zile, despre cât pește le obligă mama lor să mănânce și câte și mai câte.

Cecilia se uitase cu atenție la soțul său când acesta îi spusese lui Isabel să se întoarcă cu spatele pentru a-i admira noua tunsoare și nu observase nimic ciudat în felul cum o privea. Avea ochii încercănați de obosit ce era după zborul lung (stătuse în Auckland aproape toată ziua după ce reușise să găsească un zbor mai devreme, via Noua Zeelandă), dar părea fericit, mulțumit de el că le făcuse o surpriză. Nu arăta ca unul care plângea pe ascuns la duș. Și acum făceau sex! Super-sex! Totul era bine. N-avea de ce să-și facă griji. El nici măcar nu adusesese vorba de scrisoare. N-avea cum să fie ceva important dacă el nici măcar nu pomenise de ea.

— Foarte... *tare*.

John-Paul s-a cutremurat de plăcere și s-a lăsat să cadă peste ea.

— Ai zis cumva *foarte tare*? a întrebat Cecilia.

— Da, a spus John-Paul. Asta arată satisfacție. Apropo, și tu...?

— Sunt bine, a spus Cecilia. A fost foarte tare, omule.

Cu siguranță că așa va fi data viitoare.

Bărbatul a râs, s-a rostogolit de pe ea și a tras-o lângă el, înconjurând-o cu brațele și sărutând-o pe gât.

— A trecut ceva timp, a observat Cecilia pe un ton neutru.

— Știu, a spus John-Paul. De-asta am venit mai repede acasă. Brusc mi-a venit o poftă nebună.

— La înmormântarea surorii Ursula m-am gândit numai la sex, a spus Cecilia.

— Asta e, a spus el somnoros.

— Acum câteva zile a fluierat după mine un șofer de camion.

Încă sunt interesantă, să știi și tu.

— N-am nevoie să-mi spună un amărât de șofer de camion că nevastă-mea e încă interesantă. Pun pariu că purtai pantalonii scurți pentru gimnastică.

— Da. Cecilia a făcut o pauză. Și pe Isabel a fluierat-o cineva când era la cumpărături acum câteva zile.

— Golan mucos, a spus John-Paul pe un ton destul de detașat. Arată mult mai tânără cu tunsoarea aia.

— Știu. Nu-i spune.

— Nu-s prost. Părea că e pe punctul să adoarmă.

Totul era bine. Cecilia simțea că și respirația ei începea să devină egală. A închis ochii.

— Zidul Berlinul, eh? a spus John-Paul.

— Mda.

— Mă săturasem de *Titanic*.

— Și eu.

Cecilia simțea cum încet-încet o biruie somnul. *Totul a revenit la normal. Totul e așa cum trebuie. Am atâtea de făcut mâine.*

— Ce-ai făcut cu scrisoarea?

Ochii ei s-au deschis brusc. Privea drept înaintea prin întuneric.

— Am pus-o la locul ei în mansardă. Într-o cutie de pantofi.

Era o minciună. O minciună sfruntată care i-a scăpat de pe buze la fel de ușor ca o minciună nevinovată despre faptul că i-a plăcut un cadou sau o partidă de sex. Scrisoarea era în fișetul din birou.

— Ai deschis-o?

Vocea lui avea un ton ciudat. Era perfect treaz, dar se prefăcea că era somnoros și detașat. Ea simțea tensiunea ce emana din tot corpul lui ca un curent electric.

— Nu, a zis ea prefăcându-se la fel de somnoroasă. Ai zis să n-o deschid... așa că n-am deschis-o.

Brațele lui în jurul ei au părut să se relaxeze.

— Mulțumesc. Mi-era jenă.

— Nu te prosti.

Respirația lui s-a domolit. Cecilia și-a lăsat și ea respirația să intre în același ritm.

Miștise pentru că nu voia să piardă ocazia de a citi scrisoarea,

dacă și când dorea s-o citească. Între ei exista acum o minciună în toată regula. Fir-ar să fie. Nu voia decât să uite de scrisoarea aia nenorocită.

Era atât de obosită. Se va gândi la asta mâine.

*

Era imposibil să-și dea seama cât timp dormise când s-a trezit iar, singură în pat. Cecilia s-a uitat cu ochii mijiiți la ceasul digital. Fără ochelari nu vedea cât era ora.

— John-Paul, a zis ea ridicându-se în coate. Nu se auzea niciun sunet din baia alăturată. În mod normal, el dormea dus după un zbor atât de lung cu avionul.

S-a auzit un zgomot de deasupra.

Ea s-a ridicat în capul oaselor, perfect trează, cu inima bătându-i în piept cu putere când și-a dat seama ce se întâmplă. El era în pod. Nu urca niciodată în pod. Ea văzuse cum i se strângeau broboanele de sudoare deasupra buzelor când a suferit un atac de claustrofobie. Înseamnă că voia cu disperare să pună mâna pe scrisoarea aceea dacă fusese în stare să urce acolo.

Nu zisese el mai demult: „Ar trebui să fie o chestiune de viață și de moarte ca să mă vezi pe mine urcând acolo”?

Oare scrisoarea era o chestiune de viață și de moarte?

Cecilia n-a mai ezitat. A sărit din pat, a luat-o prin holul întunecat și a intrat în birou. A aprins veioza de pe masa de lucru, a deschis ușurel sertarul de sus al fișetului și a scos dosarul roșu pe care scria *Testamente*.

S-a așezat în scaunul de piele, rotindu-se în el cu fața spre birou, și a deschis dosarul în ochiul de lumină galbenă reflectat de veioză.

Pentru soția mea, Cecilia Fitzpatrick.

Se va deschide numai la moartea mea.

A deschis sertarul de sus și a scos de acolo cuțitul de desfăcut corespondența.

De deasupra s-au auzit pași agitați și o bufnitură, ca și când ar fi

căzut ceva. Părea disperat. Ea și-a dat seama că, pentru a se întoarce acum în Australia, el se dusesse probabil direct la aeroport după ce au vorbit la telefon aseară.

Pentru numele lui Dumnezeu, John-Paul, ce se întâmplă?

Cu o singură mișcare rapidă și brutală, a deschis plicul. A scos scrisoarea scrisă de mână. Preț de o clipă, ochii ei nu au putut să focalizeze imaginea. Cuvintele parcă dansau în fața ei.

fetița noastră Isabel

îmi pare atât de rău să te las așa

mi-ai dăruit mai multă fericire decât meritam

S-a forțat s-o citească așa cum trebuie. De la stânga la dreapta. Propoziție cu propoziție.

Tess s-a trezit brusc din somn și n-a mai adormit. S-a uitat la ceasul de pe noptieră și a căscat. Era abia ora 23:30. A aprins veioza și s-a întins pe spate cu capul pe pernă și ochii ațintiți în tavan.

Se afla în vechea ei cameră, numai că aici nu mai rămăsese aproape nimic care să-i amintească de copilărie. Imediat ce Tess plecase din casa părintească, mama ei o transformase într-o elegantă cameră de oaspeți cu un confortabil pat matrimonial, cu noptiere și veioze de-o parte și de alta. Era fix pe dos de cum procedase mătușa Mary, care păstrase cu sfințenie dormitorul lui Felicity exact așa cum îl lăsase ea. Camera lui Felicity arăta ca un sit arheologic perfect conservat, cu posterele *TV Week* încă lipite pe pereți.

Singura parte din dormitorul lui Tess care rămăsese neatinsă era tavanul. A urmărit cu privirea marginile ondulate ale cornișelor albe. Altădată obișnuia să stea întinsă în pat, cu privirea ațintită în tavan, frământându-se în legătură cu ce spusese la petrecerea din seara precedentă sau cu ce nu spusese sau cu ce-ar fi trebuit să spună. Pe vremea aceea petrecerile o îngrozeau. Și acum o îngrozeau. Pentru că nu știa cum să se comporte, să fie dezinvoltă, nu știa unde să se așeze. Dacă n-ar fi fost Felicity care întotdeauna era amatoare să meargă, ea nu s-ar fi dus niciodată. Stătea într-un colț cu verișoara sa care îi șoptea remarci critice și tăioase la adresa invitațiilor, făcând-o să râdă.

Felicity fusese salvatoarea ei.

Nu era adevărat?

Astă-seară, când stătuse cu mama ei să bea un pahar de coniac și să mănânce o mulțime de bomboane de ciocolată („Așa m-am consolată eu când a plecat taică-tău”, i-a explicat Lucy. „E ca un leac.”), au discutat despre telefonul lui Felicity și Tess a zis:

— Aseară ai ghicit că era vorba de Will și Felicity. Cum de-ai

știut?

— Felicity nu te-a lăsat niciodată să ai ceva doar al tău, i-a spus mama.

— Cum așa? Tess era uluită, nu-i venea să creadă. Nu-i adevărat.

— Când tu ai vrut să studiezi pianul, a vrut și Felicity. Ai jucat netball, a jucat și ea. Când tu ai devenit prea bună la netball și ai depășit-o pe Felicity, brusc nu te-a mai interesat. Tu ai o carieră în publicitate. Ce surpriză! Și Felicity are o carieră în publicitate.

— Oh, mamă, a spus Tess. Nu știu ce să zic. Vorbești de parcă toate au fost calculate. Pur și simplu, nouă ne plăcea să facem aceleași lucruri. În orice caz, să știi că Felicity este grafician! Eu am fost director de publicitate. Nu e același lucru.

Ba era același lucru pentru mama ei care și-a strâns buzele ca și când știa ea mai bine, apoi a scurs din pahar și restul de coniac.

— Știi ce, eu nu spun că a făcut-o intenționat. Dar te sufoca! Când te-am născut pe tine, îmi aduc aminte că i-am mulțumit lui Dumnezeu că n-am avut gemeni, că o să poți să-ți trăiești viața cum vrei tu, fără să te compari și să te iei la întrecere cu nimeni. Dar pe urmă, nu știu cum se face că tu și Felicity ați ajuns exact ca mine cu Mary, ca niște gemene. Mai rău ca niște gemene! Mă întrebam ce fel de om ai fi devenit dacă n-ar fi fost ea să-ți sufle mereu în ceafă, ce fel de prietene ți-ai fi făcut.

— *Prietene?* Nu mi-aș fi făcut alte prietene! Eram prea timidă! Eram atât de timidă, încât mă simțeam handicapată. Nici acum nu sunt prea sociabilă.

A fost cât pe ce să-i spună mamei ce diagnostic își pusese singură.

— Din cauza lui Felicity ai rămas timidă, îi spusese mama. Ei îi convenea. Tu nu erai chiar atât de timidă.

Acum Tess s-a foit, mișcându-și capul pe pernă. Era prea tare; îi lipsea perna ei de-acasă, din Melbourne. Oare era adevărat ce spusese maică-sa? Își petrecuse aproape toată viața într-o relație

disfuncțională cu verișoara ei?

S-a gândit la vara aceea oribilă și neobișnuit de fierbinte, când părinții ei au divorțat. Parcă își amintea de o boală îndelungată. Ea nu bănuise nimic. Sigur, părinții ei se înțelegeau din ce în ce mai puțin. Erau foarte diferiți. Dar erau mama și tatăl ei. Toți cei pe care îi cunoștea aveau o mamă și un tată care locuiau sub același acoperiș. Cercul ei de prieteni și rude era foarte restrâns, provincial și catolic. Cunoștea cuvântul „divorț”, dar îi suna precum „cutremur”. Nu era ceva care să i se întâmple ei vreodată. Însă la cinci minute după ce părinții ei au făcut acel mic anunț ciudat și emfatic, tatăl ei și-a pus hainele într-un geamantan pe care obișnuiau să-l ia în concedii și s-a mutat într-un apartament cu miros de mucegai, ticsit cu mobilă grosolană și bătrânicioasă, iar mama ei a purtat aceeași rochie veche și lălâie timp de opt zile la rând și se plimba prin casă râzând, plângând și bombănind: „Pa și puși, băiete!” Tess avea zece ani. Felicity a fost cea care a ajutat-o pe Tess să treacă de vara aceea, o ducea la piscina din oraș și stătea la soare, întinsă lângă ea pe ciment (iar lui Felicity, care avea pielea albă și frumoasă, nu-i plăcea deloc să facă plajă) cât voia Tess, i-a cumpărat din *bani ei* discul Greatest Hits doar ca s-o facă pe Tess să se simtă mai bine, îi aducea castroane de înghețată cu topping de ciocolată de fiecare dată când ea se așeza pe canapea și plângea.

Pe Felicity a sunat-o Tess la telefon când și-a pierdut virginitatea, când și-a pierdut primul serviciu, când a fost părăsită pentru prima oară de un băiat, când Will i-a spus „Te iubesc”, când ea și Will s-au certat pentru prima dată, când el a cerut-o în căsătorie, când i s-a rupt apa, când Liam a făcut primii pași.

Au împărțit amândouă tot ce-au avut de-a lungul vieții lor. Jucării. Biciclete. Prima casă de păpuși. (O aveau acasă la bunica lor.) Prima mașină. Primele apartamente. Prima vacanță în străinătate. Pe soțul lui Tess.

Ea o lăsase pe Felicity să-l aibă și pe Will. Bineînțeles că da. Ea o

lăsase pe Felicity să fie ca o mamă pentru Liam și tot ea o lăsase pe Felicity să fie ca o soție pentru Will. Își împărțise toată viața cu ea. Pentru că Felicity era bineînțeles prea grasă ca să-și găsească un soț și să aibă viața ei. Dar oare asta gândise Tess în subconștient? Sau crezuse că Felicity era prea grasă ca să aibă nevoie de o viață a ei?

Apoi Felicity s-a lăcomit. L-a vrut pe Will numai pentru ea.

Dacă în locul lui Felicity ar fi fost o altă femeie, Tess nu i-ar fi zis niciodată „consumă-ți aventura asta dezgustătoare și pe urmă dă-mi bărbatul înapoi”. Nici gând. Dar fiind vorba de Felicity, era... în regulă? Scuzabil? Asta voia să spună? Dacă tot ar împărți o periută de dinți cu Felicity, ar putea s-o lase să-i folosească și soțul, nu? Dar tocmai de aceea trădarea era încă și mai rea. De un milion de ori mai rea.

S-a rostogolit pe burtă și și-a înfundat fața în pernă. N-avea nicio importanță ce simțea ea față de Felicity. Trebuia să se gândească la Liam. („Dar *cu mine* cum rămâne?” se întreba ea mereu la vârsta de zece ani, când părinții ei s-au despărțit. „Eu n-am niciun cuvânt de spus?” Crezuse că era centrul universului pentru ei, apoi descoperise că n-avea niciun drept. Nicio putere.)

Pentru copii nu există divorț liniștit. Așa citise în urmă cu doar câteva săptămâni, înainte să se întâmple toate astea. Chiar dacă despărțirea era absolut amiabilă, chiar dacă ambii părinți făceau eforturi imense, copiii tot sufereau.

Mai rău ca niște gemene, îi spusese mama. Poate că avea dreptate.

Tess a dat pătura la o parte și s-a dat jos din pat. Simțea nevoia să plece undeva, să iasă din casă, să fugă de gândurile ei. *Will. Felicity. Liam. Will. Felicity. Liam.*

Va lua mașina mamei și va ieși la o plimbare. S-a uitat la pantalonii de pijama în dungi și la tricoul cu care era îmbrăcată. Să se schimbe? N-avea nimic de schimb. Nu-și adusese destule haine. Nu conta. Oricum nu va coborî din mașină. S-a încălțat cu niște balerini și s-a strecurat afară pe hol, încercând să-și adapteze ochii la

întuneric. În casă era liniște. A aprins o veioză în sufragerie și i-a lăsat maică-sii un bilețel în caz că se trezea.

Și-a luat portofelul și cheile mașinii din cuierul de după ușă, apoi s-a furișat afară inspirând adânc aerul plăcut și blând al nopții.

A plecat cu mașina mamei pe autostrada Pacificului, cu geamurile deschise și radioul oprit. Coasta de nord a orașului Sydney era liniștită și pustie. Un bărbat cu o servietă în mână, care probabil venise cu trenul spre casă după ce lucrase până târziu, mergea grăbit pe trotuar.

Probabil că o femeie n-ar merge singură noaptea de la gară până acasă. Tess și-a adus aminte că Will îi spusese o dată că nu suportă să meargă noaptea în spatele unei femei, că poate aceasta îi auzea pașii și credea că e un criminal cu toporul în mână. „Îmi vine mereu să strig «Stați liniștită! Nu sunt un criminal!»” îi spusese el. „Eu aş fugi mâncând pământul dacă cineva mi-ar striga una ca asta”, îi spusese Tess. „Vezi, oricum am da-o noi, tot nu e bine” zisese el.

De câte ori se întâmpla vreo nenorocire pe coasta de nord, ziarele foloseau expresia „*înverzită* coastă de nord a orașului Sydney” ca să pară fapta și mai odioasă.

Tess s-a oprit la semafor, a aruncat o privire pe panoul de bord și a văzut că se aprinsese becul roșu al indicatorului de benzină.

— Fir-ar să fie, a spus ea.

La următorul colț de stradă era o stație de benzină frumos luminată. Va opri aici. A intrat pe platformă și a coborât din mașină. Nu era nimeni, doar un bărbat pe motocicletă în cealaltă parte a pompelor de benzină, care tocmai făcuse plinul și acum își aranja casca.

A desfăcut bușonul rezervorului de benzină și a ridicat furtunul de alimentare.

— Bună, a spus o voce de bărbat.

Ea a tresărit și s-a întors să vadă cine e. Bărbatul venise cu motocicleta scoasă din viteză și se afla acum de cealaltă parte a

mașinii ei. El și-a scos casca de pe cap. Tess nu vedea prea bine fiindcă luminile din stația de benzină îi băteau în ochi. Nu reușea să-i distingă trăsăturile, doar o față rotundă și înfiorător de albă.

Ea s-a uitat repede să vadă dacă era cineva în interiorul stației de benzină, dar la casă nu era nimeni. Unde dracului era casierul? Tess și-a pus brațul peste pieptul fără sutien ca să se apere. I-a venit în minte un episod din *Oprah* pe care îl văzuse împreună cu Felicity, în care un polițist le învăța pe femei ce să facă dacă erau acostate. Trebuia să fii extrem de agresivă și să strigi ceva de genul: „Nu! Pleacă! Nu vreau scandal! Pleacă! Pleacă!” Câtva timp după aceea, ea și Felicity s-au distrat de mama focului țipând așa la Will de câte ori acesta intra în cameră.

Tess și-a dres vocea și a încleștat pumnii ca la cursul de Body Combat. I-ar fi mult mai ușor să fie agresivă dacă ar purta sutien.

— Tess, a spus bărbatul. Sunt eu. Connor. Connor Whitby.

Rachel s-a trezit dintr-un vis care s-a risipit înainte ca ea să-și dea seama despre ce a fost. Nu-și amintea decât sentimentul de panică. Ceva care avea legătură cu apa. Janie când era mică. Sau Jacob?

S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la ceas. Era ora 01:30. În casă plutea un miros grețos de vanilie.

Își simțea gura uscată de la alcoolul pe care îl băuse la petrecerea Tupperware. Părea că de atunci trecuseră ani, nu ore. S-a dat jos din pat. N-avea niciun rost să se culce la loc. Va sta trează până când în casă va pătrunde lumina cenușie a zorilor.

Câteva momente mai târziu își montase scândura de călcat și butona telecomanda televizorului. Nu era nimic interesant de văzut.

S-a dus la comoda televizorului, unde ținea toate casetele video. Vechiul videocasetofon era încă montat, așa că putea să vadă vechea ei colecție de filme. „Mamă, toate filmele astea ale tale se găsesc acum pe DVD”, îi spunea Rob îngrijorat, de parcă era ceva ilegal să folosești videocasetofonul. Și-a trecut degetul peste șirul de casete video, dar n-avea chef de Grace Kelly, Audrey Hepburn sau Cary Grant.

A scos niște casete la întâmplare și a dat peste una pe al cărei cotor apăreau mai multe scrisuri de mână: al ei, al lui Ed, al lui Janie și al lui Rob. Tăiaseră și scriseseră deasupra titlurile emisiunilor pe măsură ce înregistrau una în locul alteia. Pentru copiii din ziua de azi, această bandă ar fi o relicvă. Acum ei „descarcă” emisiuni, parcă așa se zice. A pus banda deoparte și s-a amuzat uitându-se la titlurile emisiunilor pe care obișnuiau să le urmărească în anii '80: *The Sullivans*, *A Country Practice*, *Sons and Daughters*. Se pare că Janie fusese ultima care o folosise. *Sons and Daughters*, notase ea cu scrisul ei ascuțit și neglijent.

Culmea! Mulțumită acestei emisiuni câștigase concursul de

aseară. Și-o amintea pe Janie întinsă pe podea în sufragerie, absorbită de serialul ăsta stupid, fredonându-i tema muzicală plângăcioasă. Cum era? Rachel aproape că auzea melodia răsunându-i în minte.

Sub un impuls de moment, a băgat caseta în aparat și a apăsat butonul de pornire.

S-a așezat pe vine și s-a uitat la finalul unui spot publicitar la margarină, cu imagini comice și învechite și sonorul specific reclamelor TV de altădată. Apoi a început *Sons and Daughters*. Rachel fredona melodia în gând, constatând cu surprindere că își aducea aminte toate cuvintele. Uite-o pe Pat Șobolanca, mai tânără și mai atrăgătoare decât și-o amintea Rachel. Pe ecran a apărut figura chinuită a personajului masculin principal, încruntându-se supărat. Încă mai apărea la televizor într-un film despre forțele de poliție. Viețile tuturor merseseră mai departe. Chiar și viața celor din *Sons and*

Daughters. Biata Janie era singura care rămăsese pentru totdeauna în 1984.

S-a ridicat ca să apese butonul *Eject* când deodată a auzit vocea lui Janie.

— Merge?

Lui Rachel i-a stat inima în loc. A rămas cu mâna în aer.

Pe ecran a apărut chipul lui Janie care se uita la cameră cu o expresie veselă și ștrengărească. Era machiată cu creion dermatograf verde și foarte mult rimei. Avea și un mic coș pe o parte a nasului. Rachel credea că știa chipul fiicei ei pe de rost, dar uitase unele lucruri și nu știa că le uitase – cum ar fi dinții și nasul lui Janie. Nu că arătau extraordinar, dar erau dinții și nasul lui *funie* și acum îi vedea din nou. Caninul stâng era ușor mai înăuntru. Nasul era o idee mai lung. Cu toate astea, sau tocmai de aceea, ea era frumoasă, chiar mai frumoasă decât și-o amintea Rachel.

Ei nu avuseseră niciodată o cameră video. Ed era de părere că nu

merita să dea banii pe așa ceva. Singura înregistrare cu Janie era de la nunta unei prietene, când Janie fusese domnișoară de onoare.

— Janie.

Rachel a pus mâna pe ecranul televizorului.

— Stai prea aproape de cameră, a spus o voce de băiat.

Rachel a luat repede mâna.

Janie s-a dat mai în spate. Purta niște blugi albaștri cu talia înaltă, cu o curea metalică argintie și o bluziță violet cu mâneci lungi. Rachel și-a adus aminte cum călca bluzița aceea violet. Mânele erau greu de călcat deoarece aveau niște încrețituri complicate.

Janie era într-adevăr frumoasă, semăna cu o pasăre delicată, poate o egretă, dar Doamne Dumnezeule, chiar atât de slabă fusese copila asta? Avea mâinile și picioarele ca niște fuse. Oare suferise de vreo boală? A avut anorexie? Cum de nu observase?

Janie s-a așezat pe marginea unui pat. Se afla într-o cameră pe care Rachel n-o mai văzuse niciodată. Patul era acoperit cu o pătură cu dungi albastre și roșii. Pereții din spate aveau lambriuri de culoare maro-închis. Janie a lăsat bărbia în jos și s-a uitat spre cameră cu o figură prefăcut serioasă, ridicând în dreptul gurii un creion pe post de microfon.

Bătrâna a izbucnit în râs, strângându-și mâinile ca într-o rugăciune. Uitase și lucrul acesta. Cum de uitase? Janie obișnuia să facă pe reportera în cele mai neobișnuite momente. Venea la bucătărie, lua un morcov în mână și zicea: „Spuneți-mi, doamnă Rachel Crowley, cum v-a mers azi? Nimic neobișnuit? Extraordinar?” Apoi ținea morcovul în fața lui Rachel, iar Rachel se apleca spre de morcov și zicea: „Nimic neobișnuit.”

Bineînțeles că zicea nimic neobișnuit. Zilele ei erau mereu atât de obișnuite.

— Bună seara, sunt Janie Crowley în transmisiune directă de la Turrumurra unde stau de vorbă cu un tânăr pustnic pe nume Connor Whitby.

Rachel a simțit că i se taie respirația. A întors capul și cuvântul „Ed” i-a rămas în gât nerostit. *Eci. Vino. Trebuie să vezi ceva.* Trecuseră ani de când nu mai făcea asta.

Janie a vorbit din nou în creion.

— Dacă ați putea veni puțin mai aproape, domnule Whitby, ca să vă vadă și telespectatorii.

— Janie.

— Connor, i-a replicat Janie imitându-i tonul.

Un băiat cu pieptul lat și părul negru, îmbrăcat într-un tricou de rugby cu dungi galbene-albastre și pantaloni scurți, s-a mutat pe marginea patului până a ajuns lângă de Janie. S-a uitat în obiectiv, apoi a privit din nou în altă parte, stânjenit, de parcă ar fi văzut-o pe mama lui Janie peste treizeci de ani, uitându-se la ei din viitor.

Connor avea trup de bărbat și chip de copil. Rachel a observat și câteva coșuri mărunte pe fruntea lui. Avea privirea aceea rezervată, speriată, nesățioasă, pe care o au majoritatea adolescenților. Parcă simțeau nevoia să dea cu pumnul în perete și totodată să fie îmbrățișați dragăstos. Connor, cel de-acum treizeci de ani, nu se simțea în pielea lui la fel de confortabil ca astăzi. Nu știa ce să facă cu mâinile și picioarele. Își întinsese picioarele înainte și lovea cu palma în pumnul strâns.

Rachel își auzea propria răsufare întretăiată. Îi venea să se repeadă în televizor și s-o scoată pe Janie de-acolo. Oare ce căuta ea acolo? Probabil că era în camera lui Connor. Nu avea voie să intre singură în camera unui băiat. Ed ar face o criză dacă ar ști.

Janie Crowley, domnișoară, vino imediat acasă!

— De ce vrei neapărat să apar și eu? a întrebat Connor, întorcând din nou privirea spre camera de filmat. Nu se poate să stau în afara cadrului?

— Nu se poate să dai un interviu fără să apari în cadru, a spus Janie. S-ar putea să am nevoie de înregistrarea asta când voi aplica pentru un post ca reporter la *60 de Minute*.

A zâmbit spre Connor, iar el i-a zâmbit la rândul lui: un zâmbet involuntar, se vedea că era topit după ea.

Topit era cuvântul potrivit. Băiatul era topit după fiica ei.

„Noi eram doar prieteni buni”, a declarat el la poliție. „Nu era iubita mea.” „Dar eu îi cunosc pe toți prietenii ei”, le-a spus Rachel poliștilor. „Le cunosc și pe mamele lor.” A observat expresia rezervată și politicoasă de pe chipurile lor. Câțiva ani mai târziu, când în sfârșit s-a hotărât să scape de patul lui Janie, găsisese un pachet cu pilule contraceptive sub saltea. N-o cunoscuse deloc pe fiica ei.

— Așadar, Connor, povestește-mi despre tine.

Janie i-a întins creionul.

— Ce vrei să știi?

— Păi, de exemplu, ai o iubită?

— Nu știi, a spus Connor. S-a uitat la Janie cu o privire intensă și brusc a părut mult mai matur. Apoi s-a aplecat și a vorbit spre creion. Am o iubită?

— Depinde. Janie și-a răsucit pe deget părul prins în coadă de cal. Tu ce ai de oferit? Care sunt punctele tale forte? Care sunt punctele tale slabe? Haide, trebuie să știi să te vinzi puțin, nu crezi?

Acum era deja penibilă, obraznică și chiar antipatică. *Oh, Janie, scumpo, încetează! Vorbește frumos. Nu poți să vorbești în felul ăsta cu el.* Numai în filme adolescenții flirtau cu o senzualitate fermecătoare. În realitate, era oribil să-i vezi cum se jignesc unii pe alții.

— Băi, Janie, dacă încă nu poți să-mi dai un răspuns clar, știi tu... îmi bag piciorul!

Connor s-a ridicat de pe pat. Janie a izbucnit într-un mic râs disprețuitor și chipul i s-a încrețit ca al unui copil, însă băiatul a auzit doar râsul. El s-a dus direct spre camera de filmat. A întins mâna ca să acopere obiectivul.

Rachel a întins mâna ca să-l oprească. Nu, nu-l închide. Nu mi-o lua pe Janie.

Imaginea de pe ecran a înghețat și Rachel a tresărit ca pălmuită.
Nemernicul. Criminalul.

Era plină de adrenalină, de o ură care o scotea din minți. Păi asta era *probai* O nouă probă după atâția ani!

„Sunați-mă oricând, doamnă Crowley, dacă mai găsiți ceva. Poate să fie și miezul nopții, nu mă deranjați”, îi repetase sergentul Bellach de atâtea ori, încât devenise plictisitor.

Nu-l sunase până acum. De data asta avea ceva pentru el. Îl vor prinde. Ea va sta în sfârșit într-o sală de tribunal și va asculta cum judecătorul îl va declara vinovat pe Connor Whitby.

În timp ce forma numărul de telefon al sergentului Bellach, sălta de nerăbdare pe vârful picioarelor, iar imaginea cu chipul încrețit al fiicei sale îi stăruia în minte.

- Connor, a spus Tess. Tocmai băgăm niște benzină.
- Glumești, a spus Connor.

Tess a stat un moment să-și revină.

- M-ai speriat, a spus ea cu o urmă de iritare în glas deoarece se simțea jenată. Credeam că ești vreun criminal.

A ridicat furtunul. Bărbatul stătea în continuare pe loc, fără să se miște, cu casca sub braț, și se uita la ea ca și când aștepta ceva. Hai, gata, am stat de vorbă destul, nu crezi? Încalecă pe motor și du-te. Tess prefera ca oamenii din trecutul ei să rămână în trecut. Foști iubiți, foști prieteni din școală, foști colegi – zău, ce rost aveau? Viața mergea mai departe. Lui Tess îi plăcea foarte mult să depene amintiri *despre* și nu *împreună* cu oamenii pe care i-a cunoscut cândva. A tras de furtunul pompei de benzină, zâmbind spre Connor cu reținere și încercând să-și aducă aminte cum se terminase relația lor. Când ea și Felicity s-au mutat în Melbourne? A fost unul dintre mulți alți iubiți pe care i-a avut. De regulă ea se despărțea de ei, înainte ca ei să apuce să se despartă de ea. Normal, după ce Felicity își bătea joc de ei. Întotdeauna se găsea un alt băiat care să le ia locul. Ea a pus asta pe seama faptului că era potrivit de atractivă și nu intimidă prea mult. Spunea da oricui o invita în oraș. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să spună nu.

Și-a amintit că el fusese mai îndrăgostit decât ea – era prea matur și prea serios, se gândise ea. Tess era în primul an de studenție, avea doar nouăsprezece ani și, într-un fel, o uimise interesul profund pe care i-l arăta acest bărbat tăcut și mai în vârstă decât ea.

Se poate să se fi purtat foarte urât cu el. În adolescență n-avusese deloc încredere în ea, o îngrijora mereu ce credeau alții despre ea și că puteau să o rănească, dar nu se gândea niciodată că poate și ea îi făcea pe alții să sufere.

— Să știi că m-am gândit la tine, a spus Connor. După ce te-am văzut azi-dimineață la școală. Chiar mă întrebam dacă n-ai vrea să ne întâlnim să mai stăm și noi de vorbă. Poate să ieșim la o cafea?

— Oh, a spus Tess.

La o cafea cu Connor Whitby. I se părea ridicol de inoportun, ca atunci când Liam îi propunea să joace puzzle taman când ea avea probleme cu calculatorul sau de reparat o țeavă. Existența ei tocmai făcuse implozie! N-avea de gând să iasă la o cafea cu un fost iubit din tinerețe, simpatic, dar absolut neinteresant.

Oare nu știa că ea era măritată? Și-a răsucit mâna pe furtunul pompei de benzină ca să i se vadă mai bine verigheta. Încă se simțea extrem de măritată.

Se pare că revenirea ei acasă semăna cu deschiderea unui cont pe Facebook, ocazie cu care foștii iubiți, care acum aveau patruzeci de ani, apăreau precum gândacii de sub lemnărie, invitându-te la „un pahar”, întinzându-și antenele în speranța unei aventuri. Oare Connor era însurat? S-a uitat la mâinile lui să vadă dacă avea verighetă.

— Nu e un *rendez-vous*, dacă la asta te gândești, a spus Connor.

— Nu mă gândeam la asta.

— Știu că ești căsătorită, nu-ți face griji. Nu știu dacă tu îți amintești de băiatul surorii mele, Benjamin. Tocmai a terminat facultatea și vrea să se angajeze la o firmă de publicitate. Lucrezi în domeniul ăsta, nu? Mă gândeam să profit de experiența ta profesională. Și-a mușcat interiorul obrazului. Dar poate că nu m-am exprimat bine când am spus „să profit”.

— Benjamin a terminat facultatea? Tess era uluită. Cum așa? Parcă mai ieri era la grădiniță!

În minte i-au revenit amintiri. Mai devreme nu știa cum îl cheamă pe nepotul lui Connor, nici măcar nu-și aducea aminte că avea unul. Iar acum și-a amintit brusc până și culoarea verde-pal în care erau zugrăviți pereții camerei lui Benjamin.

— Era la grădiniță acum șaisprezece ani, a spus Connor. Acum s-a făcut de un metru optzeci, e foarte păros și are un cod de bare tatuat pe gât. Vorbesc serios. Chiar un cod de bare.

— Îl duceam la grădina zoologică, s-a minunat Tess.

— Se prea poate.

— Sora ta dormea dusă. Tess și-a adus aminte de o femeie brunetă, cuibărită pe canapea. Era bolnavă. Parcă era o mamă singură. Nu că Tess ar fi știut ce înseamnă asta pe vremea aceea. Ar fi trebuit să se ofere s-o ajute la cumpărături. Ce mai face sora ta?

— A, păi, a murit acum câțiva ani, a spus el părănd că se scuză. A suferit un infarct. Avea doar cincizeci de ani. Era în formă și foarte sănătoasă, așa că a fost... un șoc pentru noi. Acum eu sunt tutorele lui Benjamin.

— Doamne, Connor, îmi pare rău, a spus Tess înduioșată brusc.

Lumea este un loc îngrozitor de trist. El fusese foarte apropiat de sora lui, parcă așa își amintea. Cum o chema? Lisa. Lisa o chema.

— Ar fi minunat să ieșim împreună la o cafea, s-a grăbit ea să spună. Poți să-mi furi ideile. Ai pentru cine.

Uite că nu era singura care suferea. Unora le murea cineva drag. Altora li se întâmpla ca soțul să se îndrăgostească de altcineva. În fond, o ieșire la o cafea cu cineva care n-avea absolut nicio legătură cu viața ei actuală ar fi o ocazie perfectă ca să mai uite de problemele ei. Connor Whitby nu era un tip care să te sperie.

— Mă bucur, a spus Connor zâmbind. Tess nu-și amintea ca el să fi avut un zâmbet atât de atrăgător. El s-a pregătit să-și pună casca. Am să te sun sau am să-ți trimit un e-mail.

— OK. Vrei să-ți dau...

Pompa de benzină a scos un clic, semn că rezervorul se umpluse, iar Tess a ridicat pistonul și l-a pus la loc.

— Acum ești o mămică de la St Angela's, a spus Connor. Te gădesc eu.

— Ah, perfect.

O mămică de la St Angela's. Ea s-a simțit ciudat de expusă. S-a întors cu fața spre el, cu cheile mașinii și portofelul în mână.

— Apropo, îmi plac pijamalele tale.

Connor a măsurat-o cu privirea din cap până în picioare și a zâmbit.

— Mersi, a spus Tess. Și mie îmi place motocicletă ta. Nu-mi amintesc s-o fi avut înainte.

Nu cumva avea o amărâtă de berlină?

— E criza vârstei de patruzeci de ani.

— Cred că și soțul meu are una la fel, a spus Tess.

— Sper că nu te costă prea mult, a spus Connor.

Tess a ridicat din umeri. Ha-ha. S-a uitat din nou la motocicletă și a spus:

— Când aveam șaptesprezece ani, maică-mea mi-a zis că-mi dă cinci sute de dolari dacă semnez un contract prin care să-i promit că niciodată n-am să mă urc pe motocicletă vreunui băiat.

— Și l-ai semnat?

— L-am semnat.

— Și nu l-ai încălcat niciodată?

— Nu.

— Am patruzeci și patru de ani, a spus Connor. Nu mai sunt chiar un băiat.

S-au uitat unul în ochii celuilalt. Cumva conversația asta devenea... un flirt? Ea și-a adus aminte când se trezea lângă el, într-o cameră cu pereții albi și o fereastră care dădea spre o arteră intens circulată. Parcă avea și *un pat cu saltea umplută cu apă*. Ea și Felicity au făcut mare haz pe tema asta. El purta la gât un medalion cu sfântul Christopher care se bălăngănea peste fața ei când făceau dragoste. Dintr-odată s-a simțit cuprinsă de scârbă. Groaznic. A fost o greșeală.

Connor a părut să sesizeze această schimbare de dispoziție.

— Bine, Tess. Am să te caut la telefon să stabilim când ieșim la

cafea.

Și-a pus casca pe cap, a turat motorul și, după ce a ridicat o mână acoperită cu mănușă neagră, a luat-o din loc, uruind.

Tess s-a uitat după el și și-a amintit brusc că în patul acela ridicol, cu saltea umplută cu apă, avusese ea primul orgasm. De fapt, dacă stătea să se gândească, mai avuseseră loc și alte lucruri în premieră în patul acela. Salteaua făcea sloș, sloș. Sexul, mai ales pentru Tess care era o bună catolică, fusese ceva atât de vulgar, de murdar și de nou pe vremea aceea.

Când a intrat în stația de benzină intens luminată, a ridicat privirea și s-a văzut într-o oglindă de supraveghere. A observat că era foarte îmbujorată.

— Ai citit-o, a spus John-Paul.

Cecilia s-a uitat la el de parcă nu-l mai văzuse până atunci. Un bărbat de patruzeci de ani care altădată arătase foarte bine și încă arăta, cel puțin în opinia ei. John-Paul era unul dintre acei bărbați cu figură onestă, care îți inspira încredere. Ai cumpăra o mașină la mâna a doua de la acesta. Maxilarul acela renumit, de Fitzpatrick. Toți băieții familiei Fitzpatrick aveau maxilare puternice. Avea un păr minunat, des și grizonant. Încă se mândrea cu părul lui. Îi plăcea să și-l aranjeze când îl usca după baie. Frații lui îl tachinau din pricina asta. Acum stătea în ușa biroului, îmbrăcat cu pantalonii scurți cu dungi alb-albastre și un tricou roșu. Era palid și transpirat la față de parcă suferea de o toxiinfecție alimentară.

Ea nu-l auzise coborând din pod sau apropiindu-se pe hol. Nu știa de când era acolo în timp ce ea stătea pe scaun și își privea absentă mâinile pe care abia acum a observat că le ținea în poală împreunate angelic, ca o fetiță la biserică.

— Am citit-o, a spus ea.

A tras foaia de hârtie spre ea și a citit-o din nou, fără grabă, ca și când de data asta, avându-l pe John-Paul în față, acolo ar fi scris cu totul altceva.

Scrisoarea era scrisă cu pix albastru pe o foaie de hârtie liniată. Se simțea rugoasă la pipăit, ca o hârtie Braille. Probabil că el apăsase tare cu pixul, încercând parcă să imprime adânc pe hârtie fiecare cuvânt. Nu folosise alineate și nici spații.

Draga mea Cecilia,

Dacă citești această scrisoare, înseamnă că am murit, ceea ce, în scris, sună melodramatic, dar presupun că toți murim la un moment dat. Tu ești acum în spital, împreună cu fetița noastră Isabel. S-a născut azi-dimineață

de vreme. Este de atât de frumoasă, de micuță și de fragilă. N-am simțit niciodată ceea ce am simțit în clipa când am ținut-o în brațe pentru prima oară. Sunt deja îngrozit că i se va întâmpla ceva. Și de aceea sunt nevoit să scriu această scrisoare. În cazul în care mi se întâmplă mie ceva, cel puțin am făcut asta. Cel puțin am încercat să îndrept lucrurile. Am băut câteva beri. S-ar putea să nu mai fiu coerent. Probabil că voi rupe scrisoarea asta. Cecilia, trebuie să-ți spun că atunci când aveam șaptesprezece ani am omorât-o pe Janie Crowley. Dacă părinții ei încă mai trăiesc, te rog pe tine să le spui că îmi pare rău și că a fost un accident. N-a fost ceva premeditat. Mi-am ieșit din fire. Aveam șaptesprezece ani și eram îngrozitor de naiv. Nu-mi vine să cred că eram eu. Am impresia că e un coșmar. Parcă aș fi fost drogat sau beat, dar nu eram. Eram perfect treaz. Dar mi-am ieșit din minți. Am avut o rătăcire, cum zic idioții ăia la rugby. Poate pare că încerc să mă justific, dar nu caut scuze. Am făcut acest lucru inimaginabil și nu pot să-l explic. Știu ce gândești, Cecilia, pentru că tu vezi totul în alb și negru. Te întrebi: de ce nu a recunoscut? Dar știi de ce nu puteam să merg la închisoare, Cecilia. Știi că nu puteam să fiu închis. Știu că sunt un laș. De aceea am încercat să mă sinucid când aveam optsprezece ani, dar n-am avut tăria să merg până la capăt. Te rog, spune-le lui Ed și lui Rachel Crowley că n-a trecut o zi. Fără ca eu să mă gândesc la fiica lor. Spune-le că s-a întâmplat atât de repede, Janie râdea cu câteva clipe mai devreme. A fost fericită până la sfârșit. Poate că sună oribil ceea ce spun. Chiar sună oribil. Nu le spune asta. A fost un accident, Cecilia. Janie mi-a spus că era îndrăgostită de un alt puști și apoi a râs de mine. Asta e tot ce a făcut ea. Eu mi-am pierdut mințile. Te rog să le spui soților Crowley că regret, regret din toată inima. Te rog să-i spui lui Ed Crowley că și eu sunt acum tată și înțeleg perfect fapta mea. Sentimentul de vinovăție a ros în mine ca un cancer, iar acum e mai rău ca niciodată, îmi pare rău că te las pe tine, Cecilia, să faci lucrul acesta, dar știi că ești suficient de puternică să îl faci. Vă iubesc enorm pe tine și pe fetița noastră, iar tu mi-ai dăruit mai multă fericire decât am meritat vreodată. Nu meritam nimic și am avut totul, îmi pare foarte rău.

Cu toată dragostea mea,
John-Paul

Cecilia credea că mai simțise furie până atunci, în nenumărate rânduri, dar abia acum își dădea seama că habar n-avea cum e adevărata furie. Furia curată, ca un foc alb, mistuitor. Era un sentiment extraordinar, frenetic, înnebunitor. Simțea că putea să zboare. Putea să zboare prin cameră ca un demon și să zgârie cu ghearele până la sânge fața lui John-Paul.

— Este adevărat? a întrebat ea.

Era dezamăgită de tonul vocii ei. Era prea slab. Nu părea a fi tonul cuiva turbat de furie.

— Este adevărat? a întrebat ea din nou, mai tare.

Știa că era adevărat, dar dorința de a nu fi adevărat era atât de copleșitoare, încât simțea nevoia să întrebe. Voia să implore să nu fie adevărat.

— Îmi pare rău, a spus el.

Avea ochii injectați și îi rotea în cap ca un cal îngrozit.

— Dar tu niciodată n-ai putea, a spus Cecilia. N-ai face-o. N-ai fi în stare.

— Nu pot să-mi explic.

— Tu nici măcar n-o cunoșteai pe Janie Crowley.

S-a corectat.

— Eu nici măcar nu știam că o cunoști. N-ai pomenit niciodată nimic despre ea.

Bărbatul a început să tremure vizibil când a auzit-o rostind numele lui Janie. S-a prins cu mâinile de cadrul ușii. Felul cum tremura era mai șocant decât cuvintele pe care le scrisese.

— Dacă ai fi murit, a spus ea. Dacă ai fi murit și eu aș fi găsit scrisoarea asta...

S-a oprit. Simțea că se sufocă de atâta furie.

— Cum ai putut să-mi lași mie așa ceva? Să mă lași pe mine să

fac asta în locul tău? Te așteptai să apar la ușa lui Rachel Crowley și să-i spun... chestia asta?

S-a ridicat în picioare, și-a acoperit fața cu mâinile și a început să se plimbe în cercuri. A observat fără să-i pese că era goală. Tricoul ei rămăsese la marginea patului după ce făcuseră sex, iar ea nu se obosise să-l caute.

— În seara asta am dus-o pe Rachel cu mașina acasă! Am condus-o acasă! Am vorbit cu ea despre Janie! Chiar mă gândeam ce grozavă sunt că-i povestesc o amintire de-a mea despre Janie și în tot acest timp scrisoarea asta stătea aici. Și-a luat mâinile de pe față și s-a uitat la el. John-Paul, dacă o găsea una dintre fetele noastre? Chiar acum o străfulgerase acest gând. Era atât de grav, de îngrozitor, încât trebuia s-o mai spună o dată. *Dacă o găsea una dintre fetele noastre?*

— Știu, a șoptit el.

A intrat în cameră și s-a lipit cu spatele de perete, apoi s-a uitat la ea de parcă se afla în fața unui pluton de execuție.

— Îmi pare rău.

Ea a văzut că lui i-au cedat picioarele și s-a lăsat încet în jos până s-a așezat pe covor.

— De ce să scrii așa ceva? Ea a ridicat scrisoarea de un colț și i-a dat drumul la loc. Cum ai putut să scrii așa ceva?

— Băusem foarte mult, apoi a doua zi am încercat s-o găsesc ca s-o rup. A ridicat spre ea ochii înlăcrimați. Dar o rățacisem. Am căutat-o de-am înnebunit. Probabil că atunci lucram la declarația de venituri și s-a rătăcit printre hârtii. Am crezut că o căutasem...

— Încetează! A țipat ea. Nu mai suporta să-l audă vorbind ca un om neajutorat care se miră cum îi dispăreau lucrurile și apoi apăreau, ca și când această scrisoare era ceva absolut obișnuit, o asigurare auto neplătită.

John-Paul a dus un deget la buze.

— Să nu trezești fetele, a spus el tremurând.

Nervozitatea lui a făcut-o pe Cecilia să-i fie silă de el. *Fii bărbat*, voia ea să strige. *Fă ca lucrul ăsta să dispară. Ia-l de-aici!* Era ca o creatură dezgustătoare, pocită, odioasă, pe care el trebuia s-o distrugă. Era ca o cutie înfiorător de grea pe care John-Paul trebuia să o ia din brațele ei. Iar el nu făcea nimic.

De pe hol s-a auzit o voce firavă:

— Tați!

Era Polly care se trezea cel mai des dintre toți. Întotdeauna îl striga pe tatăl ei. Nu pe Cecilia. Doar tatăl ei putea să alunge monștrii. Doar tata. Tatăl ei care omorâse o fată de șaptesprezece ani. Tatăl ei care era și el un monstru. Tatăl ei care păstrase atâția ani acest secret oribil, cumplit. Era ca și cum ea nu înțelesese nimic pe deplin până în acest moment.

Șocul a sfârșit-o. Ea s-a prăbușit pe scaunul din piele neagră.

— Tați!

— Vin, Polly!

John-Paul s-a ridicat încet în picioare, sprijinindu-se de perete. S-a uitat disperat la Cecilia, apoi a ieșit pe hol și s-a îndreptat spre camera lui Polly.

Cecilia se concentra să respire. Inspirăm pe nări. Vedeai chipul lui Janie când avea doisprezece ani. „E doar o defilare stupidă.” Expiră pe gură. O vedea pe Janie în fotografia alb-negru granulată care apăruse pe prima pagină a ziarelor, cu părul ei blond prins într-o coadă de cal ce-i cădea pe un umăr. Toate victimele criminalilor arătau exact ca niște victime ale unor criminali: frumoase, inocente și blestemate, parcă era ceva predestinat. Din nou inspirăm pe nări. O vedea pe Rachel Crowley lovindu-și ușor fruntea de geamul mașinii. Expirăm pe gură. Ce e de făcut, Cecilia? Ce e de făcut? Cum putea ea să rezolve lucrurile? Cum să le îndrepte? Ea știa să rezolve lucrurile. Repara lucrurile. Le pune în ordine. Nu trebuia decât să pui mâna pe telefon, să cauți pe internet, să completezi formularul potrivit, să vorbești cu cine trebuie, să faci o rambursare, să

înlocuiești, să găsești un model mai bun.

Doar că nimic din toate astea n-o va aduce pe Janie înapoi. Gândul îi revenea mereu la acel fapt îngrozitor, inamovibil, real, ca un zid imens peste care nu se poate trece.

A început să rupă scrisoarea în bucățele mici.

Să recunoască. John-Paul trebuia să recunoască. Asta era clar. Trebuia să spună adevărul. Să mărturisească tot. Să se curețe. Să se supună legii. Trebuia să meargă la închisoare. Trebuia să fie condamnat. Să fie pus după gratii. Dar nu putea să stea închis. Și-ar pierde mințile. Așa că ar avea nevoie de medicamente, de terapie. Ar găsi ea cu cine să vorbească. S-ar documenta. N-ar fi el primul deținut care suferă de claustrofobie. Oare celulele alea nu erau suficient de spațioase? Parcă aveau și teren de sport, nu?

Claustrofobia nu te omoară. Doar îți dă senzația că nu m ai poți să respiri.

Pe când două mâini puse în jurul gâtului pot să te omoare.

El o strangulase pe Janie Crowley. Practic el își pusese mâinile în jurul gâtului ei firav de adolescentă și strânsese. Asta nu însemna că el era un om rău? Ba da. Răspunsul nu putea fi decât da. Soțul ei era un om rău.

Continua să rupă scrisoarea, mărunțind-o în bucăți din ce în ce mai mici, până când i s-au risipit printre degete.

Bărbatul său era un om rău. Prin urmare, trebuia să meargă la închisoare. Cecilia va fi soția unui pușcăriaș. Se întreba dacă există un club social pentru astfel de soții. Dacă nu există, va înființa ea unul. A început să râdă isteric, ca o nebună. Bineînțeles că așa va face! Ea era Cecilia! Ar fi președinta Asociației Soțiilor de Deținuți și ar organiza strângeri de fonduri pentru achiziționarea de aparate de aer condiționat care să fie montate în celulele bieților soți deținuți. Oare închisorile aveau aer condiționat? Sau doar școlile primare rămăseseră fără? Se imagina stând de vorbă cu celelalte soții în timp ce așteptau să treacă prin detectorul de metale. „Soțul tău pentru ce

a fost închis? Oh, a jefuit o bancă? Serios? Al meu e pentru crimă. Da, a strangulat o fată. După aceea mergi la gimnastică, da?”

— A adormit la loc, a spus John-Paul.

Se întorsese în birou și stătea în picioare în fața ei, masându-și pomeții cu mișcări circulare, cum făcea de obicei când era foarte obosit.

Nu arăta ca un om rău. Arăta ca soțul ei. Nebărbierit. Cu părul ciufulit. Cu cearcăne la ochi. Soțul ei. Tatăl copiilor ei.

Dacă ar fi să mai omoare pe cineva, ce l-ar putea împiedica s-o facă? Ea tocmai îl lăsase să se ducă în camera lui Polly. Tocmai lăsase un criminal să intre în camera fiicei ei.

Dar era *John-Paull* Tatăl lor. Era Tați.

Cum puteau ei să le spună fetelor ce făcuse John-Paul?

Tati se duce la închisoare.

Pentru o clipă mintea i-a stat pe loc.

Nu vor putea niciodată să le spună fetelor.

— Îmi pare rău, a spus el. Întinsese brațele neajutorat ca și când ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar erau separați de ceva imens, greu de trecut. Iubito, îmi pare atât de rău.

Cecilia și-a înfășurat brațele în jurul corpului ei gol. Tremura violent. Îi clănțăneau dinții. *Am o cădere nerf t voasă, s-a gândit ea ușurată. Am să-mi pierd mințile, pentru că așa ceva e imposibil de reparat. Pur și simplu, nu se poate repara.*

– Poftim! Uite!

Rachel a apăsat pe butonul de pauză și chipul furios al lui Connor Whitby a înghețat pe ecran. Era chipul unui monstru. Ochii lui arătau ca două găuri negre, malefici. Buzele erau întinse într-un rânjel turbat. Rachel văzuse înregistrarea de patru ori și de fiecare dată devenea din ce în ce mai convinsă. Era extraordinar de concludentă, se gândea ea. Dacă le-o arăta juraților, aceștia l-ar condamna pe loc.

S-a întors spre fostul sergent Rodney Bellach care stătea pe canapea, aplecat în față, cu coatele pe genunchi, și l-a surprins acoperindu-și gura cu mâna ca să-și înăbușe un căscat.

Normal, era miezul nopții. Sergentul Bellach – „Acum puteți să-mi spuneți simplu Rodney”, insista el – dormea dus când ea l-a sunat la telefon. Răspunsese soția lui și Rachel o auzise cum încerca să-l trezească. „Rodney. *Rodney*. Pe tine te caută!” Când în sfârșit a venit la telefon, avea vocea groasă și neclară de adormit ce era. „Vin imediat, doamnă Crowley”, spusese el până la urmă, după ce ea îi explicase despre ce era vorba și până să închidă el telefonul, Rachel o auzise pe soția lui întrebând: „Unde, Rodney? Vii imediat *unde*? De ce nu poate aștepta până dimineată?”

Soția lui părea o bătrână pisăloagă.

Probabil că putea să aștepte până dimineată, reflecta acum Rachel văzând că Rodney se lupta din răspuțeri să-și reprime un căscat și mai mare și își freca ochii încețoșați cu dosul degetelor. Măcar atunci ar fi fost mai treaz. Chiar nu arăta bine deloc. Se pare că de curând fusese diagnosticat cu diabet de tip 2. Își modificase drastic dieta. Îi spusese toate astea în timp ce se așezau ca să se uite la înregistrarea video. „Am renunțat la tot ce conține zahăr”, îi spusese el cu amărăciune. „Gata cu înghețata la desert.”

— Doamnă Crowley, a zis el într-un sfârșit. Eu înțeleg foarte bine de ce considerați dumneavoastră că aceasta dovedește că el a avut un motiv, dar sincer să fiu, eu nu cred că este suficient pentru a-i convinge pe băieți să redeschidă cazul.

— El era îndrăgostit de ea! a spus Rachel. Era îndrăgostit de ea și ea îl respingea.

— Fiica dumneavoastră era o fată foarte drăguță, a spus sergentul Bellach. Probabil că mulți băieți erau îndrăgostiți de ea.

Rachel a rămas uluită. Cum de nu-și dăduse seama până acum că Rodney era atât de prost, atât de obtuz? Cumva diabetul îi afectase nivelul de inteligență? I se micșorase creierul din cauză că nu mai consuma înghețată?

— Dar Connor nu era un băiat oarecare. El a fost ultimul care a văzut-o înainte să moară, a spus ea rar și răspicat pentru ca el să înțeleagă.

— A avut un alibi.

— Alibiul lui a fost maică-sa! a spus Rachel. Normal că ea a mințit!

— Și concubinul mamei lui a susținut același lucru, a spus Rodney. Dar în primul rând a fost un vecin care l-a văzut pe Connor ducând gunoiul la ora cinci după-amiază. Vecinul a fost un martor foarte credibil. Avocat și tatăl a trei copii. Îmi amintesc fiecare detaliu din cazul lui Janie, doamnă Crowley. Vă asigur, dacă aș fi considerat că aveam *ceva*...

— Privirea de om care minte? l-a întrerupt Rachel. Ai spus despre Connor că avea o privire de om care minte. Ei bine, ai avut dreptate! Ai avut perfectă dreptate!

— Dar vedeți dumneavoastră, asta nu dovedește decât că ei au avut o mică ceartă.

— O mică ceartă! a exclamat Rachel. Uită-te la fata băiatului! El a omorât-o! Știi că el a omorât-o! Mi-o spune inima și...

A vrut să spună „trupul”, dar a renunțat ca să nu pară că e

ne bună. Totuși, era adevărat. Trupul ei îi spunea ce făcuse Connor. Ardea tot, ca atunci când avea febră. Era fierbinte până în vârful degetelor.

— Bine, să văd ce pot să fac, doamnă Crowley, a spus Rodney. Nu promit că vom reuși, dar *pot* să vă promit că acest filmuleț va ajunge la cine trebuie.

— Mulțumesc. E tot ce pot să-ți cer.

Era o minciună. Putea să ceară și mai mult. Voia o mașină a poliției care să plece cu sirena pornită acasă la Connor Whitby chiar în clipa asta. Voia ca el să fie încătușat în timp ce un zdrahon de polițist cu figură sobră îi citește drepturile. Ah, da, și *nu* dorea ca polițistul să aibă grijă să-i protejeze capul când îl băgau în mașina poliției, pe bancheta din spate. Voia să vadă capul lui Connor izbit iar, și iar, și iar, până ajungea o masă însângerată.

— Ce mai face nepoțelul dumneavoastră? Crește-crește? Rodney a luat de pe polița șemineului o fotografie de-a lui Jacob să se uite la ea în timp ce Rachel scotea caseta din videocasetofon.

— Pleacă la New York, a spus Rachel dându-i caseta.

— Vorbiți serios? Rodney a luat caseta și a pus la loc, cu grijă, fotografia lui Jacob. Și nepoata mea cea mare pleacă la New York. Acum are optsprezece ani. Micuța Emily. A primit o bursă la o universitate de elită de la „Marele Măr”³, parcă așa îi zic ei, nu? Mă întreb de ce-i zic așa?

— Chiar nu știi, Rodney. Habar n-am, a spus Rachel cu un zâmbet plictisit și l-a condus la ușă.

³ Poreclă a orașului New York. (N.t.)

1 7 aprilie 1984

În dimineața ultimei zile din viața ei, Janie Crowley stătea lângă Connor Whitby în autobuz.

Se simțea ciudat de tensionată și încerca să se calmeze respirând încet și adânc, din diafragmă. Însă asta nu părea să o ajute.

Liniștește-te, își spunea ea.

— Vreau să-ți spun ceva, a zis ea.

El n-a zis nimic. Niciodată nu zicea nimic, se gândea Janie. L-a privit cum își studiază mâinile pe care le ținea pe genunchi și a început să i le studieze și ea. Avea niște mâini foarte mari, a observat ea cu un frison de teamă ori de anticipare, ori ambele. Mâinile ei erau reci ca gheața. Mereu le avea reci. Și le-a strecurat sub pulover ca să și le încălzească.

— M-am hotărât, a spus ea.

Brusc el a întors capul și s-a uitat la ea. Autobuzul s-a înclinat la o curbă și trupurile lor s-au apropiat și mai mult, iar ochii li s-au întâlnit la doar câțiva centimetri distanță.

— Spune, a zis el.

Alarma ceasului a trezit-o pe Cecilia la ora 06:30, smulgând-o din somn fără milă. Dormea pe-o parte, cu fața la John-Paul, iar ochii li s-au deschis simultan. Stăteau atât de aproape, încât nasurile lor mai aveau puțin și se atingeau.

S-a uitat la vinișoarele roșii și subțiri din albul ochilor albaștri ai lui John-Paul, la porii de pe nas, la barba căruntă și nerasă de pe maxilarul lui puternic și ferm, de om onest.

Cine era acest bărbat?

Aseară s-au întors la culcare și au stat în pat pe întuneric, cu ochii în tavan, în timp ce el vorbea. Cât a mai vorbit! Nu fusese nevoie de insistențe pentru a obține informații. Ea n-a pus nicio întrebare. El a vrut să vorbească, să-i spună tot. Vorbea cu un glas scăzut și aprins, fără modulații, aproape monoton, doar că nu era nicidecum monoton ceea ce-i povestea. Pe măsură ce vorbea, glasul îi devenea tot mai răgușit. A fost un coșmar să stea pe întuneric și să-l asculte vorbind la nesfârșit în șoapte înfundate. A trebuit să-și muște buza ca să nu țipe la el *Taci, taci o dată!*

Fusese îndrăgostit de Janie Crowley. Îndrăgostit nebunește. Obsedat chiar. Așa cum crezi că ești îndrăgostit atunci când ești adolescent. A cunoscut-o într-o zi la un Medonald's din Hornsby, când completau niște formulare de angajare cu jumătate de normă. Janie l-a recunoscut de la școala primară unde merseseră amândoi, înainte ca el să se mute la o școală specială pentru băieți. Fuseseră în același an la St Angela's, dar în clase diferite. De fapt, el nu și-o amintea deloc, deși îi suna cunoscut numele Crowley. Niciunul dintre ei nu a reușit să se angajeze la Medonald's. Janie s-a angajat

la curățătorie și John -Paul a găsit de lucru la un magazin de cartier, dar au avut o discuție extrem de interesantă despre Dumnezeu știe ce, iar ea i-a dat numărul ei de telefon și el a sunat-o a doua zi.

El a crezut că ea era prietena lui. A crezut că își va pierde virginitatea cu ea. Totul trebuia să rămână secret pentru că tatăl lui Janie era un catolic înrăit și zicea că ea nu avea voie să aibă un iubit înainte să împlinească optsprezece ani. Relația lor, așa cum a fost ea, trebuia să rămână absolut secretă. Și asta o făcea cu atât mai palpitantă. Parcă erau niște agenți secreți. Dacă el o suna acasă și răspundea altcineva la telefon, regula era ca el să închidă. Nu se țineau niciodată de mână în public. Nu știau nici prietenii lor. Așa insistase Janie. O singură dată s-au dus împreună la un film și s-au ținut de mână pe întuneric. S-au sărutat într-un tren, într-un vagon gol. Stăteau în rotonda din parcul Wattle Valley, fumau și vorbeau despre planurile lor de a merge în Europa înainte să intre la facultate. Și asta a fost tot. Doar că el se gândea la ea zi și noapte. Îi scria poezii pe care îi era prea rușine să i le dea.

Mie nu mi-a scris niciodată poezii, i-a trecut Ceciliei prin minte.

În seara aceea, Janie i-a cerut să se întâlnească cu el în parcul Wattle Valley unde se întâlнисeră de mai multe ori până atunci. Acolo era întotdeauna pustiu și era și rotonda unde puteau să stea și să se sărute. Ea i-a zis că voia să-i spună ceva. El a crezut că avea să-i spună că se va duce la centrul de planing familial și va lua pilula, discutaseră despre asta, când colo ea i-a spus că îi pare rău, dar este îndrăgostită de altcineva. John-Paul a rămas uluit. Șocat. El nu știa că avea un rival! I-a spus: „Dar eu credeam că ești prietena mea!” Iar ea a început să râdă. Părea atât de fericită, spunea John-Paul, atât de fericită că nu era prietena mea, iar el s-a simțit distrus, umilit și cuprins de o furie incredibilă. Mândria lui era mai presus de orice. Se simțea ca un prost și pentru asta îi venea s-o omoare.

John-Paul a ținut morțiș ca Cecilia să știe lucrul acesta. Zicea că nu voia să se justifice, să caute circumstanțe atenuante sau să

pretindă că a fost un accident – pentru că preț de câteva secunde el chiar a simțit dorința de a ucide.

Nu-și amintea când s-a hotărât s-o apuce cu mâinile de gât. Dar își amintea momentul când brusc a devenit conștient că în mâinile lui era un gât firav de fată și și-a dat seama că nu era gâtul unui frate de-al lui. *Rănea o fată.* Își amintea că s-a gândit *Ce naiba fac?* Și și-a descleștat mâinile atât de repede, încât s-a simțit ușurat, fiindcă el era sigur că se oprise la timp, că n-o omorâse. Doar că ea era moale în brațele lui, cu ochii larg deschiși ațintiți undeva peste umărul lui, iar el și-a zis nu, așa ceva nu se poate. El credea că mânia lui nu durase decât o secundă, poate două secunde, în niciun caz atât cât s-o omoare.

Nu-i venea să creadă. Nici acum. După atâția ani. Era încă șocat și îngrozit de ceea ce făcuse.

Ea încă era caldă, dar el știa fără umbră de îndoială că murise.

Deși mai târziu s-a întrebat dacă nu cumva se înșelase. De ce nici măcar nu încercase să o resusciteze? Probabil că și-a pus întrebarea asta de un milion de ori. Dar la momentul respectiv fusese atât de sigur. Murise. Părea că murise.

A așezat-o cu grijă la marginea toboganului și își amintea că s-a gândit că noaptea se făcea frig, așa că a acoperit-o cu blazerul de școală, și că avea în buzunar șiragul de mătânie al mamei lui pentru că avusese un examen în ziua aceea și întotdeauna îl lua cu el ca să-i poarte noroc. L-a pus frumos în mâinile lui Janie. Era un mod de a spune că-i pare rău, lui Janie și lui Dumnezeu. Apoi a fugit. A fugit mult, până n-a mai putut.

A crezut că sigur va fi prins. Se aștepta mereu să simtă căzându-i pe umăr mâna grea a unui polițist.

Dar nimeni niciodată nu l-a întrebat nimic. El și Janie nu frecventau aceeași școală sau aceeași gașcă. Nici părinții și nici prietenii lor nu știau despre ei. Se pare că nimeni nu-i văzuse vreodată împreună. Era ca și când nu se întâmplase nimic.

Zicea că dacă poliția l-ar fi luat la întrebări, ar fi recunoscut imediat. Spunea că dacă altcineva ar fi fost acuzat de această crimă, s-ar fi predat. N-ar fi lăsat pe altcineva să plătească în locul lui. Nu era un om *chiar atât* de rău.

Doar că nimeni nu a întrebat nimic, iar el nu a răspuns niciodată.

În anii '90, au început să apară la știri tot felul de reportaje despre rezolvarea unor crime cu ajutorul testului ADN, iar el se întreba dacă lăsase vreun indiciu cât de mic în urma lui: un singur fir de păr, de exemplu. Dar chiar dacă lăsase, ei doi fuseseră împreună un timp atât de scurt și reușiseră să se ascundă atât de bine. Lui nu-i va cere nimeni să dea o mostră de ADN pentru că nimeni nu știa că el o cunoscuse pe Janie. Aproape că s-a convins și pe el că *n-o cunoștea*, că nu s-a întâmplat nimic niciodată.

Apoi anii au trecut, așternându-se straturi-straturi peste amintirea a ceea ce făcuse. Uneori, șoptea el, treceau luni la rând și se simțea relativ normal, dar alteori nu se putea gândi la nimic altceva decât la ce făcuse și era convins că va înnebuni.

— E ca și când în capul meu aş avea închis un monstru, scrâșnea el. Uneori scapă și se dezlanțuie cu furie, apoi îl prind și îl închid iar. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu, se gândea Cecilia. Nu, *chiar nu înțeleg*.

— Apoi te-am cunoscut pe tine, spunea John-Paul. Și am simțit la tine ceva special. O bunătate imensă. M-am îndrăgostit de bunătatea ta. Parcă mă aflam în fața unui lac minunat și mă uitam la el. Simțeam că parcă mă purifici.

Cecilia a fost consternată. *Nu sunt bună*, se gândea ea. *O dată am fumat marijuana! Ne îmbătăm împreună! Credeam că te-ai îndrăgostit de figura mea, de prezența mea energică, de faptul că am simțul umorului, nu de bunătatea mea, pentru numele lui Dumnezeu!*

El continuase să vorbească, dorind cu disperare ca ea să știe fiecare detaliu.

Când s-a născut Isabel și el a devenit părinte, dintr-odată a văzut

într-o lumină nouă și îngrozitoare tot ce le făcuse el lui Rachel și Ed Crowley.

— Când locuiam pe Bell Avenue și plecam la serviciu cu mașina, îl vedeam pe tatăl lui Janie care își plimba câinele, spunea el. Și *chipul* lui... arăta... nu știu cum să-ți spun. Arăta de parcă avea o suferință fizică atât de puternică, încât s-ar fi tăvălit pe jos de durere, doar că n-o făcea, își plimba câinele. Și mă gândeam că eu i-am făcut asta. Eu sunt vinovat de durerea lui. Am încercat să plec de acasă la altă oră sau s-o iau pe alt drum, dar tot îl vedeam.

Locuiseră în casa de pe Bell Avenue când Isabel era mică. Amintirile Ceciliei din Bell Avenue miroseau a șampon de copii, a cremă pentru funduleț, a piure de pere și banane. Ea și John-Paul erau înnebuniți după bebelușul lor nou-născut. Uneori el întârzia la serviciu ca să mai zăbovească lungit în pat lângă Isabel îmbrăcată în costumașul ei Bonds, s-o frece pe burtica durdulie și fermă. Doar că altul era motivul. De fapt el voia să evite să se întâlnească cu tatăl fetei pe care o omorâse.

— Îl vedeam pe Ed Crowley și mă gândeam: „Asta e, trebuie să mărturisesc”. Apoi mă gândeam la tine și la copil. Cum să vă fac una ca asta? Cum puteam să-ți spun ție? Cum puteam să te las pe tine să crești singură un copil? M-am gândit să ne mutăm din Sydney. Dar știam că nu vrei să-ți lași părinții și oricum era aiurea. Era ca și cum aș fi fugit. Trebuia să rămân aici unde oricând puteam să dau nas în nas cu părinții lui Janie și să nu uit ce-am făcut. Trebuia să sufăr. Atunci mi-a venit o idee. Trebuia să găsesc noi metode de a mă pedepsi, să sufăr fără să fac pe altcineva să sufere. Trebuia să fac penitență.

Dacă exista ceva ce-i aducea foarte multă plăcere – plăcere care era numai pentru el – atunci renunța. De aceea a renunțat la caiac-canoe. Îi plăcea foarte mult, așa că a trebuit să renunțe pentru că Janie nu a ajuns niciodată să practice caiac-canoe. Și-a vândut scumpa lui mașină Alfa Romeo pentru că Janie nu a apucat

niciodată să șofeze.

S-a dedicat comunității într-o asemenea măsură, încât ai fi zis că un judecător i-a ordonat să presteze cât mai multe ore de muncă în folosul ei.

Cecilia crezuse că așa era el, conștiincios față de comunitate. Crezuse că era ceva ce aveau în comun ei doi, când, de fapt, John-Paul pe care ea avusese impresia că-l cunoaște nici măcar nu exista. Era o invenție. Întreaga lui viață era o piesă de teatru: un șir de fapte bune dedicate Domnului pentru ca să-l mântuiască.

El zicea că munca în folosul comunității era o chestiune delicată, fiindcă ce se făcea el dacă începea să-i placă? De exemplu, îi plăcea să se ofere voluntar la stingerea incendiilor de pădure – camaraderia, glumele, adrenalina –, dar oare plăcerea pe care o simțea el cântărea mai mult decât eforturile lui în slujba comunității? Mereu făcea astfel de calcule, întrebându-se ce-ar mai aștepta Dumnezeu de la el, cât ar mai avea de plătit. Desigur, știa că nimic din toate astea nu era de ajuns și că probabil va ajunge în iad când va muri. *Vorbește serios, s-a gândit Cecilia. Chiar crede că va ajunge în iad, de parcă iadul este un loc fizic, nu o idee abstractă.* Vorbea despre Dumnezeu într-un mod frapant de familiar. Ei nu erau genul ăla de catolici. Ei erau catolici și atât. Sigur, se duceau la biserică, dar Doamne ferește, nu erau *habotnici*. Nu pomeneau de Dumnezeu în discuțiile lor de zi cu zi.

Doar că, desigur, asta nu era o discuție de zi cu zi.

El a continuat să vorbească. Nu mai termina. Cecilia se gândea la o legendă urbană despre un vierme exotic care trăiește în corp și singurul mod de a scăpa de el era să te înfometezi, apoi să pui o farfurie cu mâncare caldă în dreptul gurii și să aștepti ca viermele să simtă mirosul de mâncare, să se descolăcească încet și s-o ia pe gâtlej în sus. Vocea lui John-Paul era ca viermele acela: ceva lung și dezgustător ce nu se mai sfârșea ieșindu-i din gură.

Îi spunea că pe măsură ce fetele au crescut, sentimentele lui de

vinovăție și de regret au devenit aproape insuportabile. Coșmarurile, migrenele, episoadele de depresie pe care se străduia din greu să le ascundă, toate erau din cauza a ceea ce făcuse.

— Acum câteva luni Isabel a început să-mi amintească de Janie, a spus John-Paul. Felul în care își purta părul. Mă tot uitam la ea. Era groaznic. Îmi imaginam mereu că cineva îi face un rău lui Isabel, la fel cum eu... cum eu i-am făcut lui Janie. O copilă nevinovată. Trebuia să trec și eu prin aceeași suferință prin care au trecut părinții ei. Trebuia să-mi imaginez că moare. Plângeam. La duș. În mașină. Plângeam în hohote.

— Esther te-a văzut plângând înainte să pleci la Chicago, i-a spus Cecilia. La duș.

— Da? John-Paul a clipit surprins.

A urmat un minunat moment de liniște în care el a stat să reflecteze.

Foarte bine, s-a gândit Cecilia, gata. A terminat de vorbit. Slavă Domnului! Simțea o epuizare fizică și psihică cum nu mai trăise decât atunci când născuse.

— Am renunțat la sex, a spus John-Paul.

Pentru numele lui Dumnezeu!

Voia ca ea să știe că în noiembrie anul trecut, el încerca să găsească noi metode de a se pedepsi și așa a decis să renunțe la sex timp de șase luni. Îi era rușine că nu se gândise la asta mai demult. Era una dintre cele mai mari plăceri din viața lui. Asta aproape că-l ucisese. Își făcuse griji că ea ar putea să creadă că avea pe altcineva, deoarece el nu putea să-i spună adevăratul motiv.

— Oh, John-Paul, a oftat Cecilia în întuneric.

Această perpetuă căutare a mântuirii în care el pornise de atâta amar de vreme, părea atât de prostescă, de copilărească, absolut inutilă și, ca de obicei, *nesistematică*.

— Am invitat-o pe Rachel Crowley la petrecerea cu pirați a lui Polly, a spus Cecilia amintindu-și, minunându-se ce persoană

inocentă fusese, proasta de ea, cu doar câteva ore în urmă. În seara asta am dus-o acasă cu mașina. Am vorbit despre Janie. Mă credeam grozavă...

Vocea i s-a gătuțit.

L-a auzit pe John-Paul cum oftează adânc, cutremurându-se.

— Îmi pare rău, a spus el. Știu că repet asta întruna. Știu că n-are niciun rost.

— Nu-i nimic, a spus ea și era cât pe ce să râdă, pentru că era o minciună.

Ăsta era ultimul lucru de care își aducea aminte, după care probabil că amândoi au căzut într-un somn adânc, ca după o beție.

— Ești bine? a întrebat-o acum John-Paul. Te simți bine?

Ea i-a simțit mirosul neplăcut al respirației de dimineață. Și ea își simțea gura uscată. O durea capul. Se simțea mahmură, abătută și rușinată, de parcă amândoi petrecuseră o noapte dezgustătoare de dezmăț.

Și-a apăsât fruntea cu două degete și a închis ochii, nemaiputând să-l privească. O durea ceafa. Probabil dormise într-o poziție incomodă.

— Crezi că mai poți... El s-a oprit și a tușit convulsiv ca să-și curețe gâtul. În cele din urmă a vorbit în șoaptă. Mai poți să rămâi cu mine?

Ea l-a privit în ochi și a văzut în ei o groază primară, pură.

Oare o singură faptă te definea pentru totdeauna? O singură faptă rea comisă în adolescență putea să contracareze douăzeci de ani de căsnicie, o căsnicie reușită, douăzeci de ani în care ai fost un tată bun și un soț bun? Dacă ucizi, ești un criminal. Așa stăteau lucrurile pentru ceilalți. Pentru niște străini. Pentru oamenii despre care citești în ziare. Cecilia era convinsă de lucrul ăsta, dar oare în cazul lui John-Paul se aplicau alte reguli? Și dacă da, de ce?

Un lipăit de pași mici și iuți s-a auzit de pe hol și deodată un trupuşor cald s-a catapultat peste ei în pat.

— 'Neața, mami, a spus Polly strecurându-se vîoaipe între ei. Și-a îndesat capul în perna Ceciliei. Șuvițe din părul ei negru-albăstrui o gâdilau pe Cecilia la nas. Bună, tati.

Cecilia s-a uitat la fiica ei cea mică de parcă o vedea pentru prima dată: tenul perfect, genele lungi, ochii albaștri și strălucitori. Totul la ea era delicat și pur.

Ochii injectați ai Ceciliei i-au întîlnit pe cei ai lui John-Paul și atunci au înțeles perfect. Iată de ce.

— Bună, Polly, au răspuns amîndoi într-un glas.

Liam a spus ceva ce Tess nu a reușit să audă, i-a dat drumul de mână și s-a oprit exact în fața intrării în școala St Angela's. Șuvoiul de părinți și copii și-a deviat cursul ca să depășească obstacolul apărut brusc în calea lor și acum trecea ocolindu-i. Tess s-a aplecat lângă el și cineva a lovit-o din greșeală cu cotul în ceafă.

— Ce este? a întrebat ea frecându-se la cap.

Se simțea crispată și surescitată. Aici, ca și în Melbourne, era la fel de neplăcut să vină să-l aducă pe Liam la școală. Era ca un fel de iad pentru una ca ea. Oameni, peste tot numai oameni.

— Vreau acasă, a spus Liam cu capul plecat în pământ. Vreau la tati.

— Ce-ai zis? a întrebat Tess, deși auzise. A încercat să-l ia de mână. Mai întâi, hai să ne dăm amândoi la o parte.

Se așteptase la asta. Până acum totul mersese suspect de bine, curios de bine. Liam se arătase neobișnuit de optimist în legătură cu această bruscă și neașteptată schimbare de școală. „Ce adaptabil e”, se minunase mama lui Tess, dar Tess știuse că asta se datora mai mult problemelor pe care el le avea la fosta lui școală decât bucuriei de a merge la una nouă.

Liam o trăgea de braț, iar ea a trebuit să se aplece din nou.

— Tu, cu tati și Felicity n-ar trebui să vă mai certați, a spus el, făcând mâna pâlnie la urechea lui Tess. Respirația lui era caldă și mirosea a pastă de dinți. Cere-ți scuze. Spui că n-ai vrut. Așa putem să ne întoarcem acasă.

Tess a simțit că-i stă inima în loc.

Proasto. Ce proastă ești. Chiar crezuse că putea să-l păcălească pe Liam? Întotdeauna o surprinsese cât de bine înțelegea ce se întâmplă în jurul lui.

— Bunica poate să vină să stea cu noi în Melbourne, a spus Liam.

Putem să avem și acolo grijă de ea până i se vindecă piciorul.

Culmea! Asta nu-i trecuse prin cap lui Tess. De parcă viața ei în Melbourne și viața mamei ei în Sydney se desfășurau pe două planete diferite.

— Au scaune cu roțile și la aeroport, a spus Liam cu un aer solemn și chiar atunci rucsacul unei fetițe i-a șters fața, prinzându-i colțul ochiului. Chipul i s-a schimonosit și din frumoșii lui ochi aurii au început să curgă lacrimi.

— Scumpule, a spus Tess neajutorată, aproape să izbucnească și ea în lacrimi. Nu-i nevoie să mergi la școala asta. A fost o idee prostească...

— Hei, bună dimineța, Liam. Tocmai mă întrebam dacă ești aici!

Era țacănita de directoare. S-a lăsat pe vine lângă Liam cu ușurința unui copil. Probabil că face yoga, s-a gândit Tess. Un băiețel de aceeași vârstă cu fiul ei a trecut pe lângă ea și a mângâiat-o drăgăstos pe părul creț și grizonant de parcă ar fi fost câinele școlii, nu directoarea.

— Bună, Miss Applebee!

— Bună dimineța, Harrison! a spus Trudy ridicând o mână și șalul i-a alunecat de pe umeri.

— Scuzați-ne. Am produs aici un mic ambuteiaj... a dat să spună Tess, dar Trudy doar a zâmbit vag în direcția ei, și-a aranjat șalul cu o mână și și-a îndreptat din nou atenția spre Liam.

— Știi ce am făcut eu împreună cu învățătoarea ta, doamna Jeffers, ieri după-amiază?

Băiatul a ridicat din umeri și și-a șters neglijent lacrimile de pe obraz.

— Am transformat sala ta de clasă într-o planetă, a spus ea cu ochii strălucind. Vânătoarea de ouă de Paști are loc în spațiul cosmic.

Liam și-a tras nasul și a părut extrem de neîncrezător.

— Cum? a zis el. Cum ați făcut asta?

— Vino să vezi. Trudy s-a ridicat în picioare și l-a luat pe Liam de mână. Spune-i pa-pa lui mami. Poți să-i spui după-amiază câte ouă ai descoperit în cosmos.

Tess l-a sărutat pe creștetul capului.

— Bine, atunci. Să ai o zi minunată și nu uita că am să...

— E o navă spațială, desigur. Ghicești cine va zbura cu ea? a spus Trudy luându-l cu ea, iar Tess a văzut că Liam s-a uitat la directoare cu o față luminată brusc de o rază de speranță, după care a fost înghițit de o mare de uniforme în carouri alb-albastre.

Tess s-a întors să plece. Avea un ciudat sentiment de ușurare pe care îl simțea de fiecare dată când îl lăsa pe copil în grija altcuiva, ca și cum gravitația ar fi dispărut. Ce să facă ea acum? Ce-i va spune copilului când se va întoarce astăzi de la școală? Nu putea să mintă și să-i spună că nu s-a întâmplat nimic, dar nici nu putea să-i spună adevărul, nu? *Tati și Felicity se iubesc. Tati ar trebui să mă iubească cel mai mult pe mine. Așa că sunt foarte supărată pe ei. Mă simt foarte tristă.*

Probabil că adevărul era întotdeauna cea mai bună soluție.

Ea se grăbise să acționeze. Își zisese în sinea ei că făcea totul pentru Liam. În realitate, l-a smuls pe copil din casa lui, de la școala lui și din existența lui pentru că așa a vrut ea să facă. A vrut să fie cât mai departe de Will și Felicity, iar acum fericirea lui Liam depindea de o femeie ciudată, cu părul creț, pe nume Trudy Applebee.

Poate că ar fi bine ca Liam să învețe acasă până se va rezolva situația. La majoritatea materiilor l-ar putea ajuta ea. La engleză, geografie. Ar fi amuzant! Dar la matematică... Aici nu se pricepea. Când erau la școală, Felicity o ajuta pe Tess la matematică, iar acum cădea tot în sarcina ei să-l ajute și pe Liam. Chiar de curând verișoara ei spusese că abia așteaptă să redescopere ecuația de gradul patru când Liam va fi la liceu, iar Tess și Will s-au uitat unul la altul, au ridicat din umeri și au râs. Felicity și Will se comportaseră atât de *firesc* Tot timpul. Au păstrat numai pentru ei micul lor secret.

Tocmai ieșise din curtea școlii și se întorcea acasă la mama ei, când a auzit o voce din spate.

— Bună dimineața, Tess.

Era Cecilia Fitzpatrick care a apărut brusc lângă ea, mergând în aceeași direcție, cu cheile mașinii zornăind într-o mână. I s-a părut că mergea ciudat, parcă șchiopăta.

Tess a inspirat adânc pregătindu-se să răspundă.

— 'Neața!

— Ce faci, l-ai adus pe Liam la noua lui școală? a întrebat Cecilia.

Purta niște ochelari de soare care au scutit-o pe Tess de privirea ei insistentă. Și vorbea ca și când ar fi fost răcită.

— S-a descurcat bine? Întotdeauna e puțin mai greu la început.

— Ei, nu chiar atât de bine, dar Trudy...

Tess s-a oprit nedumerită când a observat cum era încălțată Cecilia. Într-un picior purta un balerin negru, iar în celălalt o sanda aurie cu toc. Nu era de mirare că mergea ciudat. S-a făcut că nu observă și a continuat să vorbească.

— Dar Trudy s-a purtat cu el minunat.

— Oh, da. Rar găsești pe cineva ca Trudy, să fii sigură, în fine, uite și mașina mea, a spus Cecilia arătând spre un vehicul alb care avea inscripționat pe uși numele firmei Tupperware. Am uitat că Polly are astăzi sport. Eu niciodată nu... în fine, am uitat, așa că trebuie să mă întorc să-i aduc adidașii de-acasă. Polly e îndrăgostită de profesorul de sport, așa că o să se supere pe mine dacă întârzii.

— Connor, a spus Tess. Connor Whitby. El e profesorul ei de sport.

Tess s-a gândit la el cum stătea cu casca sub braț când s-au întâlnit azi-noapte în stația de benzină.

— Da, așa este. Toate fetițele sunt îndrăgostite de el. Și jumătate dintre mame.

— Serios?

Sloș-sloș făcea salteaua umplută cu apă.

— Bună dimineața, Tess. Bună, Cecilia.

Era Rachel Crowley, secretara școlii, care venea din sens opus, purtând în picioare niște adidași albi, iar în sus o fustă și o cămașă de mătase elegantă. Tess s-a întrebat dacă exista cineva care, de câte ori o vedea pe Rachel, să nu se gândească la Janie Crowley și la ce i s-a întâmplat în parcul acela. Nu-ți venea să crezi că Rachel fusese cândva o femeie obișnuită și că trecuse printr-o tragedie care a șocat pe toată lumea.

Rachel s-a oprit în fața lor. Altă conversație. Nu se mai termina o dată. Părea obosită și palidă, iar părul ei alb nu mai era la fel de frumos coafat ca ieri, când s-a întâlnit Tess cu ea.

— Mulțumesc din nou pentru că m-ai dus acasă, i s-a adresat ea Ceciliei. Apoi a zâmbit către Tess. Aseară am fost la o petrecere Tupperware de-a Ceciliei și am băut cam mult. De-asta am venit azi pe jos, a spus ea arătând spre pantofii de sport din picioare. Rușinos, nu-i așa?

A urmat un moment jenant în care nimeni nu zicea nimic. Tess fusese convinsă că Cecilia va vorbi prima, dar aceasta părea că se uită atentă undeva în depărtare și în mod neobișnuit, aproape bizar, a tăcut.

— S-ar zice că a fost o seară pe cinste, a spus Tess până la urmă.

Vocea i-a răsunat prea tare și prea entuziastă. De ce nu putea să vorbească și ea ca o persoană normală?

— Să știi că da. Rachel s-a uitat ușor mirată la Cecilia care tot nu zicea nimic, așa că și-a întors din nou atenția spre Tess. Ai reușit să-l duci pe Liam în clasa lui?

— Miss Applebee l-a luat sub aripa ei ocrotitoare, a spus Tess.

— Asta-i bine, a spus Rachel. O să se descurce el. Trudy acordă o atenție deosebită nou-veniților. Ei, dar cred că e timpul să-mi încep și eu ziua de muncă. Mă duc să scap de ciubotele astea. Pa-pa, fetelor.

— Îți doresc o zi... Vocea Ceciliei a ieșit răgușită și ea a tușit ca să

și-o dreagă. Îți doresc o zi minunată, Rachel.

— Și ție la fel.

Rachel a plecat spre școală.

— Oh, Doamne! A făcut Cecilia ducându-și mâna la gură. Cred că-mi vine să... S-a uitat agitată în jurul ei, căutând parcă ceva. Fir-ar!

Brusc s-a chircit lângă rigolă și a început să vomite.

Aoleu, s-a gândit Tess în timp se sunetele oribile nu mai încetau. Nu voia să o vadă pe Cecilia Fitzpatrick vomitând într-o rigolă. Era din cauza mahmurelii după cheful de aseară? O toxiinfecție alimentară? Oare ar trebui să se chircească lângă ea și să-i țină părul la spate așa cum se ajută prietenele în toaletele din cluburi după ce au băut prea multă tequila? Așa cum făceau cândva ea și Felicity? Sau ar trebui să o frece ușurel pe spate, cu mișcări circulare, așa cum îi făcea lui Liam când îi era rău? Sau măcar să spună câteva vorbe liniștitoare, pline de compasiune, dacă tot era de față, ca să arate că -i pasă? Nu doar să stea aici și să se uite oripilată în altă parte. Dar nici n-o cunoștea bine pe femeia asta.

Când era însărcinată cu Liam, Tess suferise îngrozitor din cauza grețurilor matinale care la ea durau toată ziua. I se întâmplase de nenumărate ori să vomite în locuri publice și atunci nu-și dorea decât să fie lăsată în pace. Oare s-o șteargă frumușel din loc? Dar nu putea s-o abandoneze așa pe biata femeie. S-a uitat disperată în jurul ei să vadă dacă mai era vreo mamă prin apropiere, una din acelea care știu ce să facă într-o astfel de situație. Cu siguranță că Cecilia avea zeci de prietene la școală, dar dintr-odată strada era pustie și liniștită.

La un moment dat i-a venit o idee genială: *șervețele de hârtie*. Gândul că putea să-i ofere Ceciliei ceva folositor și adecvat a umplut-o de un sentiment ridicol de asemănător cu bucuria. A cotrobăit prin geantă și a găsit un pachetel cu șervețele de hârtie nedesfăcut și o sticlă cu apă.

„Parcă ai fi un cercetaș”, îi spusese Will la începutul relației lor, văzând-o că scoate din geantă o mică lanternă după ce el scăpase cheile mașinii pe o stradă întunecată, când se întorceau acasă de la film.

„Dacă am rămâne pe o insulă pustie, am putea sta liniștiți mulțumită genții lui Tess”, spusese Felicity pentru că, bineînțeles, Felicity fusese și ea acolo, în seara aceea, își amintea bine. Dar când nu era și Felicity cu ei?

— Vai de mine, a spus Cecilia. Apoi s-a îndreptat de spate, s-a așezat epuizată pe bordură și s-a șters cu mâna la gură. Ce penibil.

— Poftim. Tess i-a întins șervețelele. Te simți bine? Să fi fost de la... mâncare?

Tess a observat că Ceciliei îi tremurau rău mâinile și că se albise la față.

— Nu știu. Cecilia și-a suflat nasul și a ridicat ochii spre Tess. Avea niște cearcâne vineții și urme de rimei pe pleoape. Arăta oribil. Îmi cer scuze. Trebuie să pleci. Probabil că ai o mulțime de treburi de făcut.

— Dar chiar nu am nimic de făcut, a spus Tess. Absolut nimic. A desfăcut dopul sticlei. Vrei puțină apă?

— Mulțumesc. Cecilia a luat sticla și a băut. A dat să se ridice în picioare și s-a clătinat amețită. Tess abia a apucat s-o prindă de braț ca să nu cadă.

— Scuze, scuze, a spus Cecilia aproape suspinând.

— N-ai de ce. Tess a sprijinit-o. Chiar n-ai de ce. Cred că ar fi bine să te duc eu acasă.

— Oh, nu, nu, ești foarte amabilă, dar acum mă simt bine.

— Ba nu te simți bine, a spus Tess. Am să te duc eu acasă. Tu te bagi în pat și eu am să mă întorc la școală ca să-i aduc fiicei tale adidașii.

— Nu pot să cred că iar am uitat afurisiții ăia de adidași ai lui Polly, a spus Cecilia.

Era atât de supărată pe ea însăși de parcă ar fi pus în pericol viața lui Polly.

— Haide, vino, a spus Tess.

A luat cheile din mâna Cecilei care nu s-a opus și, îndreptând telecomanda spre mașina pe care scria Tupperware, a apăsat butonul de deblocare. Se simțea cuprinsă de un neobișnuit sentiment de eficiență și hotărâre.

— Îți mulțumesc pentru asta. Cecilia s-a sprijinit din greu pe brațul lui Tess care a ajutat-o să urce în mașină pe scaunul din dreapta.

— Nu-i nicio problemă, a spus Tess pe un ton energic și pragmatic, total diferit de tonul ei obișnuit, apoi a închis portiera și a trecut pe partea cealaltă ca să urce la volan.

Câtă amabilitate și ce spirit civic din partea ta! A răsunat vocea lui Felicity în mintea ei. Nu mai lipsește decât să te înscrii în comitetul de părinți!

Mai du-te dracului, Felicity, a spus Tess în sinea ei și a răsucit cheia în contactul mașinii cu o mișcare scurtă și abilă din încheietura mâinii.

Ce-o fi avut Cecilia azi-dimineață? Nu era deloc în apele ei, reflecta Rachel în timp ce intra în școală, simțindu-se ciudat în încălțăminte cu talpă plată care îi făcea mersul elastic și totodată rușinată că purta adidași în loc de obișnuții ei pantofi cu toc. Simțea că transpirase la subsuori și la rădăcina părului, însă mersul pe jos până la serviciu chiar o revigorase. Dimineață, înainte să plece de-acasă, se gândise o clipă să cheme un taxi fiindcă se simțea epuizată după noaptea trecută. Stătuse trează ore în șir după ce plecase Rodney Bellach, rulând în minte la nesfârșit filmulețul cu Janie și Connor. De fiecare dată când își amintea de el, chipul lui Connor devenea din ce în ce mai malefic în memoria ei. Rodney doar s-a arătat precaut pentru că nu voia ca ea să-și facă speranțe prea mari. Acum era bătrân și-și mai pierduse din agerime. Dar dacă un polițist (sau polițistă!) tânăr și dezghețat va vedea înregistrarea, va înțelege imediat care sunt implicațiile și va lua măsuri ferme.

Ce să facă dacă se va întâlni cu Connor Whitby astăzi la școală? Să-l înfrunte? Să-l acuze? Numai cât se gândea și o cuprindea amețea. Cu siguranță că emoțiile ei vor crește până la cer: durere, furie, ură.

A tras adânc aer în piept. Nu, nu, n-o să-l înfrunte. Ea voia ca totul să fie făcut așa cum trebuie și nu voia să-l prevină sau să spună ceva care ar putea s-o coste pierderea verdictului de vinovăție. Cum ar fi ca el să scape grație unei subtilități juridice pentru că ea n-a putut să-și țină gura. A cuprins-o subit un sentiment nu chiar de fericire, de altceva. De speranță? De satisfacție? Da, era satisfacție, pentru că făcea ceva pentru Janie. Asta era. Trecuse atâta timp de când nu mai putea să facă ceva, orice, pentru fiica ei: să intre în camera ei într-o noapte friguroasă ca să mai pună o pătură peste umerii aceia osoși (lui Janie îi era mereu frig), să-i facă un sendviș cu

brânză și murături cum îi plăcea ei (cu mult unt – Rachel încerca pe furiș s-o îngrașe), să aibă grijă să-i spele de mână hainele delicate, să-i dea o bancnotă de zece dolari fără un motiv anume. De ani de zile simțea nevoia de a face din nou ceva pentru Janie, să fie iar mama ei, să aibă iar grijă de ea măcar puțin și iată că, în sfârșit, acum avea această ocazie. *Pun eu mâna pe el, scumpa mea. Nu mai durează mult.*

Telefonul mobil a început să-i sune în geantă și ea a scotocit după el, grăbită să răspundă înainte să intre enervanta căsuță vocală. Probabil că era Rodney! Cine altcineva să sune la ora asta matinală? Are deja noutăți? Dar precis era prea devreme, n-avea cum să fie el.

— Alo?

Văzuse numele chiar înainte să răspundă. Rob, nu Rodney. Acel „Ro” îi dăduse o clipă de speranță.

— Mamă? Totul e bine?

A încercat să nu-l nedreptățească pe Rob, supărându-se că era el și nu Rodney.

— E foarte bine, dragule. Eram în drum spre serviciu. Ce e?

Rob s-a lansat într-o lungă poveste, iar Rachel și-a continuat drumul spre secretariatul școlii. A trecut pe lângă o sală cu elevi de clasa întâi și a auzit prin ușă râsetele zglobii ale copiilor. A aruncat o privire înăuntru și a văzut-o pe șefa ei, Trudy Applebee, trecând glonț printre rândurile de bănci, cu un braț întins în aer ca un supererou, în timp ce învățătoarea și-a acoperit ochii cu mâna și a început să chicotească neajutorată. Razele acelea de lumină albă care jucau prin clasă proveneau cumva de la un proiector de lumini stroboscopice? Cu siguranță că băiețelul lui Tess O’Leary nu se va plictisi în prima lui zi de școală. În schimb Trudy, care trebuia să lucreze la raportul pentru Ministerul Educației... Rachel a oftat. O va mai lăsa până la ora zece și atunci se va duce după ea s-o convingă să se întoarcă la birou.

— Ne-am înțeles, da? a spus Rob. Vii și tu duminică la părinții lui

Lauren?

— Ce este? a întrebat Rachel.

A intrat în birou și a pus geanta pe masă.

— Mă gândeam că poate aduci un tort Pavlova. Dacă vrei.

— Să aduc un tort unde? Când? a întrebat ea neînțelegând la ce se referea Rob.

L-a auzit pe acesta cum oftează adânc.

— În duminica de Paște. La masă. La părinții lui Lauren. Știu că am spus că vom veni la tine la masă, dar e imposibil să împăcăm pe toată lumea. Am fost atât de ocupați cu pregătirile pentru New York. De-aia ne-am gândit că dacă vii tu la ei, putem să ne vedem toți o dată.

Familia lui Lauren. Întotdeauna mama lui Lauren tocmai mersese cu o seară mai înainte la un spectacol de balet, de operă sau de teatru și, indiferent de ce era, fusese, pur și simplu, *extraordinar* sau *excelent*. Tatăl lui Lauren, avocat pensionar, schimba respectuos câteva amabilități cu Rachel, apoi brusc o abandona cu o figură nedumerită, dar politicoasă, de parcă nu-și dădea seama cine era ea. Întotdeauna aveau și pe cineva străin la masă, vreo figură fermecătoare și neobișnuită, care monopoliza discuția povestind la nesfârșit despre călătoria fascinantă pe care tocmai a făcut-o în India sau Iran, și tuturor în afară de Rachel li se părea extrem de captivant. Rachel nu înțelegea de unde tot continuau să răsară astfel de musafiri exotici, fiindcă ea niciodată nu văzuse de două ori pe vreunul dintre ei. Parcă erau angajați ca oratori special invitați cu ocazia respectivă.

— Bine, a spus Rachel resemnată. Îl va lua pe Jacob și se va juca cu el în grădină. Suporta orice dacă îl avea pe Jacob. Nu-i nimic. Am să aduc un tort Pavlova.

Rob era înnebunit după tortul făcut de ea. Dragul de el. Probabil că n-a observat niciodată că tortul strâmb făcut de Rachel era oarecum tolerat printre celelalte platouri cu mâncăruri mult mai

rafinate de pe masă.

— Apropo, Lauren voia să știe dacă vrei să-ți mai aducă fursecuri, sau cum se cheamă, din acelea de care ți-am adus data trecută.

— E foarte drăguț din partea ei, dar mie mi s-au părut puțin cam dulci, a spus Rachel.

— Și a mai zis să te întreb dacă te-ai distrat la petrecerea Tupperware de aseară.

Probabil că Lauren observase invitația Mariei pe frigider când l-a luat luni pe Jacob. Abureli. *Iată cât mă interesează viața bătrânei mele soacre!*

— A fost foarte bine, a zis Rachel.

Să-i spună de filmulețul video? Oare l-ar necăji? L-ar încânta? Avea dreptul să știe. Uneori se simțea stânjenită știind cât de puțin îi păsase de suferința lui Rob, că nu-și dorea decât ca el s-o lase în pace, să se ducă la culcare, să se uite la televizor, s-o lase să plângă în liniște.

— Cam plictisitor, nu, mamă?

— Ba a fost frumos. De fapt, când am ajuns acasă...

— Hei! Ieri, înainte să mă duc la serviciu, i-am făcut lui Jacob poză pentru pașaport. Să vezi cum a ieșit. Dulce foc.

Janie nu avusese în viața ei un pașaport. În schimb Jacob, la vârsta de numai doi ani, avea un pașaport cu care putea să plece din țară oricând.

— *Abia* aștept s-o văd, a spus Rachel.

Nu-i va spune lui Rob despre înregistrarea video. Era mult prea ocupat cu viața lui importantă și itinerantă ca să-și mai bată capul cu deschiderea unei anchete în cazul uciderii surorii lui.

A urmat un moment de tăcere. Rob nu era prost.

— Nu am uitat de ziua de vineri, a spus el. Știu că în perioada asta a anului îți este întotdeauna foarte greu. De fapt, că tot a venit vorba de ziua de vineri...

Părea că așteaptă ca ea să spună ceva. Oare acesta era motivul pentru care îi telefonase?

— Da, a spus ea nerăbdătoare. Ce e cu ziua de vineri?

— Lauren a vrut să discute cu tine data trecută. Este ideea ei. Adică nu. Nu este a ei. Este ideea mea. Doar că ea a zis ceva care m-a făcut să mă gândesc că am putea... în fine, știu că întotdeauna te duci în parc. În parcul acela. Știi că de obicei te duci singură. Dar eu mă gândeam că poate ar fi bine să vin și eu. Cu Lauren și Jacob, dacă se poate.

— Dar n-am nevoie...

— Știi că tu *nu ai nevoie* să venim cu tine, a întrerupt-o Rob. Vorbea neobișnuit de răspicat. Doar că de data asta eu aș vrea să merg acolo. Pentru Janie. Să-i arăt că...

Rachel a auzit că i s-a schimbat vocea. El și-a dres glasul și a continuat pe un ton mai grav.

— Și după aceea, există o cafenea drăguță aproape de gară. Lauren zicea că e deschisă și în Vinerea Mare. După aceea am putea să luăm micul dejun acolo. A tușit și s-a grăbit să adauge: sau măcar să bem o cafea.

Rachel și-o imagina pe Lauren în parc, solemnă și elegantă. Ar veni îmbrăcată într-un trenchi de culoarea untului, strâns cu cordon în talie, cu părul ei mățos prins într-o coadă de cal lăsată mai pe ceafă ca să nu i se bălăngăne, rujată cu o culoare neutră, nu foarte aprinsă, ar spune și ar face numai ce trebuie, când trebuie, transformând „comemorarea morții surorii soțului ei” într-un alt eveniment social bifat cu grijă în agenda ei.

— Cred că aș prefera să... a dat ea să spună, dar și-a adus aminte cum lui Rob i se blocase vocea mai devreme.

Totul era orchestrat de Lauren, cu siguranță, dar poate că era un lucru pe care Rob simțea nevoia să-l facă. Poate că el avea nevoie să facă acel lucru mai mult decât avea nevoie Rachel să fie singură.

— Bine, a spus ea. Nicio problemă din partea mea. De obicei eu

merg acolo foarte devreme, pe la ora șase, dar și Jacob se trezește cum se luminează de ziuă, nu?

— Da! Se trezește! Deci, vom fi acolo. Mulțumesc, înseamnă că...

— Să știi că am o zi foarte încărcată, așa că nu te supăra, dar...

Vorbeau deja de prea mult timp. Probabil că Rodney încercase s-o sune și telefonul ei suna ocupat.

— La revedere, mamă, a spus Rob cu tristețe în glas.

Casa Ceciliei era frumoasă, primitoare și luminoasă datorită ferestrelor imense prin care se vedeau curtea din spate, perfect îngrijită și piscina. Pe pereți atârnavu fotografiile de familie drăguțe și amuzante, și desene înrămate de-ale copiilor. Totul strălucea de atâta ordine și curățenie, dar nu în maniera aceea excesiv de formală, sobră. Canapelele arătau moi și confortabile, iar rafturile erau pline cu cărți și bibelouri interesante. Peste tot erau numai lucruri de-ale fetelor Ceciliei: echipamente de sport, un violoncel, o pereche de papuci de balet, dar toate erau puse exact la locul lor. Semăna cu o casă scoasă la vânzare pe care agentul imobiliar ar lăuda-o ca fiind „căminul ideal”.

— Îmi place grozav demult casa ta, i-a spus Tess Ceciliei în timp ce aceasta o conducea în bucătărie.

— Mulțumesc, este... oh! Cecilia s-a oprit brusc la ușa bucătăriei. Scuză-mă pentru dezordine!

— Cred că glumești, a spus Tess, care venea în urma ei. Pe teigheaua din bucătărie se vedeau câteva castroane pentru micul dejun, un pahar cu suc de mere băut pe jumătate și lăsat pe cuptorul cu microunde, iar pe masă o cutie cu fulgi de cereale Sultana Bran și un mic teanc de cărți.

Tess a rămas stupefiată când a văzut-o pe Cecilia cum a început să alerge de colo-colo prin bucătărie ca o tornadă. În câteva secunde a băgat castroanele în mașina de spălat vase, a pus cerealele într-o cămară imensă și acum lustruia chiuveta cu un prosop de hârtie.

— În dimineața asta am întârziat neobișnuit demult, a explicat Cecilia în timp ce freca chiuveta de parcă viața ei depindea de ea. În mod normal eu nu pot să plec de-acasă dacă nu e totul perfect. Știu că sunt ridicolă. Sora mea spune că am o boală. Cum îi zice? Tulburare obsesiv-compulsivă. Exact. TOC.

Tess s-a gândit că sora ei s-ar putea să aibă dreptate.

— Ar trebui să te odihnești, a spus ea.

— Ia un loc. Vrei un ceai? O cafea? a întrebat Cecilia agitată. Am brișe, fursecuri... S-a oprit, și-a apăsât mâna pe frunte și o clipă a închis ochii. Oh, Doamne! Asta e, ah, ce ziceam?

— Cred că ar trebui să mă lași *pe mine* să-ți fac un ceai.

— Mi-ar prinde bine...

Cecilia și-a tras un scaun ca să se așeze, apoi s-a oprit înmărmurită când a observat cum era încălțată.

— M-am încălțat cu un pantof de-un fel și unul de altfel, a spus ea stupefiată.

— Nu cred că a observat nimeni, a zis Tess.

Cecilia s-a așezat pe scaun și a pus coatele pe masă, apoi i-a aruncat lui Tess un zâmbet jalnic, aproape spășit.

— La St Angela's am reputația că sunt exact opusul a ceea ce vezi.

— Fii liniștită, a spus Tess. A umplut cu apă un ibric lustruit-lună și a observat că a lăsat câțiva stropi pe chiuveta perfect curată a Ceciliei. Am să păstrez secretul.

Îngrijorată să nu se interpreteze că ea considera nelalocul lui comportamentul Ceciliei, Tess a schimbat repede subiectul.

— Cumva una dintre fetele tale scrie o lucrare despre Zidul Berlinului? a întrebat ea arătând spre teancul de cărți de pe masă.

— Fiica mea Esther citește despre el pentru că o interesează, a răspuns Cecilia. Devine obsesiv de interesată de tot felul de subiecte. Vrând-nevrând, ne specializăm și noi, ceilalți. Uneori e cam obositor. În fine.

A inspirat adânc și brusc s-a întors spre Tess de parcă amândouă s-ar fi aflat la un dineu și Cecilia ar fi decis că era timpul să intre în vorbă cu ea și nu cu invitatul din cealaltă parte a ei.

— Tess, tu ai fost la Berlin?

Tonalitatea vocii ei era nefirească. Oare avea să i se facă iarăși

rău? Cumva Cecilia lua medicamente? Era bolnavă mintal?

— Nu.

Tess a deschis ușa camării ca să caute plicurile de ceai și a făcut ochii mari când a văzut mulțimea de recipiente Tupperware frumos etichetate, de toate formele și dimensiunile. Arăta ca în reclamele din reviste.

— Am fost în Europa de câteva ori, dar verișoara mea Felicity...

S-a oprit. Era cât pe ce să spună că pe verișoara Felicity n-o interesa Germania, prin urmare nu fusese nici ea acolo, însă pentru prima dată a frapat-o cât de aiurea era ce voise ea să zică. De parcă propriile ei impresii despre Germania n-aveau nicio importanță. (Chiar așa, care erau impresiile ei despre Germania?) A văzut o tavă cu pliculețe de ceai frumos rânduite.

— Măiculiță! Ai de toate felurile! Ce ceai preferi?

— Oh, Earl Grey, simplu, fără zahăr. Zău așa, lasă-mă pe mine, te rog!

Cecilia a dat să se ridice în picioare.

— Stai acolo, a spus Tess pe un ton aproape poruncitor, de parcă o cunoștea pe Cecilia de când lumea. Dacă Cecilia se comporta altfel decât de obicei, așa avea să facă și Tess. S-a așezat la loc pe scaun.

„Oare lui Polly i-or fi trebuind adidașii imediat?” i-a venit în minte lui Tess. „Să mă întorc repede la școală ca să-i duc?”

Cecilia a tresărit.

— *Iar* am uitat că Polly are sport! Am uitat complet!

Tess a zâmbit când a văzut-o pe Cecilia atât de îngrozită. Parcă era pentru prima dată în viața ei când uita să facă unele lucruri.

— Abia la ora zece vor ieși pe terenul de sport, a spus Cecilia încet.

— În cazul ăsta am să rămân să beau un ceai cu tine, a spus Tess.

A înhățat o cutie scumpă și nedesfăcută cu fursecuri cu ciocolată din camera cu minuni a Ceciliei, ușor intrigată de propria ei cutezanță. Măcar să știe o treabă, zău așa.

— Vrei și un fursec?

Cecilia se uita la Tess cum duce ceașca de ceai la gură (folosise alte cești, nu cele pe care le folosea Cecilia pentru musafiri) și îi zâmbește fără să aibă habar ce monolog înfiorător se desfășura în mintea ei.

Tess, vrei să știi ce am aflat azi-noapte? Soțul meu a omorât-o pe Janie Crowley. Da! Uau, pe bune! Da, exact, pe fiica lui Rachel Crowley, doamna aceea drăguță cu părul alb și privire tristă, cea care a trecut pe lângă noi azi-dimineață, care m-a privit direct în ochi și mi-a zâmbit. Așa că, Tess, sinceră să fiu, am cam dat de belea, vorba maică-mii. O mare belea.

Ce-ar zice Tess dacă Cecilia ar spune aceste cuvinte cu voce tare? Cecilia crezuse că Tess era o femeie misterioasă, sigură pe sine, care nu simțea nevoia să umple pauzele de conversație, dar acum își dădea seama că s-ar putea să fie timidă. De câte ori întâlnea privirea Ceciliei, parcă o înfrunta, și avea grijă să stătea cu spatele drept, ca un copil care se comportă frumos când se află în vizită.

Fusese foarte amabilă că o ajutase pe Cecilia și o condusesese acasă după incidentul umilitor de la rigolă. Oare de-aici înainte Cecilia avea să vomite de fiecare dată când se va întâlni cu Rachel Crowley? Fiindcă atunci chiar că ar fi o problemă.

Tess a înclinat ușor capul ca să se uite la cărțile despre Zidul Berlinului.

— Întotdeauna mi-a plăcut să citesc despre tentativele de evadare.

— Și mie, a spus Cecilia. Despre cele reușite. A deschis o carte la secțiunea de fotografii din mijloc. Vezi această familie? A arătat cu degetul spre o fotografie alb-negru în care se vedeau un bărbat tânăr, o femeie și patru copii mici, îmbrăcați sărăcăcios.

Omul acesta a deturnat un tren. L-au poreclit Harry Ghiulea. A

trecut cu trenul în viteză peste bariere. Conducătorul îi spunea „Tovarășe, ai înnebunit?” Toți au trebuit să se bage pe sub scaune ca să nu fie împușcați. Poți să-ți imaginezi? Nu că ești în locul lui, ci al ei. Al mamei. Mă tot gândesc la treaba asta. Patru copii întinși pe jos. Gloanțele le zburau pe deasupra capetelor. Ea le spunea o poveste născocită pe loc doar ca să le distragă atenția. Zicea că niciodată până atunci nu inventase o poveste pentru ei. Nici eu nu le-am spus vreodată copiilor mei o poveste inventată de mine. Nu am imaginație. Pun pariu că tu le spui copiilor tăi povești inventate de tine, așa-i?

— Uneori, a răspuns Tess rozându-și unghia degetului mare.

Vorbesc prea mult, s-a gândit Cecilia, apoi și-a dat seama că spusese „copiii tăi”, deși Tess avea un singur copil, și se întreba dacă ar trebui să se corecteze, dar dacă Tess își dorea cu disperare încă un copil și nu putea să-l aibă din cine știe ce motiv?

Tess a întors cartea spre ea și s-a uitat la fotografie.

— Cred că asta arată de ce suntem în stare pentru a câștiga libertatea. Noi o aveam de-a gata.

— Eu cred că, dacă aș fi fost soția lui, aș fi spus nu, a zis Cecilia. Vorbea pe un ton agitat de parcă chiar s-ar fi confruntat cu o astfel de alegere. Făcea un efort conștient să-și calmeze vocea. Eu nu cred că aș fi fost suficient de curajoasă. Aș fi zis: „Nu merită. Ce contează că suntem închiși în spatele zidului, măcar suntem în viață. Măcar copiii noștri trăiesc. Moartea e un preț mult prea mare pentru libertate”.

Care era prețul libertății lui John-Paul? Rachel Crowley? Ea era prețul? Pacea ei sufletească? Pacea sufletească pe care ar căpăta-o dacă în sfârșit ar afla ce se întâmplase cu fiica ei și de ce, și dacă vinovatul era pedepsit? Cecilia era și-acum furioasă pe o educatoare care o dată o făcuse pe Isabel să plângă. Bine că Isabel nici măcar nu-și mai aducea aminte. Dar Rachel, ea oare cum s-o fi simțind? Cecilia a simțit că i se întoarce iar stomacul pe dos. A pus ceașca de

ceai pe masă.

— Te-ai albit de tot la față, a spus Tess.

— Cred că am făcut o viroză, a spus Cecilia.

Soțul meu mi-a dat un virus. Un virus extrem de urât. Ha! Spre groaza ei, și-a dat seama că a râs cu voce tare.

— Sau altceva. Am făcut ceva, asta-i sigur.

În timp ce se îndrepta spre școală cu mașina Ceciliei ca să -i ducă lui Polly pantofii de sport, Tess și-a dat seama că dacă Polly avea sport astăzi, înseamnă că și Liam avea sport, pentru că erau amândoi în aceeași clasă, nu? Și bineînțeles că *el* nu era echipat pentru sport. Nimeni nu-i spusese lui Tess că astăzi aveau ora de sport. Sau poate că i se spusese, dar ea nu reținuse. Se întreba dacă să treacă pe la mama ei ca să ia adidașii lui Liam. Nu se hotărâra ce să facă. Nimeni nu-ți spune niciodată că a fi mamă înseamnă să iei mereu un milion de decizii mărunte. Tess se considerase mereu o persoană foarte hotărâtă până să-l aibă pe Liam.

Ei bine, era trecut de ora zece. Mai bine să nu riște să ajungă prea târziu cu adidașii lui Polly. Părea să conteze foarte mult pentru Cecilia, iar Tess nu voia s-o dezamăgească. Biata femeie chiar se simțea foarte rău.

Cecilia îi spusese să-i ducă lui Polly adidașii în clasă sau să-i dea profesorului de sport.

— Probabil că îl vei găsi pe Connor Whitby pe terenul de sport, zisese ea. Așa ar fi cel mai simplu.

— Îl cunosc pe Connor, s-a pomenit Tess spunând. Am fost prieteni cândva. Cu ani în urmă. O poveste de demult, desigur.

Îi venea să intre în pământ de ciudă când și-a amintit de partea cu „povestea de demult”. De ce spusese chestia asta? O remarcă fără rost și total tâmpită.

Cecilia se arătase foarte impresionată.

— Acum e cel mai râvnit burlac din St Angela's. Nu-i spun lui Polly că ai fost prietena lui pentru că sigur te omoară dacă află.

Apoi o apucase iar hlizeala aceea ciudată, pe un ton ascuțit, și spusese că îi pare foarte rău, dar trebuie să se ducă imediat să se întindă în pat.

Când l-a găsit Tess, Connor tocmai așeza cu grijă niște mingi de baschet în centrul fiecărei fâșii dintr-o imensă parașută multicoloră, întinsă pe terenul de sport. Purta un tricou alb cu pantaloni de trening de culoare neagră și arăta mai puțin impresionant decât așeară, la stația de benzină. În lumina soarelui i se vedeau mai bine ridurile adânci din jurul ochilor.

— Bună, din nou, a spus el zâmbind când ea i-a întins adidașii. Pentru Liam, presupun.

M-ai sărutat prima oară când stăteam pe o bancă, s-a gândit Tess.

— Nu, sunt pentru Polly Fitzpatrick. Cecilia nu se simte bine și m-am oferit să-i aduc eu în locul ei. Liam nu are la el echipamentul de sport. Sper că n-ai să-l pedepsești, nu?

Iar făcea chestia asta. Adoptase tonul acela ușor seducător. Oare de ce flirta cu el? Pentru că tocmai își amintise de primul lor sărut? Pentru că Felicity nu-l plăcuse niciodată? Deoarece căsnicia ei era pe cale să se destrame, iar ea simțea o nevoie acută să-și demonstreze că era încă atrăgătoare? Pentru că era supărată? Pentru că era tristă? Pentru că de ce nu, ce mama dracului?

— Am să mă port frumos cu el. Connor a așezat pantofiorii lui Polly la marginea parașutei. Lui Liam îi place sportul?

— Îi place să alerge, a spus Tess. Aleargă așa, fără un motiv anume.

S-a gândit la Will. Era un microbist înrăit și când Liam era mic, îi spunea cu atâta încântare cum îl va lua cu el la meciurile de fotbal, numai că până acum copilul nu arătase niciun pic de interes pentru pasiunea lui Will. Tess își dădea seama că în sinea lui era probabil amarnic de dezamăgit, deși el făcuse haz pe tema asta. O dată se uitau amândoi la televizor, la un meci de fotbal, și Tess l-a auzit pe Liam zicând: „Tați, hai să ieșim pe-afară să alergăm’.” Will, căruia nu-i plăcea deloc să alerge, a oftat cu o resemnare comică, iar o clipă mai târziu televizorul era închis și ei amândoi alergau în cerc prin curtea din spatele casei.

Nu o va lăsa pe Felicity să distrugă această relație. Nu va permite ca Liam să ajungă într-o bună zi să se simtă incomod în conversațiile cu un tată care nici măcar nu-l cunoaște.

— Îi pare bine că merge la o nouă școală? a întrebat Connor.

— Credeam că da, a spus Tess jucându-se cu cheile mașinii Ceciliei. Dar dimineață a fost supărat. Îi este dor de tatăl lui. Eu și tatăl lui suntem... mă rog, am făcut greșeala să cred că Liam n-a observat unele lucruri.

— Te surprind cu istețimea lor, a zis Connor. A scos încă două mingi de baschet dintr-un sac și stătea cu ele la piept. Apoi te surprind cu naivitatea lor. Nu știu dacă asta te face să te simți mai bine, dar să știi că este o școală excelentă. N-am lucrat în nicio altă școală unde să li se acorde copiilor atâta atenție. Și aici e meritul directoarei. E ea cam nebună, dar copiii sunt pe primul loc.

— Probabil că e ceva cu totul diferit de meseria de contabil, a spus Tess privind cum parașuta în culori primare vii se unduia lin în adierea vântului.

— Ha! Ne-am cunoscut pe vremea când eram contabil, a spus Connor și i-a zâmbit cu prietenie și afecțiune, ca și cum o plăcea cum nu se poate mai mult după atâta timp. Cum de-am uitat?

Plaja din Clontarf, și-a amintit deodată Tess. Acolo m-ai sărutat prima oară. A fost bine pentru un prim sărut.

— A trecut mult timp de-atunci, a spus ea. Inima începuse să-i bată mai tare. Îmi amintesc foarte puține lucruri.

Îmi amintesc foarte puține lucruri. Nici măcar n-avea sens.

— Zău? a zis Connor. S-a așezat pe vine și a pus o minge pe fâșia roșie a parașutei. Când s-a ridicat din nou în picioare, i-a aruncat o privire. Eu îmi amintesc foarte multe.

Ce voia să spună? Că își amintea multe despre relația lor sau doar că își amintea multe din anii '90?

— Cred că ar trebui să plec, a spus ea. L-a privit în ochi, apoi s-a uitat repede în altă parte de parcă ar fi făcut ceva inacceptabil. Te las

să-ți faci treaba.

— Bine, a spus Connor jucând în mâini mingea de baschet. Mai rămâne valabil să ieșim la o cafea?

— Sigur că da, a spus Tess zâmbind în direcția lui. Distracție plăcută... la dat cu parașuta sau la ce vrei tu să faci acolo.

— Mersi. Și promit să am grijă de Liam.

Ea plecase deja, dar între timp și-a adus aminte cât de mult îi plăcea lui Felicity să urmărească meciurile de fotbal împreună cu Will. Uite un lucru pe care ei doi îl aveau în comun. Un interes comun. Tess stătea și citea o carte, iar ei țipau amândoi uitându-se la televizor. S-a întors spre Connor.

— Hai mai bine la un pahar, a spus ea și de data asta nu și-a mai ferit privirea de a lui. Parcă era un contact fizic. Vreau să zic în loc de cafea.

Connor a mutat cu piciorul una dintre mingile așezate pe parașută.

— Ce-ai zice să ieșim diseară?

Cecilia stătea pe jos în cămară și plângea, strângându-și genunchii la piept cu brațele. A întins mâna după rola de șervete de bucătărie de pe raftul de jos, a rupt unul și și-a suflat furioasă nasul.

Nici măcar nu-și mai aducea aminte de ce intrase în cămară. Poate că intrase numai ca să-și calmeze mintea contemplând recipientele Tupperware. Formele geometrice clare, plăcute, care se îmbinau perfect. Capacele albastre care se închideau etanș pentru a păstra totul proaspăt și savuros. Nu era nimic putred în cămara Ceciliei.

A simțit un ușor miros de ulei de susan. Mereu avea grijă să șteargă sticla cu ulei de susan și totuși persista un ușor iz. Poate că ar trebui s-o arunce, dar lui John-Paul îi plăcea la nebunie puiul cu susan preparat de ea.

Cui îi pasă ce-i plăcea lui John-Paul? Balanța nu va mai fi niciodată dreaptă în căsnicia lor. De-aici încolo ea va deține supremația și va avea ultimul cuvânt pentru tot restul vieții.

La ușă a sunat cineva și Cecilia a icnit speriată. *Poliția*, s-a gândit ea.

Dar n-avea cum să vină poliția acum, după atâția ani, doar pentru că Cecilia știa. *Te urăsc pentru asta, John-Paul Fitzpatrick*, a spus în sinea ei în timp ce se ridica în picioare. Simțea că o doare ceafa. A luat sticla cu ulei de susan și a aruncat-o la gunoi în timp ce se îndrepta spre ușa de la intrare.

Nu era poliția. Era mama lui John-Paul. Cecilia a clipit dezorientată.

— Erai la baie? a întrebat Virginia. Tocmai mă pregăteam să mă așez pe o treaptă. Începuseră să mă lase picioarele.

Specialitatea Virginiei era să găsească motive ca să te facă să te simți prost măcar un pic. Avea cinci fii și cinci nurori, iar Cecilia era

singura noră pe care Virginia nu reușise nici măcar o dată s-o facă să verse lacrimi de furie și supărare. Și asta se datora încrederii neștirbite pe care nora sa o avea în propria ei capacitate de soție, mamă și gospodină. Hai să te văd, Virginia, își zicea ea în sinea ei în timp ce soacra își plimba privirea peste tot, de la cămășile lui John-Paul călcate impecabil la plintele fără fir de praf din casa Ceciliei.

Virginia „trecea” pe la Cecilia în fiecare miercuri, după cursul de tai chi, ca să bea împreună un ceai și să mănânce ceva proaspăt preparat. „Cum suporti?” o căinau cumnatele pe Cecilia, dar adevărul era că pe ea n-o deranja atât de mult. Era ca și când săptămânal lua parte la o luptă cu scop nedefinit din care Cecilia simțea că în general ieșea învingătoare.

Dar nu și azi. Azi nu mai găsisese puterea necesară.

– Ce-i cu mirosul ăsta? a întrebat Virginia în timp ce-i întindea obrazul să fie sărutată. E cumva ulei de susan?

– Da, a spus Cecilia mirosindu-și mâinile. Vino și ia loc. Am să pun ibricul pe foc.

– Nu-mi place deloc mirosul de susan, a spus Virginia. E foarte asiatic, nu crezi? S-a instalat la masă și a început să se uite prin bucătărie să vadă dacă era ceva murdar sau nelalocul lui. Ce-a mai făcut John-Paul aseară? Mi-a telefonat de dimineață. Ce bine că s-a grăbit să se întoarcă mai devreme decât era planificat. Probabil că fetele sunt fericite. Doar sunt *fetele lui tati*, toate trei, nu-i așa? Dar nu mi-a venit să cred când am auzit că trebuia să se ducă la serviciu în dimineața asta după ce abia s-a întors aseară! Probabil că diferența de fus orar l-a dat peste cap. Bietul de el.

John-Paul și-ar fi dorit să rămână astăzi acasă. „Nu vreau să te las singură după toate astea”, spusese el. „Nu mă mai duc la serviciu. Putem să discutăm. Putem să discutăm în continuare.”

Cecilia nu-și putea imagina ceva mai rău decât să stea să mai discute. Ea insistase ca el să plece la serviciu, practic îl dăduse afară pe ușă. Simțea nevoia să stea departe de el. Trebuia să se gândească.

El o căutase la telefon toată dimineața, lăsându-i mesaje disperate. Oare își făcea griji că ea ar putea să se ducă la poliție și să spună ce știa?

— John-Paul este foarte conștiincios când vine vorba de muncă, i-a spus ea soacrei ei în timp ce prepara ceaiul.

Dac-ai știi ce-a făcut prețiosul de fiu-tău. Numai dacă ai ști.

A simțit privirea ageră a Virginiei ațintită asupra ei. Nu puteai să o păcălești pe Virginia. Asta era greșeala pe care o făceau cumnatele Ceciliei. Își subestimau dușmanul.

— Nu arăți prea bine, a spus Virginia. Ești sfârșită. Probabil frântă de oboseală, nu-i așa? Te înhami la prea multe. Am auzit că aseară ai avut o prezentare. Am stat de vorbă cu Marla la tai chi și mi-a spus că a fost un mare succes. Se pare că toată lumea s-a cam amețit de la băutura. Mi-a zis că tu ai dus-o acasă pe Rachel Crowley.

— Rachel este foarte drăguță, a spus Cecilia.

I-a așezat Virginiei dinainte ceașca de ceai și câteva fursecuri asortate. (Slăbiciunea Virginiei. Îi conferea Ceciliei un avantaj.) Oare putea să vorbească despre ea fără să i se facă iarăși greață?

— Am invitat-o la petrecerea cu piraiți a lui Polly de sâmbăta viitoare.

E tot ce-mi lipsea.

— Da? s-a mirat Virginia. A urmat o pauză. John-Paul știe treaba asta?

— Da, a spus Cecilia. Știe.

Ce ciudat că Virginia punea o astfel de întrebare. Știa foarte bine că John-Paul nu se implica în pregătirea petrecerilor pentru zilele de naștere. A pus laptele la loc în frigider și s-a întors să o privească pe Virginia.

— De ce întrebi?

Soacra s-a servit cu o prăjitură cu cremă de lămâie și cocos.

— Nu l-a deranjat?

— De ce să-l deranjeze?

Cecilia a tras cu grijă un scaun și s-a așezat la masă. Avea senzația că cineva o străpunge cu degetul mare chiar în mijlocul frunții de parcă ar fi avut capul din plastilină. S-a uitat fix în ochii Virginiei. Avea ochii lui John-Paul. Cândva fusese o femeie extrem de frumoasă și niciodată n-a iertat-o pe una dintre nurorile ei pentru că nefericita n-a recunoscut-o într-o fotografie care atârna pe perete în sufrageria familiei.

La început Virginia și-a mutat privirea în altă parte.

— Mă gândeam că poate preferă ca fiica lui să nu aibă prea mulți necunoscuți invitați la petrecere.

Vocea îi suna fals. A mușcat din prăjitură și a început să mestece nefiresc, parcă se prefăcea că mestecă.

Știe, a fost gândul care a străfulgerat-o pe Cecilia.

John-Paul a spus că nu mai știa nimeni altcineva. Era ferm convins că nu știa nimeni.

Au tăcut amândouă câteva clipe. Cecilia auzea zumzetul produs de compresorul frigiderului. Simțea că inima îi bate nebunește. Virginia n-avea de unde să știe, nu? A înghițit în sec. Simțea o nevoie bruscă, involuntară, de aer.

— Am vorbit cu Rachel despre fiica ei, a spus Cecilia părănd că se sufocă. Despre Janie. În drum spre casă.

S-a oprit și a tras aer în piept ca să se liniștească. Virginia pusese prăjitura jos și cotrobăia după ceva prin geantă.

— Tu îți amintești de... când s-a întâmplat?

— Îmi amintesc foarte bine, a spus Virginia. A scos un șervețel de hârtie din geantă și și-a suflat nasul. Ziarele au scris într-o frenezie. Au publicat pagini întregi cu fotografiile. Au arătat chiar și o fotografie cu... A mototolit șervețelul în mână și și-a dres vocea. Șiragul de mătânie. Crucifixul era făcut din sidex.

Șiragul de mătânie. John-Paul a spus că mama lui îi împrumutase șiragul ei de mătânie pentru că el avea un examen în ziua aceea.

Probabil că ea l-a recunoscut și n-a zis nimic, n-a pus niciodată întrebări, așa că nu a fost nevoită să audă răspunsul, dar a știut. Fără îndoială că a știut. Cecilia a simțit cum o cuprinde un fior rece și umed de la picioare în sus, ca atunci când te încercă o răceală.

— Dar asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, a spus Virginia.

— Da. Deși pentru Rachel trebuie să fie foarte dureros. Să nu știe. Să nu știe ce s-a întâmplat.

S-au uitat una la alta. De data asta Virginia nu și-a mai ferit privirea. Cecilia îi vedea particulele mici de pudră portocalie adunate în șanțul ridurilor din jurul gurii. Afară se auzeau slab sunetele din împrejurimi, obișnuite în cursul săptămânii: trăncănitul papagalilor cacadu, ciripitul vrăbiilor, bâzâitul îndepărtat al unei suflante de frunze, zgomotul produs de portiera trântită a unei mașini.

— Și dacă ar ști, tot nu s-ar schimba nimic, nu? N-ar aduce-o pe Janie înapoi, spuse Virginia, bătând-o ușurel pe braț pe Cecilia. Ai destule pe cap ca să-ți mai faci griji și din pricina asta. Familia ta este pe primul loc. Soțul tău și fetele tale. Ei sunt pe primul loc.

— Da, desigur, a început Cecilia și s-a oprit brusc.

Mesajul era cât se poate de clar. Păcatul se răspândise peste tot în jur și îi contamina casa. Mirosea ca uleiul de susan.

Virginia a zâmbit dulce și a apucat din nou cu vârful degetelor prăjitura cu cremă de lămâie și cocos.

— Dar nu-i nevoie să-ți spun eu asta, nu? Ești mamă. Ai face orice pentru copiii tăi, așa cum și eu aș face orice pentru ai mei.

Ziua de școală se apropia de sfârșit și Rachel era ocupată să scrie buletinul informativ al școlii, degetele ei mișcându-se rapid peste tastatura calculatorului. *De astăzi avem sushi la patiserie. Sănătos și gustos! Avem nevoie de mai mulți voluntari care să îmbrace cărțile de la bibliotecă. Nu uitați că mâine are loc Parada pălăriilor de Paște! Connor Whitby a fost pus sub acuzare pentru uciderea fiicei lui Rachel Crowley. Uraa! Îi transmitem lui Rachel cele mai calde urări. Postul de profesor de sport a fost scos la concurs.*

A apăsat cu degetul mic pe tasta Delete. Delete. Delete.

Telefonul mobil a început să bâzâie și să vibreze pe birou, lângă monitorul calculatorului, iar ea l-a luat ca să răspundă.

— Doamna Crowley, sunt Rodney Bellach.

— Rodney, a spus Rachel. Ai vești bune pentru mine?

— Nu chiar. De fapt voiam doar să vă informez că am dat caseta unui bun amic de la Cazuri de Omucideri Nerezolvate, a spus Rodney. Vorbea foarte prețios, parcă avusese grijă să-și scrie dinainte tot ce avea de spus. Așa că se află pe mâini bune.

— Asta-i bine, a spus Rachel. E un început! Vor redeschide cazul!

— De fapt, doamnă Crowley, cazul lui Janie nici nu a fost închis, a spus Rodney. E încă deschis. Ce vreau să zic este că băieții vor viziona caseta. Cu siguranță se vor uita la ea.

— Și îl vor chema pe Connor din nou la audieri? a întrebat Rachel.

A apăsat mai tare telefonul pe ureche.

— S-ar putea, a spus Rodney. Dar vă rog să nu vă faceți speranțe prea mari, doamnă Crowley. Vă rog frumos.

S-a simțit dezamăgită ca în fața unui eșec personal, parcă i se spunea că tocmai picase un test. Nu a fost suficient de bună. Nu reușise s-o ajute pe fiica ei. O dezamăgise din nou.

— Dar știți, asta este doar părerea mea. Băieții ăștia noi sunt mai tineri și mai deștepți decât mine. Săptămâna aceasta vă va contacta telefonic cineva de la Cazuri de Omucideri Nerezolvate să vă spună care este opinia lor.

Când a pus telefonul jos și s-a întors la calculator, Rachel a simțit că i se umplu ochii de lacrimi. Și-a dat seama că toată ziua avusese un plăcut sentiment de anticipare, ca și când descoperirea casetei va declanșa o serie de evenimente care vor duce la ceva minunat, aproape că își imaginase că filmulețul acela avea să o aducă pe Janie înapoi. O parte mai naivă din mintea ei nu acceptase niciodată gândul că fiica ei fusese omorâtă. Sigur, într-o zi, o persoană respectabilă, cu autoritate, se va ocupa de problemă și o va rezolva. I'oaate că Dumnezeu era acea figură respectabilă, dreaptă, pe care ea o așteptase mereu să intervină. Oare atât de mult se amăgise? Chiar și în subconștient?

Lui Dumnezeu nu-i păsa. Lui Dumnezeu nu-i păsa câtuși de puțin. Dumnezeu îi dăruise lui Connor Whitby liberul arbitru și Connor folosise acel liber arbitru pentru a o strangula pe Janie.

Rachel și-a tras scaunul de la birou și s-a uitat pe fereastră, în curtea școlii. Avea o imagine de ansamblu de-aici, de sus, și putea să vadă tot ce se întâmpla jos. Se apropia ora de ieșire de la cursuri. Părinții așteptau risipiți prin curte: mici grupuri de mame prinse în conversație, ici-colo câte un tată mai retras care își verifica e-mailul de pe telefonul mobil. A văzut că unul dintre tați s-a dat repede la o parte ca să treacă cineva într-un scaun cu rotile. Era Lucy O'Leary. Tess, fiică-sa, împingea scaunul cu rotile. În timp ce Rachel le urmărea cu privirea, Tess s-a aplecat să audă ceva ce-i spunea mama ei, apoi și-a dat capul pe spate și a început să râdă. Părea că între cele două există un soi de complicitate tacită.

Puteai să te împrietenești cu fiica ta adultă așa cum nu poți s-o faci cu fiul tău adult. Iată ce-i răpise Connor lui Rachel: toate legăturile viitoare pe care ea le-ar fi putut avea cu Janie.

Nu sunt prima mamă care își pierde un copil, își tot repeta Rachel în primul an după moartea ei. Nu sunt prima. Nu voi fi nici ultima.

Nu mai conta. Desigur.

S-a auzit soneria care anunța sfârșitul orelor și câteva secunde mai târziu copiii au început să iasă din clase. Se auzea acel vacarm familiar de glasuri cristaline de copii: râsete, strigăte, țipete. Rachel l-a văzut pe micul O'Leary alergând spre bunica lui aflată în scaunul cu roțile. Era cât pe ce să cadă deoarece se chinuia să ducă în ambele mâini o construcție uriașă de carton acoperit cu folie de aluminiu. Tess s-a aplecat lângă scaunul cu roțile și toți trei se uitau cu atenție la bazaconia aceea – o navă spațială cumva? Fără îndoială că era opera lui Trudy Applebee. Dă-o-ncolo de programă școlară. Dacă Trudy hotăra că azi clasa întâi va face nave spațiale, atunci așa se întâmpla. Lauren și Rob vor rămâne până la urmă la New York. Jacob va vorbi cu accent american. Va mânca la micul dejun clătite. Rachel nu-l va vedea niciodată ieșind în fugă din școală și ținând în mâini un obiect acoperit cu folie de aluminiu. Poliția nu va face nimic cu caseta video. O vor pune la dosar. Probabil că nici nu aveau un videocasetofon ca s-o poată viziona.

Rachel s-a întors în fața calculatorului și și-a lăsat mâinile fără vlagă peste tastatură. De douăzeci de ani aștepta ceva ce n-avea să se întâmple niciodată.

Fusese o greșeală să-i propună să iasă la un pahar. Ce-o fi fost în capul ei? Barul era plin de tineri frumoși și beți. Tess se uita la ei întruna. Toți păreau a fi elevi de liceu, care ar fi trebuit să fie acasă să învețe, nu să umble seara prin oraș, să țipe și să urle cât îi ținea gura. Connor găsisese o masă pentru amândoi, ceea ce fusese un noroc, dar se afla chiar lângă un șir de aparate de poker care scoteau flash-uri și bip-uri, iar după expresia de concentrare panicată de pe chipul lui se vedea clar că făcea eforturi s-o audă ce spune. Tess sorbea dintr-un pahar de vin nu prea grozav și simțea deja că începe s-o doară capul. I se umflaseră și picioarele de atâta mers pe jos după ce plecase de la Cecilia. Mergea o singură dată la cursul de body combat împreună cu Felicity, marți seara, dar se pare că nu mai reușea să găsească timp pentru exerciții fizice între programul de lucru, școală și toate activitățile lui Liam. Brusc și-a adus aminte că plătitese o sută nouăzeci de dolari pentru un curs de arte marțiale pe care Liam trebuia să-l înceapă la Melbourne *azi*. În mă-sa de treabă!

Chiar așa, ce căuta ea aici? Uitase ce proaste erau barurile din Sydney comparativ cu cele din Melbourne. De-aia nu se vedea nicio persoană cu vârsta peste treizeci de ani într-un loc ca ăsta. Dacă erai adult și locuiai pe coasta de nord, nu-ți rămânea decât să stai să bei la tine acasă și să te bagi în pat înainte de ora zece.

Îi era dor de Melbourne. Îi era dor de Will. Îi era dor de Felicity. Îi era dor de viața ei.

Connor s-a aplecat spre ea.

— Liam are o coordonare foarte bună între mână și ochi, a strigat el.

Pentru Dumnezeu, acum aveau o discuție ca între profesor și părinte?

Când Tess îl luase după-amiază pe Liam de la școală, acesta părea în culmea fericirii și nu mai pomenise nimic despre Will sau Felicity. În schimb nu mai contenea să-i povestească despre faptul că el fusese cel mai bun vânător de ouă de Paște, că-i dăduse câteva ouă găsite de el și lui Polly Fitzgerald care urma să dea o petrecere cu pirați la care era invitată toată clasa, că la sport jucaseră un joc foarte amuzant cu o parașută, că a doua zi era o paradă a pălăriilor de Paște și că învățătoarea lor urma să se costumeze într-un ou de Paște! Tess nu-și dădea seama dacă farmecul noului sau cantitatea de ciocolată îl făcea atât de fericit, dar cel puțin deocamdată lui Liam nu-i mai era dor de vechea lui viață.

— Ți-a fost dor de Marcus? îl întrebase ea.

— Nu prea, îi răspunsese Liam. Marcus era foarte rău.

El refuzase să fie ajutat să-și facă o pălărie de Paște și

Își confecționase singur una frumoasă și trăsniță, dintr-o veche pălărie de paie de-a lui Lucy, pe care o împodobise cu flori de plastic și un iepure de jucărie. Apoi, la cină, mâncase tot din farfurie, cântase în baie și adormise liniștit pe la șapte și jumătate. Indiferent ce se întâmplase, el nu mai dorea să se întoarcă la școala din Melbourne.

— O moștenește de la taică-său, a oftat Tess. Buna coordonare dintre mână și ochi.

A luat o înghițitură zdravănă din vinul prost. Will n-ar aduce-o niciodată într-un astfel deloc. El cunoștea toate barurile bune din Melbourne: micuțe, elegante, cu lumină difuză, unde stăteau la o masă așezați față în față și vorbe au. Conversația nu lânzeza niciodată. Încă se mai făceau unul pe altul să râdă. Ieșeau în oraș o dată la două luni. Doar ei doi. Se duceau la un spectacol sau luau masa la un restaurant. Nu asta trebuia să faci? Să investești regulat în căsnicia ta „ieșiri în oraș”, unde să vă simțiți bine? (Tess nu suporta expresia asta.)

Felicity rămânea să aibă grijă de Liam cât timp ei ieșeau în oraș.

Întotdeauna stăteau să bea un pahar și cu ea când se întorceau acasă, și-i povesteau cum au petrecut seara. Uneori, dacă era prea târziu, ea rămânea să doarmă la ei și a doua zi dimineață luau micul dejun împreună.

Da, Felicity făcuse parte integrantă din ieșirile lor în oraș.

Oare când rămânea peste noapte în camera de oaspeți își dorea să fie în locul lui Tess? Cumva Tess, prin comportamentul ei, fusese fără să vrea cumplit de crudă cu Felicity?

— Ce-ai zis? a întrebat Connor aplecându-se spre ea și uitându-se cu ochii mijiiți.

— Îl moștenește pe...

— Buiaa!

Dinspre unul din aparatele de poker s-a auzit o explozie de voci.

— Ce tare! Ești supertare!

O tânără frumoșică (pe care Felicity ar fi considerat-o „curvuliță”) l-a lovit cu palma pe spate pe prietenul ei, în timp ce din aparat a început să cadă un torent de monede.

— Buiaa, buiaa, buiaa!

Un tânăr cu bustul solid, care se bătea cu pumnii în piept ca o gorilă, s-a mișcat brusc într-o parte și a dat peste Tess.

— Ai grijă, prietene, a spus Connor.

— Frate, scuze! Tocmai am câștigat... Băiatul s-a întors spre ei și s-a luminat la față instantaneu. Domnu' *Whitbyl* Băieți, acesta este profesorul meu de sport din școala primară! A fost cel mai tare profesor de sport.

Tânărul i-a întins mâna, iar Connor s-a ridicat în picioare și i-a strâns-o, uitându-se la Tess cu o privire jalnică.

— Ce naiba mai faceți, domnule *Whitby*?

Băiatul și-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor și scutura încântat din cap uitându-se la Connor care era vizibil coplesit de un soi de emoție paternă.

— Fac bine, Daniel, a spus Connor. Tu ce mai faci?

Se pare că în momentul acela băiatului i-a venit o idee nemaipomenită.

— Știți ce? Vreau să vă fac cinste, domnu' Whitby. Mi-ar face mare plăcere, în pana mea. Pe bune. Scuzați limbajul. Cred că sunt cam afumat. Ce beți, domnu' Whitby?

— Daniel, mi-ar fi făcut mare plăcere, dar noi tocmai plecam.

Connor a întins mâna spre Tess, iar ea și-a luat automat geanta, s-a ridicat de la masă și l-a luat de mână firesc, de parcă ar fi fost împreună de ani de zile.

— Dânsa e *doamna* Whitby?

Băiatul a măsurat-o pe Tess din cap până în picioare cu o privire extrem de încântată. S-a întors spre Connor, i-a făcut glumeț cu ochiul și a ridicat degetul mare de la mână în semn de OK. Apoi s-a întors spre Tess.

— Doamnă Whitby, soțul dumneavoastră este o legendă. O legendă formidabilă. M-a învățat săritura în lungime, hochei, crichet și, și orice sport există în universul ăsta, și știți, arăt athletic, știu, și chiar sunt, dar s-ar putea să vă surprindă să aflați că nu am o coordonare prea bună, dar domnu' Whitby, dânsul...

— Prietene, trebuie să plecăm. Connor l-a bătut pe băiat pe umăr. Îmi pare bine că ne-am întâlnit.

— Oh, și mie, frate. Și mie.

Connor a condus-o pe Tess și au ieșit afară, în aerul serii minunat de liniștit.

— Scuze, a spus el. Simțeam că înnnebunesc înăuntru. Cred că nici nu mai aud bine. A mai apărut și acel fost elev care era deja beat și voia să-mi facă cinste... Ce chestie! Dar se pare că am rămas cu tine de mână.

— Așa se pare.

Tess O'Leary, ce naiba faci? Însă ea a continuat să-l țină de mână. Dacă Will a putut să se îndrăgostească de Felicity, dacă Felicity a putut să se îndrăgostească de Will, ar putea și ea să stea câteva clipe

ținându-se de mână cu un fost iubit. De ce nu?

— Îmi amintesc că întotdeauna mi-au plăcut enorm mâinile tale, a spus Connor. Apoi și-a dres vocea. Presupun că e aproape nepotrivit ceea ce fac.

— Știi și eu? a spus Tess.

El și-a trecut degetul mare peste mâna ei – ușor, aproape imperceptibil.

Ea uitase această senzație: felul în care îți explodau simțurile și îți se întetea pulsul, parcă te trezeai de-a binelea după un somn îndelungat. Uitase fiorul, dorința, senzația că te topești. Doar că așa ceva nu mai era posibil după zece ani de căsnicie. Toată lumea știa asta. Făcea parte din înțelegere. Iar ea acceptase înțelegerea. Nu fusese niciodată o problemă pentru ea. Nici măcar nu știuse că-i fusese dor de așa ceva. Și dacă vreodată îi trecuse prin cap, i se păruse ceva copilăresc, prostesc – niște „fluturași” – sau cum s-o fi zicând, cui îi pasă, ea avea de crescut un copil și de condus o afacere. Dar, Doamne Dumnezeule, uitase cât de puternică era această senzație. Cum făcea să nu mai conteze nimic altceva. Asta simțise Will alături de Felicity în timp ce Tess era ocupată cu banala viață conjugală.

Connor a continuat să-și plimbe degetul ușor mai apăsător pe mâna ei și Tess a simțit un fior de dorință.

Poate că singurul motiv pentru care nu-l înșelase pe Will a fost că ea nu avusese niciodată ocazia. De fapt, ea niciodată nu-și înșelase iubirii. Nu exista nimic condamtabil în istoria relațiilor ei sexuale. Nu avusese niciodată o aventură de-o seară cu vreun băiat nepotrivit, nu se sărutase niciodată cu prietenul altcuiva nici când era beată, nu se trezise niciodată dimineața cu vreun regret, întotdeauna procedase corect. De ce? Pentru ce? Cui îi păsa?

Tess a rămas cu privirea ațintită la degetul lui Connor și se uita hipnotizată și uimită cum îi mângâia ușor mâna.

Iunie 1987, Berlin: președintele SUA, Ronald Reagan, a ținut un discurs în Berlinul de Vest și a spus: „Domnule Secretar General Gorbaciov, dacă doriți pace, dacă doriți prosperitate pentru Uniunea Sovietică și Europa de Est, dacă doriți liberalizare, veniți aici la această poartă! Domnule Gorbaciov, deschideți această poartă! Domnule Gorbaciov, dărâmați acest zid!”

Iunie 1987, Sydney: Andrew și Lucy O’Leary stăteau față în față la masa din bucătărie și vorbeau încet în timp ce fiica lor de zece ani dormea la etaj.

— Nu-i vorba că nu pot să te iert, spunea Andrew. Este vorba despre faptul că mie nu-mi pasă. Nici măcar nu-mi pasă.

— Am făcut-o doar ca să te uiți la mine, spunea Lucy. Dar ochii lui Andrew priveau deja dincolo de ea, spre ușă.

— De ce nu avem miel? a întrebat Polly. Întotdeauna aveam friptură de miel când venea tati acasă.

Împungea nemulțumită cu furculița bucata de pește prea prăjit din farfurie.

— De ce ai gătit pește la cină? a întrebat-o Isabel pe Cecilia. Tata urăște peștele.

— Nu *urăsc* peștele, a spus John-Paul

— Ba da, a spus Esther.

— Bine, nu este mâncarea meu preferată, a spus JohnPaul. Dar este totuși foarte bun.

— Hm, ba nu e foarte bun.

Polly a pus furculița jos și a oftat.

— Polly Fitzpatrick, unde-ți sunt bunele maniere? a întrebat John-Paul. Mama ta s-a obosit să gătească...

— Lasă, a spus Cecilia, ridicând mâna.

O clipă s-a făcut liniște la masă, toți așteptând ca ea să zică ceva. A pus furculița jos și a luat o înghițitură zdravănă de vin.

Credeam că ai renunțat la vin în Postul Mare, a spus Isabel.

M am răzgândit, a spus Cecilia. M

— Nu se poate *să te răzgândești!* Polly era de-a dreptul indignată.

— Toată lumea a avut o zi bună astăzi? a întrebat John-Paul.

— În casa asta miroase a ulei de susan, a spus Esther adulmecând aerul.

— Da, eu am crezut că vom avea la masă pui cu susan, a spus Isabel.

— Peștele este bun pentru creier, a spus John-Paul. Ne face mai deștepți.

— Atunci de ce eschimoșii nu sunt cei mai deștepți oameni din lume? a întrebat Esther.

— Poate că sunt, a spus John-Paul.

— Peștele ăsta are un gust oribil, a spus Polly.

— A câștigat vreun eschimos premiul Nobel? a întrebat Esther.

— Mamă, chiar că are un gust cam ciudat, a spus Isabel.

Cecilia s-a ridicat în picioare și a început să adune farfuriile încă pline. Fetele au rămas cu gura căscată.

— N-aveți decât să mâncați cu toții pâine prăjită.

— Dar e foarte bun! A protestat John-Paul ținând cu vârful degetelor de marginea farfuriei. Mie chiar îmi plăcea.

Cecilia i-a smuls farfuria din față.

— Ba nu, nu-ți plăcea.

Evita să se uite în ochii lui. Nu îl privise în ochi de când se întorsese acasă. Dacă ea se comporta normal, dacă lăsa lucrurile să continue la fel, nu însemna că trecea totul cu privirea? Că accepta? Că o trăda pe fiica lui Rachel Crowley?

Dar nu exact asta hotărâse deja să facă? Adică să nu facă nimic? Așa că ce importanță avea dacă îl trata pe John-Paul cu răceală? Chiar credea că avea vreo importanță?

Stai liniștită, Rachel, sunt foarte *rea* cu ucigașul fiicei tale. Nu i-am dat friptură de miel! Nu, nu!

Paharul din față ei se golise din nou. Doamne! Da' repede s-a mai terminat. A luat sticla de vin de pe frigider și l-a umplut iar până sus.

*

Tess și Connor stăteau întinși pe spate, respirând sacadat.

— E bine, a spus Connor într-un sfârșit.

— Chiar că bine, a răspuns Tess.

— Se pare că suntem în hol, a zis Connor.

— Așa se pare.

— Aș vrea să ajungem măcar în sufragerie, a spus bărbatul.

— Pare a fi un hol foarte drăguț, a spus Tess. Nu că l-aș vedea prea bine.

Erau în apartamentul lui Connor și stăteau pe întuneric, întinși pe jos în holul de la intrare. Ea simțea sub spate un covoraș subțire și probabil scândurile parchetului. În apartament mirosea plăcut a usturoi și a detergent de rufe.

Ea îl urmăsea la el acasă în mașina mamei ei. O sărutase la ușa securizată de la intrarea în bloc, apoi o sărutase din nou în casa scărilor și un timp îndelungat la ușa apartamentului, apoi cum a descuiat ușa, s-au repezit ca nebunii să-și scoată hainele unul de pe altul, izbindu-se de pereți, lucru pe care nu-l faci niciodată într-o relație de lungă durată fiindcă pare prea teatral și oricum nu merită să te deranjezi, mai ales dacă este ceva interesant la televizor.

— Ar trebui să aduc un prezervativ, îi zisese Connor la ureche când ajunseseră la punctul culminant în timpul acțiunii.

Dar Tess spusese:

— Eu iau pilule. Tu nu pari să ai vreo boală, așa că, te rog, oh, *Doamne*, te rog, nu te opri.

— Bine, spusese el și exact asta făcuse.

Acum Tess își aranja hainele și se aștepta să se simtă rușinată. Era femeie măritată. Nu-l iubea pe acest bărbat. Singurul motiv pentru care se afla aici era că soțul ei se îndrăgostise de altcineva. În urmă cu doar câteva zile, un astfel de scenariu i s-ar fi părut hilar, de neconceput. Ar trebui să fie dezgustată de ea însăși. Ar trebui să se simtă murdară, dezvățată și păcătoasă, dar ea se simțea acum... veselă. Cu adevărat veselă. Aproape ridicol de veselă. S-a gândit la Will și Felicity, la figurile lor triste și serioase înainte ca ea să le arunce cafeaua rece în față. Și-a adus aminte că Felicity purta o bluză nouă, din mătase albă. Pata aia de cafea n-o să mai iasă la spălat în veci.

Ochii ei începuseră să se obișnuiască cu întunericul, dar silueta lui Connor rămânea proiectată doar ca o umbră întinsă lângă ea. Îi simțea căldura trupului pe toată partea dreaptă. Era mai înalt, mai puternic și într-o formă fizică mult mai bună decât Will. S-a gândit

la trupul scund, îndesat și păros al soțului său – atât de familiar și de drag, trupul unui membru al familiei, dar pentru ea întotdeauna sexy. Crezuse că Will era punctul final pe lista relațiilor ei sexuale. Crezuse că ea nu se va mai culca cu altcineva tot restul vieții. Și-a amintit de prima dimineață după ce ea și Will s-au logodit, când gândul ăsta i-a venit în minte pentru prima oară. Acel binefăcător sentiment de ușurare. Gata cu alte trupuri noi și necunoscute. Gata cu conversațiile jenante despre contracepție. Doar Will. El era tot ce avea ea nevoie, tot ce își dorea.

Și iată că acum stătea întinsă pe jos, în holul casei unui fost iubit.

„Viața e plină de surprize”, spunea bunica ei referindu-se de obicei la întâmplări deloc surprinzătoare, cum ar fi o răceală, prețul bananelor și așa mai departe.

– De ce ne-am despărțit? l-a întrebat ea pe Connor.

– Pentru că tu și Felicity ați hotărât să vă mutați la Melbourne, a spus Connor. Și pe mine nu m-ai întrebat dacă vreau să vin și eu. Așa că mi-am zis: asta e, se pare că m-a părăsit.

Tess a tresărit.

– Am fost groaznică? Se pare că m-am purtat groaznic.

– Mi-ai frânt inima, a spus el patetic.

– Serios?

– Probabil. Ori tu, ori cealaltă fată cu care mă întâlneam cam tot pe-atunci și pe care o chema Teresa. Mereu vă încurc.

Tess i-a dat un ghiont în coaste.

– Mi-ai lăsat o amintire plăcută, a continuat el pe un ton mai serios. M-am bucurat când te-am revăzut zilele astea.

– Și eu. Și eu m-am bucurat să te văd.

– Mincinoaso. Păreai îngrozită.

– Am fost surprinsă. Mai ai patul ăla cu saltea umplută cu apă? a întrebat ea ca să schimbe subiectul.

– Din păcate, salteaua cu apă n-a mai apucat noul mileniu. Cred că îi provoca Teresei rău de mare.

- Nu mai vorbi despre Teresa, a spus Tess.
- Foarte bine. Vrei să ne mutăm într-un loc mai confortabil?
- Mie mi-e bine și-aici.

Au mai rămas așa câteva momente într-o tăcere convivială, apoi Tess a întrebat:

- Hm, ce faci?
- Vreau să văd dacă mai găsesc drumul pe-aici.
- Mi se pare cam, nu știu, nepoliticos? Sexist? Oh. Oh, lasă.
- Îți place, Teresa? Stai, cum ziceai că te cheamă?
- Nu mai vorbi, te rog.

Cecilia stătea lângă Esther pe canapea și se uitau pe YouTube la niște filmulețe despre noaptea rece și senină din noiembrie 1989, când a căzut Zidul Berlinului. Începea să fie și ea obsedată de Zidul acela. După ce plecase mama lui John-Paul, ea rămăsese la masa din bucătărie să citească dintr-o carte de-a lui Esther până s-a făcut ora să le ia pe fete de la școală. Avea atâtea lucruri de făcut – livrări de produse Tupperware, pregătiri pentru duminica de Paște, petrecerea piraților –, dar faptul că citea despre Zidul Berlinului era o bună modalitate de a se preface că nu se gândea la ceea ce se gândea ea de fapt.

Esther tocmai bea niște lapte cald. Cecilia bea al treilea – sau al patrulea? – pahar de sauvignon blanc. John-Paul o asculta pe Polly la citit. Isabel stătea la calculator în salon și descărca muzică pe iPod. Casa lor era o oază de viață casnică, scăldată în lumina intimă a veiozelor. Cecilia a adulmecat aerul. Mirosul de ulei de susan se răspândise parcă în toată casa.

– Uite, mamă, a spus Esther lovind-o cu cotul ca s-o atenționeze.

– Mă uit, a spus Cecilia.

Ea își amintea că reportajul filmat pe care îl văzuse în 1989 arăta imagini mult mai zgomotoase. Își aducea aminte că erau o mulțime de oameni care dansau cocoțați pe Zid, agitând pumnul în aer. Parcă la un moment dat cânta David Hasselhoff. Dar în clipurile găsite de Esther era o atmosferă ciudat de liniștită, sinistă. Oamenii care ieșeau din Berlinul de Est păreau muți de uimire, exaltați, dar calmi, mișcându-se fără să se îmbrâncească. Bărbați și femei cu tunsori din anii '80 beau șampanie direct din sticlă, dând capul pe spate și zâmbind la camerele de filmat. Strigau, se îmbrățișau și plângeau, mașinile claxonau, dar cu toții se comportau foarte bine, foarte *frumos*. Până și cei care loveau cu târnăcoapele în zid păreau

să acționeze cu un soi de jubilarie controlată, nu cu furie dezlănțuită. Cecilia se uita la o femeie cam de vârsta ei care dansa în horă alături de un bărbat cu barbă și jachetă din piele.

— Mamă, de ce plângi? a întrebat Esther.

— Pentru că îi văd atât de fericiți, a spus Cecilia.

Pentru că au îndurat acest lucru inacceptabil. Pentru că femeia aceea a crezut probabil, ca atâția alții, că Zidul va fi dărâmat până la urmă, dar nu cât timp va trăi ea, că nu va apuca ziua aceea și totuși a apucat-o, iar acum dansa de bucurie.

— Ce ciudat că tu întotdeauna plângi la lucruri fericite, a spus Esther.

— Știu, a spus Cecilia.

Finalurile fericite o făceau întotdeauna să plângă. Simțea o eliberare.

— Vrei un ceai?

John-Paul s-a ridicat de la masa din sufragerie în timp ce Polly a pus cartea deoparte. S-a uitat neliniștit la

Cecilia. Toată seara ea fusese conștientă de privirile lui timide, rugătoare. Simțea că o scotea din minți.

— Nu, a răspuns Cecilia tăios fără să-l privească. A simțit că fetele se uită la ea stupefiate. Nu vreau ceai.

— Mi-o amintesc pe Felicity, a spus Connor. Era simpatică. Isteață. Cam afurisită.

Între timp se mutaseră în patul lui. Era un pat matrimonial cu saltea obișnuită și cu așternuturi din bumbac egiptean. (Ea uitase lucrul ăsta: cât de mult îi plăceau așternuturile de calitate, ca la hotel.) Connor încălzise pe aragaz niște paste pe care le gătise în seara precedentă și mâncau stând în pat.

— Am putea să ne așezăm la masă ca oamenii civilizați, propusese Connor. Aș putea să fac o salată. Să pun șervete pentru fiecare.

— Hai mai bine să rămânem aici, spusese Tess. S-ar putea să-mi aduc aminte să mă simt prost din cauza asta.

— Că bine zici, răspunsese Connor.

Pastele au fost delicioase. Tess a mâncat cu poftă. Simțea acel apetit feroce pe care îl avea când era Liam mic și ea se trezea noaptea ca să-l alăpteze.

Doar că în noaptea asta nu-i dăduse liniștită să sugă fiului ei, ci avusese parte de două partide de sex nebun, deplin satisfăcătoare, cu un bărbat care nu era soțul ei. Ar fi trebuit să-i piară pofta de mâncare, nu să-i revină.

— Vasăzică ea s-a combinat cu soțul tău, a spus Connor.

— Nu, a zis Tess. Doar s-au îndrăgostit unul de altul. E o poveste foarte pură și romantică.

— E oribil.

— Știu. Abia luni am aflat și iată-mă-s aici...

A arătat cu furculița prin cameră, la ea și la goliciunea ei (n-avea pe ea decât un tricou de-al lui Connor pe care acesta îl scosese dintr-un sertar și i-l dăduse fără să zică nimic înainte să se ducă să încălzească pastele; mirosea foarte plăcut, a curat).

— Stând și mâncând paste, a continuat Connor în locul ei.
— Stând și mâncând niște paste excelente, a încuviințat Tess.
— Dar Felicity nu era cam... Connor căuta un cuvânt mai potrivit. Nu știi cum să spun ca să nu sune... Nu era o țipă cam robustă?

— Era de-o obezitate morbidă. Doar că anul ăsta a slăbit patruzeci de kilograme și a devenit extrem de frumoasă.

— Ah... A făcut o pauză. Și tu ce crezi că se va întâmpla?

— Habar n-am, a spus Tess. Săptămâna trecută credeam că am o căsnicie liniștită. Cât poate fi o căsnicie de liniștită. Pe urmă au făcut ei acest anunț. Am fost șocată. Încă sunt șocată. Pe de altă parte, uită-te la mine, după numai trei zile. De fapt *două* zile, sunt cu un fost iubit și... mâncăm paste.

— Se mai întâmplă și astfel de lucruri, a spus Connor. Nu te îngrijora din pricina asta.

Tess a terminat de mâncat și a șters fundul castronului cu degetul.

— Tu de ce ești singur? Știi să gătești, știi să faci și alte lucruri foarte bine, a spus ea arătând cu un gest vag spre pat.

— M-am ofilit de dorul tău în toți anii ăștia, a zis el cu o figură serioasă.

— Ba nu. S-a încruntat. Sper că nu vorbești serios, nu? Connor a luat castronul pe care ea îl golise și l-a pus peste castronul lui. Le-a așezat pe amândouă pe noptieră, apoi s-a sprijinit pe pernă.

— De fapt, chiar ți-am dus dorul câtva timp, a recunoscut el.

Tess a simțit că începe să-i dispară buna dispoziție.

— Îmi pare rău, n-am știut că...

— Tess, a întrerupt-o Connor. Liniștește-te. Asta a fost cu mult timp în urmă și noi doi nici măcar n-am ieșit prea mult timp împreună. Era diferența de vârstă dintre noi. Eu eram un contabil plictisit, iar tu erai o tânără dornică de aventuri. Dar e adevărat că uneori m-am întrebat cum ar fi fost dacă am fi rămas împreună.

Ea nu se întrebese niciodată. Nici măcar o singură dată. Aproape că îl uitase pe Connor.

— Deci nu te-ai însurat niciodată? a întreat Tess.

— Am trăit cu o femeie câțiva ani. Era avocată. Amândoi aveam în vedere un parteneriat și o căsătorie, presupun. Dar apoi a murit sora mea și totul s-a schimbat. Eu trebuia să am grijă de Ben. Mi-am pierdut interesul pentru contabilitate și tot pe-atunci Angela și-a pierdut interesul pentru mine. Pe urmă m-am hotărât să-mi iau licența în educație fizică.

— Dar tot nu pricep. La școala lui Liam din Melbourne este un tătic singur și femeile *roiesc* în jurul lui. Ți-e și rușine să te uiți.

— Ei, dar n-am spus niciodată că nu roiesc și-n jurul meu, a zis Connor.

— Deci tu ți-ai făcut de cap în toți anii ăștia? s-a mirat Tess.

— Cam da, răspuse el.

A vrut să zică ceva, dar s-a oprit.

— Ce?

— Nu. Nimic.

— Hai, spune.

— Voiam să spun o chestie.

— O chestie picantă? I-a descusut Tess. Nu-ți face griji, am devenit foarte deschisă la minte de când soțul meu mi-a propus să locuiesc în aceeași casă cu el și iubita lui.

Bărbatul i-a zâmbit cu compasiune.

— Nu chiar atât de picantă. Voiam să spun că de un an de zile merg la psiholog. Încerc să... cum se spune... „să depășesc” o problemă.

— Oh, a spus Tess devenind atentă.

— Ai făcut o figură atât de atentă. Nu sunt nebun. Am avut niște probleme pe care trebuia să... le rezolv.

— Probleme serioase? a întreat ea fără să fie sigură că voia să știe.

Toată povestea asta trebuia să fie o pauză de la problemele serioase, o mică și nebunească escapadă. Un moment de defulare. (Era conștientă că deja încerca s-o definească, s-o ambaleze frumos astfel încât să fie acceptabilă. Poate că urma să fie cuprinsă de dezgust față de ea însăși.)

— Pe vremea când eram împreună, a început Connor, și-am spus vreodată că am fost ultima persoană care a văzut-o pe Janie Crowley în viață? Janie, fiica lui Rachel Crowley?

— Știu cine este, a zis Tess. Sunt foarte sigură că nu mi-ai spus niciodată lucrul ăsta.

— De fapt, știi că nu ți-aș fi spus, a zis Connor. Pentru că n-am discutat niciodată despre treaba asta. Nu știe nimeni. Doar poliția. Și mama lui Janie. Uneori am impresia că Rachel Crowley crede că eu am fost făptașul. Se uită la mine cu insistență.

Femeia a simțit un fior rece. El a omorât-o pe Janie Crowley și acum avea s-o omoare și pe Tess, apoi va afla toată lumea că ea folosise ca pretext încurcătura sentimentală a soțului ei ca să se culce cu un fost iubit.

— Și ai fost? a întrebat ea.

Connor a tresărit ca lovit cu palma peste față.

— Tess! Nu! Bineînțeles că nu!

— Scuze.

Ea s-a lăsat relaxată pe perna ei. Bineînțeles că nu el fusese făptașul.

— Doamne, nu-mi vine să cred că poți să-ți imaginezi...

— Scuze, scuze. Și Janie ți-a fost prietenă? Iubită?

— Voiam să fie iubita mea, a spus Connor. Eram foarte îndrăgostit de ea. Venea pe la mine după școală și ne făceam de cap în patul meu, apoi eu deveneam serios, mă supăram și ziceam: „Bun, asta înseamnă că ești iubita mea, da?” Voiam neapărat un angajament. Semnat și sigilat. Prima mea iubită. Dar ea tot făcea figuri și zicea: „Nu știi, încă nu m-am hotărât”. Simțeam că-mi

pierd mințile din cauza asta, dar atunci, în dimineața zilei când a murit, mi-a spus că se hotărâse. Eu am fost alesul, cum s-ar zice. Eram în al nouălea cer. Parcă aş fi câştigat la loterie.

— Connor, îmi pare rău, a spus Tess.

— A venit pe la mine în după-amiaza aceea, am mâncat în camera mea pește cu cartofi prăjiți, apoi am condus-o la gară și a doua zi dimineață am auzit la radio că o fată fusese găsită strangulată în parcul Wattle Valley.

— Doamne Dumnezeule, a exclamat Tess doar ca să zică ceva.

Se simțea depășită de situație, la fel cum se simțise ieri, când stătea cu mama ei în biroul lui Rachel Crowley și completa formularul de înscriere pentru Liam, spunându-și în sinei ei *Fiica ei a fost omorâtă*. Nu găsea nimic în viața ei care să se compare cât de cât cu experiența lui Connor, așa că nu se simțea în stare să comunice cu el în mod firesc.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic din povestea asta când eram împreună, a zis ea într-un sfârșit.

Deși, pe bune, de ce să-i fi spus? Erau împreună de numai șase luni. Nici cu plurile căsătorite nu-și povestesc totul. Eâ nu-i spusese niciodată lui Will că se autodiagnosticase cu anxietate socială. Numai cât se gândea să-i spună și simțea că intră în pământ de rușine.

— Am trăit cu Angela ani de zile până să-i spun, a continuat Connor. S-a simțit ofensată. Părea că discutam mai mult despre cât de ofensată se simțea ea decât despre ce s-a întâmplat. Probabil că ăsta a fost motivul pentru care ne-am despărțit până la urmă, că nu m-am destăinuit.

— Cred că femeilor le place să știe tot, a spus Tess.

— O parte din povestea asta nu i-am spus-o niciodată Angelei, a zis el. N-am spus nimănui până la... terapeuta asta. *Psihologul* meu. S-a oprit.

— Nu trebuie să-mi spui mie, a zis Tess împăciuitoare.

— Bine, atunci hai să vorbim despre altceva.

Tess l-a lovit ușor.

— Maică-mea a mințit pentru mine, a spus Connor.

— Cum adică?

— Tu n-ai avut niciodată ocazia s-o cunoști pe mama, nu? A murit înainte să ne cunoaștem noi.

Lui Tess i-a răsărit în minte încă o amintire din perioada când era cu Connor. Ea îl întrebase despre părinții lui, iar el îi zisese: „Tata ne-a părăsit când eram mic. Mama a murit când aveam douăzeci și unu de ani. Maică-mea a fost o bețivă. E tot ce pot să-ți spun despre ea.” Când Tess i-a povestit lui Felicity discuția cu el, aceasta a comentat: „Probleme cu mama. Fugi cât poți.”

— Mama și iubitul ei le-au spus polițiștilor că eu am fost acasă cu ei după ora cinci în seara aceea. Dar n-am fost. Am fost singur acasă. Ei au fost în oraș la băut. Eu nu le-am cerut să mintă pentru mine. Dar mama a făcut-o. Automat. Și *i-a plăcut*. Să-i mintă pe polițiști. Când au plecat polițiștii, ea mi-a făcut cu ochiul în timp ce le ținea ușa să iasă. Auzi tu, mi-a făcut cu ochiul! De parcă eram amândoi în cârdășie. Asta m-a făcut să mă simt de parcă *eu* eram făptașul. Dar ce puteam să fac? Nu puteam să le spun că mama mințise pentru mine, ar fi părut că ea credea că eu aveam ceva de ascuns.

— Doar nu vrei să spui că ea chiar a crezut că tu ai omorât-o, a spus Tess.

— După ce au plecat polițiștii, ea a ridicat degetul așa și a zis: „Connor, dragule, eu nu vreau să știu”, parcă era într-un film, iar eu am zis: „Mamă, *nu eu am omorât-o*”, și ea n-a zis decât: „Toamnă-mi un pahar de vin, dragă”. Pe urmă, de câte ori se îmbăta, îmi zicea: „îmi ești dator, jigodie mică și nerecunoscătoare”. Asta mi-a produs un permanent sentiment de vinovăție. Mă simțeam aproape ca și când chiar eu aș fi omorât-o. Connor s-a cutremurat, în fine. Am crescut. Mama a murit. Eu n-am mai vorbit niciodată despre Janie.

Nu mi-am îngăduit nici măcar să mă gândesc la ea. Pe urmă a murit sora mea, eu am rămas cu Ben și imediat după ce am devenit profesor, am primit un post la St Angela's. Nici nu știam că mama lui Janie lucra acolo, am aflat abia în a doua zi de muncă.

— Probabil că e foarte jenant.

— Nu ne întâlnim prea des. De la bun început eu am încercat să vorbesc cu ea despre Janie, dar mi-a spus clar că nu vrea să stea la discuții. Asta e. Am început să-ți povestesc toate astea pentru că m-ai întrebat de ce sunt singur. *Terapeuta* mea, care nu mă costă puțin, crede că în subconștient îmi sabotez toate relațiile deoarece nu cred că merit să fiu fericit, deoarece mă simt vinovat pentru un lucru pe care nu i l-am făcut lui Janie. Connor s-a uitat la Tess și a zâmbit jenat. Așa că, vezi, sunt *avariat* rău de tot. Contabilul banal pe care îl știai a devenit profesor de sport.

Tess i-a luat mâna într-a ei și și-a împletit degetele cu ale lui. S-a uitat la mâinile lor împreunate, frapată de faptul că se ținea de mână cu un alt bărbat, chiar dacă cu câteva clipe mai devreme făcuse lucruri pe care cei mai mulți le-ar fi considerat mult mai intime.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— De ce îți pare rău?

— Îmi pare rău pentru povestea cu Janie. Pentru că sora ta a murit. Tess a făcut o pauză. Și-mi pare foarte rău că m-am despărțit de tine în felul ăla.

Connor i-a făcut semnul crucii deasupra capului.

— Te iert de toate păcatele, copila mea. Sau cum s-o fi zicând. Nu m-am spovedit demult timp.

— Nici eu, a zis Tess. Cred că trebuia să-mi dai o penitență înainte să-mi acorzi iertarea păcatelor.

— Ooh, mă gândesc eu la o penitență, nicio grijă.

Tess a râs pe înfundate. Și-a desprins mâna dintr-a lui.

— Trebuie să plec.

— Te-am speriat cu „problemele” mele, a spus Connor.

— Nu, nu m-ai speriat. Doar că nu vreau ca maică-mea să se îngrijoreze. Precis că nu s-a culcat și nu se așteaptă să mă întorc atât de târziu. Brusc și-a adus aminte de ce trebuiau să se întâlnească. Hei, nu mi-ai spus nimic despre nepotul tău. Parcă voiai să-mi ceri sfatul în legătură cu ce loc de muncă să-și caute.

Bărbatul a zâmbit.

— Ben și-a găsit deja de lucru. A fost doar un pretext ca să mă întâlnesc cu tine.

— Serios?

Tess a simțit o undă de fericire. Oare exista ceva mai frumos decât să fii dorit? Nu asta era tot ce voia oricine?

— Da.

S-au uitat unul la altul.

— Connor... a început ea.

— Stai liniștită, a spus el. Nu-mi fac speranțe. Înțeleg foarte bine ce înseamnă asta.

— Și ce înseamnă? a întrebat Tess curioasă.

El a tăcut o clipă.

— Nu știu sigur. Am să discut mai întâi cu terapeuta mea și am să-ți spun pe urmă.

Tess a pufnit în râs.

— Chiar că trebuie să plec, a spus ea.

Dar a mai trecut o jumătate de oră până când, în sfârșit, s-a îmbrăcat la loc.

Cecilia a intrat în baie unde John-Paul tocmai se spăla pe dinți. Și-a luat periuța, a pus pastă pe ea și a început să-și frece dinții, evitând să-l privească în oglindă.

La un moment dat s-a oprit din periat.

— Mama ta știe, a spus ea.

John-Paul s-a aplecat deasupra chiuvetei și a scuipat.

— Ce vrei să spui?

S-a ridicat și s-a șters la gură cu prosopul pe care apoi l-a aruncat la loc, pe suportul lui, cu un gest atât de neglijent de-ai fi zis că intenționat nu-l așezase bine.

— Știe, a repetat Cecilia.

El s-a întors spre ea.

— I-ai spus?

— Nu, eu...

— De ce-ai făcut asta?

John-Paul s-a albit la față. Nu părea furios cât mai ales extrem de șocat.

— John-Paul, nu i-am spus eu. Am zis în treacăt că Rachel va veni la petrecerea lui Polly și ea m-a întrebat ce părere ai tu despre asta. Mi-am dat seama.

Umerii lui s-au relaxat.

— Cred că ți s-a părut.

Părea foarte convins. De câte ori se certau din cauza unui lucru, era întotdeauna foarte convins că el avea dreptate și nu ea. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin cap că s-ar putea ca el să greșească. Lucrul ăsta o scotea din minți. Cecilia a simțit o dorință aproape irezistibilă să-l plesnească peste față, dar s-a abținut.

Asta era problema. Toate defectele lui păreau acum mult mai mari. Una era să vezi că un soț și un tată blând și pașnic avea și el

defectele lui: o anumită intransigență care se manifesta în cele mai nepotrivite momente, acele indispoziții ocazionale (la fel de inoportune), încăpățânarea exasperantă cu care își susținea punctul de vedere atunci când se certau, faptul că era dezordonat și își rățăcea mereu lucrurile. Toate păreau destul de inofensive, banale chiar. Dar când aceste defecte aparțineau unui criminal, cântăreau parcă și mai mult. Toate calitățile lui pozitive erau acum irelevante și probabil înșelătoare: o identitate falsă. Cum să mai poată ea să-l privească cu aceiași ochi? Cum să-l mai iubească? Ea nu-l mai cunoștea. Fusesse îndrăgostită de o iluzie optică. Ochii aceia albaștri care până atunci o priviseră surâzători, cu tandrețe și pasiune, erau aceiași ochi pe care îi văzuse Janie în acele câteva clipe de groază dinainte să moară. Acele minunate mâini puternice care sprijiniseră cu gingășie capul fetițelor Ceciliei erau mâinile care o strânseseră pe Janie de gât.

— Mama ta știe, i-a spus ea. A recunoscut șiragul de mătăanii în fotografiile din ziare. Practic mi-a spus că o mamă ar face orice pentru copiii ei și că ar trebui să fac și eu la fel pentru ai mei, să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. A fost înfiorător. *Maică-ta este înfiorătoare.*

Părea că depășise o anumită limită spunând lucrul acesta. John-Paul nu accepta ca mama lui să fie criticată. De obicei Cecilia se străduia să se conformeze, chiar și atunci când o deranja.

El s-a așezat pierit pe marginea căzii, doborând cu genunchii prosopul de pe suport.

— Chiar crezi că știe?

— Da, a spus Cecilia. Așadar, prețiosul mamei băiețel poate scăpa nepedepsit, chiar dacă a comis o crimă.

John-Paul a clipit năucit, iar Cecilia a fost cât pe ce să ceară scuze, dar apoi și-a amintit că nu era vorba despre o mică neînțelegere în legătură cu mașina de spălat vase. Regulile se schimbaseră. Putea să fie arțăgoasă cât poftea ea.

A luat din nou periuța și a început să-și frece dinții cu mișcări dure, mecanice. Numai ce-i spusese dentistul săptămâna trecută să nu-și mai perie dinții atât de tare ca să nu le distrugă smalțul.

„Să ții periuța ca pe un arcuș, cu vârful degetelor”, îi spusese el arătându-i cum să procedeze.

Să-și ia o periuță electrică, se întrebasese ea, iar el îi spusese că nu recomandă, decât celor bătrâni, cu artroză, dar Cecilia zisese că ei îi plăcea senzația aceea de curățenie și oh, *contase* cu adevărat, se implicase total în conversația de săptămâna trecută, o conversație despre îngrijirea dinților ei.

S-a clătit, a scuipat, a pus periuța la locul ei, apoi a ridicat prosopul pe care John-Paul îl dăduse pe jos și l-a pus pe suport.

I-a aruncat o privire. El a tresărit.

— Acum te uiți la mine ca și cum, a spus el. Ca și cum...

N-a mai continuat, ci a oftat din rărunchi.

— Și ce-ai vrea? a întrebat Cecilia uluită.

— Îmi pare foarte rău, a spus John-Paul. Îmi pare foarte rău că treci prin asta din cauza mea. Că te-am implicat și pe tine. Am fost atât de *idiot* că am scris scrisoarea aia. Dar, Cecilia, eu sunt același. Crede-mă. Te rog să nu-ți imaginezi că sunt cine știe ce monstru. Cecilia, aveam șaptesprezece ani. Am făcut o singură greșeală, o greșeală absolut groaznică.

— Pentru care n-ai plătit niciodată.

— Știu că n-am plătit.

A privit-o în ochi fără să clinească.

— Știu lucrul ăsta.

Au rămas tăcuți câteva clipe.

— *Aoleu!* Cecilia s-a lovit cu palma peste frunte. În mă-sa de treabă!

— Ce este? John-Paul a tresărit surprins. Ea nu înjura niciodată. În toți anii ăștia, limbajul urât fusese pus deoparte într-un recipient Tupperware în creierașul ei, iar acum ea îl deschisese și toate

cuvintele crude și tari din el erau minunat de proaspete, gata să fie servite.

— Pălăriile de Paște, a spus ea. Polly și Esther au nevoie de rahaturile alea de pălării de Paște pentru mâine-dimineță.

6 aprilie 1984

Janie era cât pe ce să se răzgândească atunci când l-a zărit pe fereastra trenului pe John-Paul care o aștepta pe peronul gării. Stătea și citea o carte, cu picioarele întinse în față, și când a văzut că vine trenul, s-a ridicat în picioare, și-a îndesat cartea în buzunarul de la spate și, cu o mișcare iute, aproape furișă, și-a netezit părul cu palma. Arăta *superb*.

Ea s-a ridicat de la locul ei, ținându-se de bara de sprijin, și și-a aruncat rucsacul pe umăr.

Era simpatic felul în care el își netezise părul; un gest de nesiguranță, neobișnuit la un băiat ca John -Paul. Ai fi zis că era emoționat pentru că urma să se întâlnească cu Janie, că își făcea griji, dornic s-o impresioneze.

— Urmează stația Asquith. Trenul circulă în direcția Berowra.

Trenul s-a oprit cu zăngănit ușor.

Deci, asta era. Ea avea să-i spună că nu se mai putea întâlni cu el. Ar fi putut să nu vină, să-l lase s-o aștepte zadarnic, dar ea nu era genul ăsta de fată. Ar fi putut să-i telefoneze, dar nici așa nu i se păruse corect. Și oricum, ei nu se sunaseră niciodată. Mamele lor obișnuiau să tragă cu urechea când ei vorbeau la telefon.

(Măcar de-ar fi putut să-i trimită un e-mail sau un sms, totul s-ar fi rezolvat, dar pe atunci încă nu existau telefoane mobile și internet.)

Se gândea că va fi neplăcut, că poate John-Paul se va simți rănit în orgoliu și că ar putea să spună o răutate de genul „oricum nu-mi plăcea prea mult de tine”, dar până să-l vadă netezindu-și părul, nu-i trecuse prin minte că ea s-ar putea să-l facă să sufere. Simțea că-i venea rău când se gândea la asta.

A coborât din tren, iar John-Paul a ridicat o mână și a zâmbit. Janie i-a răspuns făcând semn cu mâna și, în timp ce se îndrepta

spre el, a avut o mică și dureroasă revelație: nu era vorba că îi plăcea Connor mai mult decât John-Paul, ci că John-Paul îi plăcea mult prea mult. Era stresant să fii cu cineva care arăta atât de bine, era inteligent, amuzant și amabil. Ea era fascinată de el. Connor era fascinat de ea. Și era mai plăcut să fii cea care fascinează. Fetele trebuiau să fie cele care stârnesc fascinație și nu invers.

Interesul pe care i-l arăta John-Paul părea o înșelătorie. O farsă. Fiindcă sigur el știa că ea nu era de nasul lui. Se aștepta să apară un cârd de fete care să râdă, să-și bată joc de ea și s-o arate cu degetul: „Tu chiar credeai că îl interesează una *ca tine?*” De aceea nu le spusese prietenelor ei despre existența lui. Ele știau de Connor, desigur, dar nu de John-Paul Fitzpatrick. N-ar fi crezut că unul ca John-Paul ar fi interesat de ea și nici ea nu credea asta.

Se gândea la zâmbetul larg, de îndrăgostit lulea, al lui Connor în autobuz, când i-a spus că el era acum iubitul ei oficial. Era prietenul ei. Dacă și-ar pierde virginitatea cu Connor, totul s-ar întâmpla într-un mod plăcut, amuzant și delicat. În fața lui John-Paul nici nu concepea să-și scoată hainele. Numai când se gândea la lucrul ăsta și simțea că-i stă inima în loc. În plus, el merita o fată cu un corp pe măsura lui. S-ar putea să râdă de ea dacă i-ar vedea corpul alb și ciudat de slab. S-ar putea să observe că ea avea brațele disproporționat de lungi în comparație cu corpul. S-ar putea să zâmbească batjocoritor când îi va vedea pieptul scobit.

— Bună, i-a spus ea.

— Bună, a răspuns el și ei i s-a tăiat respirația deoarece în clipa când privirile li s-au întâlnit, ea a avut din nou acel sentiment, acea senzație că între ei exista ceva imens, ceva ce nu știa cum să definească, ceva ce la vârsta de douăzeci de ani s-ar fi putut numi „pasiune”, iar la treizeci de ani s-ar fi numit mai cinic „atracție fizică”. O părticică din ea, o părticică din femeia care ar fi putut deveni, s-a gândit *Haide, Janie, nu fi lașă. Îți place de el mai mult decât de Connor. Alege-l pe el. S-ar putea să fie ceva grozav. S-ar putea să fie*

colosal. S-ar putea să fie dragoste.

Dar inima îi bătea în piept ca un ciocan, era groaznic, înfricoșător și dureros, simțea că abia mai putea să respire. Avea o senzație dureroasă de apăsare în mijlocul pieptului, parcă cineva încerca s-o aplatizeze. Nu voia decât să se simtă din nou normal.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, a spus ea pe un ton rece și dur, pecetluindu-și soarta ca pe un plic.

- Cecilia! Ai primit mesajele mele? Am tot încercat să te sun!
- Cecilia, ai avut dreptate în legătură cu biletele de tombolă.
- Cecilia! Ieri n-ai venit la Pilates!
- Cecilia! Cumnata mea vrea să stabilească cu tine o prezentare.
- Cecilia, crezi c-ai putea s-o iei la tine pe Harriette măcar pentru o oră săptămâna viitoare, după balet?
- Cecilia!
- *Cecilia!*
- Cecilia!

Era parada pălăriilor de Paște și mamele de la St Angela's veniseră în număr mare, dichisite cu ocazia Paștelui și a primei zile de toamnă veritabilă din noul sezon. Fulare moi și vesele înfășurate la gât, blugi strâmți mulați pe coapse suple și mai puțin suple, cizme cu toc cui făcând pe terenul de joacă. Fusese o vară umedă, iar prospețimea brizei și perspectiva unui weekend de patru zile plin cu ciocolată le dădea tuturor o stare de bună dispoziție. Mamele, așezate pe niște scaune pliante albastre dispuse pe două rânduri într-un cerc imens, în curtea interioară, fremătau nerăbdătoare și exuberante.

Copiii mai mari care nu participau la parada pălăriilor de Paște fuseseră aduși să privească și acum stăteau aplecați peste balustrada balcoanelor, bălângănind nonșalanți din mâini, cu o expresie de maturitate și toleranță care voia să spună că, desigur, ei erau mult prea mari pentru așa ceva, nu mai erau niște piticoți.

Cecilia s-a uitat după Isabel la balconul în care se aflau cei din clasa a șasea și a văzut-o stând între prietenele ei cele mai bune,

Mărie și Laura. Se țineau de braț toate trei, ceea ce arăta că tumultuoasa lor relație „triumfiulară” se afla în prezent într-un moment de acalmie în care niciuna nu era atacată de celelalte două coalizate împotriva ei și că dragostea pe care și-o purtau una alteia era curată și intensă. Bine că nu mergeau la școală în următoarele patru zile fiindcă momentele tensionate erau inevitabil urmate de lacrimi, trădare și povestiri lungi, obositoare, uite ce mi-a zis ea și ce i-am zis eu, ce mesaj mi-a trimis ea și ce mesaj i-am trimis eu, ce a postat ea și ce-am postat eu.

Una dintre mame a pus să circule discret, din mână în mână, un coș cu bomboane din ciocolată belgiană, și în jur se auzeau gemete de plăcere și încântare.

Sunt soția unui criminal, se gândea Cecilia în timp ce i se topea în gură ciocolata belgiană. *Sunt părtașă la o crimă*, se gândea ea în timp ce stabilea întâlniri cu copiii la joacă, drumuri cu mașina și petreceri Tupperware, în timp ce programa, organiza și punea ceva în acțiune. *Sunt Cecilia Fitzpatrick și soțul meu este un criminal, dar uitați-vă la mine: vorbesc, discut, râd și îmi îmbrățișez copiii. Nici nu știți.*

Iată cum se putea face. Iată cum se trăia ascunzând un secret. Tocmai ai făcut-o. Te-ai prefăcut că totul este bine. Ai ignorat durerea aceea ascunsă, ca o crampă în stomac. Te-ai anesteziat cumva, astfel încât nimic nu ți se mai pare atât de rău și totodată nimic nu ți se mai pare atât de bine. Ieri a vomitat lângă trotuar și a plâns în cămară, dar în dimineața asta s-a trezit la ora șase și a făcut două lasagna pe care le-a pus la congelator pentru duminica de Paște, a călcat un coș de rufe, a trimis trei e-mailuri ca să se intereseze de niște cursuri de tenis pentru Polly, a răspuns la paisprezece e-mailuri despre diferite probleme legate de școală, a plasat comanda de produse Tupperware de la petrecerea de acum două seri și a pus la uscat o tranșă de rufe spălate, toate astea până să se trezească fetele și John-Paul. Își reluase activitățile, învârtindu-se din nou ca un titirez în ringul vieții ei.

— Ține-mă să nu cad. În ce este costumată femeia aia? a întrebat cineva când în curte și-a făcut apariția directoarea școlii.

Trudy purta pe cap niște urechi mari de iepure și o coadă stufoasă la spate. Arăta ca o mamă iepuroaică din Playboy.

Trudy a țopăit până în fața microfonului așezat în mijlocul curții, cu mâinile îndoite la piept ca niște lăbuțe. Mamele au izbucnit într-un râs plin de simpatie. Copiii de la balcoane au izbucnit în urale.

— Doamnelor și bomboanelor, dragi fete și băieți! Una din urechile de iepure de pe cap i-a căzut lui Trudy pe față, dar ea și-a dat-o la o parte. Bun venit la parada pălărilor de Paște de la școala St Angela's!

— O iubesc la nebunie, a zis Mahalia care stătea în dreapta Ceciliei, dar nu-ți vine să crezi că femeia asta conduce o școală.

— Nu *Trudy* conduce școala, a spus Laura Marks, care stătea lângă ea, în cealaltă parte. Rachel Crowley conduce școala. Împreună cu minunata doamnă din stânga ta.

Laura s-a aplecat în fața Mahaliei și i-a făcut cu mâna Ceciliei.

— Ei, lasă, știi și tu că nu este așa, a spus Cecilia cu un zâmbet ștregăresc.

Parcă era o parodie absolut dementă a propriei persoane. Sigur nu întrecea măsura? Tot ce făcea i se părea exagerat, ca o maimuțareală, dar nimeni nu părea să observe.

Muzica a început să bubuie din sistemul de sonorizare ultramodern, cumpărat anul trecut cu fondurile obținute în urma unui ultraminutat spectacol cu tombolă organizat de Cecilia.

În jurul ei s-a stârnit un val de conversație.

— Cine a ales cântecele? Mi se pare o selecție bună.

— Așa e. Îmi vine să dansez.

— Da, dar măcar ascultă cineva versurile? Știi ce zice în cântecul ăsta?

— Mai bine să nu aflu.

— Copiii mei le știu, oricum.

Cei de la clasa K-P au ieșit primii la defilare, în frunte cu educatoarea lor, Miss Parker, o brunetă frumoasă, cu bust generos, care reușise să-și pună foarte bine în valoare darurile cu care o înzestraseră natura, îmbrăcându-se într-o rochie de zână cu două numere mai mici decât purta ea, și dansa după muzică într-un mod nu foarte potrivit pentru o educatoare. În urma ei veneau piticii de grădiniță care zâmbeau cu mândrie și sfială, purtându-și cu grijă creațiile de pe cap, bine-cunoscutele pălării de Paște.

Mamele se felicitau reciproc pentru pălăriile copiilor lor.

– Ooh, *Sandra*, câtă imaginație!

– Am găsit-o pe internet. Mi-a luat zece minute.

– Fugi de-aici!

– Vorbesc serios, jur!

– Oare Miss Parker realizează că se află la o paradă a pălăriilor de Paște, nu la un club de noapte?

– Dar zânele din povești poartă rochii cu un decolteu atât de adânc?

– Și apropo, o tiara poate fi considerată pălărie de Paște?

– Cred că încearcă să atragă atenția domnului Whitby, biata fată. Și el nici măcar nu se uită.

Cecilia adora astfel de evenimente. O paradă a pălăriilor de Paște însuma tot ce iubea din viața ei. Farmecul și simplitatea. Sentimentul de comuniune. Numai că astăzi parada i se părea inutilă, copiii niște obrăznicături, mamele niște afurisite. Și-a dus mâna la gură ca să-și ascundă un căscat și a simțit că degetele îi miros a ulei de susan. Era de-acum mirosul vieții ei. Din nou i-a venit să caște. Ea și John-Paul stătuseră aseară până târziu într-o liniște apăsătoare ca să le confecționeze fetelor pălăriile.

Clasa lui Polly și-a făcut apariția, în frunte cu adorabila doamnă Jeffers, care probabil făcuse niște eforturi imense ca să se costumeze într-un gigantic ou de Paște învelit în staniol roz.

Polly era chiar în spatele educatoarei, mergea țațoșă ca un

supermodel, cu pălăria lăsată șmecherește pe-o parte. John-Paul îi făcuse un cuib de pasăre din nuielușe adunate din grădină pe care îl umpluse cu ouă de Paște. Un puișor de jucărie, galben și pufos, se vedea dintr-un ou, de parcă atunci ieșise din găoace.

Erica Edgecliff, care stătea pe rândul din față, s-a întors spre Cecilia și i-a spus:

— *Dumnezeule, Cecilia, ești absolut fenomenală. Pălăria lui Polly arată nemaipomenit.*

— John-Paul a făcut-o.

Cecilia i-a făcut cu mâna lui Polly.

— Serios? Omul ăsta este o comoară, a spus Erica.

— Chiar este o comoară, să știi, a încuviințat Cecilia pe un ton care i s-a părut nefiresc de jovial.

Și-a dat seama că Mahalia s-a întors și s-a uitat la ea. Erica a continuat:

— Mă știi cum sunt. Am uitat complet de paradă și când mi-am adus aminte azi-dimineață la micul dejun, i-am îndesat lui Emily un carton de ouă pe cap și i-am spus: „Fata mea, altceva n-avem”. Erica se mândrea cu modul ei absolut dezordonat în care aborda rolul de mamă. Uite-o! Em! Uhu-huu! Erica s-a ridicat pe jumătate, făcând frenetic cu mâna, apoi s-a lăsat la loc pe scaun. Ai văzut ce privire criminală mi-a aruncat? Știe că este cea mai urâtă pălărie din toată parada. Să-mi dea careva încă o bomboană din aceea de ciocolată până nu mă împușc.

— Te simți bine, Cecilia?

Mahalia s-a aplecat spre ea și Cecilia a simțit mirosul familiar de mosc al parfumului ei.

Cecilia i-a aruncat Mahaliei o privire, apoi s-a uitat repede în altă parte.

Oh, nu, să nu îndrăznești să fii drăguță cu mine, Mahalia, cu tenul tău neted și albul ochilor alb ca o perlă. Cecilia observase de dimineață că avea niște pete mici și roșii pe albul ochilor. Nu asta se întâmpla

când cineva încerca să te strângă de gât? Îți plesneau capilarele. De unde știa ea chestia asta? S-a cutremurat.

– Tremuri! a spus Mahalia. Vântul ăsta este chiar rece.

– Sunt bine, a spus Cecilia.

Simțea ca o sete aprigă dorința de a încredința cuiva, oricui, secretul ei. Și-a dres vocea.

– Cred că mă paște o răceală.

– Ține, pune ăsta pe tine.

Mahalia și-a desfăcut fularul de la gât și i l-a pus pe umeri. Era un fular frumos și parfumul minunat de plăcut al Mahaliei a învăluit-o.

– Nu, nu, a protestat fără rost Cecilia.

Știa exact ce i-ar zice Mahalia dacă i-ar spune. *Este foarte simplu, Cecilia. Îți spui soțului tău că are douăzeci și patru de ore la dispoziție ca să mărturisească, altfel te duci tu la poliție. Da, îți iubesti soțul, da, copiii tăi vor avea de suferit, dar nu despre asta este vorba. Este foarte simplu.* Mahaliei îi plăcea foarte mult cuvântul „simplu”.

– Hrean și usturoi, a spus Mahalia. Simplu.

– Ce? Ah, da. Pentru răceală. Absolut. Cred că am acasă.

Cecilia a zărit-o pe Tess O’Leary care stătea pe cealaltă latură a careului, lângă scaunul cu roțile al mamei ei, parcat la capătul rândului. Și-a adus aminte că trebuia să-i mulțumească lui Tess pentru tot ce făcuse ieri și să se scuze că nici măcar nu se oferise să cheme un taxi. Probabil că biata fată bătuse tot drumul pe jos ca să se întoarcă la mama ei. Mai și promisese că va face o lasagna pentru Lucy! Poate că nu era atât de expertă în rezolvarea problemelor cum se credea. Comitea o mulțime de greșeli mărunte care până la urmă făceau ca totul să se prăbușească.

Nu marțea trecută, când o ducea cu mașina pe Polly la balet, își dorea ea să simtă un val uriaș de emoție care s-o dea pe spate? Cecilia de acum două zile fusese o proastă. Își dorise un val de emoție curată, frumoasă, ca atunci când vezi o scenă de film pe o

muzică înălțătoare care face să-ți crească inima de plăcere. Nu-și dorise ceva care s-o facă să sufere.

— Hop, hop, ia să vedeți cum cade! a spus Erica.

Un băiat dintr-o altă clasă avea pe cap o colivie pentru păsări. Băiețelul, Luke Lehaney (fiul lui Mary Lehaney; Mary întrecea de multe ori măsura; o dată făcuse greșeala să candideze contra Ceciliei pentru funcția de președintă a comitetului de părinți), mergea de parcă era Turnul din Pisa, cu tot corpul înclinat pe o parte, străduindu-se din răspuțeri să țină dreaptă colivia de pe cap. La un moment dat, cum era de așteptat, aceasta i-a alunecat de pe cap și a căzut pe jos, iar Bonnie Emerson s-a împiedicat de ea și a scăpat și ea pălăria. Bonnie a început să se smiorcăie, în timp ce Luke se uita derutat și îngrozit la colivia deformată.

Vreau și eu la mama, se gândea Cecilia uitându-se la mamele lui Luke și Bonnie care au dat fuga să-și recupereze copiii. Vreau ca mama să mă mângâie, să-mi spună că totul va fi bine și că nu trebuie să plâng.

De obicei, mama ei venea la parada pălăriilor de Paște și le făcea fetelor fotografii încețoșate în care ieșeau fără cap, cu aparatul ei de unică folosință, dar anul acesta se dusese la parada lui Sam, la o preșcolară modernă. Acolo urma să se servească șampanie pentru adulți.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o, nu crezi? îi zicea ea Ceciliei. Șampanie la o paradă a pălăriilor de Paște! Uite unde se duc banii din taxele pe care le plătește Bridget.

Mama Ceciliei era înnebunită după șampanie. Probabil că se distra de minune întretinându-se cu bunici dintr-o categorie socială mai bună decât cele de la St Angela's. Întotdeauna avea grijă să spună că pe ea n-o interesau banii pentru că, de fapt, o interesau foarte mult.

Ce-ar zice mama ei dacă i-ar spune de John-Paul? Cecilia observase că maică-sa, pe măsură ce îmbătrânea, de câte ori auzea

ceva neplăcut sau doar prea complicat, avea un moment îngrijorător când fața îi devenea indiferentă și letargică, de parcă tocmai suferise un atac cerebral și creierul ei înceta momentan să funcționeze din cauza șocului.

— John-Paul a comis o crimă, ar începe Cecilia.

— Oh, draga mea, sunt sigură că nu-i adevărat, ar spune mama ei, întrerupând-o.

Ce-ar spune tatăl Ceciliei? El era hipertensiv. Ar putea să-l omoare. Își imagina fiorul de groază care i-ar străbate chipul blând și brăzdat de riduri, apoi și-ar reveni și ar încerca teribil de încruntat să introducă informația în sertărașul adecvat din creierul lui.

— Ce părere are John-Paul? Ar întreba el în mod automat, fiindcă pe măsură ce îmbătrâneau, părinții ei păreau să se bazeze tot mai mult pe părerea lui John-Paul.

Părinții ei nu se puteau descurca fără John-Paul și n-ar ști cum să reacționeze dacă ar afla ce făcuse el sau cum să facă față rușinii la care ar fi expuși în comunitate.

Trebuia să cântărească bine avantajele. Viața nu era în alb și negru. Oricum n-avea cum s-o aducă pe Janie înapoi dacă ar recunoaște. N-ar realiza nimic cu asta. Fetele Ceciliei ar avea de suferit. Părinții Ceciliei ar avea de suferit. John-Paul ar avea de suferit pentru o greșală (s-a grăbit să treacă peste acel cuvânt blând și inofensiv „greșală”, știind că nu era corect, că trebuia să folosească un cuvânt mai dur pentru ceea ce făcuse el) pe care o comisese când avea șaptesprezece ani.

— Uite-o pe Esther!

Mahalia i-a dat un ghiont Ceciliei, care a tresărit din gânduri. Uitase unde se afla. Cecilia a ridicat privirea chiar când Esther trecea prin dreptul ei și a salutat-o simplu, cu o înclinare a capului, cu pălăria lăsată pe ceafă și cu mânecile puloverului trase ca să-i acopere mâinile ca niște mănuși. Purta o pălărie de paie mai veche de-a Ceciliei, decorată în întregime cu flori artificiale și mici ouă de

ciocolată. Nu era una dintre cele mai reușite creații ale Ceciliei, dar nu conta, pentru că Esther considera că astfel de parade îi consumau din timpul ei prețios.

— De fapt, ce ne învață parada pălăriilor de Paște? o întrebase pe Cecilia azi-dimineață în mașină.

— Nimic despre Zidul Berlinului, îi replicase Isabel.

Cecilia se prefăcuse că nu observă că Isabel folosisese rimelul ei în această dimineață. Se descurcase bine. Doar un mic punct negru-albăstrui sub sprânceana perfect conturată.

S-a uitat spre balconul unde stăteau elevii de clasa a șasea și a văzut-o pe Isabel dansând cu prietenele ei în ritmul muzicii.

Dacă vreun tânăr ar omorî-o pe Isabel și ar scăpa nepedepsit, dacă acel tânăr ar regreta enorm fapta săvârșită și ar deveni un cetățean bun și onest în cadrul comunității, un tată bun și un ginere cumsecade, Cecilia tot ar vrea să-l vadă în pușcărie. Executat. L-ar ucide cu propriile ei mâini.

Lumea stătea să se prăbușească.

A auzit vocea Mahaliei venind de undeva de foarte departe:

— Cecilia?

Tess și-a schimbat poziția pe scaun și a simțit o durere plăcută în zona genitală. *Cât de superficială ești? Ce s-a întâmplat cu inima ta așazăis zdrobită? Ți-a luat TREI ZILE ca să treci peste despărțirea de soțul tău?* Iată că stătea la parada pălăriilor de Paște de la St Angela's și se gândea la sex cu unul dintre cei trei membri ai juriului care acum se afla în cealaltă parte a terenului din curtea școlii, purtând pe cap o imensă bonetică de culoare roz, legată sub bărbie, și dansa ca rățoiul împreună cu un grup de băieți dintr-a șasea.

— Nu-i așa că-i minunat? a întrebat mama lui Tess care stătea alături. E absolut minunat. Aș vrea...

S-a oprit și Tess s-a întors spre ea să vadă ce face.

— Ai vrea ce?

Lucy a făcut o figură vinovată.

— Voiam doar ca situația să fie mai fericită... ca tu și Will să vă mutați în Sydney, Liam să meargă la St Angela's și eu să pot veni întotdeauna să-l văd la parada pălăriilor, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău, a spus Tess. Și eu mi-aș dori.

Chiar își dorea asta?

S-a întors să se uite din nou la Connor. Băieții dintr-a șasea râdeau acum cu atâta poftă de ceva ce tocmai le spusese profesorul lor, încât Tess bănuia că era vorba despre niște bancuri haioase.

— Cum a fost aseară? a întrebat Lucy. Am uitat să te întreb. De fapt nici n-am auzit când te-ai întors.

— A fost bine, a răspuns Tess. Mi-a plăcut că am mai stat și noi de vorbă după atâta timp.

Brusc i-a venit în minte imaginea lui Connor când a întors-o invers și i-a spus la ureche: „Parcă îmi aduc aminte că ne plăcea în poziția asta”.

Chiar și înainte, când era un contabil tânăr și neinteresant, cu o

frizură de prost gust, înainte să aibă trupul ăla demențial și motocicletă, tot era bun la pat. Tess era prea tânără să aprecieze lucrul ăsta. Crezuse că sexul era întotdeauna la fel. S-a foit din nou pe scaun. Probabil că va face o criză de cistită. Să se învețe minte. Ultima dată când a făcut sex de trei ori la rând, și nu așa întâmplător, ultima dată când a făcut cistită, a fost când ea și Will au început să iasă împreună.

Ar trebui să fie dureros pentru ea să se gândească la Will și la începutul relației lor, dar nu era, cel puțin nu acum. Se simțea amețită de o satisfacție sexuală delicioasă, plăcută și... ce altceva? Răzbunare, da. A mea e răzbunarea, grăit-a Tess. Will și Felicity credeau că ea venise în Sydney ca să-și lăngă rănilor, dar de fapt ea avusese parte de sex minunat cu un fost iubit. Sex cu un ex. Prin comparație, sexul de acasă era ca și mort. *Sâc*, Will!

— Tess, draga mea? a spus maică-sa.

— Mmmmm?

Maiică-sa a coborât vocea să n-o audă cineva.

— S-a întâmplat ceva aseară între tine și Connor?

— Bineînțeles că nu, a spus Tess.

„N-aș mai putea”, îi spusese ea lui Connor atunci, a treia oară, iar el îi spusese: „Pun pariu că poți”, iar ea murmurase: „Nu mai pot, nu mai pot, nu mai pot”, repetând iar și iar până când s-a dovedit că mai putea.

— Tess *O’Learyl* a spus maică-sa chiar când unui băiețel din clasa întâi i-a căzut de pe cap pălăria care întruchipa o colivie de păsări.

Tess i-a întâlnit privirea și a izbucnit în râs.

— Oh, scumpa mea. Lucy a apucat-o de braț. Bravo ție. Tipul e un *mascul* pe cinste.

— Connor Whitby este foarte bine dispus astăzi, a observat Samantha Green. Mă întreb dacă nu cumva și-a găsit în sfârșit o femeie?

Samantha Green, care îl avea pe băiatul cel mare în clasa a șasea, era contabilă și lucra la școală cu program redus. Era remunerată în funcție de numărul de ore lucrate și Rachel bănuia că St Angela's o plătea pe Samantha și pentru timpul pe care îl petrecea în afara serviciului, stând alături de Rachel și uitându-se la parada de Paște. Asta era problema când apelau la colaboratori din rândul mamelor. Rachel nu putea să-i spună, pur și simplu: „Ne taxezi și pentru asta, Samantha?” Din moment ce venea numai pentru trei ore, chiar nu era cazul să-și întrerupă activitatea ca să stea să se uite la paradă. Că doar fiică-sa nu participa. Sigur, nici Rachel n-avea copii care participau la paradă, dar tot se oprise din lucru ca să privească. Rachel a oftat. Se simțea iritată, țâfnoasă.

Rachel s-a uitat la Connor care stătea la masa juriului și care purta pe cap o bonetică roz. Era ceva pervers să vezi un adult îmbrăcat în bebeluș. Îi făcea să râdă pe niște băieți mai mari. S-a gândit la figura lui malefică din filmulețul video. La privirea lui criminală când se uita la Janie. Da, chiar *fusesse* criminală. Poliția ar trebui să aducă un psiholog să vadă înregistrarea aceea. Sau un expert în limbaj facial. Găseai experți în orice în ziua de azi.

— Știu că puștii țin mult la el, a spus Samantha căreia îi plăcea să epuizeze subiectul discuției înainte de a trece la altul. Și întotdeauna se poartă foarte frumos cu noi, părinții, dar eu mereu am simțit *ceva în neregulă* la acest Connor Whitby. Înțelegi ce vreau să spun? Ooh! Uite-o pe fetița Ceciliei Fitzpatrick! Este atât de frumoasă, nu-i așa? Mă întreb cu cine seamănă. În fine, prietena mea Janet Tyler a ieșit cu Connor de câteva ori după ce a divorțat și zicea că era un

deprimat care se prefăcea că nu e deprimat. El a părăsit-o pe Janet până la urmă.

— Hmmm, a făcut Rachel.

— Mama și-o amintește pe mama lui, a spus Samantha. Era alcoolică. Își neglija copiii. Tatăl lui a fugit când Connor era mic. Drace, cine e ăla cu colivia pe cap? Bietul copil! Ia să vezi că acuși o scapă.

Rachel și-o amintea vag pe Trish Whitby, care venea uneori la biserică. Copiii arătau mizerabil. Trish îi boscorodea cu voce prea ridicată în timpul slujbei și oamenii se uitau la ea.

— Când ai o astfel de copilărie, nu se poate să nu-ți influențeze personalitatea, nu? La Connor mă refer.

— Da, a spus Rachel pe un ton atât de ferm, încât Samantha a rămas cu gura căscată.

— Dar astăzi este binedispus, a zis Samantha revenindu-și din uimire. L-am văzut în parcare mai devreme și l-am întrebat ce mai face și el a zis: „De la excelent în sus!” După cum vorbea, îmi pare a fi un bărbat îndrăgostit. Sau, cel puțin, un bărbat care a avut noroc azi-noapte. Trebuie să-i spun lui Janet. Sau poate că n-ar trebui să-i spun lui Janet, biata de ea. Cred că ea l-a plăcut foarte mult, chiar dacă el era ciudat. Hopa! A căzut colivia. Știam că o să cadă.

De la excelent în sus.

A doua zi urma să fie comemorarea morții lui Janie, iar Connor Whitby se simțea de la excelent în sus.

Cecilia s-a hotărât să plece mai devreme de la paradă. Simțea nevoia să se miște. Dacă stătea liniștită și se gândea, era periculos, își zicea ea. Polly și Esther văzuseră că fusese acolo și nu mai urma decât decizia juriului, iar fetele Ceciliei nu vor câștiga deoarece ea vorbise cu membrii juriului săptămâna trecută ca să se asigure că nu se va întâmpla asta. Oamenii deveneau nemulțumiți dacă fetele Fitzpatrick câștigau prea multe premii; suspectau că sunt favorizate, ceea ce-i făcea și mai puțin dispuși să-și dedice din timpul lor școlii.

Nu va mai candida la funcția de președinte al comitetului de părinți anul viitor. Gândul acesta i-a venit în minte ca o certitudine absolută în timp ce ea s-a aplecat să-și ridice geanta de pe scaunul de alături. Era o ușurare să știe cu siguranță un lucru despre viitorul ei. Indiferent ce se va întâmpla în continuare, chiar dacă nu se întâmpla nimic, ea nu va mai candida. Era, pur și simplu, imposibil. Ea nu mai era Cecilia Fitzpatrick. Încetase să mai existe în clipa când citise scrisoarea aceea.

— Eu plec, i-a spus Mahaliei.

— Bine, du-te acasă și odihnește-te, a spus Mahalia. Am crezut la un moment dat că o să leșini. Păstrează fularul, îți vine minunat.

Când să iasă din curtea interioară, Cecilia a văzut-o pe Rachel Crowley care urmărea parada împreună cu Samantha Green de la balconul secretariatului școlii. Nu se uitau în direcția ei. Dacă se grăbea puțin, scăpa fără să fie observată.

— Cecilia! a strigat Samantha.

— Bună! a strigat Cecilia mitraliind-o în gând cu o rafală de injurături.

S-a îndreptat spre ele ținând cheile mașinii la vedere astfel încât să se înțeleagă că se grăbea, și s-a oprit la o distanță suficient de mare cât să nu fie considerată nepoliticoasă.

— Exact persoana pe care doream s-o văd! a strigat Samantha, aplecându-se peste balcon. Parcă ziceai că voi primi produsele Tupperware comandate înainte de Paște. N-ar fi o problemă, dar duminică vrem să ieșim la un picnic, în caz că mai ține vremea asta frumoasă! Și mă gândeam că...

— Desigur, a întrerupt-o Cecilia.

S-a apropiat mai mult de ele. Oare în mod normal aici ar sta? Uitase complet de livrările pe care intenționase să le facă ieri.

— Scuză-mă, te rog. Săptămâna asta a fost... complicată. Am să vin după-amiază după ce le iau pe fete de la școală.

— Minunat, a spus Samantha. Am fost atât de entuziasmată când mi-ai arătat setul acela pentru picnic, încât abia aștept să pun mâna pe el! Rachel, tu ai fost vreodată la o prezentare de-a Ceciliei? Femeia asta e în stare să le vândă eschimoșilor înghețată!

— Chiar acum două seri am fost la o prezentare de-a ei, a spus Rachel. I-a zâmbit Ceciliei. Habar n-aveam cât de mult au lipsit produsele Tupperware din viața mea!

— Rachel, dacă vrei, pot să trec să-ți aduc și ție ce-ai comandat, a spus Cecilia.

— Da? Nu mă așteptam să le primesc atât de curând. Nu trebuie să le comanzi mai întâi?

— Păstrez un stoc suplimentar din toate, a spus Cecilia. În caz că e nevoie. *De ce fdcea chestia asta?*

— Curier expres pentru VIP-uri, eh? A comentat Samantha care, fără îndoială, avea să rețină această informație pentru referințe ulterioare.

— Nu-i niciun deranj, a spus Cecilia.

A vrut s-o privească pe Rachel în ochi și a constatat că-i era imposibil chiar și de la distanța aceea. Era o femeie atât de cumsecade. Oare i-ar fi mai ușor dacă n-ar fi atât de cumsecade? S-a prefăcut că era preocupată de fularul Mahaliei care îi aluneca de pe umeri.

— Dacă îți convine, ar fi grozav, a spus Rachel. Vreau să-i duc nurorii mele un tort pentru masa de Paște, așa că una dintre cutiile alea dichisite ar fi foarte practică.

Cecilia era foarte sigură că Rachel nu comandase nimic adecvat pentru transportarea unui tort. Va căuta ea una și i-o va da gratis. *Stai liniștit, John-Paul, i-am dat mamei victimei tale niște recipiente Tupperware gratis, așa, totul s-a aranjat.*

— Trec pe la voi amândouă în după-amiaza asta! a strigat ea făcându-le atât de tare cu mâna în care ținea cheile, încât acestea i-au zburat din mână.

— Hop-așa! a strigat Samantha.

Liam a câștigat premiul al doilea la parada pălăriilor de Paște.

— Uite ce se întâmplă dacă te culci cu unul dintre jurați, a șoptit Lucy.

— Mamă, ssst! I-a reproșat Tess, uitându-se peste umăr să vadă dacă a auzit-o careva.

Și oricum nu voia să se gândească la Liam în raport cu Connor. Nu voia să amestece lucrurile. Liam și Connor erau în două cutii separate, pe rafturi separate, foarte departe unul de altul.

Se uita la micuțul ei care traversa terenul de joacă, mergând lipa-lipa să-și primească trofeul de aur, o cupă plină cu mici ouă de ciocolată. S-a întors să se uite la Tess și la Lucy cu un zâmbet sfios, dar plin de încântare.

Tess abia aștepta să-i povestească și lui Will când îl vor vedea astăzi după-amiază.

Dar stai. Nu-l vor vedea.

Ei bine, atunci îi vor povesti la telefon. Tess va vorbi pe un ton jovial și indiferent, așa cum obișnuiau să vorbească femeile cu foștii lor soți în fața copiilor. Așa cum o auzise pe mama ei. „Liam are să-ți dea o veste bună!” i-ar spune ea lui Will, apoi i l-ar da pe Liam la telefon zicând: „Povestește-i tatălui tău ce s-a întâmplat astăzi!” N-ar mai fi „tati”. Ar fi „tatăl tău”. Tess știa lecția. Oh, Doamne, chiar știa lecția.

N-avea niciun rost să încerce să-și salveze căsnicia de dragul lui Liam. Ce ridicolă fusese. Se înșelase. Crezând că nu era decât o chestiune de strategie. De-aici înainte Tess se va comporta cu demnitate. Se va purta ca și când era vorba de o separare obișnuită, banală, amicală, care se profila de ani de zile. Poate chiar așa fusese.

Pentru că altfel nu înțelegea cum putuse să se comporte așa cum s-a comportat aseară. Și cum putuse Will să se îndrăgostească de

Felicity? Înseamnă că au existat unele probleme în căsnicia lor; probleme care pentru ea fuseseră absolut invizibile, probleme pe care încă nu știa cum să le numească, dar, în orice caz, probleme.

De ce s-au certat ea și Will ultima dată? Ar ajuta-o acum dacă s-ar concentra pe aspectele negative ale căsniciei ei. S-a forțat să-și aducă aminte. Ultima dată s-au certat din cauza lui Liam. Problema cu Marcus.

„Poate că ar trebui să îl mutăm la altă școală”, spusese Will când Liam fusese foarte supărat după un incident petrecut în curtea școlii. „Nu ți se pare că dramatizezi?” îl repezise ea. Avuseseră o discuție aprinsă după cină, în timp ce puneau vasele în mașina de spălat. Tess a trântit câteva sertare. Will a re poziționat în mod ostentativ tigaia pe care ea tocmai o pusese în mașina de spălat vase. Până la urmă, ea i-a zis ceva prostesc, de genul: „Adică vrei să spui că mie nu-mi pasă de Liam cât îți pasă ție?”, iar Will i-a țipat: „Nu fi proastă!”

Dar se împăcaseră după numai câteva ore. Își ceruseră iertare amândoi și le-a trecut supărarea. Will nu era genul care să stea îmbufnat. Chiar se pricepea foarte bine să negocieze un compromis. Și rareori își pierdea simțul umorului sau talentul de a face haz de necaz. „Ai văzut ce bine am reașezat tigaia? A fost o mutare de maestru, ce zici? Te-am pus la punct cu asta.”

Tess a simțit pentru o clipă că fericirea ei neobișnuită și inadecvată stătea să se prăbușească. Parcă își ținea echilibrul deasupra unei crevase înguste și sub ea se căsca o prăpastie de suferință. Un singur gând greșit și se prăvălea în gol.

Nu te gândești la Will. Gândește-te la Connor. Gândește-te la sex. Gândește-te la ceva pervers, trupesc, primar. Gândește-te la orgasmul de-aseară care ți-a străbătut tot corpul, golindu-ți mintea de gânduri.

L-a văzut pe Liam întorcându-se la clasa lui. Stătea lângă singurul copil pe care îl cunoștea Tess: Polly Fitzpatrick, fiica cea

mică a Ceciliei, care era șocant de frumoasă și părea o adevărată amazoană pe lângă pipernicitul de Liam. Polly a bătut palma cu Liam, iar Liam mai avea puțin și exploda de atâta fericire.

Fir-ar să fie. Will avusese dreptate. Liam ar fi trebuit demult să se mute la altă școală.

Lui Tess i-au dat lacrimile și s-a simțit brusc rușinată.

De ce simțea această rușine, s-a întrebat ea în timp ce scotea un șervețel din geantă ca să-și sufle nasul.

Pentru că soțul ei se îndrăgostise de altcineva? Pentru că nu era suficient de atrăgătoare, suficient de sexy sau suficient de naiba știe cum, pentru a-l satisface pe tatăl copilului ei?

Sau îi era rușine pentru ce s-a întâmplat seara trecută? Pentru că găsise un mod egoist de a-și face durerea să dispară. Pentru că în clipa asta tânjea să-l vadă din nou pe Connor sau mai bine zis să se culce din nou cu el, iar săruturile lui, trupul lui, mâinile lui să-i șteargă din minte imaginea în care Will și Felicity stăteau lângă ea, de-o parte și de alta, și îi spuneau teribilul lor secret. Și-a amintit cum o lipise Connor cu spatele pe podeaua din hol. I-o trăgea ei, dar de fapt le-o trăgea lor.

Un hohot plăcut de râs feminin a izbucnit în rândul mamelor drăguțe și guralive care stăteau lângă Tess. Mame care făceau sex conjugal cu soții lor în patul conjugal. Mame care nu gândeau în termeni de genul „să mi-o trag” în timp ce se uitau la parada copiilor lor. Lui Tess îi era rușine pentru că se comporta ca o mamă care se gândea numai la ea.

Sau poate că îi era rușine tocmai pentru că în adâncul sufletului ei nu se simțea deloc rușinată.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați fost alături de noi, dragi părinți și bunici! Aici se încheie parada pălăriilor de Paște! a spus la microfon directoarea școlii.

A lăsat capul pe-o parte și și-a mișcat degetele în jurul unui morcov imaginar ca iepurele Bugs Bunny.

— Asta a fost tot, oameni buni!

— Ce vrei să faci în după-amiaza asta? a întrebat Lucy în timp ce toată lumea aplauda și râdea.

— Trebuie să fac niște cumpărături.

Tess s-a ridicat în picioare, s-a întins să se dezmoștească și s-a uitat la maică-sa care stătea în scaunul cu roțile. Simțea privirea lui Connor ațintită asupra ei din cealaltă parte a curții.

Ea se simțise întotdeauna oarecum *nedreptățită* de faptul că părinții ei au divorțat. Când era copil, stătea ore în șir să-și imagineze cât de frumoasă ar fi fost viața ei dacă părinții ar fi rămas împreună. Ar fi avut o relație mai apropiată cu tatăl ei. Vacanțele ar fi fost mult mai vesele! Ea n-ar mai fi fost atât de timidă (cum a ajuns la concluzia asta, nu știa nici ea). În general, *totul* ar fi fost mult mai bine. Dar adevărul este că părinții ei au divorțat în condiții absolut amiabile și până la urmă au devenit destul de prieteni. Sigur, a fost greu și neplăcut să-și viziteze tatăl o dată la două săptămâni. Dar chiar așa, ce mare brânză? Familiile se mai destrămau. Copiii supraviețuiau. Tess supraviețuise. Așa-zisa „rană” exista doar în mintea ei.

L-a făcut cu mâna lui Connor.

O nouă lenjerie de corp, asta-i trebuia. O lenjerie extrem de scumpă pe care soțul ei n-o va vedea niciodată.

După ce a plecat de la parada pălăriilor de Paște, Cecilia s-a dus cu mașina direct la gimnastică. S-a urcat pe banda de alergare, a setat-o pe poziția în pantă, la viteza maximă, și a început să alerge de parcă viața ei de asta depindea. A alergat până când a simțit că inima îi bătea ca un ciocan, pieptul i s-a umflat și ochii i s-au înțeșat din cauza transpirației care i se prelingea în gură. A alergat până când în mintea ei n-a mai rămas niciun gând. Era o minunată ușurare să nu te gândești la nimic și simțea că ar fi fost în stare să alerge încă o oră dacă unul dintre instructorii de gimnastică nu s-ar fi oprit brusc și fără rost în fața benzii de alergare ca să-i spună:

– Vă simțiți bine? Mi se pare că nu arătați prea bine.

„Sunt bine”, a vrut să spună Cecilia furioasă pe el pentru că o readusese brutal în lumea reală. Doar că nu mai putea să vorbească, de fapt să respire, și în clipa aceea a simțit cum i s-au înmuiat picioarele.

Instructorul a apucat-o de mijloc și a apăsat repede pe buton ca să oprească banda.

– Trebuie s-o luați mai ușurel, doamnă Fitzpatrick, a spus el ajutând-o să coboare de pe banda de alergare.

Îl chema Dane. El ținea un curs de fitness foarte popular printre cei de la St Angela's. Cecilia se ducea deseori vineri dimineața, înainte să iasă la cumpărături. Dane avea pielea tânără și proaspătă. Părea să aibă vârsta la care John-Paul o omorâse pe Janie Crowley.

– Cred că aveți tensiunea arterială foarte ridicată, a spus el, privind-o cu ochi strălucitori și serioși. Dacă doriți, v-aș putea ajuta să faceți un program de antrenament care să...

– Nu, mulțumesc, a răspuns Cecilia gâfâind. Mulțumesc, oricum. Cred că acum am să plec.

S-a îndepărtat cu mers împleticit, cu respirația încă precipitată și transpirația scurgându-i-se în sutien, în ciuda rugămintilor stăruitoare ale lui Dane de a rămâne să facă vreo câteva întinderi, să se liniștească sau măcar *să beți puțină apă, doamnă Fitzpatrick, trebuie să vă rehidratați!*

În drum spre casă s-a hotărât că nu mai putea să trăiască nicio clipă așa, era imposibil. John-Paul trebuia să-și recunoască fapta. O transformase și pe ea într-o criminală. Era absurd. În timp ce făcea duș, s-a hotărât că și dacă el își recunoștea fapta, asta n-o mai aducea pe Janie înapoi, iar fetele Ceciliei își vor pierde tatăl și ce rost avea? Dar căsnicia lor eșuase. Ea nu mai putea să trăiască cu el. Asta era situația.

În timp ce se îmbrăca, a luat decizia finală. John-Paul se va preda la poliție după vacanța de Paște, îi va oferi lui Rachel Crowley toate răspunsurile pe care merita să le afle și fetele n-aveau decât să se împace cu ideea că tatăl lor va fi încarcerat.

În timp ce-și usca părul, și-a dat brusc seama de un lucru absolut evident: că fetele ei cele frumoase erau tot ce conta, singura ei prioritate, că ea încă îl iubea pe John-Paul și promisese să-i fie alături la bine și la rău, că viața va merge mai departe ca și până acum. Făcuse o greșală tragică la vârsta de șaptesprezece ani. N-avea niciun rost să facă, să spună sau să schimbe ceva.

Când a oprit uscătorul de păr, a auzit telefonul sunând. Era John-Paul.

— Voiam să văd cum te simți, a spus el cu blândețe în glas.

Vorbea de parcă ea ar fi fost bolnavă. Sau nu, de parcă ar fi suferit de o tulburare psihică specific feminină, care o determina să aibă un comportament instabil și prostesc.

— Minunat, a spus ea. Mă simt absolut minunat. Mersi de întrebare.

— Paște fericit! i-a urat Trudy lui Rachel după ce au terminat treaba prin birou în după-amiaza aceea. Poftim, am un mic dar pentru tine.

— Oh! a exclamat Rachel emoționată și totodată iritată fiindcă ei nu-i trecuse prin minte să-i cumpere ceva lui Trudy.

Ea și fosta directoare nu făcuseră niciodată schimb de cadouri. De-abia dacă făcuseră schimb de amabilități.

Trudy i-a dat un minunat coșuleț plin cu felurite ouă de ciocolată care arătau delicios. Era genul de cadou pe care i l-ar cumpăra nora ei: scump, elegant și perfect potrivit.

— Îți mulțumesc foarte mult, Trudy, eu n-am...

A făcut un gest vag cu mâna dând de înțeles că ea nu pregătise niciun cadou.

— Nu, nu.

Trudy a dat și ea din mâini în semn că nu era nevoie. Stătuse toată ziua îmbrăcată în costumul de iepure și arăta absolut ridicol, se gândea Rachel.

— Voiam să știi cât de mult apreciez munca pe care o faci, Rachel. Tu faci toată treaba și pe mine mă lași să...

Să fiu eu. Și-a ridicat urechea de iepure care îi căzuse peste față și a privit-o pe Rachel direct în ochi. Am avut niște secretare cărora modul meu de lucru li se părea cam bizar. *Cred și eu, s-a gândit Rachel.*

— Tu faci totul pentru copii, a spus Rachel. De-asta suntem aici.

— Îți doresc o vacanță de Paște minunată, a spus Trudy. Să te bucuri alături de nepoțelul tău care este o dulceață de copil.

— Așa am să fac, a spus Rachel. Tu... pleci pe undeva? Trudy n-avea soț și nici copii, iar Rachel nu știa ca ea să aibă și alte preocupări în afară de școală. Nu primea niciodată telefoane de

natură personală. Era greu să-ți imaginezi cum își va petrece ea vacanța de Paște.

— Doar mă distrez și eu cum pot, a spus Trudy. Citesc foarte mult. Ador cărțile polițiste! Sunt mândră când ghicesc cine e criminalul... oh!

S-a înroșit la față de rușine.

Mie îmi plac romanele istorice, a spus Rachel repede, evitându-i privirea și prefăcându-se ocupată să-și ia geanta, haina și coșulețul de Paște.

— Ah!

Trudy nu reușea să-și revină. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Biata de ea n-avea decât cincizeci de ani, nu cu mult peste vârsta pe care ar fi avut-o Janie. Cu părul acela grizonunt și frizura trăsniță, semăna cu un copilaș în vârstă.

Nu-i nimic, Trudy, a spus Rachel cu blândețe. Nu m-am supărat. Nu face nimic.

— Bună, a răspuns Tess la telefon.

Era Connor. Corpul ei a reacționat instantaneu la vocea lui, precum câinele lui Pavlov.

— Ce faci? a întrebat el.

— Cumpăr niște păscuțe calde, a spus Tess.

Îl luase pe Liam de la școală și plecaseră la cumpărături. Spre deosebire de ieri, Liam a fost tăcut și indispus după școală și n-avea chef să discute despre premiul câștigat la parada pălăriilor. Tess avea de cumpărat o listă întreagă de lucruri pentru mama ei care brusc își dăduse seama că magazinele vor fi închise a doua zi, *toată ziua*, și intrase în panică din cauză că n-avea în cămară tot ce-i trebuie.

— Îmi plac păscuțele calde, a spus Connor.

— Și mie.

— Serios? Avem atâtea în comun.

Tess a început să râdă. A observat că Liam s-a uitat la ea curios și s-a întors puțin cu spatele la el ca să nu vadă că se înroșise la față.

— În fine, nu te-am sunat pentru un motiv anume, a spus Connor. Voiam doar să-ți spun că aseară a fost... foarte bine. A tușit. De fapt, asta e puțin spus.

Oh, Doamne! s-a gândit Tess. Și-a apăsat palma pe obrazul care îi ardea.

— Știu că acum ești într-o situație foarte complicată, a continuat Connor. Nu îmi fac speranțe, crede-mă. Nu vreau să-ți complic și mai mult viața. Dar voiam să știi că m-aș bucura să ne vedem din nou. Oricând.

— Mamă? Liam a tras-o de poalele hainei. E tata?

Tess a scuturat din cap că nu.

— Da' cine e? a întrebat Liam. O privea cu ochi mari și îngrijorați.

Tess a luat telefonul de la ureche și a dus un deget la buze.

— Este un client.

Liam și-a pierdut imediat interesul. Era obișnuit s-o vadă discutând cu clienții.

Tess s-a îndepărtat câțiva pași de mulțimea de cumpărători care așteptau să fie serviți la raionul de brutărie.

— E în regulă, a spus Connor. Cum ziceam, nu îmi fac niciun fel de...

— Ești liber diseară? l-a întrerupt Tess.

— Doamne, da.

— Vin pe la tine după ce se culcă Liam. Și-a lipit buzele de telefon ca un agent secret. Îți aduc păscuțe calde.

*

Rachel tocmai se îndrepta spre mașină când l-a zărit pe ucigașul fiicei ei.

Vorbea la telefonul mobil și își legăna casca de motociclist pe care o ținea lejer cu vârful degetelor. Când s-a apropiat mai mult, el și-a dat încântat capul pe spate ca și când tocmai primise o veste neașteptat de bună. Ochelarii de soare i-au sclipit în lumina după-amiezii. Și-a închis telefonul și l-a băgat în buzunarul interior al hainei, zâmbind mulțumit.

Rachel s-a gândit din nou la înregistrarea video și și-a amintit expresia de pe chipul lui când s-a întors spre Janie. A văzut-o atât de clar. Chipul unui monstru: dușmănos, răuvoitor, dur.

Iar acum uită-te la el. Connor Whitby era viu și fericit bine-mersi, și de ce n-ar fi, doar *scăpase nepedepsit*. Dacă poliția nu făcea nimic, și se pare că nu va face, el nu va plăti niciodată pentru fapta lui.

Când s-a apropiat și mai mult, Connor a văzut-o pe Rachel și zâmbetul i-a dispărut instantaneu, cum ai stinge lumina.

E vinovat, s-a gândit Rachel. Vinovat. Vinovat. Vinovat.

*

— A sosit asta pentru tine prin curierul de noapte, a spus Lucy

când Tess a ajuns acasă și a început să scoată cumpărăturile din sacoșe. Se pare că este de la tatăl tău. Nu-mi vine să cred că a putut să trimită ceva prin *curier*.

Curioasă, Tess s-a așezat la masa din bucătărie împreună cu mama ei și a desfăcut micul pachet învelit în ambalaj de protecție cu bule de aer. Înăuntru era o cutie pătrată plată.

— Doar nu ți-o fi trimis vreo bijuterie, a spus maică-sa, uitându-se curioasă să vadă ce era.

— E o busolă, a spus Tess. Era o busolă veche și frumoasă, din lemn. Zici că e de pe vremea căpitanului Cook.

— Ce chestie, a pufnit maică-sa.

Tess a scos busola și atunci a observat un bilețel galben scris de mână, lipit pe fundul cutiei.

Dragă Tess, a citit ea. Probabil că este un dar prostesc pentru o fată. Niciodată n-am știut ce să-ți cumpăr. Am încercat să găesc ceva care să te ajute când te simți pierdută, îmi amintesc cum a fost când mă simțeam eu pierdut. A fost cumplit. Dar te-am avut întotdeauna pe tine. Sper să-ți găsești drumul.

Cu dragoste,

Tata

Tess a simțit ceva ridicându-i-se în piept.

— Cred că e foarte drăguță, a spus Lucy luând busola și întorcând-o pe toate părțile.

Tess și l-a imaginat pe tatăl ei căutând prin magazine cadoul potrivit pentru fiica lui adultă; expresia oarecum îngrozită de pe chipul lui cu pielea ridată și tăbăcită de fiecare dată când era întrebat: „Cu ce vă pot ajuta?” Probabil că majoritatea vânzătoarelor au văzut în el un bătrân morocănos, țăfnos și nemanierat care le ocolea privirea.

„De ce tu și tata v-ați despărțit?” obișnuia Tess să o întrebe pe

mama ei, iar Lucy îi spunea nepăsătoare, cu o mică sclipire în ochi: „Oh, draga mea, pur și simplu eram foarte *diferiți*”. Cu sensul: tatăl tău era foarte diferit. (Când Tess îl întreba același lucru pe tatăl ei, acesta ridica din umeri, tușea și spunea: „Ar trebui s-o întreb pe mama ta, iubito.”)

Lui Tess îi trecuse prin minte că probabil și tatăl ei suferea de anxietate socială.

Înainte de divorț, maică-sa ajunsese la exasperare din cauză că pe el nu-l interesa deloc să socializeze. „Dar noi *niciodată* nu ieșim *niciunde!*” zicea ea exasperată când tatăl lui Tess refuza din nou să meargă la vreun eveniment.

„Tess e puțin cam timidă”, obișnuia mama ei să le spună celorlalți în șoaptă perceptibilă, acoperindu-și gura cu mâna. „Mă tem că seamănă cu taică-său.” Tess percepuese disprețul din tonul jovial al mamei ei și ajunsese să creadă că orice formă de timiditate era ceva greșit, inacceptabil din punct de vedere moral. *Trebuie* să vrei să mergi la petreceri. *Trebuie* să vrei să fii înconjurat de oameni.

Nu e de mirare că se simțea atât de rușinată de faptul că era timidă, de parcă timiditatea ar fi fost o suferință fizică jenantă care trebuia ascunsă cu orice preț.

S-a uitat la maică-sa.

— De ce nu te duceai singură?

— Cum? a întrebat Lucy care studia busola. Unde să mă duc?

— Nimic, a spus Tess. Apoi a întins mâna spre ea. Dă-mi înapoi busola. Îmi place la nebunie.

*

Cecilia a parcat mașina în fața casei lui Rachel Crowley și s-a întrebat iarăși de ce își făcea singură rău. Ar fi putut să-i lase lui Rachel comanda la școală, după Paște. Celorlalți invitați de la petrecerea Mariei le promisese că va face livrarea după vacanță. Părea că voia s-o întâlnească pe Rachel și în același timp s-o evite cu orice preț.

Poate că dorea s-o vadă pentru că Rachel era singura persoană din lume care avea dreptul și autoritatea de a-și spune cuvântul în dilema trăită de Cecilia. „Dilemă” era un cuvânt prea blând. Prea egoist. Se presupunea că intrau în calcul și sentimentele Ceciliei.

A luat punga de plastic cu produsele Tupperware de pe scaunul din dreapta și a deschis portiera. Poate că adevăratul motiv pentru care se afla acolo era că știa că Rachel avea de ce s-o urască, iar ea nu suporta gândul că o urăște cineva. *Sunt un copil*, se gândea în timp ce deschidea portiera. *Un copil de patruzeci de ani, în prag de premenopauză.*

Ușa s-a deschis mai repede decât se aștepta. Cecilia încă își pregătea expresia feței.

— Oh, a spus Rachel și s-a schimbat la față. Cecilia.

— Îmi pare rău, a spus Cecilia. *Foarte, foarte, foarte rău.* Așteptai pe cineva?

— Nu chiar, a spus Rachel, venindu-și în fire. Ce mai faci? Au sosit cutiile mele! Ce mă bucur! Îți mulțumesc foarte mult. Vrei să intri? Unde sunt fetele tale?

— Le-am dus la mama. I-a părut rău că n-a fost astăzi la parada pălăriilor. Așa că le-a invitat la ceaiul de după-amiază. În fine. N-are importanță. Nu mai intru, voiam doar să...

— Ești sigură? Tocmai am pus să fac un ceai.

Cecilia a simțit că nu mai are putere să se opună. Va face tot ce voia Rachel. Abia se ținea pe picioarele care îi tremurau groaznic. Dacă Rachel ar fi strigat „Recunoaște!” ea ar fi recunoscut. Aproape că-și dorea asta.

A trecut pragul casei cu inima bătându-i să-i iasă din piept, parcă s-ar fi aflat într-un pericol real. Casa semăna cu cea a Ceciliei, ca multe alte case de pe coasta de nord.

— Vino în bucătărie, a spus Rachel. Acolo am dat drumul la căldură. După-amiaza se face foarte frig.

— Și noi am avut un linoleum la fel! a spus Cecilia când a intrat

după ea în bucătărie.

— Sunt sigură că era foarte la modă pe vremea aceea, a spus Rachel în timp ce punea pliculețele de ceai în cești. Eu nu sunt genul să mă preocup de renovări, după cum vezi. Nu mă interesează să schimb faianța, covoarele, culoarea zugrăvelii și accesoriile. Poftim. Lapte? Zahăr? Servește-te.

— Aici este Janie, nu-i așa? a întrebat Cecilia. Cu Rob?

Se oprise în fața frigiderului. A fost o ușurare să rostească numele lui Janie. Era o prezență atât de stăruitoare în mintea acesteia. Părea că dacă nu-i va rosti numele, acesta îi va scăpa din gură în mijlocul propoziției.

Fotografia era fixată pe frigider cu un magnet cu Pete Instalatorul, 24/24 ore. Era o fotografie mică, decolorată și prost centrată, în care apăreau Janie și fratele ei mai mic, ținând în mână niște cutii de Coca-Cola și stând în fața unui grătar la iarbă verde. Amândoi erau întorși spre obiectivul aparatului cu gura întredeschisă și privirea inexpresivă ca și când cel care îi fotografiase îi luase prin surprindere. Nu era o fotografie prea reușită, dar tocmai acea atitudine foarte dezinvoltă făcea să pară cu atât mai greu de crezut că Janie era moartă.

— Da, e Janie, a spus Rachel. Fotografia era pe frigider când a murit și n-am mai dat-o jos de atunci. O prostie din partea mea. Am altele cu ea mult mai reușite. Ia loc. Am niște fursecuri care se cheamă macaron. Nu sunt pricomigdale, să știi, dacă asta crezi. Probabil că tu le știi mai bine. Eu nu sunt atât de pretențioasă. Cecilia a observat că ea se mândrea cu faptul că nu era pretențioasă. Servește-te! Sunt foarte bune.

— Mulțumesc, a spus Cecilia.

S-a așezat pe scaun și a luat un fursec. N-avea niciun gust, era o porcărie. S-a grăbit să guste din ceai și și-a ars limba.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus cutiile, a spus Rachel. Abia aștept să le folosesc. Problema este că mâine am comemorarea morții fiicei

mele. Se împlinesc douăzeci și opt de ani de la moartea ei.

Pe moment, Cecilia nu a înțeles cele spuse de Rachel. Nu reușea să vadă care era legătura dintre cutiile Tupperware și comemorare.

— Îmi pare rău, a spus Cecilia.

A observat cu interes aproape științific că mâna îi tremura vizibil și a așezat cu grijă ceașca pe farfurioară.

— Nu, mie îmi pare rău, a spus Rachel. Nu știu de ce îți spun ție asta. Doar că astăzi m-am gândit foarte mult la ea. Chiar mai mult decât de obicei”. Uneori mă întreb cât de des m-aș fi gândit la ea dacă ar fi trăit. La bietul Rob nu mă gândesc atât de des. Pentru el nu-mi fac griji. Ai zice că după pierderea unui copil, normal ar fi să-mi fac griji să nu i se întâmple ceva celuilalt copil. Dar eu nu-mi fac griji. Nu-i așa că este oribil? În schimb mă tem să nu i se întâmple ceva rău nepotului meu. Lui Jacob.

— Mi se pare firesc, a spus Cecilia și brusc s-a simțit copleșită de propria impertinență. Acea de a sta în această bucătărie și de a emite platitudini la pachet cu recipiente Tupperware.

— Îmi iubesc fiul, a murmurat Rachel, ducând cana la gură. I-a aruncat Ceciliei o privire jenată pe deasupra câinii. N-aș vrea să crezi că nu-mi pasă de el.

— Bineînțeles că nu cred așa ceva!

Cecilia a observat cu groază că Rachel avea o bucățică albastră de prăjitură chiar pe mijlocul buzei de jos. Era teribil de jenant și o făcea pe Rachel să arate brusc îmbătrânită, aproape ca o pacientă care suferea de demență.

— Doar că simt că îi aparține acum lui Lauren. Era și-o vorbă din bătrâni: „Un fiu rămâne fiu până își ia nevastă, o fiică rămâne fiică toată viața”.

— Am... auzit și eu vorba asta. Nu știu dacă este adevărat.

Cecilia suferea cumplit. Nu putea să-i spună lui Rachel de firimitura de pe buză. Nu acum când vorbea despre Janie.

Rachel a dus din nou ceașca la gură și Cecilia a așteptat

încordată. Sigur o să se ducă. Rachel a lăsat ceașca jos. Firimitura se mutase mai încolo și acum era și mai vizibilă. Trebuia să spună ceva.

— Nu știu ce mi-a venit să trăncănesc atâta, a spus Rachel. Probabil te gândești că mi-am pierdut uzul rațiunii! Știi, nu prea mă simt în apele mele. Acum două seri, când m-am întors de la petrecerea Tupperware, am găsit ceva.

Și-a lins buzele și firimitura albastră a dispărut. Cecilia a respirat ușurată.

— Ai găsit ceva? A repetat ea.

A luat o înghițitură zdravănă de ceai. Cu cât bea mai repede, cu atât putea să plece mai repede. Era foarte fierbinte. Probabil că apa a fost clocotită când Rachel a turnat-o în cești. Și mama Ceciliei pregătea ceaiul la fel de fierbinte.

— Ceva care dovedește cine a omorât-o pe Janie, a spus Rachel. E o probă. O nouă probă. Am dat-o poliției... Oh! Oh, Cecilia, draga mea, te simți bine? Repede! Vino și ține mâna sub jetul de apă.

Tess se ținea strâns de mijlocul lui Connor în timp ce motocicleta se avânta pe străzi, înclinându-se la viraje. Stâlpii de iluminat stradal și vitrinele magazinelor îi apăreau în câmpul vizual periferic ca niște dungi neclare de lumini colorate. Vântul îi șuiera în urechi. De fiecare dată când demarau de la semafor, simțea că stomacul i se încorda brusc de emoție, la fel cum i se întâmpla când se afla într-un avion care decola de pe pistă.

— Nu-ți fie teamă, am patruzeci de ani și sunt un motociclist experimentat, fără fițe, îi spusese Connor în timp ce-i aranja casca de protecție. Nu depășesc viteza legală. Mai ales când am cu mine o încărcătură așa de prețioasă.

Apoi lăsase capul în jos și își ciocnise ușor casca de a ei. Tess se simțise impresionată, protejată și totodată penibil. Cu siguranță că era prea bătrână pentru ciocnit căștile și astfel de glumițe. Unde mai pui că era și măritată.

Dar poate că nu era așa.

Încerca să-și amintească ce făcea joi seara, săptămâna trecută, acasă la ea în Melbourne, când încă era soția lui

Will și verișoara lui Felicity. Făcea briose cu mere, și-a amintit ea. Lui Liam îi plăceau la ceaiul de dimineață la școală. Apoi ea și Will se uitaseră la televizor, fiecare cu laptopul lui pe genunchi. Ea avea de completat niște facturi din urmă. El lucra la campania pentru siropul de tuse. Au mai citit puțin, fiecare din cartea lui, apoi s-au dus la culcare. Stai. Nu. Ba da. Da. Categorie a fost așa. Au făcut sex. Rapid, plăcut și absolut satisfăcător: ca o brioșă. Desigur, nu se compara cu sexul făcut în holul apartamentului lui Connor. Dar așa e într-o căsnicie. Căsnicia era ca o brioșă caldă cu mere.

Probabil că el se gândise la Felicity când făcuseră sex.

Gândul ăsta a lovit-o brutal, ca o palmă peste față.

El fusese deosebit de tandru când au făcut dragoste în seara aceea, și-a amintit ea. S-a simțit dezmierdată. Când de fapt el nu o dezmierda, ci o *compătimea*. Poate chiar se întreba dacă asta era ultima dată când erau împreună ca soț și soție.

Durerea i s-a răspândit instantaneu în tot corpul. Și-a strâns mai mult picioarele în jurul lui Connor și s-a lipit de el de parcă ar fi vrut să se facă tot una cu corpul lui. Când au ajuns la următorul semafor, Connor a întins mâna în spate și a mângâiat-o pe coapsă, făcând-o să simtă instantaneu o plăcere sexuală care a străbătut-o ca un curent. I-a trecut prin minte că durerea pe care o simțea din cauza lui Will și a lui Felicity îi intensifica fiecare senzație, astfel încât orice era plăcut, cum ar fi goana motocicletei și mâna lui Connor pe coapsa ei, i se părea și mai plăcut. Joia trecută ducea o viață liniștită, așezată, fără tristeți. Joia asta i se părea ca pe vremea adolescenței: extraordinar de dureroasă și neașteptat de frumoasă.

Dar indiferent cât de tare suferea, nu voia să fie acasă, în Melbourne, gătind, uitându-se la televizor și scriind facturi. Voia să fie aici, să zboare cu această motocicletă, cu inima bătându-i de emoție, făcând-o să simtă că trăiește.

*

Era trecut de ora nouă seara, iar Cecilia și John-Paul stăteau în foisorul de lângă piscină, în curtea din spatele casei. Aici era singurul loc unde puteau să stea de vorbă fără să-i audă nimeni. Fetele lor aveau un talent incredibil să audă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă. De unde stătea ea, Cecilia le vedea prin ferestrele franțuzești chipurile iluminate de licărul imaginilor de la televizor. Regula era că în prima seară a vacanței școlare aveau voie să stea până târziu ca să se uite la filme și să mănânce popcorn.

Cecilia și-a mutat privirea de la fete la apa cu reflexe albastre din piscina cu formă neregulată, puternic iluminată subacvatic: simbolul perfect al serenității din zona suburbană. Mai puțin sunetul acela intermitent și anormal, ca suspinul gătuț al unui

bebeluș, care venea dinspre filtrul bazinului. Se auzea chiar în clipa asta. Cecilia îi spusese de-acum câteva săptămâni lui John-Paul să se uite la el, până să plece la Chicago; n-avusese timp să se ocupe, dar și dacă ea ar fi chemat pe altcineva să vină să-l repare, el s-ar fi înfuriat. Asta ar fi arătat o lipsă de încredere în abilitățile lui. Bineînțeles că până la urmă, când va catadicsi să se uite la el, nu va putea să-l repare, iar ea tot va trebui să aducă pe altcineva. Era enervant. Păcat că nu intra și asta în programul lui de răscumpărare a păcatelor: *Să fac imediat ce-mi cere soția mea pentru ca ea să nu se mai simtă ca o pisăloagă.*

Își dorea enorm să se afle aici doar ca să se certe cu John-Paul din cauza blestematului de filtru. Chiar și o ceartă zdravănă, cu orgolii rănite, ar fi de preferat în locul acestui permanent sentiment de groază. Îl simțea în tot corpul, în stomac, în piept, chiar și în gură îi simțea gustul oribil. Oare cum îi afecta sănătatea?

Și-a dres vocea.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Voia să-i spună că Rachel zisese astăzi că găsisse o nouă probă. Oare cum va reacționa el? Se va speria? Va fugi? Va deveni un fugar?

Rachel nu mai apucase să-i spună exact despre ce fel de probă era vorba fiindcă tocmai atunci Cecilia vărsase ceaiul și, de panicată ce era, nu s-a mai gândit s-o întrebe pe urmă. Ar fi *trebuit* s-o întrebe, își dădea seama acum. Poate ar fi fost bine să știe. Nu se descurca prea bine în noua ei postură de soție de criminal.

Rachel n-avea cum să știe pe *cine* anume incrimina această probă, altfel nu i-ar fi spus Ceciliei. Nu? Era atât de greu să gândească limpede.

— Ce anume? a întrebat John-Paul.

Stătea vizavi de ea, pe banca de lemn, îmbrăcat în blugi și un pulover cu mâneci lungi, pe care i-l cumpăraseră fetele de Ziua Tatălui anul trecut. S-a aplecat în față, cu mâinile atârându-i fără

vlagă între genunchi. Vocea îi suna puțin ciudat. Era ca atunci când răspundea uneia dintre fete în felul acela blând, dar teribil de încordat, când simțea că se apropie o migrenă și spera că poate, totuși, n-o să-l lovească.

— Începe să te cuprindă migrena? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— N-am nimic.

— Bine. Uite, astăzi, când am fost la parada pălăriilor, am văzut...

— Dar *tu* te simți bine?

— Sunt bine, a spus ea nerăbdătoare.

— N-arăți bine deloc. Pari foarte bolnavă. Parcă eu te-aș fi îmbolnăvit. Vocea îi tremura. Pentru mine n-a contat decât să vă fac fericite pe tine și pe fete, și uite că acum te-am pus în această situație intolerabilă.

— Da, a spus Cecilia. Și-a înfipt unghiile în stinghiile băncuței și s-a uitat la fetele ei ale căror chipuri s-au destins simultan într-un râset provocat de ceva amuzant la televizor. Intolerabilă, ai spus bine.

— Astăzi, la serviciu, m-am gândit toată ziua cum să îndrept lucrurile. Cum să fac să-ți fie bine. S-a ridicat de la locul lui și s-a așezat lângă ea. Cecilia simțea căldura binefăcătoare a trupului lui lângă al ei. E clar că nu știi cum să fac să-ți fie bine. Chiar nu știi. Dar voiam să-ți spun doar atât: dacă vrei să mă predau, am s-o fac. N-am să-ți cer să porți și tu această povară, dacă nu poți.

I-a luat mâna și i-a strâns-o.

— Am să fac orice vrei tu să fac, Cecilia. Dacă vrei să mă duc la poliție sau la Rachel Crowley, atunci asta am să fac. Dacă vrei să plec, dacă nu mai suporti să trăiești cu mine în aceeași casă, atunci am să plec. Am să le spun fetelor că ne separăm pentru că... nu știi ce-am să le spun, dar am să iau vina asupra mea, bineînțeles.

Cecilia și-a dat seama că John-Paul tremura din tot corpul. Îi

simțea mâna transpirată peste a ei.

— Deci ești pregătit să mergi la închisoare. Cum rămâne cu claustrofobia ta?

— Va trebui să mă ocup de ea, a spus el. Palma i-a transpirat și mai mult. Oricum, există doar în imaginația mea. Nu e nimic real.

Ea i-a îndepărtat mâna cu un neașteptat sentiment de repulsie și s-a ridicat în picioare.

— Atunci de ce ai așteptat până acum? De ce nu te-ai predat încă dinainte să te cunosc?

El a ridicat mâinile neputincios și s-a uitat la ea cu o figură chinuită, rugătoare.

— Chiar nu știi ce să-ți răspund, Cecilia. Am încercat să explic. Îmi pare rău...

— Și acum îmi spui că eu trebuie să iau o decizie. Tu nu mai ai nicio treabă. Acum e răspunderea *mea* dacă Rachel va afla sau nu adevărul!

Și-a amintit de firimitura albastră de la gura lui Rachel și s-a cutremurat dezgustată.

— Nu este dacă nu vrei să fie! John-Paul era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Am încercat să-ți ușurez situația.

— Tu nu vezi că-mi arunci mie în cârcă totul? a strigat Cecilia, dar furia ei începuse să se risipească și un imens val de disperare îi lua locul. Nu conta că John-Paul era dispus să-și recunoască vina. Chiar nu mai conta. Ea era deja răspunzătoare. Din clipa în care deschisese scrisoarea aceea, devenise și ea răspunzătoare.

S-a lăsat să cadă pe o altă bancă în cealaltă parte a foisorului.

— Astăzi m-am întâlnit cu Rachel Crowley, a spus ea. Am trecut pe la ea să-i las comanda Tupperware. Zicea că are probe noi despre ucigașul lui Janie.

John-Paul a ridicat capul surprins.

— N-are cum. Nu există nimic. Nicio dovadă.

— Îți spun doar ce mi-a zis ea.

— Înțeleg, a spus John-Paul. S-a clătinat puțin, cuprins de amețeață, și a închis ochii. Apoi i-a deschis din nou. Atunci poate că altcineva va lua o decizie în locul nostru, în locul meu.

Cecilia s-a gândit bine la ce-i spusese Rachel. Parcă zisese: „Am găsit ceva care dovedește cine a omorât-o pe Janie”.

— Dacă dovada pe care a găsit-o ea incriminează pe *altcineva*? a spus deodată Cecilia.

— În cazul ăsta, va trebui să mă predau, a spus John-Paul fără ezitare. Evident că asta am să fac.

— Evident, a repetat Cecilia.

— Doar că mi se pare puțin probabil, a spus John-Paul. Părea epuizat. Nu crezi? După atâția ani.

— Așa e, a răspuns Cecilia.

L-a văzut că a ridicat capul și s-a întors să se uite la fete. În liniștea aceea, zgomotul filtrului se auzea și mai tare. Nu semăna cu sunetul scos de un bebeluș care se îneacă. Semăna cu respirația șuierătoare a unei ființe monstruoase, cum ar fi un căpcăun din coșmarul unui copil, care se strecura în preajma casei lor.

— Am să mă uit la filtrul ăla mâine, a spus John-Paul, fără să-și ia privirea de la fete lui.

Cecilia nu spunea nimic. Stătea și respira o dată cu căpcăunul.

— S-ar zice că asta este a doua întâlnire, cea decisivă, a spus Tess.

Ea și Connor stăteau pe un zid scund, din cărămidă, cu fața spre plaja Dee Why, și beau ciocolată caldă în pahare de plastic. Motocicleta era parcată în spatele lor, iar părțile ei cromate străluceau în lumina lunii. Noaptea era rece, dar lui Tess îi era bine în jacheta mare din piele pe care i-o împrumutase Connor. Mirosea a aftershave.

— Da, și de regulă lucrurile merg de minune, a spus Connor.

— Doar că tu ai marcat de la prima întâlnire, a spus Tess. Așa că, știi, nu mai e nevoie să-ți irosești tot farmecul ca să mă seduci.

Vorbea ciudat, parcă intrase în pielea altcuiva: a unei fete obraznice și tupeiste. De fapt, parcă încerca să fie Felicity și nu-i reușea prea bine. Senzațiile înălțătoare și magice pe care le simțise pe motocicletă dispăruseră și acum se simțea penibil. Era prea mult. Clar de lună, motocicletă, jachetă de piele și ciocolată caldă. Era îngrozitor de romantic. Nu îi plăcuseră niciodată momentele romantice clasice. O făceau să izbucnească în râs.

Connor s-a întors și s-a uitat la ea cu o figură extrem de serioasă.

— Deci tu spui că aseară a fost o primă întâlnire.

Ochii lui cenușii o priveau serioși. Spre deosebire de

Will, Connor nu râdea foarte mult. De aceea, rarele ocazii când râdea din toată inima erau cu atât mai prețioase. Ia aminte, *Will: calitate, nu cantitate.*

— Oh, ce să zic? a spus Tess. Oare el credea că era o întâlnire de dragoste? Nu știi. Adică...

Connor i-a pus mâna pe braț.

— Glumeam. Stai liniștită. Ți-am spus. Mă bucur să petrec timpul cu tine.

Tess a băut puțin din ciocolata fierbinte și a schimbat subiectul.

— Ce-ai făcut în după-amiaza asta? După școală? Connor a făcut ochii mici, căutând un răspuns, apoi a ridicat din umeri.

— Am făcut o cursă de alergări, am ieșit la o cafea cu Ben și prietena lui și, ah, da, am fost la psiholog. Mă duc joia după-amiază. La ora șase. Lângă cabinetul ei este un restaurant indian. Întotdeauna mănânc un curry după aceea. Terapie și un excelent curry cu carne de miel. Nu știu de ce tot îți povestesc despre terapia pe care o fac.

— I-ai spus despre mine terapeutei tale? a întrebat Tess.

— Bineînțeles că nu.

Connor a zâmbit.

— Ba i-ai spus.

Tess l-a împuns încet cu degetul.

— Bine, i-am spus. Scuze. Era o noutate. Îmi place să mă dau interesant în fața ei.

Tess a pus paharul cu ciocolată caldă pe zid, lângă ea.

— Și ce-a zis?

El s-a uitat la ea.

— Se vede că n-ai fost niciodată la psiholog. Ei nu spun nimic. Spun doar lucruri de genul: „Și cum te-a făcut să te simți?” sau: „De ce crezi că ai făcut asta?”

— Pun pariu că n-a fost de acord în privința mea, a spus Tess.

Se și vedea prin ochii terapeutei: o fostă iubită care i-a frânt inima cu mulți ani în urmă reappare brusc în viața lui chiar în momentul în care căsnicia ei trece printr-o criză. Tess simțea nevoia să se apere. *Dar eu nu îl amăgesc. E un bărbat matur. În fine, poate vom ajunge undeva. Este adevărat că eu nu m-am mai gândit la el după ce ne-am despărțit, dar poate că m-aș îndrăgosti de el. De fapt, poate chiar acum mă îndrăgostesc de el. Știu că este foarte tulburat din cauză că prima lui iubită a fost omorâtă. Nu vreau să-l rănesc. Sunt un om bun.*

Nu era ea un om bun? Începea să-și dea vag seama de un lucru aproape jenant, legat de felul cum își trăise viața până atunci. Nu

cumva se baricadase, poate chiar din meschinărie și răutate, și se izolase de oameni, ascunzându-se în spatele unui paravan convenabil – timiditatea ei, „anxietatea ei socială”? Când simțea că cineva încerca să-i ofere prietenia, cu greu răspundea la telefoane și e-mailuri, iar oamenii renunțau până la urmă și Tess răsufla ușurată. Dacă ar fi fost o mamă mai bună, o mamă mai sociabilă, l-ar fi putut ajuta pe Liam să cultive prietenia cu alți copii în afară de Marcus. Dar nu, ea își văzuse mai departe de treaba ei, stând nas în nas cu Felicity, hlizindu-se amândouă la un pahar de vin și arătându-i pe alții cu degetul. Ea și Felicity nu-i suportau pe cei prea slabi, prea dichisiți, prea bogați sau prea intelectuali. Râdeau de oamenii care aveau antrenor personal și cățeluși, de oamenii care postau pe Facebook comentarii prea elevate sau cu greșeli de ortografie, de oamenii care foloseau expresia „Acum sunt foarte bine poziționat” și oamenii care întotdeauna „se implicau” – oameni asemeni Ceciliei Fitzpatrick.

Tess și Felicity stăteau și priveau viața de pe margine, zâmbind zeflemitor la jucători.

Dacă Tess ar fi avut un cerc de prieteni mai larg, poate că Will nu s-ar fi îndrăgostit de Felicity. Sau cel puțin ar fi avut la dispoziție o „gamă” mult mai largă din care să-și aleagă o amantă.

Când a dat de necaz, Tess n-a avut nicio prietenă pe care s-o sune. Nici măcar una. De aceea se purta așa cu Connor. Avea nevoie de un *prieten*.

– Mă încadrez în tipar, nu-i așa? a spus brusc Tess. Tu alegi mereu femeii nepotrivite. Eu sunt o altă femeie nepotrivită.

– Mmm, a spus Connor. În afară de asta, nici măcar n-ai adus păscuțe calde așa cum ai promis.

A dat peste cap paharul de carton și a băut restul de ciocolată caldă. Apoi l-a pus alături, pe bordură, și s-a dat mai aproape de ea.

– Mă folosesc de tine, a spus Tess. Sunt un om rău.

El i-a pus o mână caldă pe ceafă și a tras-o atât de aproape, încât

ea i-a simțit respirația mirosind a ciocolată. I-a luat paharul din mână, iar ea nu s-a opus.

— Mă folosesc de tine ca să nu mă mai gândesc la soțul meu, i-a explicat ea. Voia ca el să înțeleagă.

— Tess. Iubito. Crezi că eu nu știu?

Apoi a sărutat-o atât de intens și de pasional, încât ea a simțit că alunecă, plutește, cade în spirală tot mai jos, mai jos, mai jos, ca Alice în Țara Minunilor.

6 aprilie 1984

Janie nu știa că și băieții roșesc. Fratele ei, Rob, roșea, dar evident că el nu putea fi considerat băiat în adevăratul sens al cuvântului. Nu știa că un băiat ca John-Paul Fitzpatrick – inteligent, frumos, elev la o școală privată – poate să roșească. Era după-amiaza târziu și lumina zilei începea să se schimbe, făcând ca totul să apară neclar și umbrît, dar ea tot a văzut că John-Paul era îmbujorat la față. Chiar și urechile, a observat ea, erau de un roz transparent.

Tocmai îi recitase micul ei discurs, cum că ea se întâlnea cu „un alt băiat” și acesta voia ca ea să fie „ăă, prietena lui”. Așa că nu mai putea să se vadă cu John-Paul, deoarece băiatul celălalt voia „să oficializeze” relația.

Așa i se păruse ei, că ar fi mai bine să prezinte lucrurile ca și când era vina lui Connor, ca și când el o punea să se despartă de John-Paul, dar acum, văzându-l pe John-Paul roșu la față, se întreba dacă nu cumva fusese o greșeală să-i spună că exista un alt băiat. Ar fi putut să dea vina pe tatăl ei. Ar fi putut să spună că era prea speriată pentru că el aflase că ea se întâlnea cu un băiat.

Dar o parte din ea a vrut ca acesta să știe că mai era curtată și de altcineva.

— Dar Janie, a spus John-Paul cu o voce pițigăiată, ca de fată, de parcă mai avea puțin și începea să plângă. Eu credeam că ești prietena *mea*.

Janie era îngrozită. S-a înroșit la față, cuprinsă de compasiune, apoi și-a întors privirea spre balansoare și s-a pomenit că începe să râdă pe înfundate. Avea acest obicei prost de a râde atunci când era agitată, când chiar nu se găsea nimic de râs în situația respectivă. De exemplu, așa se întâmplase o dată, pe vremea când avea treisprezece ani, când directorul școlii intrase la ei în clasă cu o figură sobră și tristă, el care, de obicei, avea o expresie jovială pe

chip, și le spusese că a murit soțul profesoarei de geografie. Janie fusese șocată și-i păruse rău, dar pe urmă izbucnise în râs. Inexplicabil. Toată clasa s-a întors spre ea cu priviri acuzatoare, iar ei i-a venit să intre în pământ de rușine.

John-Paul s-a repezit la ea. Primul ei gând a fost că el voia să o sărute – avea această tehnică ciudată, dar remarcabilă –, iar ea a fost încântată și emoționată. El nu avea de gând s-o lase s-o rupă cu el. Nu avea de gând să accepte una ca asta!

Dar chiar atunci mâinile lui au prins-o de *gât*. Ea a încercat să-i spună „Mă doare, John-Paul”, dar nu putea să vorbească și dorea să lămurească această cumplită neînțelegere, să explice că, de fapt, ea îl plăcea pe el mai mult decât pe Connor, că nu voise să-i rănească sentimentele, că ea dorea să fie prietena lui, și a încercat să-i transmită asta din priviri, uitându-se fix în ochii lui, în ochii lui frumoși, și pentru o secundă i s-a părut că a sesizat la el o schimbare, că el înțelesese consternat acest lucru, și a simțit că mâinile lui i-au dat drumul, dar iată că se întâmpla altceva; se întâmpla ceva rău și neobișnuit cu corpul ei, și în clipa aceea și-a adus aminte ca prin vis că astăzi mama ei trebuia s-o ia de la școală și s-o ducă la doctor, iar ea uitase cu totul și se dusese acasă la Connor. Mama ei se va înfuria rău de tot.

Ultimul gând perfect articulat a fost: *Oh, fir-ar să fie!*

Pe urmă n-au mai fost alte gânduri, doar neputință și o panică zdrobitoare.

Vinerea Mare

43

– Suc! A cerut Jacob.

– Ce vrei, scumpule? A șoptit Lauren.

Suc, a spus Rachel în gând. Vrea suc. Ce, ești surdă?

Abia se luminase, iar Rachel, Rob și Lauren stăteau și tremurau într-un mic cerc în parcul Wattle Valley, frecându-și mâinile și tropăind ca să se încălzească, în timp ce Jacob își făcea de lucru învârtindu-se printre picioarele lor. Era încotoșmănat într-un hanorac cu glugă care lui Rachel i se părea prea mic pentru el, îl făcea să stea cu brațele depărtate ca un om de zăpadă.

Cum era de așteptat, Lauren purta un trenchi, deși părul prins în coadă de cal nu arăta impecabil ca de obicei – îi scăpau câteva şuvițe din elastic – și arăta obosită. Avea în mână un singur trandafir roșu care lui Rachel i s-a părut o alegere stupidă. Arăta ca trandafirii aceia puși în niște tuburi lungi de plastic pe care tinerii îi ofereau prietenelor lor de Ziua Sfântului Valentin.

Rachel venise cu un buchețel din flori de măzăriche culese din grădina ei, legat cu o fundă de catifea verde cum obișnuia Janie să poarte când era mititică.

– Lași florile în locul unde a fost găsită? Lângă tobogan? o întrebase cândva Marla.

– Da, Marla, le las acolo să fie călcate de sute de piciorușe, îi spusese Rachel.

– Ah, da, te-ai gândit bine, spusese Marla fără să se supere.

Nici măcar nu era același tobogan. Tot echipamentul de fier, vechi și demodat, fusese înlocuit cu altul modern, demn de era spațială, exact ca în parcul din apropierea casei unde Rachel îl ducea

pe Jacob, iar pământul era acoperit cu un material cauciucat pe care săltai ca un astronaut când mergeai.

— Suc! A cerut din nou Jacob.

— Nu înțeleg, scumpule. Lauren și-a dat coada peste umăr cu o mișcare a capului. Vrei să-ți deschii puțin haina?

Pentru numele lui Dumnezeu! Rachel a oftat. Nu că ar fi simțit vreodată prezența lui Janie când venea aici. Nu putea să și-o imagineze aici, nu înțelegea cum de venise ea aici. Niciunul dintre prietenii lui Janie nu știau ca ea să fi venit vreodată în acest parc. Bineînțeles că fusese adusă aici de un băiat. Un băiat pe nume Connor Whitby. Probabil că el voise să facă sex cu ea și Janie spusese nu. Trebuia să fi făcut sex cu el. A fost vina lui Rachel că insistase atâta pe tema asta, de parcă pierderea virginității ar fi fost un eveniment important. Să mori era un eveniment mult, mult mai important. Ar fi trebuit să-i spună: „Fă sex cu cine vrei, Janie. Doar ai grijă să te protejezi”.

Ed nu a vrut niciodată să meargă în parcul unde a fost găsită.

— Ce rost are? zicea el. E prea târziu să merg acolo, nu crezi? Ea nu este acolo, nu?

Ai mare dreptate, Ed.

Dar Rachel avea impresia că îi era datoare lui Janie să vină în fiecare an cu buchețelul ei de flori, să se scuze că nu a fost acolo, să fie acolo acum, să-și imagineze ultimele ei clipe, să cinstească locul în care fusese ultima dată în viață, locul unde respirase pentru ultima dată. Măcar dacă Rachel ar fi fost acolo s-o vadă în acele ultime clipe prețioase, să-i soarbă din priviri acele mâini și picioare ridicol de lungi, frumusețea neobișnuită a chipului ei ascuțit. A fost un gând prostesc pentru că, dacă Rachel ar fi fost acolo, ar fi fost ocupată să-i salveze viața, dar tot își dorea să fi fost acolo, chiar dacă nu putea să schimbe finalul.

Poate că Ed avusese dreptate. Era inutil să vină aici în fiecare an. Era cu atât mai inutil în acest an când Rob, Lauren și Jacob stăteau

aici ca niște oameni care așteptau să se întâmple ceva, să înceapă spectacolul.

— Suc! a spus Jacob.

— Îmi pare rău, scumpule, nu înțeleg ce spui, a spus Lauren.

— Vrea suc, a spus Rob pe un ton atât de aspru, încât lui Rachel aproape că i-a părut rău de Lauren. Rob semăna cu Ed când devenea morocănos. Bărbații din familia Crowley erau niște morocănoși. N-avem, băiete. Poftim. Ți-am adus sticla cu apă. Bea puțină apă.

— Nu bem suc, Jakey, a spus Lauren. Nu-ți face bine la dinți.

Jacob a apucat sticla de apă cu mânuțele lui durdulii, a dat capul pe spate și a băut însetat, uitându-se la Rachel cu o privire care spunea: *Să nu-i spunem că beau suc de fiecare dată când vin la tine.*

Lauren și-a strâns mai bine cordonul trendului și s-a întors spre Rachel s-o întrebe:

— De obicei spui ceva? Sau ăă...

— Nu, doar mă gândesc la ea, a răspuns Rachel pe un ton sec, sinonim cu *taci dracului din gură*. În niciun caz nu-și va arăta sentimentele în fața lui Lauren. Putem să plecăm imediat. E foarte rece. Să nu răcească Jacob.

Era *ridicol* că l-au adus pe Jacob aici. În această zi. În acest parc. Poate că pe viitor va face altceva ca să comemoreze moartea lui Janie. Să meargă la mormântul ei așa cum au făcut de ziua ei de naștere.

Trebuia doar să treacă de această zi interminabilă și pe urmă, gata, scăpa pentru încă un an. Să mergem mai departe. Să se scurgă minutele. Să ajungem mai repede la miezul nopții.

— Vrei să spui ceva, iubitul? l-a întrebat Lauren pe Rob.

Rachel era cât pe ce să zică „bineînțeles că nu”, dar s-a oprit la timp. S-a uitat la Rob și a văzut că acesta ridicase privirea spre cer, lungindu-și gâtul ca un curcan, strângând din dinții lui albi și puternici, cu mâinile încleștate stângaci peste abdomen de parcă îl

durea ceva.

El n-a fost aici, și-a dat Rachel seama. N-a fost în parcul ăsta de când a fost găsită. A făcut un pas spre el, dar Lauren a ajuns înaintea ei și l-a luat de mână.

— Nu-i nimic, a murmurat ea. Ești bine. Respiră, dragul meu. Respiră.

Rachel privea neajutorată cum această tânără, pe care ea n-o cunoștea prea bine, îl consola pe fiul ei, pe care nici ea nu-l cunoștea prea bine. Se uita cum Rob s-a sprijinit de soția lui și s-a gândit ce puțin știa ea, *dacă* dorise vreodată să știe, despre suferința fiului ei. Oare o trezea pe Lauren din somn din cauza coșmarurilor care nu-i dădeau pace? Îi povestea pe întuneric, cu glas scăzut, despre sora lui?

Rachel a simțit o mână pe genunchi și s-a uitat în jos.

— Bunico, a spus Jacob, făcându-i semn.

— Ce este?

S-a aplecat, iar el a făcut mâna pâlnie la urechea ei.

— Suc, a șoptit el. Te rog!

*

Familia Fitzpatrick a dormit până târziu. Cecilia s-a trezit prima. S-a întins să-și ia iPhone-ul de pe noptieră și a văzut că era ora 09:30. Lumina cenușie a dimineții se revărsa prin ferestrele dormitorului.

Vinerea Mare și Ziua Cadourilor erau două zile prețioase din an când nu aveau programat nimic. Mâine va fi ocupată până peste cap cu pregătirile pentru masa de Paște, dar astăzi nu aveau musafiri, nu aveau teme de făcut, nu aveau de ce să se grăbească, nu aveau nici măcar de făcut cumpărături. Aerul era rece, în pat era cald.

Fohn-Paul a omorât-o pe fata lui Rachel Crowley. Gândul i s-a cuibărit în piept, apăsând-o pe inimă. Niciodată nu va mai sta în pat dimineața, în Vinerea Mare, liniștită și fericită că nu avea nimic de făcut și nu trebuia să se ducă niciunde, pentru că tot restul vieții ei

va rămâne întotdeauna ceva nefăcut.

Stătea în pat întoarsă cu spatele spre John-Paul. Simțea greutatea caldă a brațului cu care el o ținea de mijloc. Soțul ei. Soțul ei, criminalul. Oare ea ar fi trebuit să știe? Ar fi trebuit să ghicească? Coșmarurile, migrenele, momentele în care el era atât de încăpățânat și de ciudat. N-ar fi avut nicio importanță, dar într-un fel o făcea să se simtă neglijentă. „Așa e el”, își spunea ea. Rememora momente din căsnicia ei în lumina a ceea ce știa acum. De exemplu, și-a adus aminte că el refuzase ca ei să mai încerce să facă un al patrulea copil. „Hai să mai facem un băiat”, îi spusese Cecilia când Polly era încă mică, știind că amândoi ar fi fost la fel de fericiți chiar dacă până la urmă vor avea patru fete. N-a înțeles niciodată încăpățânarea cu care el a refuzat să se mai gândească măcar. Probabil că era încă un exemplu de autoflagelare. Probabil că el își dorise cu disperare un băiat.

Gândește-te la altceva. Poate că ar trebui să se scoale și să înceapă să gătească pentru duminică. Cum se va descurca ea cu atâția oaspeți, atâtea conversații, atâta bucurie în preajmă? Mama lui John-Paul va sta în fotoliul preferat, tronând plină de ea, deși cunoștea secretul. „S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă”, spusese ea. Dar probabil că lui Rachel i părea ca ieri.

Cecilia a tresărit aducându-și aminte că Rachel spusese că astăzi era comemorarea morții lui Janie. Oare John-Paul știa? Probabil că nu. Niciodată nu ținea minte datele. Nu-și amintea nici când era aniversarea căsătoriei lor dacă nu-i spunea ea. De ce și-ar aduce aminte ziua când a omorât o fată?

— Iisuse Cristoase, a spus ea încet când i-au revenit simptomele noii ei maladii: amețelă și durere de cap.

Trebuia să se ridice din pat. Trebuia să scape cumva de toate astea. A vrut să dea așternutul la o parte și a simțit brațul lui John-Paul oprind-o.

— Vreau să mă ridic, a spus ea fără să se întoarcă spre el.

— Cum crezi că ne vom descurca financiar? a întrebat el suflându-i în ceafă. Avea vocea răgușită, parcă ar fi fost groaznic de răcit. Dacă mă duc la... fără salariul meu? Ar trebui să vindem casa, nu?

— Ne-am descurca noi, a răspuns Cecilia scurt.

Ea avea grijă de banii familiei. Întotdeauna avusese. Din fericire pentru el, John-Paul putea să uite de plata facturilor și a ratelor bancare.

— Chiar crezi?

Părea să se îndoiască. Familia Fitzpatrick era relativ înstărită și John-Paul crescuse cu convingerea că el va ajunge să aibă o situație materială mai bună decât majoritatea cunoștilor lui. Dacă aveau bani, el credea bineînțeles că proveneau de la el. Cecilia nu îl păcălise în mod deliberat în legătură cu câți bani câștigase ea în ultimii ani, doar că nu avusese ocazia să-i spună.

— Mă gândeam că dacă nu sunt eu aici, am putea apela la unul dintre băieții lui Pete să vină să facă ce nu poți tu. Cum ar fi să curețe canalizarea. Este foarte important. Nu poți să stai așa, Cecilia. Mai ales când au loc incendii de vegetație. Va trebui să fac o listă. Mă tot gândesc la unele lucruri.

Ea stătea nemișcată. Inima îi bătea puternic. Cum se poate așa ceva? Era absurd. Imposibil. Nu-i venea să creadă că stăteau în pat și vorbeau despre faptul că John-Paul se va duce la închisoare.

— Îmi doream ca eu să le învăț pe fete să conducă mașina, a spus el cu glas gătuit. Trebuie să știe cum să procedeze când carosabilul e ud. Tu nu știi cum să frânezi când asfaltul e ud.

— Ba știu, a protestat Cecilia.

S-a răsucit cu fața la el și a văzut că plângea cu suspine, iar pielea obrazilor i se boțise în cute urâte și cărunte. El a întors capul ca să-și îngroape fața în pernă, parcă pentru a-și ascunde lacrimile.

— Știu că n-am niciun drept. N-am niciun drept să plâng. Dar nu-mi vine să cred că n-am să le mai văd în fiecare dimineață.

Nici Rachel Crowley nu-și va mai vedea niciodată fiica.

Doar că ea nu avea o inimă de piatră. Partea din el pe care ea o iubea cel mai mult era partea care le iubea pe fiicele lui. Copiii lor îi legaseră așa cum rareori se întâmpla în alte cupluri. Să stea și să povestească despre fetele lor – să se amuze pe seama lor, să se întrebe ce vor face când vor fi mari – era una dintre cele mai mari plăceri pe care i le oferea căsnicia ei. Se căsătorise cu John-Paul pentru că știuse ce fel de tată va fi.

– Ce vor crede despre mine? a zis el acoperindu-și fața cu mâinile. Mă vor urî.

– Liniștește-te, a spus Cecilia.

Era insuportabil.

– Totul va fi bine. Nu se va întâmpla nimic. Nu se va schimba nimic.

– Nu știu de ce, dar acum, după ce am spus-o cu voce tare și ai aflat și *tu*, după atâția ani, mi se pare atât de real, mai real ca niciodată. E astăzi, să știi. Și-a șters nasul cu dosul mâinii și s-a uitat la ea. Asta e ziua. Îmi amintesc în fiecare an. Urăsc toamna. Dar anul ăsta mi se pare mai șocant ca niciodată. Nu-mi vine să cred că eu am fost ăla. Nu-mi vine să cred ce i-am făcut copilului altcuiva. Iar acum fetele mele, fetele mele... fetele mele trebuie să plătească.

Remușcarea îi chinuia tot trupul, ca o durere insuportabilă. Toate instinctele ei îi spuneau să aline această durere, să-l salveze, să facă ceva pentru ca durerea să înceteze. L-a tras spre ea și îl ținea în brațe ca pe un copil, șoptindu-i să se liniștească:

– Șșșș! Lasă, nu-i nimic. Totul o să fie bine. Este imposibil să apară probe noi după atâția ani. Probabil că Rachel se înșală. Haide, respiră adânc.

El și-a ascuns fața în umărul ei și ea a simțit cum i se udă cămașa de noapte de lacrimile lui.

– Totul va fi bine, i-a spus ea.

Știa că n-avea cum să fie așa, dar în timp ce mângâia părul cărunt

al lui John-Paul, tuns militărește la ceafă, a înțeles în sfârșit un lucru despre ea.

Ea nu-i va cere niciodată să mărturisească.

Se pare că tot ce făcuse ea, când vomitase la canal și plânsese în cămară, fusese de față, pentru că atâta timp cât nu era acuzat altcineva, ea va păstra secretul. Cecilia Fitzpatrick, care întotdeauna se oferea prima voluntar, care niciodată nu stătea deoparte când trebuia făcut ceva, care întotdeauna aducea caserole de mâncare și își rupea din timpul ei, care știa diferența dintre bine și rău, era pregătită să-și întoarcă privirea în altă parte. Putea – și chiar asta va face – să lase altă mamă să sufere.

Bunătatea ei avea o limită. Ar fi putut să-și trăiască viața bine-mersi, fără să știe unde era acea limită, dar acum știa exact unde se află.

— Nu te zgârci la unt! A insistat Lucy. Păscuțele trebuie servite cu unt din belșug. N-ai învățat nimic de la mine?

— Dar tu n-ai auzit de colesterol? a întrebat Tess, punând totuși mâna pe cuțitul de întins untul.

Tess, mama ei și Liam stăteau la soare în curtea din spate, beau ceai și mâncau păscuțe prăjite. Lucy avea un halat matlasat roz peste cămașa de noapte, iar Tess și Liam erau îmbrăcați în pijama le.

Ziua începuse cu o vreme mohorâtă, potrivită pentru Vinerea Mare, dar se răzgândise brusc și se hotărâse să-și etaleze totuși culorile toamnei. Bătea un vânticel rece și jucăuș, iar soarele arunca văpăi printre frunzișul stejarului roșu din grădină.

— Mamă? a spus Liam cu gura plină.

— Mmm?

Tess stătea cu fața la soare și cu ochii închiși. Se simțea liniștită și somnoroasă. Aseară făcuse din nou sex în apartamentul lui Connor după ce s-au întors de pe plajă. A fost și mai spectaculos decât în seara dinainte. Se pricepea să facă niște chestii... absolut extraordinare. Oare citise vreo carte în sensul ăsta? *Will* sigur n-o citise.

Era curios că săptămâna trecută sexul era pentru ea doar o distracție plăcută, semiregulată, la care nu stătea să se gândească. Iar acum, săptămâna asta, o absorbea cu totul, de parcă era tot ce conta în viață, de parcă aceste momente dintre partidele de sex erau irelevante, nu însemnau viață adevărată.

Simțea că începe să devină dependentă de Connor, de arcuirea buzei lui superioare, de umerii lui lați, de...

— Mamă! a strigat-o Liam din nou.

— Da.

— Când vin...

— Termină ce ai în gură.

— Când vin tati și Felicity? De Paște?

Tess a deschis ochii și s-a uitat la maică-sa care a ridicat din sprâncene.

— Nu știu sigur, i-a spus ea lui Liam. Trebuie să vorbesc cu ei. S-ar putea să aibă de lucru.

— Nu se poate să lucreze de Paște! Vreau să ciocnesc cu tati iepurele meu de ciocolată.

Inventaseră un obicei oarecum violent de a începe duminica de Paște cu ceremonia ciocnirii unui iepuraș de ciocolată. Will și Liam se distrau copios când vedeau caverna din fața bietului iepuraș.

— Vedem noi, a spus Tess.

Habar n-avea ce vor face de Paște. Avea vreun rost să joace rolul unei familii fericite de dragul lui Liam? Nu erau în stare să se prefacă atât de bine. El și-ar da imediat seama. Nimeni nu aștepta asta de la ea, nu?

Doar dacă l-ar invita pe Connor. Să stea pe genunchii lui ca o adolescentă ca să-i dovedească fostului ei prieten că l-a ales pe atletul musculos al școlii? Ar putea să-l roage să vină cu motocicleta. Cu *el* ar putea să ciocnească Liam iepurele de ciocolată. El s-ar descurca mai bine decât Will.

— Îl sunăm pe tati mai târziu, i-a spus ea lui Liam.

Deja starea de liniște îi dispăruse.

— Hai să-l sunăm acum! a strigat Liam și a dat fuga în casă.

— Nu! a spus Tess, dar el plecase deja.

— Vai de mine, a oftat mama ei, punând jos păscuța.

— Nu știu ce să fac, a spus Tess, dar Liam s-a întors alergând și i-a întins telefonul mobil. Chiar când să i-l dea ei, aparatul a scos un bip semnalând că primise un sms.

— E un mesaj de la tati? a întrebat Liam.

Tess a înhățat telefonul panicată.

— Nu. Nu știu. Stai să văd.

Mesajul era de la Connor. *Mă gândesc la tine.* Xx Tess a zâmbit. Imediat cum l-a citit, telefonul a scos încă un bip.

— Cred că ăsta e de la tati! a spus Liam care stătea în fața ei și sărea pe vârful picioarelor ca un jucător de fotbal.

Tess a citit mesajul. Era tot de la Connor. *E o zi potrivită ca să înălțăm un zmeu. Dacă vrei să vii cu Liam la terenul de sport. Aduc eu zmeul! (Te înțeleg dacă nu ți se pare o idee bună.)*

— Nu sunt de la tata, i-a spus Tess lui Liam. Sunt de la domnul Whitby. Îl știi. Noul tău profesor de sport.

Liam părea indiferent. Lucy a început să tușească.

— Domnul Whitby, a repetat Tess. L-ai văzut la...

— De ce îți trimite ție sms-uri? a întrebat Liam.

— Liam, ai de gând să-ți termini păscuța? a întrebat Lucy.

— Domnul Whitby este un vechi prieten de-al meu, a spus Tess. Îți amintești că ne-am întâlnit cu el în secretariatul școlii? Îl știi de mulți ani. Dinainte să te naști tu.

— Tess, a spus maică-sa pe un ton de avertisment.

— Ce? a întrebat Tess iritată.

De ce să nu-i spună lui Liam despre Connor că era un prieten vechi? Ce rău era în asta?

— Îl cunoaște și tati? a întrebat Liam.

Copiii păreau atât de neștiutori în privința relațiilor dintre adulți și o dată te pomeneai că ziceau ceva de genul ăsta, ceva care arăta că, până la un anumit nivel, înțelegeau totul.

— Nu, a spus Tess. Asta era înainte să-l cunosc pe tatăl tău. În fine, domnul Whitby a trimis un sms ca să ne spună că are un zmeu grozav. Și întreba dacă tu și cu mine vrem să mergem la terenul de sport ca să-l înălțăm.

— Ha? A exclamat furios Liam de parcă l-ar fi trimis să-și facă ordine în cameră.

— Tess, draga mea, chiar crezi că este... știi tu.

Mama lui Tess a pus mâna paravan la gură ca să nu vadă Liam și

i-a transmis mișcându-și buzele: „Potrivit?”

Tess n-a luat-o în seamă. Nu va permite să se simtă vinovată din cauza asta. De ce ea și Liam să stea azi acasă și nu să facă nimic în timp ce Will și Felicity făceau dracu' știe ce făceau? Oricu m, voia să-i demonstreze terapeutei, acea prezență critică invizibilă din viața lui Connor, că Tess nu era o femeie rănită și disperată care se folosea de Connor pentru sex. Ea era un om bun. Era *cumsecade*.

— Are un zmeu nemaipomenit, a improvizat ea. S-a gândit că poate vrei să dai o tură cu el, atâta tot. Tess s-a uitat spre maică-sa. Încearcă să fie *prietenos* fiindcă suntem nou-veniți la școala asta. Apoi s-a întors spre Liam. Mergem să ne întâlnim cu el? Doar o jumătate de oră?

— Bine, a spus Liam fără nicio tragere de inimă. Dar mai întâi vreau să-l sun pe tati.

— După ce te îmbraci, a spus Tess. Du-te și pune-ți blugii. Și șapca de rugby. E mai rece decât credeam.

— *Bine*, a spus Liam și a plecat cu o figură pleoștită.

Tess a început să tasteze un mesaj de răspuns către

Connor: *Ne vedem la terenul de sport într-o jumătate de oră. xx.*

Chiar înainte să-l trimită a șters săruturile. Ca să nu creadă terapeuta că încerca să-l amăgească. Apoi s-a gândit la toate săruturile *reale* de aseară. Ridicol. Putea la fel de bine să-l sărute și într-un sms. A adăugat trei săruturi și a dat să trimită mesajul, dar s-a întrebat dacă nu cumva suna prea romantic și a lăsat doar un sărut, însă și așa era prea puțin, dat fiind că el îi trimisese două, părea că ea voia să sugereze ceva. A făcut „nț” cu voce tare, a tastat din nou al doilea sărut și a trimis mesajul. Când a ridicat ochii din telefon, a văzut că maică-sa se uita la ea.

— Ce? a întrebat ea.

— Ai grijă, a spus mama ei.

— Adică ce vrei să spui?

Tess și-a dat seama că abordase acel ton agresiv pe care îl avea în

adolescență.

— Vreau să spun să nu mergi prea departe și pe urmă să nu poți să te mai întorci, a zis maică-sa.

Tess s-a uitat spre ușă ca să se asigure că Liam era în camera lui.

— N-am de ce să mă mai întorc! E clar că ceva n-a mers bine deloc în căsnicia noastră...

— Prostii! a întrerupt-o maică-sa pe un ton vehement. Aiureli! Astea sunt prostii pe care le citești în revistele pentru femei. În viață se întâmplă altfel. Oamenii mai fac și greșeli. Suntem făcuți să fim atrași unii de alții. Nu înseamnă neapărat că mergea prost căsnicia ta. V-am văzut pe tine și pe Will împreună. Știi cât de mult vă iubiți.

— Dar, mamă, Will s-a îndrăgostit de Felicity. Nu a fost vorba doar de un sărut dat la beție la o petrecere cu colegii de serviciu. Se iubesc.

Și-a examinat încruntată mâinile și a adăugat cu glas scăzut:

— Și poate că și eu m-am îndrăgostit de Connor.

— Ei și? Oamenii se îndrăgostesc și se despart tot timpul. Eu m-am îndrăgostit de ginerele lui Beryl chiar acum două săptămâni. Nu înseamnă că mergea prost căsnicia ta. Lucy a luat o îmbucătură din păscuța caldă și a continuat să vorbească cu gura plină. Sigur, *acum* lucrurile stau foarte prost.

Tess a izbucnit în râs și a ridicat palmele.

— Vezi bine. Nu se mai poate.

— Doar dacă sunteți dispuși amândoi să lăsați orgoliile la o parte.

— Nu-i vorba doar de orgoliile noastre, a spus Tess iritată.

Era ridicol. Maică-sa nu pricepea. Auzi, *ginerele lui Beryl*, zău așa!

— Oh, Tess, draga mea, la vârsta ta nu poate fi vorba decât despre orgoliu.

— Și ce vrei să spui? Că ar trebui să-mi las orgoliul la o parte și să-l implor pe Will să se întoarcă la mine?

Lucy și-a dat ochii peste cap.

— Bineînțeles că nu. Eu îți spun doar să nu arzi toate punțile în urma ta aruncându-te cu capul înainte într-o relație cu Connor. Trebuie să te gândești la Liam. El...

Tess era în culmea furiei.

— Mă *gândesc* la Liam! spuse ea, făcând o pauză. Dar tu și cu tata v-ați gândit la mine când v-ați despărțit?

Maică-sa s-a uitat la ea cu un surâs umil.

— Poate că nu atât cât ar fi trebuit.

A ridicat ceașca de ceai ca s-o ducă la gură și a pus-o la loc.

— Uneori privesc în urmă la ce-a fost și mă gândesc, Doamne, am luat sentimentele *prea* în serios. Totul era în alb și negru. Am rămas fiecare pe poziția lui și asta a fost. Nu ne-am mai clintit. Tess, orice s-ar întâmpla, nu fi încăpățânată. Pregătește-te să fii puțin mai... flexibilă.

— Flexibilă, a repetat Tess.

Maică-sa a ridicat o mână ca să-i facă semn să tacă și a înclinat puțin capul.

— A sunat cineva la ușă?

— N-am auzit, a spus Tess.

— Mamă! Bunico!

Ușa din spatele casei s-a deschis vijelios și Liam a sărit în curte, îmbrăcat tot în pijama și radiind de bucurie.

— Uite cine a venit!

A ținut ușa larg deschisă și, cu gestul teatral al unei gazde dintr-un concurs televizat, a strigat:

— Ta-daaa!

Pe ușă a intrat o femeie blondă atrăgătoare. Timp de o fracțiune de secundă, Tess nici n-a recunoscut-o și a admirat efectul produs de această prezență elegantă în peisajul cu frunze de toamnă. Purta un cardigan tricotat scurt și gros, de culoare albă, cu nasturi maro din lemn, o curea din piele maro, blugi strânși pe picior și cizme.

— *Felicity!* a strigat Liam bucuros.

— Rămâi cu mama ta și relaxează-te, i-a spus Lauren lui Rob. Eu am să aduc niște păscuțe calde și cafea. Domnu' Jacob, vino cu mine.

Rachel s-a așezat comod pe o canapea cu perne lângă sobă. Era confortabilă. Canapeaua era moale exact cât trebuie, ceea ce era de așteptat. Mulțumită gusturilor impecabile ale lui Lauren, în căsuța lor frumos renovată, cu două dormitoare, totul era pus la punct.

La cafeneaua unde Lauren propusese inițial să meargă cu toții fusese închis, spre marea ei supărare.

— Ieri am telefonat ca să verific încă o dată la ce oră deschid, spusese ea când au văzut pe ușă plăcuța pe care scria „închis”. Rachel a observat cu interes că ea aproape își ieșise din fire, dar reușise să-și revină și propusese să meargă cu toții la ei acasă. Ei locuiau mai aproape, iar lui Rachel nu-i venise în minte niciun motiv ca să-i refuze fără să pară necioplită.

Rob s-a așezat în fața ei într-un fotoliu cu dungi alb-roșii și a căscat. Rachel a simțit că-i vine și ei să caște și imediat s-a așezat mai dreaptă. Nu voia să înceapă să moțâie ca o babă în casa lui Lauren.

S-a uitat la ceas. Era puțin trecut de ora opt. Mai rămâneau multe ore de îndurat până la sfârșitul zilei. Pe vremea asta, cu douăzeci și opt de ani în urmă, Janie mânca ultimul mic dejun din viața ei. Probabil o jumătate de biscuit cu cereale Weetbix. Nu-i plăcuse niciodată să mănânce la micul dejun.

Rachel și-a trecut palma peste țesătura canapelei.

— Ce veți face cu toată mobila asta frumoasă când vă mutați la New York? I-a întrebat ea pe Rob pe un ton colocvial, relaxat.

Uite că putea să discute despre apropiata mutare la New York chiar în ziua în care comemora moartea lui Janie. Oh, da, sigur că putea.

Rob a răspuns abia după câteva momente. Stătea cu ochii plecați și privea în gol. Rachel era pe punctul să-l strige când el în sfârșit a răspuns:

— Am putea să închidem casa mobilată, a spus el de parcă îi era greu să vorbească. Încă ne mai gândim la toate operațiunile astea logistice.

— Da, îmi imaginez că aveți multe pe cap, a spus Rachel cu glas jovial. Da, Rob, e nevoie de multe operațiuni logistice ca să-l duci pe nepotul meu la New York. Și-a înfipt unghiile în stofa canapelei ca într-un animal gras, cu blana moale, pe care îl agresa.

— Mamă, tu o visezi pe Janie? a întrebat Rob.

Rachel s-a uitat surprinsă la el. A dat drumul la stofa canapelei.

— Da, a spus ea. Dar tu?

— Într-un fel, a spus Rob. Am coșmaruri în care sunt strangulat. Cred că visez că sunt Janie. Mereu se întâmplă la fel. Mă trezesc simțind că nu mai am aer. Visele sunt întotdeauna mai urâte în perioada asta a anului. Toamna. Lauren s-a gândit că dacă merg în parc cu tine... poate... mă ajută. Să înfrunt realitatea. Nu știi. Nu mi-a plăcut deloc să fiu acolo. Mi se pare o abordare greșită. E clar că nici ție nu-ți place să fii acolo. Dar mie mi s-a părut foarte greu. Să mă gândesc prin ce a trecut. Cât de speriată trebuie să fi fost. Doamne!

A ridicat privirea în tavan și figura i s-a crispat. Rachel și-a adus aminte că Ed făcea exact la fel când se lupta să-și stăpânească lacrimile.

Și Ed a avut coșmaruri. Rachel se trezea noaptea și-l auzea strigând întruna: „Fugi, Janie! Fugi! Pentru Dumnezeu, fugi, scumpa mea!”

— Îmi pare rău. N-am știut că ai coșmaruri, a spus Rachel.

Cu ce ar fi putut ea să-l ajute?

Rob și-a recompus figura calmă.

— Sunt doar vise. Nu sunt cine știe ce. Dar, mamă, n-ar trebui să

te duci singură în parc în fiecare an. Îmi pare rău că nu am venit de fiecare dată până acum cu tine. Ar fi trebuit s-o fac.

— Scumpul meu, dar te-ai oferit, a spus Rachel. Nu-ți amintești? De multe ori. Și întotdeauna am spus nu. Era treaba mea. Tatăl tău credea că sunt ne bună. El nu s-a dus niciodată în parcul ăla. Nici măcar n-a trecut cu mașina pe aceeași stradă.

Rob și-a șters nasul cu dosul mâinii și a oftat.

— Îmi pare rău, a spus el. Ai zice că, după atâția ani...

S-a oprit brusc.

Din bucătărie se auzea vocea lui Jacob care cânta melodia din filmul de desene animate *Bob Constructorul*. Cânta și Lauren cu el. Rob asculta, zâmbind cu drag. Mirosul de păscuțe calde se simțea până în cameră.

Rachel îi studia chipul. Era un tată bun. Un tată mai bun decât fusese tatăl lui. Așa era în ziua de azi – toți bărbații păreau să fie niște tați mai buni –, doar că Rob fusese dintotdeauna un băiat sensibil.

De mic fusese o ființă afectuoasă. Când îl lua din pătuț după ce se trezea din somn, el se ghemuia la pieptul ei și chiar o bătea cu mânuța pe spate, parcă pentru a-i mulțumi că l-a luat în brațe. Fusese cel mai vesel și mai drăgălaș bebeluș. Își aducea aminte că Ed îi spunea, fără să se supere: „Pentru Dumnezeu, femeie, copilul ăsta ți-a sucit mințile”.

I se părea ciudat să și-l amintească pe Rob când era mic, parcă deschidea o carte foarte îndrăgită pe care n-o mai citise de ani de zile. Rareori se sinchisea să rememoreze amintiri cu Rob. Dar întotdeauna căuta să dezgroape noi și noi amintiri despre copilăria lui Janie, ca și când copilăria lui Rob nu conta, pentru că el oricum trăia.

— Erai cel mai frumos copilaș, i-a spus ea lui Rob. Mă opreau oamenii pe stradă ca să mă complimenteze. Ți-am mai spus asta? Probabil de o sută de ori.

Rob a scuturat încet din cap.

— Nu mi-ai spus-o niciodată, mamă.

— Nu? s-a mirat Rachel. Nici măcar când s-a născut Jacob?

— Nu.

Chipul lui căpătase o expresie de uimire.

— Ar fi trebuit să-ți spun, a zis mama lui. A oftat. Probabil că ar fi trebuit să fac și multe alte lucruri.

Rob s-a aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Și zici că eram tare drăgălaș, da?

— Erai superb, dragul meu, a spus Rachel. Și încă ești, desigur.

Rob a pufnit pe nas.

— Nu zău!

Dar tot nu și-a putut ascunde zâmbetul de încântare care i-a luminat chipul, iar Rachel și-a mușcat buza de jos, regretând că îl dezamăgise de atâtea ori.

— Am adus păscuțe calde!

Lauren a intrat aducând un platou superb cu păscuțe perfect prăjite și unse cu unt din belșug, pe care l-a așezat în fața lor.

— Stai să te ajut, s-a oferit Rachel.

— Nici gând, a spus Lauren peste umăr în timp ce se întorcea în bucătărie. Nici tu nu mă lași să te ajut când venim noi pe la tine.

— Ah!

Rachel s-a simțit ciudat de expusă. Crezuse întotdeauna că Lauren nu observa manevrele ei sau că nici măcar nu-și dădea seama ce fel de persoană e. Se gândea că vârsta ei era un scut care o proteja de privirile celor tineri.

În sinea ei își spunea mereu că n-o lăsa pe Lauren s-o ajute pentru că voia să fie soacra perfectă, dar, de fapt, atunci când nu lași o femeie să te ajute, e ca și cum ai ține-o la distanță, ca și cum i-ai da de înțeles că nu face parte din familie sau i-ai spune: „Nu-mi placi atât de mult încât să te las să intri în bucătăria mea”.

Lauren a reapărut cu o altă tavă pe care aducea trei cești de cafea.

Cafeaua va fi perfectă, preparată exact cum îi plăcea lui Rachel: fierbinte, cu două cuburi de zahăr. Lauren era nora perfectă. Rachel era soacra perfectă. Câtă antipatie se ascundea sub această perfecțiune!

Dar Lauren câștigase. New Yorkul era asul ei. Îl jucase bine. Bravo.

— Unde este Jacob? a întrebat Rachel.

— Desenează, a spus Lauren, așezându-se. A dus cana la gură și i-a aruncat lui Rob o privire ironică. Să sperăm că nu pe pereți.

Rob i-a zâmbit și Rachel a întrezărit o altă imagine din lumea privată a căsniciei lor. Părea să fie o căsnicie reușită, atât cât putea să fie o căsnicie.

Oare Janie ar fi plăcut-o pe Lauren? Oare Rachel ar fi fost o soacră afurisită, așa cum sunt soacrele de obicei, dacă Janie ar fi trăit? Era imposibil să-și imagineze. Lumea în care trăia Lauren era foarte diferită de lumea în care trăise Janie. Părea imposibil ca Lauren să fi existat dacă ar fi trăit Janie.

S-a uitat la nora sa și a observat că i se desprinseseră câteva suvițe din părul blond prins în coadă de cal. Avea aproape aceeași nuanță de blond ca și Janie. Părul lui Janie era mai blond. Poate că și ei i s-ar mai fi închis la culoare o dată cu vârsta.

Încă de a doua zi dimineață după ce a murit Janie, când s-a trezit și i-a năvălit în minte realitatea oribilă a celor întâmplate, Rachel își imaginase obsesiv o altă viață care se desfășura în paralel cu a ei, cu viața ei reală, cea care i-a fost furată, cea în care Janie era caldă în patul ei.

Dar, pe măsură ce treceau anii, îi venea din ce în ce mai greu să și-o imagineze. Lauren stătea chiar în fața ei și era *vie*, sângele îi curgea prin vene, pieptul i se ridica și i se cobora în timp ce respira.

— Te simți bine, mamă? a întrebat Rob.

— Mă simt bine, a răspuns Rachel.

A vrut să ia ceașca de cafea și și-a dat seama că nu avea putere

nici să ridice brațul.

Uneori simțea o suferință și o durere profundă, primordială; alteori, furie, dorință nebună de a-și înfige ghearele, de a lovi și de a ucide; alteori, exact ca acum, doar o senzație surdă de apatie, care se instala domol, sufocant, ca o ceață deasă.

Se simțea îngrozitor de tristă.

— Bună, a spus Felicity.

Tess i-a zâmbit. Fără să vrea. Ca atunci când spui automat mulțumesc unui polițist care îți dă o amendă usturătoare pentru depășirea vitezei legale. Automat s-a simțit fericită s-o vadă pe Felicity pentru că ținea la ea, iar ea arăta foarte bine, și pentru că se întâmplaseră atâtea în ultimele zile și avea atâtea să-i povestească.

În secunda următoare și-a amintit și a simțit din nou șocul trădării. Tess abia s-a abținut să nu se repeadă la Felicity, s-o doboare la pământ, s-o zgârie, s-o lovească cu pumnii și s-o muște. Dar o femeie cumsecade și educată ca Tess nu se comportă așa, mai ales în fața unui copil aflat la o vârstă la care era ușor impresionabil. Așa că n-a făcut nimic din toate astea, doar și-a lins degetele unse de la păscuțele cu unt și s-a tras mai pe marginea scaunului, aranjându-și mai bine bluza de pijama.

— Ce cauți aici? a întrebat ea.

— Îmi pare rău că...

Lui Felicity i-a pierit vocea. A tușit încercând să și-o dreagă și a spus pe un ton răgușit:

— ...am apărut așa, fără să te anunț.

— Da, poate că ar fi fost mai bine dacă ai fi dat un telefon, a spus Lucy.

Tess știa că mama ei se străduia să pară dură, dar se vedea că se zăpăcise și ea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le spusese despre Felicity, Tess știa că Lucy își iubea nepoata.

— Ce-ți mai face glezna? a întrebat-o Felicity pe Lucy.

— Vine și tati? a întrebat Liam.

Tess a ridicat capul. Felicity s-a uitat la ea, apoi și-a mutat repede privirea în altă parte. Foarte bine. Întreab-o pe Felicity. *Felicity* trebuie să știe ce planuri are Will.

— Vine și el în curând, i-a spus Felicity lui Liam. Eu nu pot să stau prea mult. Am vrut să discut mai întâi cu mama ta niște lucruri, apoi trebuie să plec. De fapt, ăă, eu plec ceva mai departe.

— Unde? a întrebat Liam.

— Plec în Anglia, a spus Felicity. Plec într-o plimbare grozavă. O plimbare peste ocean, așa se cheamă. Apoi mă duc în Spania și America... în fine, voi fi plecată foarte mult timp.

— Te duci la Disneyland? a întrebat Liam.

Tess s-a uitat mirată la Felicity.

— Nu pricep.

Pleca și Will cu ea în această aventură romantică?

Pe gâtul lui Felicity apăruseră pete roșii de supărare.

— Putem să discutăm noi două?

Tess s-a ridicat în picioare.

— Vino.

— Vin și eu, a spus Liam.

— Nu, l-a oprit Tess.

— Tu rămâi aici cu mine, dragule, a spus Lucy. Hai să mâncăm niște ciocolată.

Tess s-a dus cu Felicity în vechiul ei dormitor. Era singura cameră a cărei ușă avea încuietore.

Au rămas în picioare lângă pat, uitându-se una la alta. Tess simțea că îi bate inima ca un ciocan. Nu știuse că poți să te uiți o viață întregă la oamenii pe care îi iubești și de fapt să nu-i vezi, parcă dinadins ți-ai acoperi ochii, până în clipa aceea, când numai dacă te uitai la persoana respectivă și ți se făcea frică.

— Care-i treaba? a întrebat Tess.

— S-a terminat, a spus Felicity.

— S-a terminat?

— De fapt, nu a început niciodată. Imediat după ce tu și Liam ați plecat, pur și simplu s-a...

— N-a mai fost atât de palpitant?

— Pot să mă așez? a întrebat Felicity. Îmi tremură picioarele.

Și lui Tess îi tremurau picioarele. A ridicat din umeri.

— Sigur. Ia loc.

N-aveau unde să se așeze decât pe pat sau pe jos. Felicity s-a așezat pe podea. Și-a încrucișat picioarele și s-a sprijinit cu spatele de servanță. S-a așezat și Tess, cu spatele rezemat de pat.

— A rămas același covor.

Felicity a mângâiat covorul albastru cu alb.

— Da.

Tess se uita la Felicity, la picioarele ei subțiri și la mâinile cu încheieturi fine. Și-a amintit de fetița grasă care stătuse de atâtea ori în exact aceeași poziție pe vremea copilăriei lor. De ochii frumoși, verzi și migdalați, care străluceau pe chipul ei durduliu. Tess știuse dintotdeauna că în ea stătea ascunsă o prințesă din povești. Poate că lui Tess tocmai lucrul acesta îi plăcuse, că stătea ascunsă.

— Arăți superb, a spus Tess.

Nu știa de ce, dar trebuia s-o spună.

— Lasă asta, a zis Felicity.

— Nu încercam să insinuez ceva.

— Știu.

Au stat câteva minute fără să spună nimic.

— Povestește-mi, a zis Tess într-un târziu.

— Nu e îndrăgostit de mine, a spus Felicity. Nu cred că a fost vreodată îndrăgostit de mine. A fost o pasiune trecătoare. O chestie absolut jalnică. Mi-am dat seama imediat. După ce ați plecat tu și Liam, mi-am dat seama că nu se va întâmpla nimic.

— Bine, dar...

Tess a ridicat mâinile nedumerită. A simțit că o cuprinde un val de umilință. Tot ce se întâmplase săptămâna trecută i se părea atât de *stupid*.

— Pentru mine n-a fost doar o pasiune trecătoare, a spus Felicity uitându-se la ea. Din partea mea a fost dragoste adevărată. Îl iubesc.

Îl iubesc de ani de zile.

— Chiar așa? a întreat Tess indiferentă, deși nu era o surpriză pentru ea. Nu chiar. Poate că știuse dintotdeauna. De fapt, poate chiar îi plăcuse când simțise că Felicity era îndrăgostită de Will, pentru că asta îl făcuse pe Will să fie cu atât mai dezirabil, și pentru că n-avea ce să se întâmple. Era exclus ca Will să simtă o atracție sexuală față de Felicity. Oare Tess n-o văzuse niciodată pe verișoara ei așa cum era ea în realitate? Fusese la fel ca toți ceilalți care nu văzuseră nimic dincolo de obezitatea lui Felicity?

— Cred că a fost groaznic pentru tine în toți anii ăștia, să stai atâta timp împreună cu noi, a spus ea.

Parcă până atunci avusese impresia că sentimentele lui Felicity erau amortizate de grăsime, crezuse că Felicity știa foarte bine și accepta faptul că niciun bărbat normal n-avea cum s-o iubească! Și cu toate astea, Tess ar fi omorât pe oricine ar fi spus una ca asta.

— Așa am simțit eu, a zis Felicity încrețind între degete materialul blugilor. Știam că el mă considera doar o prietenă. Știam că Will mă place. Ba chiar că mă iubea, ca pe o soră. Era de-ajuns să stau în preajma lui.

— Ar fi trebuit să... a început Tess.

— Ce? Să-ți spun? Cum puteam să-ți spun? Și ce puteai tu să faci? Poate doar să-ți pară rău de mine. Eu ar fi trebuit să plec și să-mi văd de viața mea, nu să rămân lângă tine, ca un aghiotant gras și devotat.

Tess s-a simțit atinsă.

— Eu nu te-am considerat niciodată așa!

— Nu spun că așa m-ai considerat tu. Mai degrabă așa mă vedeam eu: aghiotantul tău. Nu eram suficient de slabă ca să am o viață adevărată. Pe urmă am început să slăbesc și am observat că bărbații se uită după mine. Ca orice feministă convinsă, știu că n-ar trebui să ne placă să fim privite ca un obiect, dar când n-ai trecut niciodată prin chestia asta, este ca, nu știu cum să-ți spun, ca un

drog. Îmi plăcea. Mă simțeam puternică. Era ca în filmele alea când supereroul își descoperă puterile. Apoi m-am gândit că poate acum l-aș putea face pe Will să se uite la mine, așa cum se uitau alți bărbați... și pe urmă, ei bine, pe urmă...

S-a oprit. Fusesse absorbită să-și spună povestea și uitase că pentru Tess nu era tocmai plăcut s-o asculte. Tess stătuse doar câteva zile fără să poată vorbi cu Felicity, în timp ce verișoara sa stătuse atâția ani fără să poată să-i împărtășească cea mai mare frământare a ei.

— Și pe urmă s-a uitat la tine, a continuat Tess în locul ei. Ți-ai încercat superputerile și au funcționat.

Felicity i-a răspuns cu o ridicare din umeri simpatică, autocritică. Ciudat cât de diferite îi erau gesturile acum. Tess era convinsă că până atunci nu mai văzuse la ea acest gest care aducea a cochetărie franțuzească.

— Cred că Will s-a simțit atât de prost că era puțin atras de mine, încât s-a convins singur că era îndrăgostit de mine, a spus Felicity. După ce tu și Liam ați plecat, totul s-a schimbat. Cred că i-am devenit indiferentă în clipa în care ai ieșit pe ușă.

— În clipa în care am ieșit pe ușă, a repetat Tess.

— Mda.

— Aiurea.

Felicity a tresărit.

— Este adevărat.

— Nu, nu este.

Părea că Felicity încerca să-l absolve pe Will de toată vina, să dea de înțeles că el avusese o scurtă răătăcire, ca și cum ceea ce se întâmplase nu se deosebea cu nimic de un sărut dat la beție, la o petrecere cu colegii de serviciu.

Tess și-a adus aminte ce față albă ca de mort avusese Will luni seara. El nu era atât de prost și de superficial. Sentimentele față de Felicity fuseseră îndeajuns de reale pentru ca el să înceapă

demolarea vieții lui de până atunci.

A fost vorba de Liam, s-a gândit ea. În momentul când Tess a plecat, luându-l și pe Liam cu ea, Will a înțeles în sfârșit ce sacrificia. Dacă nu era un copil la mijloc, această conversație n-ar mai avea loc. El o iubea pe Tess, probabil că da, dar acum era îndrăgostit de Felicity și oricine știa care sentiment era mai puternic. Nu era o luptă dreaptă. De aceea se destrămau căsniciile. De aceea, dacă țineai la căsnicia ta, ridicai o baricadă în jurul tău, al sentimentelor și gândurilor tale. Nu lăsați să-ți fugă ochii în altă parte. Nu zăboveai la încă un pahar. Te țineai departe de flirturi. Nici măcar nu încercai. La un moment dat, Will alesese să o privească pe Felicity cu ochii unui bărbat liber. Acela a fost momentul când o trădase pe Tess.

— Evident, nu îți cer să mă ierți, a spus Felicity.

Ba da, îmi ceri să te iert, s-a gândit Tess. Dar n-am s-o fac.

— Fiindcă aș fi putut s-o fac, a spus Felicity. Vreau să știi lucrul ăsta. Dintr-un motiv sau altul, pentru mine este foarte important să știi că eu nu m-am jucat. Mă simțeam groaznic, dar nu atât de groaznic încât să n-o fi făcut. N-ar fi fost o problemă pentru mine.

Tess s-a uitat la ea consternată.

— Vreau să fiu sinceră cu tine până la capăt, a spus Felicity.

— Mersi.

Felicity a lăsat privirea în jos.

— În fine. M-am gândit că cel mai bine pentru mine ar fi să plec din țară, cât mai departe cu putință. Așa că tu și Will puteți să vă rezolvați problema. El a vrut să vorbească primul cu tine, dar eu am crezut că ar fi mai potrivit dacă...

— Și el unde este acum? a întrebat Tess.

Vocea ei căpătase o notă stridentă. Faptul că Felicity știa unde era Will și ce făcea el o înfuria.

— A rămas în Sydney? Ați venit împreună?

— Da, am venit împreună, dar... a dat să răspundă Feliei ty.

— Probabil că a fost traumatizant pentru amândoi. Ultimele voastre clipe petrecute împreună. V-ați ținut de mână în avion?

După cum a clipit Felicity, indiscutabil așa era.

— Așa ați făcut, da? a întrebat Tess.

Își și imagina. *Agonia*. Îndrăgostiții nefericiți care se agățau unul de altul, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să fugă, să zboare la Paris, sau să facă ceea ce trebuia, să aleagă plictisul. Tess era plictisul.

— Nu-l vreau, i-a spus ea lui Felicity.

Nu suporta postura de nevestă neinteresantă și înșelată. Voia ca Felicity să știe că Tess O'Leary nu era nicidecum neinteresantă.

— Poți să-l păstrezi tu. Păstrează-l! Eu m-am culcat cu Connor Whitby!

Felicity a rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Serios.

Felicity a oftat.

— Păi, Tess, asta înseamnă că... nu știu ce să zic. Felicity și-a rotit privirea prin cameră căutându-și cuvintele, apoi s-a uitat din nou la Tess. Acum trei zile ziceai că nu vrei ca Liam să crească cu părinții divorțați. Ziceai că îți vrei bărbatul înapoi. M-ai făcut să mă simt cea mai îngrozitoare persoană din lume. Și acum îmi spui că te-ai combinat cu un fost iubit, în timp ce eu și Will niciodată nu am... Doamne!

A lovit cu pumnul în tăblia patului, roșie la față de supărare, cu ochii arzând de furie.

Injustețea, sau poate justețea, vorbelor lui Felicity au uluit-o pe Tess.

— Nu mai face pe virtuoasa.

I-a tras lui Felicity un ghiont în coapsa suplă cât a putut de tare, așa cum fac copiii în autobuz. Asta a făcut-o să se simtă ciudat de bine. A înghiontit-o din nou, mai tare.

— Chiar ești cea mai îngrozitoare persoană din lume. Crezi că măș fi uitat la Connor dacă tu și cu Will n-ați fi făcut marele anunț?

— Nici tu n-ai pierdut vremea, nu-i așa? Și nu mă mai lovi, ce dracu'!

Tess i-a mai dat un ghiont, să se sature, apoi s-a potolit. Niciodată nu mai simțise o dorință atât de mare de a lovi pe cineva. Cu siguranță niciodată nu cedase în fața unei astfel de dorințe. Părea că se lepădase de tot formalismul care făcea din ea un adult acceptat social. Săptămâna trecută fusese o mamă de școlar și o femeie de afaceri. Acum făcea sex prin holuri și își lovea verișoara. Ce mai urma?

A tras adânc aer în piept. Deci asta era ceea ce se cheamă un moment de furie. Nu știuse niciodată ce aprigă poate fi această furie.

— În fine, a spus Felicity. Will vrea să rezolve situația, iar eu plec din țară. Așa că n-ai decât să faci ce vrei.

— Mersi, a spus Tess. Mulțumesc foarte mult. Ți mulțumesc pentru tot.

Simțea aproape fizic cum furia i se scurge din corp, lăsând-o fără vlagă, detașată.

O clipă au tăcut amândouă.

— Mai vrea un copil, a spus Felicity.

— Nu-mi spune tu mie ce vrea el.

— Chiar vrea să mai faceți un copil.

— Presupun că ți-ar fi plăcut să-i fi făcut tu unul, a spus Tess.

Lui Felicity i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da. Îmi pare rău, dar să știi că da.

— Pentru Dumnezeu, Felicity. Nu mă face să-mi pară rău de tine. Nu e cinstit. De ce trebuia să te îndrăgostești tocmai de bărbatul meu? De ce nu te-ai îndrăgostit de bărbatul altcuiva?

— Noi nu ne vedeam niciodată cu altcineva, a spus Felicity izbucnind în râs în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Și-a șters nasul cu dosul mâinii. Avea dreptate.

— El nu crede că poate să-ți ceară să mai treci printr-o nouă sarcină, știind cât de rău ți-a fost cu Liam, a spus Felicity. Dar poate că n-o să fie la fel de rău la a doua sarcină, nu? Fiecare sarcină e diferită, nu? Ar trebui să mai faci un copil.

— Chiar crezi că acum vom face un copil și cu asta, gata, vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți? a întrebat Tess. Un copil nu repară o căsnicie. Nici măcar nu știam că am o căsnicie care avea nevoie de reparații.

— Știu, dar mă gândeam că...

— Nu din cauză că mi-ar fi rău nu mi-am dorit eu un copil, i-a spus ea lui Felicity. Din cauza oamenilor.

— A oamenilor?

— A celorlalte mame, a profesorilor, a oamenilor. N-am știut că a avea un copil implică atâta socializare. Să vorbești tot timpul cu alți oameni.

— Ei și?

Felicity părea de-a dreptul stupefiată.

— Sufăr de o boală. Am făcut un test psihologic dintr-o revistă. Am... Tess a coborât vocea. Sufăr de anxietate socială.

— Nu-i adevărat, a contrazis-o Felicity.

— Ba da! Am făcut testul...

— Tu îți pui singură diagnostice pe baza unui test dintr-o revistă?

— Era *Readers Digest*, nu *Cosmopolitan*. Și așa este! Nu suport să cunosc oameni noi. Mă simt rău. Am palpitații. Nu-mi plac petrecerile.

— Multora nu le plac petrecerile. Revino-ți!

Tess a rămas surprinsă. Se așteptase să audă compasiune din partea ei.

— Ești timidă, a spus Felicity. Nu ești o extrovertită cu gura mare. Dar oamenii te plac. Oamenii chiar te plac. Tu n-ai observat niciodată? Zău așa, Tess, tu crezi că ai fi avut atâția iubitori dacă ai fi

așa timidă și anxioasă? Ai avut treizeci de iubiți până la vârsta de douăzeci și cinci de ani.

Tess și-a dat ochii peste cap.

— Ba n-am avut atâtea.

Cum putea să-i explice lui Felicity că anxietatea ei era ca un animaluț ciudat, iute ca argintul viu, de care ea era obligată să aibă grijă? Uneori era cuminte și maleabil, în alte zile o lua razna, alerga în cercuri, îi făcea scandal în urechi. Dar la întâlnirile cu băieții, lucrurile stăteau altfel. Întâlnirile cu băieții aveau un set de reguli clare. Putea să se ducă la întâlniri. Prima întâlnire cu un băiat nu fusese niciodată o problemă pentru ea. (Câtă vreme o invita el, desigur. Ea n-a invitat niciodată pe nimeni.) Dar când tipul respectiv o invita să-i cunoască familia și prietenii, atunci anxietatea își arăta colții.

— Și apropo, dacă suferai de „anxietate socială”, mie de ce nu mi-ai spus? a întrebat-o Felicity, convinsă că ea știa tot ce era de știut despre Tess.

— N-am știut cum să-i zic, a spus Tess. N-am știut cum să descriu această senzație până acum câteva luni.

Și pentru că tu făceai parte din falsa mea identitate. Pentru că noi două ne prefăceam că nu ne păsa ce credeau alții despre noi, că noi le eram superioare tuturor. Dacă aș fi recunoscut în fața ta ce simțeam, ar fi trebuit să recunosc nu doar faptul că îmi păsa ce credeau ceilalți despre mine, ci și că îmi păsa mult prea mult.

— Știi ceva? Eu am intrat într-o sală de aerobic îmbrăcată într-un tricou mărimea XXL. Felicity s-a aplecat spre ea și a privit-o cu îndârjire. Oamenii nu se puteau uita la mine. O dată am văzut că o țipă i-a făcut semn cu cotul prietenei ei ca să se uite la mine și pe urmă le-a umflat râsul pe amândouă. L-am auzit pe un tip spunând: „Fiți atenți ce vițea”. Așa că, Tess O’Leary, nu-mi vorbi mie de anxietate socială.

În ușa camerei s-au auzit niște bătăi cu pumnul.

— Mamă! Felicity! a strigat Liam. De ce ați încuiat ușa? Lăsați-mă să intru!

— Pleacă, Liam! I-a strigat Tess.

— Nu! Încă nu v-ați împăcat?

Tess și Felicity s-au uitat una la alta. Felicity a zâmbit vag și Tess s-a uitat în altă parte.

Din celălalt capăt al casei s-a auzit vocea lui Lucy:

— Liam, vino înapoi! Ți-am spus s-o lași pe mama ta în pace!

Deplasându-se mai greu cu cârjele, Lucy nu reușise să-l oprească. Felicity s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. Am un avion la ora 14:00. Mă conduc ai mei la aeroport. Mama e într-o stare... Tata nici nu vorbește cu mine.

Tess, care rămăsese așezată pe covor, a ridicat privirea spre ea.

— Tu chiar pleci astăzi?

S-a gândit o clipă la afacerea lor ca la o plantă mică și fragilă: la clienții pe care se luptaseră din greu ca să-i câștige, la tot zbuluciumul lor pentru profit sau din cauza pierderilor, la fâșierul în Excel cu „comenzi în derulare” pe care îl studiau în fiecare dimineață. Acesta era sfârșitul firmei TWF Advertising? Cum rămânea cu visurile lor? Cu toată papetăria?

— Da, a spus Felicity. Asta ar fi trebuit să fac de-acum mulți ani.

Tess s-a ridicat și ea în picioare.

— Nu te iert, să știi.

— Știu, a răspuns Felicity. Nici eu nu-mi cer iertare.

— Mamă! A țipat Fiam.

— Ai puțină răbdare, Fiam! a strigat Felicity.

A apucat-o pe Tess de braț și i-a spus la ureche:

— Să nu-i spui lui Will despre Connor.

A urmat un moment stânjenitor când s-au îmbrățișat, apoi Felicity s-a întors și a deschis ușa.

– Nu mai avem unt, a anunțat Isabel uitându-se în frigider. Și nici margarina.

S-a întors spre mama ei și s-a uitat la ea așteptând un răspuns.

– Ești sigură? a întrebat Cecilia.

Cum era posibil așa ceva? Ea nu uita niciodată nici măcar un fir de ață. Sistemul ei de lucru era infailibil. Frigiderul și camera erau perfect aprovizionate. Uneori John-Paul îi telefona în drum spre casă și o întreba dacă avea nevoie „să ia lapte sau altceva” și ea îi răspundea întotdeauna „Ah, *nul*”

– Dar nu trebuie să mâncăm păscuțe calde? a întrebat Esther. Întotdeauna mâncăm păscuțe la micul dejun în Vinerea Mare.

– Putem să le mâncăm și fără, a spus John-Paul.

A mângâiat-o pe Cecilia pe spate cu vârful degetelor, cum făcea de obicei când trecea pe lângă ea, și s-a dus să se așeze la masa din bucătărie.

– Mama voastră face niște păscuțe atât de bune, încât nici nu au nevoie de unt.

Cecilia s-a uitat la el. Era palid și tremura puțin, parcă abia își revenea după o răceală zdravănă, și părea într-o dispoziție afectivă fragilă.

Și-a dat seama că ea aștepta să se întâmple ceva – să sune telefonul, să bată cineva la ușă –, dar ziua a continuat învăluită într-o liniște absolută. Nu se va întâmpla nimic în Vinerea Mare. Vinerea Mare se afla sub propriul ei clopot de sticlă.

– Dar noi întotdeauna mâncăm păscuțele cu foarte mult unt, a spus Polly care stătea la masa din bucătărie îmbrăcată în pijamelele din flanel roz, cu părul ei negru ciufulit, cu obrajii îmbujorați de somn. Este un *obicei* de familie. Mami, du-te la magazin și cumpără niște unt.

— Nu vorbi așa cu mama ta. Nu e sclava ta, a spus John-Paul. Tot atunci Esther a ridicat privirea din carte și a replicat:

— Magazinele sunt închise, proasto.

— Faceți ce vreți, a oftat Isabel. Eu mă duc să intru pe Skype cu...

— Nu, nu te duci niciunde, a spus Cecilia. Mâncăm toți niște terci de ovăz, apoi mergem toți pe jos până la terenul de sport al școlii.

— Pe jos? a întrebat Polly disprețuitoare.

— Da, pe jos. Afară s-a făcut vreme frumoasă. Sau puteți să mergeți cu bicicleta. Luăm și mingea de fotbal.

— Eu sunt în echipă cu tati, a spus Isabel.

— La întoarcere, ne vom opri la magazinul din stația de benzină ca să cumpărăm unt și vom mânca păscuțe când ajungem acasă.

— Perfect, a spus John-Paul. Mi se pare perfect.

— Știați că unii oameni nu voiau ca Zidul Berlinului să fie dărâmat? a întrebat Esther. Ciudat, nu-i așa? De ce să vrei să rămâi prizonier după un zid?

*

— Ei, a fost foarte bine, dar cred că acum trebuie să plec, a spus Rachel.

A așezat cana pe măsuța de cafea. Își făcuse datoria. S-a pregătit să se ridice și a tras aer în piept. Canapeaua asta era una din cele groaznic de joase. Oare va putea să se ridice singură? Lauren ar ajunge prima la ea dacă ar vedea că îi este greu. Rob era întotdeauna cu un pas mai lent.

— Ce-ai să faci în restul zilei? a întrebat Lauren.

— Am să-mi fac de lucru, a spus Rachel. Am să număr minutele. Vrei să mă ajuți, dragule? a întrebat ea, întinzând mâna spre Rob.

În timp ce Rob s-a dus să o ajute, a apărut și Jacob cu o fotografie înrămată pe care o luase din bibliotecă și i-o aducea lui Rachel.

— Tati, a spus el arătând cu degetul.

— Așa este, a spus Rachel.

Era o fotografie cu Rob și Janie într-o vacanță cu cortul pe coasta

de sud, cu un an înainte să moară Janie. Stăteau în fața cortului, iar Rob ținea degetele ca niște urechi de iepure în capul lui Janie. De ce făceau copiii mereu chestia asta?

Rob a venit lângă ei și a arătat la sora lui.

— Și aici cine e?

— Mătușa Janie, a răspuns Jacob.

Lui Rachel i s-a tăiat respirația. Nu-l mai auzise spunând „mătușa Janie”, deși ea și Rob i-o arătau în fotografiile de când era bebeluș.

— Ce băiat isteț. Rachel i-a ciufulit părul. Mătușa Janie te-ar fi iubit.

Deși, la drept vorbind, pe Janie nu prea o interesau copiii. Ea prefera să construiască orașe cu piesele lego luate de la Rob în loc să se joace cu păpușile.

Jacob a privit-o neîncrezător, parcă ar fi știut, și s-a îndepărtat ținând cu vârful degetelor fotografia care se bălăngănea gata să-i scape. Rachel i-a dat mâna lui Rob și el a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Mulțumesc foarte mult, Lauren... a început ea, dar chiar atunci a observat cu surprindere că Lauren se uita în podea cu o expresie absentă.

— Scuze, a spus Lauren cu un zâmbet înlăcrimat. Dar este pentru prima dată când îl aud pe Jacob spunând „mătușa Janie”. Nu știu cum reușești să treci de ziua asta în fiecare an, Rachel, chiar nu știu. Mi-aș dori să pot face ceva.

Ai putea să nu-l iei pe nepotul meu la New York, a zis Rachel în sinea ei. Ai putea să rămâi aici și să mai faceți un copil. Dar ea a zâmbit politicos și a spus:

— Mulțumesc, draga mea. Mă simt foarte bine.

Lauren s-a ridicat în picioare.

— Mi-aș fi dorit să o cunosc. Pe cumnata mea. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

Se îmbujorase ușor la față. Rachel a privit în altă parte. Nu suporta. Nu voia să vadă vulnerabilitățile lui Lauren.

— Sunt sigură că te-ar fi îndrăgit, a spus Rachel. Cuvintele ei au sunat atât de formal, chiar și în urechile ei, încât a tușit jenată.

— Ei bine, eu am plecat. Vă mulțumesc că astăzi ați venit cu mine în parc. A însemnat mult pentru mine. Abia aștept să ne vedem duminică. Acasă la părinții tăi!

A încercat să abordeze un ton mai jovial, dar Lauren își recompusese expresia obișnuită a feței și își recăpătase calinul.

— Minunat, a spus ea liniștită și s-a aplecat s-o atingă cu buzele pe obraz. Apropo, Rachel, Rob zicea că ți-a spus să aduci o pavlova, dar chiar nu e nevoie.

— Dar nu-i niciun deranj, Lauren, a spus Rachel.

I s-a părut că l-a auzit pe Rob oftând.

*

— Zici că trebuie să apară și Will?

Lucy se sprijinea greoaie de brațul lui Tess în timp ce stăteau pe verandă și se uitau după taxiul lui Felicity care a cotit în capătul străzii. Liam dispăruse pe undeva prin casă.

— Parcă am fi într-o piesă de teatru. Amanta cea ticăloasă iese din scenă. Intra soțul spășit.

— Nu e chiar o amantă ticăloasă, a spus Tess. Zicea că îl iubește de ani de zile.

— Doamne Dumnezeule, a spus Lucy. Ce neghioabă. Balta e plină de pește! De ce să vrea peștele tău?

— E un pește bun, probabil.

— Să înțeleg că îl ierți?

— Nu știu. Nu știu dacă pot. Am impresia că mă alege pe mine doar pentru că există Liam. Zici că se mulțumește cu mine. Ca a doua variantă.

Gândul că va da ochii cu Will îi crea o stare de confuzie aproape insuportabilă. Să plângă? Să țipe? Să-i cadă în brațe? Să-i dea o

palmă peste față? Să-i ofere o păscuță caldă? Lui îi plăceau la nebunie păscuțele calde. Evident că nu merita nimic. „Nu vezi nicio chiflă de la mine, iubitele.” Asta era problema. Că era vorba de *Will*. Nu reușea să-și imagineze cum își va păstra atitudinea rece și sobră pe care o impunea o astfel de situație. Mai ales că era și Liam de față. Pe de altă parte, el nu mai era Will, fiindcă adevăratul Will n-ar fi permis niciodată să se întâmple așa ceva. Acesta era un străin.

Mama ei a măsurat-o din priviri. Tess se aștepta la un comentariu înțelept și plin de afecțiune.

— Bănuiesc că n-ai de gând să-l aștepți în pijamalele astea vechi și ponosite, nu, drăguțo? Și sper că ai de gând să-ți piepteni și tu părul, da?

Tess și-a dat ochii peste cap.

— E bărbatul meu. Știe cum arăt când mă trezesc dimineața. Și dacă e chiar atât de superficial, atunci n-am nevoie de el.

— Da, ai dreptate, desigur, a spus Lucy. Apoi a dus degetul la gură cu un aer gânditor. Doamne, da' ce bine arăta Felicity astăzi, nu zici?

Tess a izbucnit în râs. Poate că se va simți mai plină de viață dacă se schimba de pijamale.

— Bine, mamă. Mă duc să-mi pun o fundă în păr și să-mi ciupesc obraji. Vino, infirmo, nu știu de ce-a trebuit să ieși și tu ca s-o conduci.

— N-am vrut să pierd nimic din acțiune.

— Să știi că nu s-a culcat cu ea, a șoptit Tess deschizând ușa cu o mână și cu cealaltă ținând-o de braț pe mama ei.

— Vorbești serios? a spus Lucy. N-am mai auzit așa ceva. Pe vremea mea, infidelitatea era o treabă mult mai urâtă.

— Sunt gata! a strigat Liam care venea alergând pe hol.

— Gata pentru ce? a întrebat Tess.

— Să mergem să înălțăm zmeul cu profesorul acela. Domnul Whatby sau cum îl cheamă.

— Connor, și-a adus aminte Tess și aproape că a scăpat-o pe maică-sa de braț. Drace! Cât e ceasul? Am uitat complet.

*

Lui Rachel i-a sunat telefonul mobil chiar când a ajuns în capătul străzii pe care locuiau Rob și Lauren. A tras mașina pe dreapta ca să răspundă. Probabil că era Marla care o suna de comemorarea lui Janie. Rachel s-a bucurat că poate vorbi cu ea. Simțea nevoia să se plângă de păscuțele perfect prăjite ale lui Lauren.

— Doamna Crowley?

Nu era Marla. Era o voce de femeie. Vorbea pe un ton blazat, ca o recepționeră de la cabinetul unui doctor: nazal și afectat.

— Sunt sergent-detectivul Strout de la Serviciul Omucideri. Am vrut să vă sun aseară, dar n-am mai avut timp, așa că am zis să încerc să vă găsesc astăzi.

Rachel a simțit că-i sare inima din piept. Înregistrarea video. Sunau în Vinerea Mare, când era sărbătoare publică. Probabil că era o veste bună.

— Bună ziua, a spus ea pe un ton amabil. Vă mulțumesc pentru telefon.

— Voiam să vă spun că am primit înregistrarea video de la domnul Bellach și am, ăă, vizionat-o.

Doamna sergent-detectiv Strout era mai tânără decât i se păruse la început. Se străduia să vorbească pe cel mai profesionist ton de care era în stare.

— Doamnă Crowley, înțeleg că aveți speranțe mari și probabil chiar ați crezut că este vorba de o probă zdrobitoare. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar trebuie să vă spun că deocamdată nu putem reîncepe audierea lui Connor Whitby. Suntem de părere că înregistrarea nu justifică acest lucru.

— Dar arată mobilul crimei, a spus Rachel disperată, înțelegeți dumneavoastră?

Se uita prin parbrizul mașinii la un copac cu frunze aurii care se

înălța maiestuos spre cer. A văzut cum o frunză aurie se desprinde și cade, rotindu-se rapid prin aer.

— Regret, doamnă Crowley. Deocamdată nu mai putem face nimic.

Sigur, exista compasiune în vocea ei, dar Rachel a simțit și condescendența cu care o tânără profesionistă se adresa unei persoane vârstnice și neavizate. *Mamei victimei. Care bineînțeles că era mult prea implicată emoțional ca să fie obiectivă. Care nu înțelegea procedurile polițienești. Intra în atribuțiile ei să încerce să o liniștească.*

Lui Rachel i s-au umplut ochii de lacrimi. Frunza a dispărut din vedere.

— Dacă doriți să trec pe la dumneavoastră după Paște ca să discutăm, a spus sergent-detectivul Strout. M-aș bucura să stabilim o oră care vă convine.

— Nu mai este nevoie, a spus Rachel pe un ton rece. Mulțumesc pentru telefon.

A închis telefonul și l-a azvârlit atât de furioasă, încât acesta a căzut pe jos, în fața scaunului din dreapta.

— Mucoasă incompetentă, îngâmfată și mizerabilă...

I s-a pus un nod în gât. A răsucit cheia în contactul mașinii.

*

— Uite ce zmeu are omul acela! a spus Isabel.

Cecilia s-a uitat și a văzut pe coama dealului un bărbat care trăgea după el un zmeu uriaș în formă de pește tropical. Îl lăsa să se miște și să plutească în jurul lui ca un balon.

— Zici că a scos peștele la o plimbare, a pufnit John-Paul.

Mergea aplecat ca s-o împingă pe Polly pe bicicletă deoarece ea se plânsese că i s-au înmuiat picioarele de oboseală. Polly stătea țațoșă, echipată cu o cască de protecție roz cu sclipici și cu ochelari de star rock, cu lentile în formă de stea. Cecilia se uita la ea cum s-a aplecat să bea o gură de apă din sticla de culoare violet pe care o avea pregătită în coșul alb al bicicletei.

— Peștii nu pot să meargă, a spus Esther fără să-și ridice privirea din carte.

Avea o abilitate remarcabilă să citească în timp ce mergea.

— Ai putea măcar să pedalezi și tu puțin, domnișoara principesă Polly, a spus Cecilia.

— Încă îmi simt picioarele moi, a spus Polly cu delicatețe.

John-Paul a zâmbit către Cecilia.

— Nu-i nicio problemă. Mai fac și eu mișcare.

Cecilia a inspirat adânc. Imaginea zmeului în formă de pește care zbură vesel prin aer în urma bărbatului din fața lor era oarecum comică și totodată minunată. Afară mirosea plăcut. Soarele îi încălzea spatele. Isabel rupea pădăii galbene de pe marginea drumului și i le prindea lui Esther în cosițe. Îi amintea Ceciliei de ceva. De o carte sau un film din copilărie. Era ceva despre o fetiță care trăia în munți și care purta flori în păr. Heidi?

— Ce zi frumoasă! a strigat un bărbat care stătea pe verandă și bea ceai.

Cecilia îl cunoștea vag după figură de la biserică.

— Minunată! A răspuns ea amabilă.

În fața lor, omul cu zmeul zburător s-a oprit. A scos un telefon din buzunar și l-a dus la ureche.

— Știu cine e omul acela, a spus Polly devenind deodată atentă. E domnul Whitby!

*

Rachel mergea cu mașina spre casă ca un robot, încercând să nu se mai gândească la nimic.

S-a oprit la lumina roșie a semaforului și s-a uitat la ceasul de bord. Era ora zece. Pe vremea asta, cu douăzeci și opt de ani în urmă, Janie era la școală, iar Rachel își călca rochia pentru întâlnirea cu Toby Murphy. Nenorocita aia de rochie pe care Marla o convinsese să și-o cumpere pentru că îi puneă în evidență picioarele.

A întârziat doar șapte minute. Probabil că nici n-a contat. Ea nu va ști niciodată.

„Nu putem să luăm nicio măsură.” îi răsună în urechi tonul formal al doamnei sergent-detectiv Strout. Vedea chipul lui Connor Whitby din imaginea video înghețată pe ecran. S-a gândit la privirea lui care, fără îndoială, era a unui om vinovat.

El a făcut-o.

A scos un țipăt. Un țipăt urât, înfiorător, care a reverberat în mașină. A lovit o dată cu pumnii în volanul mașinii. Gestul a speriat-o și, totodată, a făcut-o să se rușineze.

Luminile semaforului s-au schimbat. A pus piciorul pe accelerație. Oare astăzi a fost cea mai grea comemorare de până acum sau așa a fost întotdeauna? Probabil că întotdeauna a fost la fel de grea. Ce ușor e să uiți cât de grele erau unele lucruri. Cum ar fi iarna. Cum ar fi gripa. Cum ar fi nașterea unui copil.

Simțea căldura soarelui mângâindu-i chipul. Era o zi frumoasă, ca aceea când a murit Janie. Străzile erau pustii. Părea că nu-i nimeni prin preajmă. Oare ce făceau oamenii în Vinerea Mare?

Mama lui Rachel obișnuia să facă Drumul Crucii. Oare Janie ar fi rămas catolică? Probabil că nu.

Nu te mai gândi la cum ar fi fost Janie ca femeie.

Nu te mai gândi la nimic. Nu te mai gândi la nimic. Nu te mai gândi la nimic.

După ce îl vor lua pe Jacob la New York, nu-i va mai rămâne nimic. Va fi ca și moartă. Fiecare zi va fi la fel de grea ca astăzi. Nu te mai gândi nici la Jacob.

A urmărit cu privirea un stol de frunze roșii zburătăcind prin aer ca niște păsărele neastâmpărate.

Marla zicea că de fiecare dată când vedea un curcubeu se gândea la Janie. Și Rachel a întrebat: „De ce?”

Șoseaua se întindea pustie în fața ei și soarele strălucea pe cer. Și-a mijit ochii din cauza luminii puternice și a coborât parasolarul.

Mereu își uita ochelarii de soare.

Dar uite că mai era cineva pe-afară.

S-a uitat mai atentă. Era un bărbat. Stătea pe trotuar și ținea în mână un balon frumos colorat. Balonul semăna cu un pește. Cu peștele din filmul *în căutarea lui Nemo*. Ce mult i-ar plăcea lui Jacob acel balon.

Bărbatul vorbea la telefon și se uita în sus, la balon.

Nu era un balon. Era un zmeu zburător.

*

— Îmi pare rău. Nu mai putem să ne întâlnim, a spus Tess.

— Nu-i nimic, a spus Connor. Rămâne pe altădată.

Se auzea perfect la telefon. Tess distingea clar sobrietatea și timbrul vocii lui care la telefon părea mai groasă, ușor mai gravă. A apăsat mobilul pe ureche de parcă ar fi vrut să se învăluie cu vocea lui.

— Unde ești? a întrebat ea.

— Stau pe trotuar cu un zmeu în mână.

Ea a simțit o undă de regret și totodată dezamăgire, ca un copil care pierduse o petrecere din cauza lecției de pian. Voia să se mai culce încă o dată cu el. Nu voia să stea în casa friguroasă a mamei și să poarte o discuție complicată și neplăcută cu soțul ei. Își dorea să alerge pe terenul de sport de la fosta ei școală și să înalțe spre soare un zmeu. Voia să se îndrăgostească, nu să încerce să dreagă o relație destrămată. Voia să fie prima alegere a cuiva, nu cea de-a doua.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu trebuie să-ți pară rău.

A urmat o pauză.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Trebuie să vină soțul meu.

— Ah.

— Se pare că el și Felicity au terminat-o chiar înainte să înceapă.

— Se pare că și noi la fel.

El a spus-o fără să sune ca o întrebare.

Tess se uita la Liam care se juca în grădina din fața casei. Îi spusese că Will era în drum spre ei. Acum făcea curse prin curte, alergând mai întâi până la gardul viu pe care îl atingea cu mâna, apoi până la gardul de lemn, de-ai fi zis că se antrena pentru o confruntare pe viață și pe moarte.

— Nu știi ce se va întâmpla. Doar că, fiind Liam la mijloc, trebuie măcar să încerc, înțelegi? Să-i dau măcar o șansă.

Și-i imagina pe Will și Felicity în avionul de Melbourne, ținându-se de mâini, cu un aer stoic. Drăcia dracului!

— Bineînțeles că trebuie. Nu-i nevoie să-mi explici.

Connor avea o voce atât de caldă și de blândă.

— N-ar fi trebuit să...

— Te rog să nu regreti.

— Bine.

— Spune-i că dacă vreodată se mai poartă urât cu tine, îi rup picioarele.

— Bine.

— Serios, Tess. Altădată să nu-i mai dai nicio șansă.

— Nu.

— Și dacă nu se rezolvă. Știi tu. Consideră că oferta mea e încă valabilă.

— Connor, cineva o să...

— Să nu faci asta, i-a tăiat-o el pe un ton aspru. A încercat să-și înmoaie vocea. N-ai de ce să-ți faci griji. Ți-am mai spus, gagicile stau la rând la ușa mea.

Ea a început să râdă.

— Acum trebuie să te las dacă zici că individul ăsta al tău e în drum spre tine, a spus el.

De data asta, ea a simțit foarte clar dezamăgirea din glasul lui. Părea mai tăios, aproape agresiv, și o parte din ea ar fi vrut să rămână la telefon, să flirteze, astfel încât ultimul lucru pe care i-l

spunea el să fie ceva curtenitor și sexy și pe urmă ea putea să încheie conversația, iar aceste ultime zile să rămână în memoria ei în categoria lucrurilor care îi conveneau. (Ce categorie era aceasta? „Povești de amor mișto în care n-a suferit nimeni”?)

Dar el avea tot dreptul să fie tăios, iar ea deja îl exploatasese destul.

— Bine. Atunci, pa.

— Pa, Tess. Ai grijă de tine.

*

— Domnule Whitby! a strigat Polly.

— Oh, Doamne! Mamă, zi-i să tacă!

Isabel a lăsat capul în jos și și-a acoperit ochii cu mâna.

— Domnule Whitby! A țipat și mai tare Polly.

— E prea departe să te audă, a oftat Isabel.

— Draga mea, lasă-l în pace. Vorbește la telefon, a spus Cecilia.

— Domnule Whitby! Eu sunt! Alo! Alo!

— E în afara programului de lucru, a comentat Esther. Nu e obligat să stea de vorbă cu tine.

— Lui îi place să stea de vorbă cu mine! Polly a pus mâinile pe ghidon și a zbughit-o de lângă tatăl ei, pedalând de să-i sară roțile de la bicicletă. Domnule Whitby!

— Se pare că n-o mai dor picioarele, a spus John-Paul masându-și mijlocul.

— Bietul om, a spus Cecilia. Stătea și el liniștit în Vinerea Mare și uite că îl acostează o elevă.

— Cred că face parte din riscurile meseriei dacă a ales să locuiască în același cartier, a spus John-Paul.

— Domnule Whitby!

Polly câștiga teren. Picioarele ei pedalaau frenetic. Roțile roz se învârteau.

— Măcar face mișcare, a spus John-Paul.

— Mi se pare penibil, a spus Isabel. A rămas mai în urmă și a dat cu piciorul în gardul unei case. Eu aștept aici.

Cecilia s-a oprit și s-a întors să se uite la ea.

— Vino. N-o lăsăm să-l deranjeze prea mult. Și nu mai da cu piciorul în gardul acela.

— De ce ți-e rușine, Isabel? a întrebat Esther. Și tu ești îndrăgostită de domnul Whitby?

— Nu, nu sunt! Nu fi dezgustătoare!

Isabel se înroșise ca racul. John-Paul și Cecilia s-au uitat unul la altul.

— Ce are tipul ăsta de este atât de special? a întrebat John-Paul. A înghiontit-o pe Cecilia. Și tu ești îndrăgostită de el?

— Mamele nu se îndrăgostesc, a spus Esther. Sunt prea bătrâne.

— Mulțumesc foarte mult, a spus Cecilia. Haide, vino, Isabel.

S-a întors să se uite după Polly chiar când Connor Whitby a coborât de pe trotuar ca să traverseze strada, trăgând zmeul după el.

Polly s-a avântat cu bicicleta pe o alee abruptă care dădea spre șosea.

— Polly! a strigat Cecilia.

— Oprește-te, Polly! a strigat și John-Paul în același timp.

Rachel a văzut că bărbatul cu zmeul zburător a coborât de pe bordură. *Fii atent la mașini, băiete. Aici nu e trecere de pietoni.*

El a întors capul în direcția ei.

Era Connor Whitby.

Se uita la ea, dar se uita ca și când mașina ei era invizibilă, ca și când ea nu exista, ca și când ea era absolut neînsemnată pentru el, ca și când el își propusese să o incomodeze făcând-o să încetinească după cum îi convenea. A pornit să traverseze cu pas grăbit, foarte sigur că ea va opri. Zmeul a prins o pală de vânt și a început să se rotească domol în cercuri.

Rachel a luat piciorul de pe accelerație și a vrut să apese pedala de frână.

Apoi s-a răzgândit și a apăsat cu toată forța pe accelerație.

*

Nu s-a întâmplat ca într-o filmare rulată cu încetinitorul. S-a întâmplat într-o clipită.

Nu trecea nicio mașină. Strada era pustie. Apoi, brusc, a apărut o mașină. O mașină mică, albastră. John-Paul avea să spună după aceea că a știut că venea o mașină din spatele lor, dar pentru Cecilia, aceasta a apărut ca din senin.

Nu e mașina. Uite mașina.

Mașina mică și albastră a trecut ca un glonț. Nu atât din cauza vitezei pe care o avea, cât mai ales pentru că părea de neoprit în traiectoria ei, parcă venea ca din pușcă.

Cecilia l-a văzut pe Connor luând-o la fugă. Ca într-o scenă de urmărire din filme, în care un bărbat sărea de pe o clădire pe alta.

În secunda următoare, Polly a ajuns cu bicicleta direct în fața mașinii și a dispărut sub ea.

Zgomotele nu au fost puternice. O izbitură. Un sunet de ceva

strivit. Scrâșnetul lung și subțire al frânei.

Apoi liniște. Normalitate. Ciripitul unei păsări.

Cecilia nu simțea nimic altceva decât confuzie. Ce se întâmplase?

A auzit niște pași grei și când s-a întors l-a văzut pe John-Paul alergând. A trecut în fugă pe lângă ea. Esther țipa. Iar și iar. Un țipăt oribil, șocant. Cecilia îi zicea în gând *Esther, încetează!*

Isabel a apucat-o pe Cecilia de braț.

— A lovit-o mașina!

În pieptul ei s-a deschis brusc un abis.

S-a smucit din mâna lui Isabel și a rupt-o la fugă.

*

O fetiță. O fetiță pe bicicletă.

Rachel rămăsese cu mâinile pe volan. Avea încă piciorul pe pedala de frână. O călcase până la podea, io lletlon connection încet, fără să se grăbească, a luat tremurând mâna de pe volan și a tras frâna de mână. A pus din nou mâna stângă pe volan și cu dreapta a răsucit cheia în contactul mașinii ca să oprească motorul. Apoi a luat încet piciorul de pe pedala de frână.

S-a uitat în oglinda retrovizoare. Poate că fetița nu pățise nimic.

(Doar că ea simțise. Ceva ca un dâmb moale peste care trecuse cu roțile. Știa cu certitudine absolută, macabră, ce anume făcuse. Ce făcuse în mod deliberat.)

A văzut o femeie alergând, cu brațele bălăbănindu-i-se ciudat pe lângă corp, parcă le avea paralizate. Era Cecilia Fitzpatrick.

Fetiță. Cască roz cu sclipici. Păr negru prins în coadă de cal. Frână. *Frână. Frână.* Chipul ei din profil. Fetița era Polly Fitzpatrick. Micuța și superba Polly Fitzpatrick.

Rachel a scâncit ca un câine. Undeva, departe, cineva țipa întruna.

*

— Alo?

— Will?

Fiam o întrebare întruna când vine tatăl lui, iar Tess simțise că brusc o cuprinde furia fiindcă ea nu putea să facă nimic, decât să stea și să aștepte ca Felicity și Will să -și facă fiecare apariția așa cum planificaseră. Îl sunase pe Will pe mobil. Avea de gând să fie distantă și stăpână pe ea, ca să-i dea de înțeles că îl aștepta o sarcină extrem de dificilă.

— Tess, a spus Will.

Vorbea ciudat și confuz.

— Am înțeles de la Felicity că ești în drum spre noi...

— Sunt, a întrerupt-o Will. Eram. Într-un taxi. A trebuit să oprim. S-a produs un accident chiar aici după colț, aproape de casa mamei tale. Am văzut când s-a întâmplat. Acum așteptăm ambulanța.

La un moment dat s-a întrerupt, apoi vocea i-a devenit înăbușită.

— Tess, e groaznic. Era o fetiță pe bicicletă. Cam de aceeași vârstă cu Liam. Cred că a murit.

Sâmbăta Paștelui

49

Doctorul îi amintea Ceciliei de un preot sau un politician. Era specializat în a-și arăta compasiunea cu profesionalism. Avea o privire caldă și înduioșată și vorbea încet și clar, cu încredere și răbdare, ca și când Cecilia și John-Paul erau niște studenți de-ai lui, iar el trebuia să-i facă să înțeleagă o teorie mai complicată. Cecilia simțea că-i vine să se arunce la picioarele lui și să-i îmbrățișeze genunchii. Pentru ea, acest om deținea puterea absolută. Era Dumnezeu. Acest om, un asiatic cu voce blândă și cu ochelari, îmbrăcat într-o cămașă cu dungi alb-albastre foarte asemănătoare cu una de-a lui John-Paul, era Dumnezeu.

Toată ziua de ieri și toată noaptea, se perindaseră pe-acolo o mulțime de oameni care au stat de vorbă cu ei: paramedicii, doctorii și asistentele de la Urgențe. Toți fuseseră amabili, dar grăbiți și oboșiți, și parcă le ocoleau privirile. Era gălăgie și niște lumini albe, puternice, străluceau constant la periferia câmpului ei vizual, dar acum stăteau de vorbă cu doctorul Yue în atmosfera liniștită, ca de biserică, de la Terapie Intensivă. Stăteau în fața salonului cu panouri mari de sticlă unde Polly zăcea întinsă într-un pat înalt, conectată la o mulțime de aparate. Era sedată puternic. În brațul stâng i se administra o perfuzie intravenoasă. Brațul drept era înfășurat în bandaje. La un moment dat, una dintre asistente îi dăduse la o parte părul de pe frunte și i-l prinsese cu o agrafă, ceea ce-o făcea să arate altfel decât de obicei.

Doctorul Yue părea o persoană extrem de inteligentă pentru că purta ochelari, și poate pentru că era asiatic, ceea ce constituia un stereotip rasial, dar Ceciliei nu-i păsa. Spera că mama domnului

doctor Yue fusese o mamă bățăioasă ca o tigroaică. Spera că doctorul Yue nu avea alte pasiuni în afară de medicină. Îl iubea pe doctorul Yue. O iubea pe mama doctorului Yue.

Dar enervantul ăsta de John-Paul! John-Paul părea că nu înțelege că ei stăteau de vorbă cu Dumnezeu. Îl tot întrerupea. Vorbea prea răstit. Aproape grosolan! Dacă John-Paul îl supăra cu ceva pe doctorul Yue, poate că acesta nu-și va mai da toată silința pentru Polly. Cecilia știa că pentru doctorul Yue, asta era meseria lui, Polly era doar unul dintre pacienții lui, ei erau niște părinți înnebuniți, și toată lumea știa că doctorii erau supraîncărcați, oboseau și făceau mici erori, ca piloții de curse aeriene, care în final duceau la o catastrofă. Cecilia și John-Paul trebuiau să se diferențieze cumva de ceilalți. Trebuiau să-l facă să înțeleagă că Polly nu era doar o pacientă oarecare, ea era *Polly*, era fetița Ceciliei, fetița ei amuzantă, exasperantă, fermecătoare. A simțit că i se taie respirația și pentru o clipă n-a mai putut să respire.

Doctorul Yue a bătut-o ușurel pe braț.

— Este incredibil de dureros pentru dumneavoastră, doamnă Fitzpatrick, și știu că ați avut o noapte lungă și albă.

John-Paul s-a uitat la Cecilia de parcă uitase că era și ea acolo. A luat-o de mână.

— Continuați, vă rog, a spus el.

Cecilia i-a zâmbit ascultătoare doctorului Yue.

— Sunt bine, a zis ea. Mulțumesc.

Vedeți ce cumsecade și rezonabili suntem!

Doctorul Yue a trecut în revistă rănilor lui Polly. Un traumatism cranian serios, dar la tomografie nu reieșise că i-ar fi fost afectat creierul. Casca roz își făcuse datoria. După cum știau deja, îi preocupa hemoragia internă, dar o țineau sub observație și deocamdată era bine. Știau deja că Polly suferise niște escoriații cutanate severe, o fractură de tibie și o ruptură de splină. Splina fusese deja scoasă. Mulți oameni trăiau fără splină. Exista pericolul

să-i scadă imunitatea organismului, dar îi vor recomanda un tratament cu antibiotice în caz că...

— Dar brațul? l-a întrerupt John-Paul. Se pare că principala preocupare a medicilor în cursul nopții a fost brațul drept.

— Da. Doctorul Yue a privit-o pe Cecilia drept în ochi și a inspirat adânc, apoi a expirat, ca un instructor de yoga care prezintă tehnicile de respirație. Îmi pare rău să vă spun că brațul nu poate fi salvat.

— Ce-ați spus? a întrebat Cecilia.

— Oh, Doamne! a spus John-Paul.

— Mă scuzați, a spus Cecilia străduindu-se să fie amabilă în continuare, deși simțea că o cuprinde furia. Cum adică nu poate fi salvat?

Parcă brațul lui Polly ar fi fost undeva, pe fundul oceanului.

— A suferit leziuni ireparabile ale țesuturilor, o dublă fractură și zona nu mai este suficient vascularizată. Am vrea să aplicăm procedura în această după-amiază.

— Procedura? A repetat Cecilia. Adică vreți să spuneți...

N-a fost în stare să articuleze cuvântul. Era dezgustător și vulgar.

— Amputarea, a spus doctorul Yue. Chiar deasupra cotului. Știu că este o veste groaznică pentru dumneavoastră, de-aceia am aranjat o întâlnire cu un consilier psiholog care să vă...

— Nu, a spus Cecilia hotărâtă. Nu va permite așa ceva. Habar n-avea la ce folosea o splină, dar știa la ce folosea brațul drept. Domnule doctor Yue, ea este dreptăce, știți. Are șase ani. Nu poate să trăiască fără braț!

Vocea îi derapase spre acea oribilă isterie maternă de care ea se străduise până atunci să-l scutească.

De ce John-Paul nu zicea nimic? Întreruperile răstite încetaseră. Se îndepărtase de doctorul Yue și acum se uita la Polly prin panourile de sticlă.

— Poate, doamnă Fitzpatrick, a spus doctorul Yue. Îmi pare

foarte rău, dar să știți că poate.

*

Un coridor lung și lat ducea spre ușile din lemn masiv de la secția de Terapie Intensivă, unde nu aveau voie să intre decât membrii familiei. Un șir de ferestre înalte filtrau lumina soarelui în care se vedeau plutind particule minuscule de praf, amintindu-i lui Rachel de atmosfera dintr-o biserică. Oamenii stăteau pe scaune din piele maro așezate de-a lungul coridorului. Unii (ițeau, alții butonau sau vorbeau la telefonul mobil. Parcă se aflau în terminalul unui aeroport, doar că aici era mai liniște. Oameni cu figuri încordate și obosite, care îndurau așteptări îngrozitor de lungi. Izbucniri de emoție repede înăbușite.

Rachel s-a așezat pe unul din scaunele de piele maro, cu fața spre ușile din lemn, încercând să nu-i scape din ochi pe Cecilia și John-Paul Fitzpatrick.

Ce să le spui părinților unui copil pe care l-ai călcat cu mașina și aproape l-ai omorât?

„Îmi pare rău” suna ca o insultă. Spui „îmi pare rău” când dai peste căruciorul altcuiva în supermarket. Era nevoie de cuvinte mai mari.

Îmi pare nespus de rău. Regret din toată inima. Vă rog să știți că n-am să mi-o iert niciodată.

Ce să le spui când doar tu știai adevărata măsură a propriei tale vinovății, care era cu mult mai mare decât cea constatată de paramedicii și polițiștii înfiorător de tineri care sosiră ieri la locul accidentului. O trataseră ca pe o bătrână ramolită implicată într-un accident tragic. Frazele continuau să se formeze în mintea ei: *L-am văzut pe Connor Whitby și am pus piciorul pe accelerație. L-am văzut pe omul care a omorât-o pe fiica mea și am vrut să dau peste el.*

Probabil că instinctul de autoconservare o împiedicase totuși să le spună cu voce tare, pentru că altfel sigur ar fi fost arestată pentru tentativă de omor.

Nu-și amintea decât că spusese:

— N-am văzut-o pe Polly. N-am văzut-o decât atunci când a fost prea târziu.

— Cu ce viteză conduceați, doamnă Crowley? Au întreat-o ei amabili și respectuoși.

— Nu știu, a spus ea. Îmi pare rău. Nu știu.

Era adevărat. Nu știa. Dar știa că avusese suficient timp să pună piciorul pe frână ca să-l lase pe Connor Whitby să traverseze strada.

I s-a spus că probabil nu va fi pusă sub acuzare. Se pare că un bărbat dintr-un taxi o văzuse pe fetiță intrând cu bicicleta direct în fața mașinii. Au întreat-o pe cine puteau să anunțe ca să vină s-o ia. Insistaseră pe chestia asta, chiar dacă fusese chemată încă o ambulanță special pentru ea și paramedicul o consultase și zisese că nu era nevoie să fie transportată la spital. Rachel îi dăduse polițistului numărul de telefon al lui Rob, iar acesta venise într-un suflet (gonise, probabil), cu Lauren și Jacob în mașină. Rob era alb la față. Jacob zâmbea și-i făcea cu mânuța de pe bancheta din spate. Paramedicul le-a spus lui Rob și Lauren că Rachel suferise probabil un șoc moderat, că trebuie să se odihnească, să stea la căldură și să nu fie lăsată singură. Ar fi bine s-o vadă medicul de familie cât mai curând posibil.

A fost groaznic. Rob și Lauren s-au executat și Rachel n-a mai putut să scape de ei, oricât a încercat. Nu reușea să-și pună ordine în gânduri câtă vreme se învârteau pe lângă ea, ba să-i aducă o ceașcă de ceai, ba o pernă. Pe urmă a venit părintele Joe, tânărul ăla îngâmfat, foarte tulburat că oile din turma păstorită de el s-au călcat cu mașina.

— Nu trebuia să fiți la slujbă? I-a întreat Rachel nerecunoscătoare.

— Totul e sub control, doamnă Crowley, i-a răspuns el.

Apoi a luat-o de mână și i-a zis:

— Știți bine că a fost un accident, doamnă Crowley, nu-i așa?

Mereu se întâmplă accidente. În fiecare zi. Nu trebuie să vă învinovați.

Ea s-a gândit: *Oh, tinere scump și inocent, ce știi tu despre vină? Habar n-ai de ce sunt în stare enoriașii tăi. Chiar crezi că venim vreunul la tine să-ți mărturisim adevăratele noastre păcate? Îngrozitoarele noastre păcate?*

Cel puțin a ajutat-o cu informații. I-a promis că o va ține la curent cu starea de sănătate a lui Polly și s-a ținut de cuvânt.

Încă trăiește, își repeta Rachel de fiecare dată când primea veste de la el. *N-am omorât-o. Nu este ceva iremediabil.*

Până la urmă, Lauren și Rob l-au luat pe Jacob și au plecat acasă după cină, iar Rachel a petrecut toată noaptea rememorând acele câteva clipe.

Zmeul în formă de pește. Connor Whitby coborând pe carosabil și ignorând-o. Piciorul ei apăsător pe accelerație. Casca roz cu sclipici a lui Polly. Frână. Frână. Frână.

Connor n-a avut nimic. Nicio zgârietură.

Părintele Joe telefonase în această dimineață să spună că nu mai avea alte vești, doar că Polly era la Terapie Intensivă la Spitalul pentru copii Westmead și primea cele mai bune îngrijiri medicale.

Rachel îi mulțumise, închisese telefonul și pe urmă sunase să comande un taxi ca să meargă la spital.

Nu știa dacă va fi în stare să dea ochii cu vreunul dintre părinții lui Polly sau dacă ei vor fi dispuși să o vadă – probabil că nu –, dar ea simțea că trebuia să fie acolo. Nu putea să stea acasă liniștită, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ușile de la Terapie Intensivă s-au deschis brusc și Cecilia Fitzpatrick a ieșit valvârtej, ca un chirurg grăbit să salveze pe cineva. A luat-o pe coridor cu pas iute, a trecut pe lângă Rachel, apoi s-a oprit și s-a uitat în jurul ei, clipind debusolată, ca o somnambulă care începea să se trezească.

Rachel s-a ridicat în picioare.

— Cecilia?

În fața Ceciliei a apărut din senin o femeie cu părul alb. Părea că șchiopăta și Cecilia a întins instinctiv mâna s-o apuce de braț.

— Bună, Rachel, a spus ea, recunoscând-o brusc, și preț de o clipă a văzut-o doar pe Rachel Crowley, secretara școlii, cea amabilă, dar distantă și întotdeauna eficientă. Apoi și-a amintit restul, partea mai importantă: John-Paul, Janie, șiragul de mătăni. Nu se mai gândise la lucrurile astea de când avusese loc accidentul.

— Știu că sunt ultima persoană pe care ai vrea s-o vezi acum, a spus Rachel. Dar trebuia să vin.

Cecilia și-a amintit ca prin ceață că Rachel Crowley fusese la volanul mașinii care o lovise pe Polly. Pe moment reținuse acest lucru, dar pentru ea nu avusese nicio relevanță. Mica mașină albastră fusese ca o forță a naturii: un tsunami, o avalanșă. Parcă nu fusese nimeni la volanul ei.

— Îmi pare tare rău, a spus Rachel. Groaznic, înfiorător de rău.

Cecilia nu înțelegea ce voia să spună. Era sfârșită din cauza oboselii și a șocului provocat de anunțul făcut mai devreme de doctorul Yue. Neuronii din creierul ei, pe care de obicei se putea bizui, se mișcau extrem de lent și cu greu reușea să-i pună la treabă.

— A fost un accident, a spus ea cu ușurarea cuiva care reușește se spună o frază perfectă într-o limbă străină.

— Da, a spus Rachel. Dar...

— Polly alerga după domnul Whitby, a spus Cecilia. Cuvintele îi veneau mai ușor acum. Nu s-a uitat.

A închis puțin ochii și a văzut-o pe Polly dispărând sub mașină. I-a deschis din nou. L-a mai venit în minte o frază perfectă.

— Nu trebuie să te învinovățești.

Rachel a scuturat nerăbdătoare din cap și a fluturat mâna prin aer de parcă ar fi vrut să alunge o insectă care o sâcâia. A apucat-o pe Cecilia de mână și a ținut-o strâns.

— Te rog, spune-mi. În ce stare este? Cât de grave sunt... rănilor?

Cecilia se uita absentă la mâna zbârcită și noduroasă a lui Rachel pe brațul ei. Vedea brațul de fetiță al lui Polly, subțire, cu pielea frumoasă și sănătoasă, și a simțit că se lovește de un zid de rezistență elastic. Era inacceptabil. Pur și simplu, nu era posibil să se întâmple așa ceva. De ce nu brațul *Ceciliei*? Brațul ei banal și neatrăgător, cu pistrui decolorați și pete de la soare. Puteau să-l ia pe ăsta dacă țineau morțiș să ia un braț.

— Ne-au spus că își va pierde brațul, a șoptit ea.

— Nu se poate.

Rachel a strâns-o mai tare de braț.

— Nu pot să accept. Pur și simplu, nu pot.

— Ea știe?

— Nu.

Toată povestea asta era ceva enorm și fără margini, cu tentacule care se întindeau, se înfășurau și se întortocheau, fiindcă ea nici măcar nu începuse să se gândească cum îi va spune lui Polly sau, de fapt, ce va însemna acest act barbar pentru *Polly*, fiindcă era preocupată de ce însemna pentru ea însăși, de faptul că *ea* nu suporta acest gând, că i părea o crimă odioasă pe care cineva o comitea împotriva *Ceciliei*. Acesta era prețul pentru plăcerea voluptoasă, încântarea și mândria pe care le simțise de fiecare dată când se uita la corpul fetelor ei.

Oare în clipa asta cum arăta pe sub bandaje brațul lui Polly? *Membrul nu putea fi salvat*. Doctorul Yue o asigurase că Polly nu simțea nicio durere.

Abia atunci Cecilia a văzut că lui Rachel i s-au înmuiat genunchii și era cât pe ce să cadă din picioare. A prins-o la timp, apucând-o de brațe și susținând-o să nu cadă. Trupul lui Rachel era surprinzător de ușor pentru o femeie înaltă, parcă avea oasele poroase, dar Ceciliei tot îi era greu s-o țină în picioare, parcă i se pusese în brațe un colet imens, greu de manipulat.

Un bărbat cu un buchet de garoafe roz, care tocmai trecea pe acolo, și-a pus florile sub braț și a ajutat-o pe Cecilia s-o ducă pe Rachel pe un scaun din apropiere.

— Vreți să mă duc să chem un doctor? a întrebat el. Sigur am să găsec pe cineva. Doar suntem la spital!

Rachel a scuturat hotărâtă din cap. Era palidă și tremura.

— Sunt doar amețită.

Cecilia a îngenunchiat lângă Rachel și i-a zâmbit politicos bărbatului.

— Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Pentru puțin. Trebuie să plec. Soția mea a născut primul nostru copil. Are trei ore. E fetiță.

— Felicitări! a spus Cecilia.

Prea târziu. Bărbatul plecase deja și mergea bucuros, doar era cea mai fericită zi din viața lui.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat-o Cecilia pe Rachel.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, a spus Cecilia și a simțit o undă de nerăbdare.

Ieșise să ia puțin aer fiindcă îi venea să urle, dar acum trebuia să se întoarcă. Trebuia să se întoarcă să se informeze. N-avea nevoie să discute cu un nenorocit de psiholog, mersi frumos, avea nevoie să vorbească din nou cu doctorul Yue și de data asta va lua notițe, va pune întrebări și nu se va mai sinchisi să fie drăguță.

— Nu înțelegi, a spus Rachel. A fixat-o pe Cecilia cu ochii ei roșii, înlăcrimați. Avea vocea ascuțită și vlăguită. Este vina mea. Am apăsat pe accelerație. Am încercat să-l omor pe el pentru că el a omorât-o pe Janie.

Cecilia s-a prins cu mâinile de scaunul lui Rachel ca de marginea unei prăpăstii în care o împinsese cineva și s-a ridicat în picioare.

— Voiai să-l omori pe John-Paul?

— Bineînțeles că nu. Voiam să-l omor pe Connor Whitby. El a omorât-o pe Janie. Știi, am găsit o casetă video. Asta era dovada.

În clipa aceea, Cecilia a simțit că parcă cineva a apucat-o de umeri, a întors-o cu fața și a obligat-o să privească o atrocitate.

Nu mai trebuia să caute să înțeleagă. A înțeles totul într-o clipă.

Ce făcuse John-Paul.

Ce făcuse ea.

Cu ce erau ei vinovați față de fiica lor. Pedeapsa care căzuse asupra lui Polly era plata pentru crima comisă de ei.

Simțea că tot corpul îi fusese golit de lumina albă și strălucitoare a unei explozii nucleare. Ea nu mai era decât o cochilie goală. Cu toate astea, nu a tremurat. Picioarele nu i-au cedat. A rămas perfect nemișcată.

Nimic nu mai conta. Nimic nu putea fi mai rău de-atât.

Important era acum adevărul. N-o va salva pe Polly. Nu-i va izbăvi pe ei în niciun fel. Dar era absolut necesar. Era o sarcină urgentă pe care Cecilia trebuia s-o taie de pe lista ei *chiar în clipa asta*.

— Nu Connor a omorât-o pe Janie, a spus Cecilia. Simțea cum i se mișcă maxilarul în sus și-n jos în timp ce vorbea. Era ca o păpușă din lemn.

Rachel a devenit foarte atentă. Privirea din ochii ei blânzi și umezi s-a înăsprit vizibil.

— Ce vrei să spui?

Cecilia a auzit cum i-au ieșit cuvintele din gura uscată și amară.

— Soțul meu a omorât-o pe fiica ta.

Cecilia stătea ghemuită lângă scaunul lui Rachel și vorbea încet, dar clar, privind-o de foarte aproape. Rachel auzea și înțelegea fiecare cuvânt pe care îl spunea ea, dar parcă nu putea s-o urmărească. Creierul refuza să preia informația. Cuvintele ricoșau pe suprafața lui. Avea senzația terifiantă că alerga cu disperare să prindă ceva de importanță vitală.

Stai, îi venea să spună. Stai, Cecilia. Cum?

— Am aflat alaltăieri seară, a spus Cecilia. În seara cu petrecerea Tupperware.

John-Paul Fitzpatrick. Voia să-i spună că John-Paul Fitzpatrick a omorât-o pe Janie? Rachel a apucat-o pe

Cecilia de braț.

— Vrei să spui că nu a fost Connor, a zis ea. Știi sigur că nu a fost Connor. Că el nu a avut nicio legătură cu asta?

Pe chipul Ceciliei s-a așternut o tristețe imensă.

— Știu sigur, a spus ea. Nu a fost Connor. A fost John-Paul.

John-Paul Fitzpatrick. Fiul Virginiei. Soțul Ceciliei. Un bărbat înalt, frumos, bine îmbrăcat și bine-crescut. Un membru bine cunoscut și respectat al comunității. Rachel îl saluta cu un zâmbet și-i făcea cu mâna dacă îl vedea la cumpărături în magazinele din cartier sau la o serbare școlară. John-Paul era întotdeauna șeful echipei de voluntari de la școală. Purta o centură de unelte și o șapcă de baseball neagră și mânua ruleta cu o siguranță impresionantă. Luna trecută, Rachel a văzut-o pe Isabel Fitzpatrick cum s-a aruncat în brațele tatălui ei când acesta a venit s-o ia după ce s-au întors din tabără. A uimit-o bucuria imensă de pe chipul lui Isabel când l-a văzut pe John-Paul, dar și cât de mult semăna Isabel la față cu John-Paul. Acesta a ridicat-o în brațe și s-a învârtit cu ea de parcă ar fi fost o fetiță mică, iar Rachel a simțit un regret

mistuitor că Janie nu fusese o astfel de fiică și nici Ed un așa tată. Atitudinea lor rigidă și grija în legătură cu ce-ar zice lumea i s-au părut fără rost. Oare de ce fuseseră atât de discreți și de reținuți în a-și arăta dragostea unul față de altul?

— Ar fi trebuit să-ți spun, a spus Cecilia. Ar fi trebuit să-ți spun din clipa în care am aflat.

John-Paul Fitzpatrick.

Avea un *păr* atât de frumos. Un păr de om respectabil. Nu o chelie de șmecher cum avea Connor Whitby. John-Paul conducea o mașină de familie, strălucitor de curată. Connor mergea cu motocicleta aceea nespălată. Imposibil să fie așa. Probabil că Cecilia se înșela. Rachel parcă nu putea să renunțe la ura îndreptată împotriva lui Connor. Îl ura pe Connor Whitby de atâta amar de vreme, chiar și când nu era sigură că el a fost vinovatul, când doar îl bănuia, îl ura pentru faptul că era *posibil* ca el să fi fost. Îl ura pentru faptul că a existat în viața lui Janie. Îl ura pentru faptul că el a fost ultimul care a văzut-o pe Janie în viață.

— Nu înțeleg, i-a spus ea Ceciliei. Janie îl cunoștea pe John-Paul?

— Aveau un fel de relație secretă. Ieșeau împreună, cum s-ar zice, a spus Cecilia.

Încă stătea ghemuită lângă scaunul lui Rachel și fața ei, care până atunci fusese lipsită de culoare, era acum îmbujorată.

— John-Paul era îndrăgostit de Janie, dar Janie i-a spus că mai era un băiat și ea l-a ales pe acela, și atunci el... Și-a pierdut cumpătul. Avea șaptesprezece ani. A fost un moment de nebunie. Poate crezi că vreau să-i găesc o scuză. Îți garantez că în niciun caz nu încerc să găesc o scuză pentru el sau pentru ce-a făcut. Normal. Bineînțeles că nu există nicio scuză. Îmi pare rău. Trebuie să mă ridic. Genunchii mei. Mă dor genunchii.

Rachel se uita la Cecilia care s-a ridicat cu greu în picioare, a căutat un scaun și l-a tras mai aproape de al ei, apoi s-a așezat și s-a aplecat spre ea cu o privire atât de chinuită de-ai fi zis că cerea

îndurare să fie lăsată în viață.

Janie îi spusese lui John-Paul că mai era un băiat. Deci celălalt băiat a fost Connor Whitby.

Pe Janie o curtaseră doi *băieți* și Rachel n-avusese habar de niciunul. Unde greșise Rachel ca mamă, de știuse atât de puțin despre viața fiicei sale? De ce nu-și făcuseră confidențe „la o cană de lapte cu fursecuri” după-amiaza, după școală, cum vedea că fac mamele cu fiicele lor în sitcom-urile americane? Rachel gătise întotdeauna doar pentru că era nevoită. Janie obișnuia să mănânce biscuiți cu unt la ceaiul de după-amiază. Măcar de-ar fi *gătit* pentru Janie, s-a gândit ea cuprinsă brusc de o ură sălbatică îndreptată împotriva ei înseși. De ce *nu gătise*? Dacă ea ar fi gătit și dacă Ed ar fi luat-o pe Janie în brațe să se învârtă fericiți în cercuri, poate că totul ar fi fost altfel.

— Cecilia?

Cele două femei au ridicat privirea. Era John-Paul.

— Cecilia. Vor să semnăm niște formulare...

Când a văzut-o pe Rachel s-a oprit.

— Bună ziua, doamnă Crowley, a spus el.

— Bună ziua, a spus Rachel.

Nu putea să se miște. Parcă era anesteziată. Iată că-l avea în față pe ucigașul fiicei ei. Un tată de patruzeci de ani, obosit și abătut, cu ochii înroșiți și nebărbierit. Era imposibil. El n-avea nicio legătură cu Janie. Era mult prea bătrân. Prea adult.

— I-am spus, John-Paul, a zis Cecilia.

John-Paul s-a dat un pas înapoi de parcă cineva încercase să-l lovească.

A închis o clipă ochii, apoi i-a deschis și s-a uitat direct la Rachel cu o privire încărcată de un regret imens, care n-a mai lăsat loc de îndoieli în mintea ei.

— Dar de ce? a întrebat Rachel și s-a mirat cât de civilizată și de normal vorbea despre uciderea fiicei ei, în plină zi, în mijlocul a zeci

de oameni care treceau pe lângă ei fără să-i ia în seamă, crezând că purtau o conversație absolut obișnuită. Ai putea să-mi spui, te rog, de ce ai făcut-o? Era doar o copilă.

John-Paul a lăsat capul în jos, și-a trecut mâinile prin părul lui frumos, de om respectabil, și când a ridicat din nou privirea, parcă i se descompusese chipul într-o mie de bucăți.

— A fost un accident, doamnă Crowley. N-am vrut să-i fac niciun rău fiindcă, știți, eu o iubeam. O iubeam cu adevărat.

Și-a șters nasul cu dosul mâinii într-un gest neglijent, deznădăduit, ca un bețivan din colțul străzii.

— Eram un prost de adolescent. Ea mi-a spus că avea pe altcineva și apoi a râs de mine. Îmi pare rău, dar acesta este singurul motiv. Știu că nu este un motiv. O iubeam și ea a râs de mine.

*

Cecilia era vag conștientă că oamenii continuau să treacă pe coridorul unde stăteau ei. Mergeau grăbiți sau agale, gesticulau și râdeau, vorbeau agitați la telefonul mobil. Nimeni nu s-a oprit să se uite la femeia cu părul alb care stătea dreaptă în scaunul din piele maro, cu mâinile noduroase încleștate de marginile lui, cu ochii ațintiți la bărbatul de patruzeci de ani care stătea în picioare în fața ei, cu capul plecat ca un om pocăit, cu gâtul expus și umerii lăsați. Nimeni nu părea să observe ceva neobișnuit în nemișcarea lor, în tăcerea dintre ei. Parcă stăteau sub un clopot de sticlă, izolați de restul lumii.

Cecilia simțea pielea rece și netedă a scaunului sub mâinile ei și brusc a simțit că i se golesc plămânii de aer.

— Eu trebuie să mă întorc la Polly, a spus ea și s-a ridicat în picioare atât de repede, încât a simțit că-i vâjâie capul.

Cât timp trecuse? De cât timp stăteau aici? S-a simțit cuprinsă de panică, parcă ar fi părăsit-o pe Polly. S-a uitat la Rachel și s-a gândit: *Acum nu-mi pasă de tine.*

— Trebuie să mai vorbesc o dată cu doctorul lui Polly, i-a spus ea

lui Rachel.

— Sigur că da, a zis Rachel.

John-Paul a întins palmele spre Rachel, cu încheieturile mâinilor în sus, așteptând parcă să fie încătușat.

— Știu că nu am niciun drept să-ți cer acest lucru, Rachel, doamnă Crowley, nu am niciun drept să vă cer asta, dar știți, Polly are nevoie de amândoi acum, de aceea am nevoie de timp...

— Nu am de gând să te iau de lângă fiica ta, l-a întrerupt Rachel. Se răstia la ei furioasă, de parcă Cecilia și John-Paul erau doi adolescenți neascultători. Eu deja...

S-a oprit, a înghițit în sec și s-a uitat în tavan, încercând parcă să reprime o senzație de greață. Le-a făcut semn să plece.

— Duceți-vă. Duceți-vă la fetița voastră. Amândoi.

Era seara târziu, în sâmbăta Paștelui, iar Will și Tess ascundeau ouăle în curtea din spatele casei mamei sale. Amândoi aveau în mână câte o pungă cu mici ouă de ciocolată, învelite în staniol.

Când Liam era foarte mic, obișnuiau să pună ouăle la vedere sau chiar împrăștiate prin iarbă, dar când a mai crescut, el a vrut o vânătoare de Paște mai grea și mai provocatoare, în care Tess fredona melodia din filmul *Misiune Imposibilă*, iar Will îl cronometra.

— Presupun că nu putem ascunde câteva pe streășină casei, nu? Will s-a uitat în sus, spre acoperiș. Am putea să lăsăm o scară prin apropiere.

Tess a râs scurt și politicos, cum făcea de obicei cu o cunoștință sau cu un client.

— Înțeleg că nu, a spus Will.

A oftat și a pus cu grijă un ou albastru în colțul unui pervaz astfel încât Liam să fie nevoit să se ridice pe vârful picioarelor ca să ajungă la el.

Tess a desfăcut un ou și l-a mâncat. Asta era tot ce-i mai lipsea lui Liam, să mănânce din nou ciocolată. Gura i s-a umplut de gustul dulce. Ea însăși mâncase atâta ciocolată săptămâna asta încât, dacă nu era mai atentă, avea toate șansele să ajungă de dimensiunea lui Felicity.

Gândul acesta răutăcios i-a venit automat în minte ca un vechi refren și și-a dat seama cât de des trebuie să-l fi gândit. „Dimensiunea lui Felicity” rămăsese definiția pe care ea o dădea unei greutate corporale inacceptabile, chiar și acum, când Felicity avea un corp suplu, splendid, mai frumos decât al ei.

— Nu-mi vine să cred că te-ai putut gândi că e posibil să locuim toți trei în aceeași casă! A izbucnit ea și a văzut că Will se pregătește

să facă față unui nou acces de furie.

Așa se întâmpla de ieri, de când el își făcuse în sfârșit apariția la ușa mamei ei, palid și vizibil mai slab decât atunci când îl văzuse ultima dată. Dispoziția ei se schimba periculos demult de la o clipă la alta. Ba era calmă și sarcastică, ba era isterică și începea să plângă. Părea că nu reușea să se stăpânească.

Will s-a întors cu fața la ea, cu punga de ouă în mână.

— De fapt, nu la asta m-am gândit, a zis el.

— Dar așa ai spus! Luni, așa ai spus.

— A fost o idioțenie. Îmi pare rău. Nu pot decât să-ți spun mereu că-mi pare rău.

— Parcă ai fi un robot, a spus Tess. Nici măcar nu mai crezi ce spui. Repeți asta întruna, sperând că până la urmă eu am să tac. L-a imitat cu un glas monoton. „Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.”

— Chiar cred asta, a spus Will obosit.

— Ssst, a zis Tess, deși el nu vorbise prea tare. O să-i trezești.

Liam și mama ei dormeau. Camerele lor erau în partea din față a casei și amândoi aveau un somn profund. Probabil că nu i-ar fi trezit nici dacă ar fi început să țipe unul la altul.

Nu țipaseră unul la altul. Încă nu. Avuseseră doar genul acesta de discuții scurte, fără rost, care se încăpățâneau să meargă într-un singur sens.

Reîntâlnirea lor de ieri fusese ceva suprarealist și totodată mundan, o încheștare exasperantă de orgolii și emoții. Mai întâi a fost Liam, care aproape că și-a ieșit din minți de bucurie. Parcă simțise pericolul de a-și pierde tatăl și stabilitatea micului său univers de copil, iar ușurarea pe care a simțit-o o dată cu întoarcerea lui Will se manifesta acum cu toată frenezia de care era în stare un puști de șase ani. Se prostea când vorbea, râdea isteric, voia mereu să se ia la hârjoană cu tatăl lui. În schimb Will era complet traumatizat după ce fusese martor la accidentul suferit de Polly. „Să

fi văzut ce figuri îngrozite aveau părinții”, îi spunea lui Tess cu glas scăzut. „Imaginează-ți cum ar fi fost dacă era Liam. Dacă eram noi în locul lor.”

Vestea șocantă despre accidentul lui Polly ar fi trebuit să o facă pe Tess să privească lucrurile în perspectivă și într-un fel chiar așa s-a întâmplat. Dacă i s-ar fi întâmplat una ca asta lui Liam, restul n-ar mai fi contat. Dar în același timp, părea că sentimentele ei erau acum o problemă minoră și asta o făcea să se simtă când defensivă, când agresivă.

Nu găsea cuvintele potrivite ca să descrie tumultul ei sufletesc. *M-ai rănit. M-ai rănit enorm. Cum ai putut să mă rănești în felul ăsta?* În mintea ei era foarte simplu, dar de fiecare dată când deschidea gura să vorbească, i se părea al naibii de greu.

— Ți-ai dori ca în clipa asta să fii în avion, împreună cu Felicity, a spus Tess. Să zburați la Paris.

Sigur că da. Era convinsă că el asta își dorea pentru că și ea își dorea să fie în apartamentul lui Connor în clipa asta.

— Tot spui Paris, a zis Will. De ce Paris?

Tess a simțit în vocea lui o urmă din Will cel obișnuit, Will pe care îl iubea ea. Acel Will care găsea ceva amuzant în lucrurile banale, cotidiene.

— Tu vrei să mergi la Paris?

— Nu, a spus Tess.

— Lui Liam îi plac croasantele.

— Nu-i plac.

— Doar că va trebui să ne aducem de-acasă borcanul de Vegemite.

— Nu vreau să merg la Paris.

Ea a traversat peluza și s-a dus până la gardul din fundul curții ca să ascundă un ou de ciocolată lângă un stâlp, dar s-a răzgândit, îngrijorată că pe-acolo ar putea fi păianjeni.

— Mâine ar trebui să tund gazonul mamei tale, a strigat Will din

curte.

— Vine un băiat din vecini și îl tunde o dată la două săptămâni, a răspuns Tess.

— Am înțeles.

— Știu că ești aici doar pentru Liam, a zis ea.

— Cum?

— Ai auzit ce-am spus.

Spusese asta și mai devreme, și aseară, în pat, și din nou astăzi, când ieșiseră să se plimbe. Se repeta. Se purta ca o femeie afurisită și irațională, parcă voia să-l facă să regreta decizia pe care o luase. De ce tot aducea vorba despre asta? Și ea se afla aici din același motiv. Știa că dacă n-ar fi fost Liam, la ora asta ar fi fost în pat cu Connor. Nu s-ar mai fi deranjat să încerce să-și salveze căsnicia. S-ar fi lăsat sedusă de ceva nou, proaspăt și fermecător.

— Mă află aici pentru Liam, a spus Will. Și mă află aici pentru tine. Tu și Liam sunteți familia mea. Voi sunteți totul pentru mine.

— Dacă noi eram totul pentru tine, atunci nu te-ai mai fi îndrăgostit de Felicity, a spus Tess.

Era atât de ușor să facă pe victima. Cuvintele acuzatoare îi ieșeau din gură cu o minunată și irezistibilă ușurință.

Cuvintele nu i-ar mai fi venit atât de ușor dacă era să-i spună ce făcuse ea cu Connor cât timp el și Felicity rezistaseră eroic tentatiei. Bănuia că asta îl va răni, iar ea voia să-l rănească. Această informație era ca o armă secretă ascunsă în buzunar și pe care o ținea în mână, îi mângâia contururile, îi cântărea puterea.

— Să nu cumva să-i spui de Connor, îi zisese maică-sa la ureche, exact ca verișoara ei, trăgând-o deoparte în timp ce taxiul se apropia de casă și Liam a dat fuga să-l întâmpine. N-ai să faci decât să-l superi. N-are niciun rost. Să nu exagerăm cu onestitatea. Ascultă-mă pe mine.

Auzi, s-o asculte pe ea. Cumva maică-sa vorbea din proprie experiență? O va întreba într-o zi. Deocamdată nu ținea neapărat să

știe și nici nu-i păsa.

— Nu m-am îndrăgostit cu adevărat de Felicity, a spus Will.

— Ba da, a spus Tess, deși expresia „m-am îndrăgostit” i s-a părut brusc copilărească și ridicolă, ca și când ea și Will erau mult prea bătrâni ca să folosească astfel de cuvinte.

Când erai tânăr, spuneai „m-am îndrăgostit” cu o seriozitate comică, de parcă ar fi fost vorba de un eveniment memorabil, dar de fapt ce era? Chimie. Hormoni. Un truc al minții. Și ea ar fi putut să se îndrăgostească de Connor. Cu ușurință. Era ușor să te îndrăgostești. Oricine putea să se îndrăgostească. Mai greu era să rămâi îndrăgostit.

Putea să pună capăt căsniciei chiar acum, dacă voia, să facă țândări viața lui Liam cu doar câteva cuvinte. „Știi ceva, Will? M-am îndrăgostit și eu de altcineva. Așa că suntem chit. Valea.” Atât, doar câteva cuvinte și amândoi puteau să plece fiecare pe drumul lui.

Ce nu putea ea să ierte era *puritatea* revoltătoare a ceea ce se întâmplase între Will și Felicity. Dragostea neconsumată era atât de puternică. Tess plecase din Melbourne pentru ca ei să poată să-și trăiască povestea de dragoste, fir-ar să fie, numai că ei n-au mai apucat s-o facă. În schimb ea s-a ales cu un secret murdar pe care trebuia să-l ascundă.

— Nu cred că pot s-o fac, a spus Tess încet.

— Ce anume?

Will, care stătea ghemuit și strecura cu grijă niște ouă de ciocolată printre șipicile din speteaza unui scaun, a ridicat privirea spre ea.

— Nimic, a spus ea. Nu cred că pot să te iert.

Ea s-a dus până la gardul lateral al curții și a pus niște ouă din loc în loc pe toată lungimea ulucilor îmbrăcate în iederă.

— Felicity zicea că mai vrei un copil.

— Păi, da, știai și tu, a zis Will.

Părea epuizat.

— S-a întâmplat doar pentru că ea s-a făcut atât de frumoasă?

Felicity? De-asta?

— Hâm? Ce?

Pe Tess era s-o pufnească râsul când a văzut ce figură panicată făcuse el. Bietul Will. El chiar și într-o zi obișnuită prefera conversațiile care urmau o traiectorie liniară, iar acum nu putea să se plângă și să spună, ca de obicei, „Femeie, fii mai logică!”

— Căsnicia noastră nu mergea prost, nu? a zis ea. Nu ne certam. Tocmai urmăream sezonul cinci din serialul Dexter! Cum ai putut să te desparți de mine fix în sezonul cinci?

Will a zâmbit rezervat și a strâns punga de ouă.

Deodată Tess nu s-a mai putut opri din vorbit. Parcă era beată.

— Și n-a fost din cauza vieții noastre sexuale, nu? Eu credeam că era bine. Credeam că era foarte bine.

Și-a adus aminte cum Connor își plimba degetele ușor și lent pe spatele ei și a simțit un fior puternic. Will a început să se încrunte de parcă cineva îl prinsese de boașe și i le strângea, la început mai încet, dar pe urmă din ce în ce mai tare. Curând îl făcuse să se aplece până la pământ.

— Nu ne certam. Sau de fapt ne certam, dar erau certuri mărunte, banale, nu? De ce ne certam? De la mașina de spălat vase? Că am pus tigaia în ea nu știu cum și se lovea de nu știu ce rahat. Zici că venim prea des în Sydney. Dar astea sunt nimicuri, nu-i așa? Nu eram fericiți? Eu eram fericită. Credeam că amândoi eram fericiți. Tu ai crezut probabil că sunt o proastă. A început să-și miște mâinile și picioarele în sus și-n jos ca o marionetă. „Iat-o pe Tess cea nătăfleață cum își vede ca o fleață de treburile ei. Ooh, tra -la-la, am o căsnicie fericită, da, foarte fericită!”

— Tess, nu face asta.

Lui Will îi jucau ochii în lacrimi.

Ea s-a oprit și a simțit că, în afară de gustul de ciocolată, avea în gură și un gust sărat. Și-a șters furioasă fața udă de lacrimi. Nici măcar nu-și dăduse seama că începuse să plângă. Will a făcut un

pas spre ea ca s-o liniștească, dar ea a ridicat mâinile ca să-l împiedice să se apropie.

— Acum Felicity a plecat. N-am stat despărțită de ea mai mult de două săptămâni de când, Doamne Dumnezeule, de când ne-am născut. E aiurea, nu? Nici nu-i de mirare că te-ai gândit că puteai să ne ai pe amândouă. Parcă eram siameze.

De aceea era atât de furioasă că el crezuse că puteau să trăiască toți trei împreună, fiindcă nu era ceva total absurd, nu în cazul lor. Ea a înțeles de ce au crezut ei că era posibil și tocmai de aceea era cu atât mai enervant, cum s-a putut așa ceva?

— Ar trebui să terminăm o dată cu porcăriile astea de ouă, a spus Tess.

— Stai. Putem să mai rămânem puțin?

El a arătat spre masa la care stătuse ea la soare ca să mănânce păscuțe și să-i trimită sms-uri lui Connor ieri, parcă fusese acum o mie de ani. Tess s-a așezat, a lăsat punga cu ouă pe masă și și-a încrucișat brațele, vârandu-și palmele la subțiori.

— Ți-e frig? a întrebat Will îngrijorat.

— Nu, mi-e cald, l-a repezit Tess. Acum era detașată și nu mai plângea. Dar nu-i nimic. Spune. Ce voiai să zici?

— Ai dreptate. Căsnicia noastră mergea bine. Eram mulțumit de cum stăteau lucrurile între noi. Doar că eu eram nemulțumit de mine.

— Cum? De ce? a întrebat Tess, ridicând bărbia.

Simțea că trecuse deja în defensivă. Dacă el a fost nefericit, înseamnă că a fost din vina ei. A felului cum gătea, cum comunica, cum arăta. Înseamnă că ceva n-a fost cum trebuie.

— Poate o să ți se pară aiurea ceea ce spun eu, a zis Will. A ridicat privirea spre cer și a inspirat adânc. Dar în niciun caz nu este o scuză. Să nu crezi asta. În urmă cu șase luni, după ce am împlinit patruzeci de ani, am început să mă simt atât de... „neinteresant” este singurul cuvânt care îmi vine în minte. Sau mai degrabă

„terminat”.

— Terminat, a repetat Tess.

— Îți amintești când am avut probleme cu genunchii? 'Apoi durerile alea de spate? Mi-am zis: Doamne Dumnezeule, ce viață mai e și asta? Doctori, pastile, dureri și perne electrice? Deja? Gata, s-a terminat? Și pe urmă, într-o zi... în fine, asta e chiar jenant.

Și-a mușcat buza și a continuat.

— M-am dus să mă tund, înțelegeți? Dar tipul care mă tunde de obicei nu era acolo și fata care m-a tuns mi-a ținut oglinda să mă văd la ceafă. Nu știu de ce a simțit ea nevoia să facă lucrul ăsta. Îți jur, aproape că era să cad de pe scaun când am văzut ce chelie aveam. Mi se părea că-i capul altcuiva. Semănăm cu un călugăr dominican ras în creștet.

Tess a pufnit în râs și Will a zâmbit mâhnit.

— Știu, a spus el. Știu. Am început să mă simt... de patruzeci de ani.

— Ai patruzeci de ani.

— Mersi, a spus el înțepat. Știu. În fine, senzația asta că eram un om terminat apărea și dispărea. Nu era mare lucru. Așteptam să treacă. Și atunci...

S-a oprit.

— Și atunci a intervenit Felicity, a continuat Tess.

— Felicity, a spus Will. Întotdeauna am ținut la Felicity. Știi cum eram noi doi. Făceam mereu bășcălie. Aproape că flirtam unul cu altul. N-a fost niciodată ceva serios. Dar pe urmă, după ce a slăbit, am început să... simt ceva pentru ea. Și cred că m-am simțit flatat, deși nu prea conta fiindcă era vorba de Felicity, nu de o femeie oarecare. Nu era niciun pericol. Nu mă simțeam ca și cum te-aș trăda. Aproape că mi se părea că ea ești tu. Dar pe urmă, nu știu cum, situația a scăpat de sub control și m-am pomenit...

S-a oprit.

— Îndrăgostit de ea, a spus Tess.

— Nu, nu neapărat. Nu cred că a fost dragoste. N-a fost nimic. Imediat cum ați plecat tu și Liam, mi-am dat seama că nu era nimic. A fost doar o pasiune trecătoare, o...

— Oprește-te!

Tess a ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să-i acopere gura. Nu voia să audă minciuni, chiar dacă erau niște minciuni nevinovate, și în același timp simțea un ciudat sentiment de loialitate față de Felicity. Cum putea să spună că n-a fost nimic când sentimentele verișoarei sale față de el fuseseră atât de reale și de puternice și când el fusese gata să sacrifice totul pentru ea? Will avea dreptate. Ea nu era o femeie oarecare. Era Felicity.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că te simțai terminat? a întrebat ea.

— Nu știi, a spus Will. Pentru că era o idioțenie. Să mă simt deprimat din cauza unui început de chelie. Doamne Sfinte!

A ridicat din umeri. Părea că se înroșise la față, dar ea nu-și dădea seama dacă era din cauza luminii sau nu.

— Pentru că nu am vrut să-ți pierd respectul.

Tess a pus mâinile pe masă și se uita la ele. Se gândea că unul dintre obiectivele publicității era să-i dai clientului motive raționale pentru a face achiziții iraționale. Oare Will se gândise la „chestia” cu Felicity și se întrebuse *De ce am făcut-o?* Apoi și-a inventat singur această poveste care, în mare parte, se baza pe adevăr?

— Să știi că și eu sufăr de anxietate socială, a spus ea pe un ton mai prietenos.

— Poftim?

Will s-a încruntat, de parcă tocmai i se dezvăluise o enigmă complicată.

— Anumite activități sociale mă fac să devin anxioasă, exagerat de anxioasă. Nu toate. Doar anumite lucruri. Nu e mare scofală. Dar uneori este.

Will și-a frecat fruntea cu vârful degetelor. Părea nedumerit,

aproape temător.

— Știu că nu prea îți plac petrecerile, dar să știi că nici eu nu mă omor să stau la taclale.

— Concursurile de cultură generală îmi provoacă palpitații, a spus Tess.

S-a uitat direct în ochii lui. Se simțea dezgolită. Mai dezgolită decât fusese vreodată în fața lui.

— Dar noi nu mergem la concursuri de cultură generală.

— Știu. De-asta nu mergem.

Will a ridicat palmele în sus.

— Nu ne obligă nimeni să mergem! Mie nu-mi pasă dacă nu mergem.

Tess a zâmbit.

— Dar mie îmi pasă. Cine știe? Ar putea fi distractiv. Ar putea fi plictisitor. N-am de unde să știu. De-asta îți spun. Aș vrea să încep să fiu puțin mai... deschisă la ceea ce-mi oferă viața.

— Nu pricep. Știu că nu ești o extrovertită, dar totuși comunică cu oamenii și obții contracte pentru noi! Mie asta mi s-ar părea foarte greu!

— Știu că așa este, a zis Tess. Aproape că mă sperie de moarte chestia asta. Încă mă sperie. Nu-mi place deloc și totodată îmi place la nebunie. Dar aș vrea să nu mai irosesc atâta timp simțindu-mă rău.

— Dar...

— Am citit de curând un articol. Există mii de persoane care suferă pe ascuns de nevroză anxioasă. Oameni la care nici nu te-ai aștepta: președinți de companii care știu să facă prezentări importante în fața acționarilor, dar nu sunt în stare să lege o conversație la petrecerea de Crăciun, actori de o timiditate paralizantă, doctori care se tem să te privească în ochi. Aveam impresia că trebuie să mă ascund de toată lumea și, cu cât mă ascundeam mai mult, cu atât mai gravă mi se părea situația. Ieri i-

am spus și lui Felicity, dar ea nu m-a crezut. A zis: „Revino-ți.” Culmea e că m-am simțit ușurată s-o aud spunând asta. Parcă aș fi scos un păianjen mare și păros dintr-o cutie și cineva s-a uitat la el și a zis: „Asta nu e păianjen”.

— Eu nu vreau să las lucrurile așa, a spus Will. Eu vreau să-l strivesc pe păianjenul ăsta al tău. Vreau să omor dihania.

Tess a simțit că din nou o podidesc lacrimile.

— Nici eu nu vreau să te las pe tine să te simți terminat.

Will a întins mâna peste masă, cu palma în sus. Tess a ezitat o clipă, neștiind ce să facă, apoi și-a pus mâna într-a lui. Căldura neașteptată a mâinii lui, familiară și totodată stranie, felul în care a cuprins-o pe a ei, i-a adus aminte de când s-au întâlnit prima oară, când s-au cunoscut în holul de la intrare în firma unde lucra Tess și când obișnuita ei anxietate, care se declanșa de câte ori făcea cunoștință cu cineva, a fost depășită de o atracție puternică față de acest bărbat scund, cu figura zâmbitoare, cu ochii aurii surâzători uitându-se într-ai ei.

Stăteau tăcuți, ținându-se de mâini, fără să se privească, iar Tess se gândea la sclipirea din ochii lui Felicity când a întrebat-o dacă ea și Will se ținuseră de mână în avion și era cât pe ce să-și tragă mâna dintr-a lui, dar pe urmă și-a adus aminte când ea stătea cu Connor în fața barului și el îi mângâia palma cu degetul, s-a gândit la Cecilia Fitzpatrick care în clipa asta era la spital alături de micuța Polly cea frumoasă, sărmana de ea, în timp ce Liam dormea liniștit, îmbrăcat în pijamalele lui albastre din flanel și visa ouă de ciocolată. A ridicat privirea spre cerul senin și înstelat al nopții și și-a imaginat-o pe Felicity zburând cu avionul undeva sus, deasupra lor, îndreptându-se spre o altă zi, un alt anotimp, o altă viață, întrebându-se cum naibii se ajunsese în situația asta.

Aveau atâtea decizii de luat. Cum vor proceda mai departe cu viața lor? Vor rămâne în Sydney? Îl vor lăsa pe Liam să meargă în continuare la St Angela's? Imposibil. L-ar vedea pe Connor în

fiecare zi. Cum rămânea cu afacerea lor? O vor înlocui pe Felicity? Și asta părea imposibil. De fapt, totul părea imposibil. Insurmontabil.

Dacă Will și Felicity erau sortiți să fie împreună? Dacă ea și Connor erau sortiți să fie împreună? Poate că nu existau răspunsuri la astfel de întrebări. Poate că nimic nu era „sortit”. Exista doar viață, clipa de acum și strădania de a face cum e mai bine. De a fi mai „maleabil”.

Lampa de iluminat cu senzor de pe veranda din spatele casei a început să licăre și brusc s-au pomenit pe întuneric. Au rămas amândoi nemișcați.

— Mai așteptăm până la Crăciun, a spus Tess după un moment de tăcere. Dacă și atunci o vei vrea pe ea, va trebui să te duci la ea.

— Nu spune asta. Ți-am mai spus. Eu nu...

— Ssst.

Ea l-a strâns mai tare de mână și au rămas amândoi în lumina lunii, agățându-se de căsnicia lor ca de o barcă ce plutea în derivă.

Au făcut-o.

Cecilia și John-Paul stăteau unul lângă altul și se uitau la Polly ale cărei pleoape închise tremurau și se linișteau, tremurau și se linișteau, în funcție de ce se petrecea în visul ei.

Cecilia o ținea pe Polly de mâna stângă. Simțea cum îi șiroiau lacrimile pe obraji și i se împreunau sub bărbie, dar nu le lua în seamă. Își amintea când stătea alături de John-Paul într-un alt spital, în zorii unei alte zile de toamnă, după două ore de travaliu intens (Cecilia a născut-o rapid, poate cam prea rapid, pe cea de-a treia fiică). Ea și John-Paul îi numărau lui Polly degețelele de la mâini și de la picioare, așa cum făcuseră cu Isabel și Esther, un ritual asemănător cu deschiderea și inspectarea unui dar minunat, magic.

Acum privirile lor reveneau mereu la locul unde ar fi trebuit să fie mâna dreaptă a lui Polly. Era o anomalie, o ciudățenie, o discrepanță optică. De-acum înainte nu frumusețea ei îi va face pe oameni să se uite după ea prin malluri.

Lacrimile continuau să curgă pe obrajii mamei. Trebuia să le verse pe toate acum fiindcă nu voia cu niciun chip ca Polly s-o vadă scoțând nici măcar o singură lacrimă. Cecilia urma să înceapă o nouă viață, viața de mamă cu un copil infirm. Chiar și acum, când plângea, simțea cum i se încordează toți mușchii, pregătindu-se, parcă era un atlet care trebuia să alerge la maraton. Curând va comunica fluent printr-un nou limbaj al cioturilor de membre amputate, al protezelor și Dumnezeu mai știe ce. Va muta munții din loc, va coace brișe și va face complimente mincinoase dacă va fi nevoie, numai ca să obțină cele mai bune rezultate pentru fiica ei. Nimeni nu era mai pregătit decât Cecilia pentru un asemenea rol.

Dar oare Polly era pregătită? Asta era întrebarea. Există vreun copil de șase ani care să fie pregătit pentru așa ceva? Avea ea

puterea de a trăi cu o astfel de infirmitate într-o lume care punea atâta preț pe aspectul fizic al unei femei? *Este la fel de frumoasă, s-a gândit Cecilia furioasă ca și când cineva negase acest lucru.*

— Este ambițioasă, i-a spus ea lui John-Paul. Îți amintești ziua aceea la piscină, când a vrut să demonstreze că poate să înoate la fel demult ca Esther?

Și-o amintea pe Polly cum spinteca cu brațele apa albastră și plină cu clor, ce strălucea în lumina soarelui.

— Doamne, Dumnezeu! Cum să mai înoate?

John-Paul a scos un suspin adânc și și-a apăsât palma în mijlocul pieptului de parcă tocmai făcuse un infarct.

— Să nu care cumva să mori, a spus Cecilia tăioasă.

Și-a frecat ochii cu podul palmelor. Simțea un gust atât de sărat de la câte lacrimi vărsase, parcă înota în apa mării.

— De ce i-ai spus lui Rachel? a întrebat John-Paul. De ce tocmai acum?

Ea și-a luat mâinile de la ochi și s-a uitat la el. Apoi i-a răspuns coborând vocea:

— Credea că cel care a omorât-o pe Janie a fost Connor Whitby. Ea a vrut să-l lovească pe Connor.

S-a uitat la John-Paul studiindu-i figura, în timp ce mintea lui făcea legătura dintre punctul A și punctul B și ajungea în final la terifiantul punct C.

John-Paul și-a acoperit gura cu pumnul.

— Dumnezeu! a spus el pierit și a început să se legene înainte și înapoi ca un copil autist. A fost vina mea, a șoptit el în pumn. Din cauza mea s-a întâmplat asta. Oh, Doamne, Cecilia. Ar fi trebuit să-mi recunosc fapta. Ar fi trebuit să-i spun lui Rachel Crowley.

— Încetează, a șuierat Cecilia. Să nu te audă Polly.

El s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușa salonului. Apoi s-a întors și s-a uitat la Polly, cu chipul răvășit de disperare. Și-a luat privirea de la ea și a început să tragă deznădăjduit de cămașa de pe

el. Deodată s-a lăsat în jos, cu capul plecat și mâinile împreunate la ceafă.

Cecilia se uita la el imperturbabilă. Și-a adus aminte de el cum plângea în hohote în dimineața din Vinerea Mare. Durerea și regretele lui pentru ceea ce-i făcuse fiicei altui om nici nu se comparau cu ce simțea acum pentru fiica lui.

Și-a întors privirea de la el și s-a uitat la Polly. Oricât te-ai strădui să-ți imaginezi tragedia altcuiva – că se îneca în apele înghețate ale oceanului sau că trăia într-un oraș divizat de un zid –, nu simți adevărata durere până nu ți se întâmplă ție. Și mai ales, copilului tău.

— Ridică-te, John-Paul, a spus ea fără să-l privească.

Ochii ei au rămas ațintiți la Polly.

Se gândea la Isabel și Esther, care acum erau acasă cu părinții ei și mama lui John-Paul, dar și cu alte rude. John-Paul și Cecilia le spusese clar că nu voiau să vadă pe nimeni la spital, așa că toți se adunaseră la ei acasă. Pe Isabel și Esther le neglijau deocamdată, dar așa se întâmpla întotdeauna cu ceilalți copii când într-o familie se întâmpla o astfel de tragedie. Va trebui să găsească o soluție ca să poată fi alături de toate cele trei fiice ale ei. Comitetul de părinți se va descurca fără ea. Cei de la Tupperware, la fel.

S-a întors și s-a uitat din nou la soțul său, care rămăsese chircit de parcă voia să se protejeze de explozia unei bombe.

— Ridică-te, a spus ea. Nu ai voie să clachezi. Polly are nevoie de tine. Toți avem nevoie de tine.

John-Paul și-a luat mâinile de la ceafă și a ridicat spre ea ochii înroșiți de atâta plâns.

— Dar nu voi mai putea să fiu alături de voi, a spus el. Rachel va anunța poliția.

— Poate, a zis Cecilia. Poate că da. Dar eu nu cred. Nu cred că Rachel te va lua de lângă familia ta.

Nu avea dovezi, doar simțea că avea dreptate.

- În orice caz, nu acum.
- Dar...
- Eu cred că am plătit deja, a șoptit Cecilia cu o voce rea și arătând spre Polly. Uite cum am plătit.

Rachel stătea în fața televizorului și se uita la jocul hipnotic de imagini și figuri. Dacă cineva ar fi închis televizorul și ar fi întrebato la ce se uitase, n-ar fi știut să răspundă.

Putea să ridice receptorul telefonului în orice clipă și să ceară ca John-Paul Fitzpatrick să fie arestat pentru crimă. Putea s-o facă imediat, peste o oră sau a doua zi dimineață. Putea să aștepte până ce Polly era externată sau putea să mai aștepte câteva luni. Șase luni. Un an. Să o lase să mai stea un an împreună cu tatăl ei, apoi acesta să fie arestat. Putea să aștepte până când accidentul devenea o amintire de demult. Putea să aștepte până când fetele Fitzpatrick creșteau mai mari și își obțineau permisul de conducere, astfel încât să nu mai aibă nevoie de tata.

Parcă cineva îi pusese în mână o armă încărcată și îi dăduse permisiunea să tragă în ucigașul lui Janie oricând dorea. Dacă Ed ar mai trăi, ea ar fi apăsât demult pe trăgaci. Ar fi anunțat poliția de acum câteva ore.

S-a gândit la mâinile lui John-Paul în jurul gâtului lui Janie și a simțit cum o năpădește vechea și obișnuita ei ură. Fetița mea.

S-a gândit la fetița lui. Casca roz cu sclipici. *Frână. Frână. Frână.*

Dacă le-ar spune polițiștilor de mărturisirea lui John-Paul, oare și soții Fitzpatrick le-ar spune despre mărturisirea ei? Ar fi arestată pentru tentativă de omor? A fost un noroc că nu-l ucisese pe Connor. Când a apăsât piciorul pe accelerație a comis un păcat la fel de mare ca atunci când mâinile lui au strâns-o pe Janie de gât? Dar ce i s-a întâmplat lui Polly a fost un accident. Toată lumea știa asta. Ea a intrat cu bicicleta direct în fața mașinii lui Rachel. Ar fi trebuit să fie Connor în locul ei. Dacă la ora asta Connor ar fi fost mort? Și familia *lui* primea acel telefon, telefonul care avea să te facă să tresari de teamă tot restul vieții de câte ori îl vei auzi sunând sau

când cineva îți va bate la ușă.

Connor trăia. Polly trăia. Doar Janie era moartă.

Dacă el mai făcea rău și altcuiva? Și-a adus aminte ce figură răvășită avea la spital, frământat de griji pentru fiica lui cu trupul mutilat. „A râs de mine, doamnă Crowley.” A râs de tine? Nenorocit prost și îngâmfat ce ești. Și pentru asta trebuia s-o omori? Să-i iei viața? Să-i iei toate zilele pe care ar fi putut să le trăiască, diploma de licență pe care n-a apucat s-o obțină, excursiile în străinătate pe care n-a apucat să le facă, soțul cu care n-a apucat să se căsătorească, copiii pe care n-a apucat să-i aibă? Rachel tremura atât de tare, încât simțea cum îi clănțăneau dinții în gură.

S-a ridicat în picioare. S-a dus la telefon și a ridicat receptorul. A ezitat cu degetul deasupra tastelor. Și-a amintit cum o învăța pe Janie să sune la poliție în caz de urgență. Pe vremea aceea aveau vechiul model de telefon verde cu disc rotativ. O lăsa pe Janie să formeze numărul, apoi închidea repede înainte să înceapă să sune. Janie voise să facă și o mică simulare. Îl pusese pe Rob să stea întins pe jos în bucătărie și ea țipa la telefon: „Trimiteti o ambulanță! Fratele meu nu mai respiră!” „Nu mai respira”, îi ordona ea lui Rob. „Rob, să știi că te văd că respiri.” Bietul Rob fusese cât pe ce să-și dea duhul tot încercând să-i facă pe plac.

Micuța Polly Fitzpatrick nu va mai avea mâna dreaptă. Oare era dreptăce? Probabil. Majoritatea oamenilor erau dreptaci. Janie fusese stângace. O măicuță încercase să o determine să scrie cu mâna dreaptă și Ed se dusese la școală să-i spună: „Soră, cu tot respectul pe care vi-l port, cine credeți că a făcut-o stângace? Dumnezeu a făcut-o! Așa că haideți s-o lăsăm așa.”

Rachel a apăsă o tastă.

— Alo?

Cineva a răspuns la telefon mai repede decât se aștepta.

— Lauren, a spus Rachel.

— Rachel. Rob numai ce-a ieșit de la duș, a spus Lauren. Totul

este în regulă?

— Știu că este târziu, a spus Rachel.

Nici măcar nu se uitase la ceas.

— N-aș vrea să vă deranjez, mai ales după cât timp ați petrecut cu mine ieri, dar mă întrebam dacă se poate să vin să dorm la voi în noaptea asta? Doar de data asta. Nu știu de ce, dar nu mă simt în stare să...

— Sigur că se poate, a spus Lauren și imediat a început să-l strige pe Rob.

Rachel a auzit vocea îndepărtată a lui Rob, pe urmă a auzit-o pe Lauren spunând: „Du-te și ia-o pe mama ta”. Bietul Rob. Stă sub papucul nevestei, așa ar fi zis Ed.

— Nu, nu, a spus Rachel. Abia a ieșit de la duș. Am să vin eu cu mașina.

— În niciun caz, a insistat Lauren. Vine el acum. Și-așa n-avea nimic de făcut! Am să-ți aștern să dormi pe canapea. Este nemaipomenit de confortabilă! Jacob se va bucura să te vadă mâine-dimineață. Abia aștept să văd ce figură face.

— Mulțumesc, a spus Rachel.

A simțit brusc că-i era cald și îi era somn, parcă cineva o acoperise cu o pătură.

— Lauren? a spus ea înainte să închidă. Mai ai cumva niște fursecuri din acelea? Din cele de care mi-ai cumpărat luni seară? Au fost divine. Absolut divine.

A urmat o mică pauză, abia sesizabilă.

— Să știi că da, a răspuns Lauren cu un tremur în glas. Putem să mâncăm câteva la o ceașcă de ceai.

Duminica Paștelui

54

Tess s-a trezit când afară ploua cu găleata. Era încă întuneric, probabil în jur de ora cinci. Will dormea pe o parte lângă ea, cu fața la perete, și sforăia ușurel. Conturul, mirosul și atingerea lui erau atât de obișnuite și de familiare, încât toate evenimentele de săptămâna trecută i se păreau neverosimile.

Ar fi putut să-i ceară lui Will să doarmă pe canapea, dar pe urmă ar fi trebuit să răspundă la întrebările nedumerite ale lui Liam. Și-așa își dăduse deja seama că se întâmpla ceva neobișnuit. Aseară, la masă, observase că ochii lui zburau neconținut de la ea la Will, monitorizându-le conversația. A simțit că i se rupe inima când a văzut ce fețișoară atentă avea și a fost atât de furioasă pe Will, încât abia putea să-l privească.

S-a îndepărtat puțin de corpul lui Will, ca să nu se mai atingă. Bine că avea și ea vina ei secretă. O ajuta să-și revină din accesele de furie. El îi făcuse ei un rău. Și ea îi făcuse lui un rău.

Cumva suferiseră amândoi de o formă de nebunie temporară? La urma urmei, asta constituia un mijloc de apărare în cazul comiterii unei crime. De ce să nu fie valabil și în cazul cuplurilor căsătorite? Căsnicia era o formă de nebunie, iar pasiunile planau mereu deasupra ei, amenințând s-o agraveze.

Probabil că la ora asta Connor dormea în apartamentul lui îngrijit care mirosea a usturoi și a detergent de rufe, pregătindu-se deja să-și vadă mai departe de viața lui și s-o uite pe Tess pentru a doua oară. Oare își dădea cu pumnii în cap că se îndrăgostise încă o dată, fără rost, de femeia asta cu inimă de piatră? De ce încerca să se compare cu o femeie din cântecele populare? Probabil ca să mai

îndulcească lucrurile, iar comportamentul ei să pară blând și melancolic, nu mizerabil. Avea impresia că lui Connor îi plăcea muzica populară, dar s-ar putea să se înșele, confundându-l cu alt fost iubit de-al ei. Chiar nu-l cunoștea.

Will nu suporta muzica populară.

De aceea fusese atât de bine când făcuse sex cu Connor, fiindcă erau niște străini. El fusese un „altul”. Asta făcea ca totul – trupul lor, personalitatea lor, sentimentele lor – să pară mai bine conturate. Era illogic, dar cu cât cunoșteați mai bine pe cineva, cu atât mai neclar devenea conturul lor. Întâmplările acumulate le făceau să dispară. Era mai interesant să te întrebi dacă unei persoane îi plăcea sau nu muzica populară decât să știi sigur dacă da sau nu.

Probabil că ea și Will făcuseră dragoste de, cât să zicem? O mie de ori? Cel puțin. A început să calculeze, dar era prea obosită. Ploaia se întetise, parcă cineva dăduse sonorul mai tare. Liam va trebui să plece la vânatoarea de ouă înarmat cu o umbrelă și cu cizme de cauciuc. Probabil că mai plouase și-n alte dăți în duminica Paștelui, dar în amintirile ei apăreau doar zile însorite, cu cer senin, și părea că aceasta era prima duminică de Paște tristă și ploioasă din viața ei.

Lui Liam nu-i va păsa că plouă. Probabil o să-i placă. Ea și Will se vor uita unul la altul și vor râde, apoi se vor uita repede în altă parte, gândindu-se amândoi la Felicity și la cât de ciudat era fără ea. Oare vor putea? Vor putea să treacă peste asta, de dragul unui minunat băiețel de șase ani?

A închis ochii și s-a întors pe o parte, cu spatele la Will.

Poate că mama avea dreptate, s-a gândit ea nehotărâtă. Nu este vorba decât de orgolii. Avea impresia că era pe punctul de a înțelege un lucru important. Puteau să se îndrăgostească de altcineva, puteau să aibă curajul și umilința de a smulge de pe ei un strat esențial, dând la iveală un altul diferit, mult mai profund decât genul de muzică preferat. I se părea că oamenii se ascund sub un strat de orgolii autoprotector mult prea gros pentru a mai putea să-și deschidă cu

adevărat sufletul în fața partenerului de viață. Era mai ușor să pretinzi că nu mai era nimic de știut, să te complaci într-un parteneriat confortabil, lira aproape jenant să fii cu adevărat apropiat de soțul tău, deoarece cum puteai să-l vezi acum că-și curăță dinții cu ață dentară și în clipa următoare să -i împărtășești cea mai mare pasiune a ta sau cea mai banală dintre temerile tale? Aproape că era mai ușor să discuți despre astfel de lucruri *înainte* să împărți cu el aceeași baie, același cont și să te certți din cauza mașinii de spălat vase. Dar acum, că se întâmplase ce se întâmplase, ea și Will n-aveau încotro, altfel se vor urî amândoi pentru sacrificiul făcut de dragul lui Liam.

Și poate că deja începuseră să dregă lucrurile când și-au povestit cu o seară în urmă despre începutul de chelie și concursurile de cultură generală. Simțea că-i vine să râdă și totodată se simțea înduioșată imaginându-și ce față trebuie să fi făcut Will când frizerița i-a ținut oglinda să se vadă la ceafă.

Busola pe care i-o trimisese tatăl ei stătea alături, pe noptieră. Se întreba ce s-ar fi întâmplat cu căsnicia părinților ei dacă s-ar fi hotărât să rămână împreună de dragul ei. Dacă ar fi încercat, din dragoste pentru ea, oare ar fi reușit? Probabil că nu. Dar ea era convinsă că fericirea lui Liam era cel mai solid argument din lume pentru care ea și Will se aflau aici în clipa asta.

Și-a adus aminte cum îi spusese soțului ei că vrea să strivească păianjenul care o necăjea. Voia să-l omoare.

Poate că el nu se afla aici doar pentru Liam.

Poate că nici ea.

Vântul a început să sufle puternic și geamurile ferestrei de la dormitor au zornăit. În cameră se răcise și Tess a simțit brusc că îi era groaznic de frig. Slavă Domnului că Liam era îmbrăcat în pijamalele groase și că îl învelise cu două pături, altfel ar fi trebuit să se dea jos din pat pe frigul ăsta și să se ducă la el. S-a dat mai aproape de Will și s-a lipit cu tot corpul de spatele lui. Căldura a

învăluit-o ca o binecuvântare și ea a simțit că o cuprinde iarăși somnul, dar în același timp și-a lipit buzele de ceafa lui, întâmplător, din reflex. A simțit că Will se foiește și-i pune mâna pe coapsă ca s-o mângâie, și fără ca vreunul dintre ei să ia o decizie sau să întrebe ceva, s-au pomenit că fac dragoste tăcuți, somnoroși, în stil conjugal, și fiecare mișcare era dragăstoasă, simplă, familiară, doar că de obicei nu plâneau.

— Bunico! Bunico!

Rachel și-a revenit încet dintr-un somn adânc, fără vise. Pentru prima dată după mulți ani de zile dormise cu lumina stinsă. În camera lui Jacob geamurile erau acoperite cu draperii grele și întunecoase, ca de hotel, și Rachel adormise aproape instantaneu pe canapeaua extensibilă de lângă pătuțul lui. Lauren a avut dreptate: canapeaua era extraordinar de confortabilă. Nici nu mai ținea minte de când nu mai dormise atât de profund, parcă ar fi fost o îndemânare pe care altădată o avea, cum ar fi să faci roata la gimnastică, și pe care crezuse că o pierduse definitiv.

— Bună, a spus ea.

Abia distingea conturul siluetei lui micuțe stând în picioare lângă patul ei. Fața lui era aproape de fața ei, iar ochii îi străluceau prin întuneric.

— Tu, aici!

Era uimit.

— Știu, a spus ea.

Și ea era uimită. Lauren și Rob îi propuseseră de atâtea ori să rămână la ei peste noapte, iar ea întotdeauna îi refuzase categoric, parcă o astfel de idee ar fi venit în contradicție cu convingerile ei religioase.

— Plouă, a spus Jacob solemn și atunci a auzit și ea ropotul neîncetat al ploii.

În cameră nu era niciun ceas, dar părea să fie ora șase: prea devreme ca să se dea jos din pat. Și-a amintit cu o ușoară strângere de inimă că promisese să meargă la masa de Paște la părinții lui Lauren. Poate se va prefăca că nu se simte bine. În fond, rămăsese aici peste noapte; poate că până la prânz ei se vor fi săturat de ea și ea se va fi săturat de ei.

— Vrei să vii lângă mine? l-a întrebat ea pe Jacob.

Jacob a râs pe înfundate, ca de o năzbâtie a bunicii, și s-a urcat în pat. S-a cocoșat peste ea și s-a băgat cu fața în umărul ei. Trupul lui mic era cald și greu. Ea l-a sărutat apăsător pe obrăjorul cu pielea catifelată.

— Mă întreb dacă...

Ea s-a oprit la timp, înainte să spună *Mă întreb dacă a venit iepurașul de Paște*. Dacă ar fi auzit, el ar fi sărit din pat și ar fi dat fuga să caute prin casă ouăle de ciocolată, trezindu-i pe Rob și Lauren, iar Rachel s-ar fi aflat în postura de oaspete incomod și soacră enervantă care îi amintea copilului că era Paștele.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să ne culcăm la loc, a spus ea, deși i se părea puțin probabil pentru amândoi.

— Nu, a spus el.

Rachel i-a simțit genele fluturând delicat pe gâtul ei.

— Știi ce dor o să-mi fie de tine după ce vei pleca la New York? I-a spus ea la ureche.

Evident că el nu înțelegea. Nu i-a răspuns la întrebare și s-a cuibărit într-o poziție mai confortabilă.

— Bunico, a spus el fericit.

— Oof, a icnit Rachel când el a apăsător cu genunchiul în stomac.

Afară ploua din ce în ce mai tare și în cameră s-a făcut brusc și mai rece. Ea a tras păturile să se învelească amândoi mai bine, apoi l-a strâns pe Jacob în brațe și a început să-i cânte la ureche: „Plouă, plouă, sforăie moșul, s-a lovit la cap, în tăblia de la pat, și nu s-a mai sculat când a cântat cocoșul”.

— Mai zi o dată, a cerut Jacob.

Ea a cântat din nou.

Micuța Polly Fitzpatrick se va trezi în această dimineață cu un trup care niciodată nu va mai fi la fel din cauza lui Rachel. Pentru John-Paul și Cecilia, lucrul acesta va fi strigător la cer. Vor trece luni de zile până să-și revină din șoc, până să afle, așa cum aflase și

Rachel, că incredibilul se produsese și cu toate astea, pământul continua să se rotească, oamenii vorbeau despre vreme, se produceau blocaje în traficul rutier, erau facturi de plătit pentru electricitate, scandaluri în lumea mondenă și crize politice.

La un moment dat, când Polly va ieși din spital și se va duce acasă, Rachel îl va ruga pe John-Paul să vină la ea acasă și să-i povestească ultimele clipe din viața lui Janie. Atunci va ști exact ce va fi. Chipul lui încordat și speriat când ea va deschide ușa. Va pregăti o ceașcă de ceai pentru ucigașul fiicei ei, iar el se va așeza la masa din bucătărie și vor sta de vorbă. Ea nu îi va acorda iertarea, dar îi va oferi un ceai. Nu îl va ierta niciodată, dar poate că nici nu-l va reclama vreodată la poliție și nici nu-i va cere să se autodenunțe. După ce el va pleca, se va așeza pe canapea și va boci și va urla de durere. Pentru ultima dată. De plâns nu va înceta niciodată să plângă după Janie, dar atunci va fi ultima dată când va plânge așa.

Apoi își va prepara un alt ibric de ceai și va decide. Va decide în sfârșit ce era de făcut, ce preț trebuia plătit sau dacă, de fapt, acesta fusese deja plătit.

— „... s-a lovit la cap, în tăblia de la pat, și nu s-a mai sculat când a cântat cocoșul.”

Jacob adormise. L-a mutat ușurel alături, cu capul pe perna ei. Marți îi va spune lui Trudy că vrea să se pensioneze. Nu putea să se întoarcă la școală și să dea din nou ochii cu micuța Polly Fitzpatrick sau cu tatăl ei. Era imposibil. Era timpul să-și vândă casa, amintirile, suferința.

Și-a amintit de Connor Whitby. Oare ochii lor se întâlniseră vreo clipă când el a alergat să traverseze strada? Clipa când el și-a dat seama de intenția ei criminală și a fugit să scape cu viață? Sau doar își imagina ea? El era băiatul pe care Janie îl alesese în locul lui John-Eaul Fitzpatrick. *Ai ales pe cine nu trebuia, scumpo.* Ea ar fi trăit dacă l-ar fi ales pe John-Paul.

S-a întrebat dacă Janie îl iubise cu adevărat pe Connor Whitby.

Era Connor ginerele pe care trebuia să-l aibă Rachel în acea viață imaginară paralelă pe care n-a apucat s-o trăiască? Și deci Rachel trebuia să facă un gest frumos pentru Connor în memoria lui Janie? Să-l invite la cină? S-a cutremurat la gândul acesta. În niciun caz. Nu putea să-și reprime sentimentele față de el așa cum ai opri un robinet. Încă vedea furia de pe chipul lui din înregistrarea video și cum Janie se ferise de el. Știa, cel puțin teoretic, că nu era nimic altceva decât furia unui biet adolescent disperat să primească un răspuns clar de la o adolescentă, dar asta nu însemna că îl iertase.

S-a gândit cum îi zâmbise Connor lui Janie în filmulețul acela, înainte să se enerveze. Un adevărat zâmbet de îndrăgostit. Și-a amintit și de fotografia din albumul lui Janie, cea în care Connor râdea de ceva ce-i spusese Janie.

Poate că într-o zi îi va trimite lui Connor Whitby o copie a acelei fotografii împreună cu o carte poștală. *M-am gândit că poate ți-ar plăcea s-o păstrezi.* Un mod subtil de a-și cere iertare pentru felul cum se purtase cu el atâția ani, ah, da, și pentru faptul că încercase să-l omoare. Să nu uităm asta. Chipul i s-a schimonosit de amărăciune în întuneric, apoi a întors capul și și-a lipit buzele de creștetul lui Jacob ca să se liniștească.

Mâine am să mă duc la poștă și am să completez o cerere pentru eliberarea unui pașaport. Am să merg să-i vizitez la New York. Poate chiar am să plec într-una din afurisitele alea de croaziere în Alaska. Marla și Mac ar putea să vină cu mine. Ei nu sunt așa de friguroși.

Mamă, acum culcă-te, a spus Janie. Preț de o clipă Rachel a văzut-o foarte clar. Femeia de patruzeci de ani care ar fi devenit, atât de stăpână pe ea și de sigură de rostul ei pe lumea asta, autoritară și iubitoare, binevoitoare și nerăbdătoare față de bătrâna și scumpa ei mamă, gata s-o ajute să obțină primul ei pașaport.

Nu pot să dorm, a spus Rachel.

Ba da, poți, a spus Janie.

Și Rachel a dormit.

Demolarea oficială a Zidului Berlinului s-a petrecut la fel de rapid ca și construcția lui. Pe 22 iunie 1990, Punctul de control Charlie, faimosul simbol al Războiului Rece, a fost dezafectat în cadrul unei ceremonii neobișnuit de prozaice. O macara uriașă a ridicat cu totul celebra baracă metalică de culoare bej în prezența miniștrilor afacerilor extreme și a altor demnitari așezați pe mai multe rânduri de scaune din plastic.

În aceeași zi, într-o altă emisferă, Cecilia Bell, întoarsă de curând dintr-o călătorie în Europa împreună cu prietena ei Sarah Sacks, și foarte pregătită să aibă un iubit și o viață de familie, s-a dus la o petrecere de casă nouă într-un apartament cu două dormitoare din Lane Cove.

— Probabil că îl știi pe John-Paul Fitzpatrick, nu-i așa, Cecilia? a strigat gazda ca să acopere muzica dată tare.

— Bună, a spus John-Paul.

Cecilia a dat mâna cu el, l-a privit în ochii cenușii și a zâmbit ca și când tocmai i se acordase libertatea.

*

— Mami.

Cecilia s-a trezit din somn cu un gâfâit puternic de parcă se îneca. Simțea că i se uscaseră gura de tot. Probabil că ațipise pe scaunul de lângă patul lui Polly, cu capul dat pe spate și cu gura căscată. John-Paul plecase acasă să stea cu fetele și să aducă pentru amândoi haine de schimb. Mai târziu, dacă Cecilia dădea semnalul, le va aduce în vizită pe Isabel și Esther.

— Polly, a spus ea înnebunită.

Îl visase pe băiețelul îmbrăcat în Spiderman. Doar că în vis, în locul lui era Polly.

„Încercați să vă controlați limbajul trupului”, îi spusese asistenta socială seara trecută. „Copiii vă citesc mult mai bine decât credeți. Tonul vocii. Expresia facială. Gesturile.”

Da, mulțumesc, știi și eu ce este limbajul trupului, spusese Cecilia în sinea ei. Asistenta socială avea o pereche de ochelari de soare supradimensionați pe care îi ridicase pe creștetul capului ca să-i țină părul, parcă se credea la o petrecere pe plajă, nu la un spital la ora șase după-amiaza, unde stătea de vorbă cu niște părinți care treceau prin cel mai negru coșmar din viața lor. Cecilia nu putea s-o ierte pentru frivolitatea acelor blestemați de ochelari.

Desigur, în caz că nu știați, Vinerea Mare era cel mai nepotrivit moment pentru copilul dumneavoastră să suferire un traumatism. Foarte mulți angajați ai spitalului erau liberi pe perioada Paștelui, așa că abia peste câteva zile Cecilia îi va cunoaște pe toți membrii „echipei de reabilitare” care se va ocupa de Polly, inclusiv fizioterapeutul, ergoterapeutul, psihologul și specialistul în proteze. A fost liniștitor și totodată înfiorător să afle că existau proceduri pentru așa ceva, cu pachete de informații și sfaturi, și că vor parcurge un drum bătătorit deja de mulți alți părinți. De fiecare dată când cineva îi vorbea Ceciliei în termeni profesionali seci despre ce o aștepta, la un moment dat ea pierdea șirul explicațiilor, fiindcă brusc se simțea stupefiată. La spital nimeni nu era prea *surprins* de ceea ce i se întâmplase lui Polly. Nicio asistentă și niciun doctor nu o luase pe Cecilia de braț ca să-i spună: „Dumnezeule, nu-mi vine să cred. Pur și simplu, nu-mi vine să cred”. Ar fi deconcertant dacă ar face-o, dar și dacă n-ar face-o.

De aceea o liniștea să asculte zecile de mesaje de pe telefonul mobil, primite de la familie și prieteni; s-o audă pe sora ei Bridget care practic era incoerentă din cauza șocului; să audă vocea de obicei imperturbabilă a Mahaliei, care acum era găduită de emoție; s-o audă pe directoarea școlii, draga de Trudy Applebee, care a izbucnit în plâns, s-a scuzat și apoi a sunat din nou ca să facă același lucru. (Mama ei îi spusese că s-au strâns nici mai mult nici mai puțin de paisprezece caserole cu mâncare aduse de mame de la școală. Toate caserolele pe care ea le făcuse de-a lungul anilor i se

întorceau acum.)

— Mami, a murmurat din nou Polly, dar ochii ei au rămas închiși.

Părea că vorbește în somn. A început să tremure și să-și miște capul dintr-o parte în alta, agitată, parcă de durere sau frică. Cecilia a întins mâna spre buton ca să cheme asistenta, dar chipul lui Polly s-a liniștit.

Cecilia a răsuflat ușurată. Nici nu-și dăduse seama că își ținea respirația. I se întâmpla mereu. Trebuia să nu uite să respire.

S-a așezat la loc pe scaun și se întreba cum se descurcă John-Paul cu fetele, când deodată a simțit că o cuprinde un violent acces de ură cum nu mai simțise niciodată în viața ei. Îl ura pentru ceea ce-i făcuse lui Janie Crowley cu mulți ani în urmă. El era vinovat pentru că Rachel apăsase pe accelerație. Ura i se răspândea prin tot corpul ca o otravă puternică, cu efect rapid. Îi venea să-l lovească cu pumnii și picioarele, să-l omoare. Doamne Sfinte! Nu mai suporta să stea cu el în aceeași cameră. Respira precipitat și se uita disperată în jur să distrugă sau să lovească ceva. *Acum nu este momentul, și-a spus în sine ei. Asta n-o va ajuta pe Polly.*

Și-a adus aminte că el se învinovățea. Gândul că și el suferea a mai potolit-o. Ura s-a domolit treptat, devenind suportabilă. Știa că va reveni, că de fiecare dată când Polly va suferi, Cecilia va căuta să dea vina pe oricine în afară de ea. Aceasta era cauza urii ei: știa că și ea era de vină. Decizia de-a o sacrifica pe Rachel Crowley pentru familia ei o adusese în acest moment, în acest salon de spital.

Știa că până-n temelii se fisurase căsnicia ei, dar în același timp știa că amândoi vor merge împreună mai departe, șon tîc-șontîc, ca doi soldați răniți, de dragul lui Polly. Va învăța să trăiască cu accesele de ură. Va fi secretul ei. Secretul ei odios.

Și după ce vor dispărea, va rămâne totuși dragostea. Un sentiment absolut diferit de adorația simplă și totală pe care o trăise ca tânără mireasă pășind spre bărbatul serios și chipeș care o aștepta

în fața altarului. Dar știa că, indiferent cât de mult îl ura pentru ceea ce făcuse, ea îl va iubi mereu. O simțea în adâncul inimii ei ca un ascuns filon de aur. Întotdeauna va fi acolo.

Ciândește-te la altceva. Și-a scos iPhone-ul și a început să facă o listă. Masa de Paște din acea zi fusese anulată, dar petrecerea de ziua de naștere a lui Polly va rămâne. Oare puteau să organizeze o petrecere cu pirați la spital? Bineînțeles că puteau. Va fi cea mai grozavă și magică petrecere din câte au existat vreodată. Le va pune pe asistente să poarte un petic pe ochi.

— Mama?

Polly a deschis ochii.

— Bună, prințesă Polly, a spus Cecilia. De data asta era pregătită, ca o actriță care urmează să intre pe scenă. Ghicești cine a trecut pe-aici aseară și a lăsat ceva pentru tine?

Cecilia a scos un ou de Paște de sub perna lui Polly. Era învelit în staniol auriu strălucitor și legat la mijloc cu o fundiță de catifea roșie.

Polly a zâmbit.

— Iepurașul de Paște?

— Cineva și mai și. Domnul Whitby.

Polly a vrut să întindă mâna spre ou și pe chipul ei frumos s-a așternut o expresie de ușoară uimire. S-a uitat încruntată spre mama ei, așteptând ca ea să rezolve lucrurile.

Cecilia și-a dres vocea, a zâmbit și a apucat ferm mâna stângă a lui Polly.

— Scumpa mea, a spus ea.

Așadar, a început.

Epilog

Există atâtea secrete în viața noastră pe care nu le vom afla niciodată.

Rachel Crowley nu va ști niciodată că soțul ei nu era la o întâlnire cu niște clienți în Adelaide, așa cum spusese, în ziua în care Janie a fost ucisă. Se afla pe terenul de tenis, la un curs intensiv care, spera el, îl va ajuta să-l bată la serviciu pe nemernicul de Toby Murphy. Ed nu-i spusese dinainte lui Rachel pentru că îi era rușine să recunoască motivul (observase cum se uita Toby la soția lui și cum se uita Rachel la el) și nu i-a spus nici după aceea, pentru că se simțea profund rușinat și își reproșa, oricât ar părea de illogic, că nu fusese alături de Janie la nevoie. Niciodată după aceea nu a mai pus mâna pe racheta de tenis și a luat cu el în mormânt acest secret stupid.

Apropo de tenis, Polly Fitzpatrick nu va ști niciodată că, dacă în ziua aceea n-ar fi intrat cu bicicleta în fața mașinii lui Rachel Crowley, ar fi primit cadou de ziua ei de naștere o rachetă de tenis de la mătușa Bridget. Două săptămâni mai târziu, ar fi început lecțiile de tenis, unde, după douăzeci de minute, antrenorul s-ar fi dus la șeful lui și i-ar fi spus discret: „Vino să vezi ce mână are copila asta”, iar lovitura ei de rachetă i-ar fi schimbat viitorul la fel de repede cum l-a schimbat ea când a tras de ghidonul bicicletei ca să ajungă la domnul Whitby.

De asemenea, Polly nu va ști niciodată că domnul Whitby a auzit-o când l-a strigat în acea fatidică zi de vineri, dar s-a prefăcut că n-aude fiindcă voia să ajungă mai repede acasă ca să-și pună în cui zmeul acela ridicol în formă de pește, o dată cu speranțele lui la fel de ridicole de a obține o a doua șansă în fața fostei lui iubite, Tess O'Leary, fir-ar ea să fie. Sentimentul de vinovăție legat de

accidentul lui Polly, care îl va chinui pe Connor de-aici înainte, o va ajuta pe psihoterapeuta lui să-și înscrie fiica în clasa a noua, la o școală privată, și va începe să se domolească abia în ziua când în sfârșit el va ridica ochii și va întâlni privirea acelei femei frumoase, patroana restaurantului indian unde obișnuia să mănânce o porție de curry după fiecare ședință de psihoterapie.

Tess O'Leary nu va ști niciodată cu certitudine dacă soțul ei Will este tatăl biologic al celui de-al doilea copil al lor, rezultat în urma unei sarcini accidentale și conceput într-o ciudată săptămână din luna aprilie, în orașul Sydney. Pilula contraceptivă este eficientă doar dacă o iei, iar ea își lăsase pachetul de pilule acasă, în Melbourne, când a plecat cu avionul spre Sydney. Tess nu va sufla nicio vorbă despre această posibilitate, deși atunci când adorata ei fiică, ajunsă la vârsta adolescenței, va spune într-o zi, la masa de Crăciun, că s-a hotărât să se facă profesoară de sport, bunica ei se va îneca cu friptura de curcan, iar verișoara mamei ei va vărsa șampania pe pantalonii soțului francez.

John-Paul Fitzpatrick nu va ști niciodată că, dacă Janie și-ar fi adus aminte că are o programare la doctor în ziua aceea din 1984, medicul ar fi ascultat descrierea simptomelor ei și, după ce i-ar fi examinat corpul neobișnuit de înalt și de slab, ar fi diagnosticat-o cu boala numită sindromul Marfan, o boală genetică incurabilă care afectează țesuturile elastice din organism și de care se presupune că a suferit și Abraham Lincoln, persoanele afectate având membre și degete disproporționat de lungi și subțiri și complicații cardiovasculare. Printre simptome se numără oboseala, respirația întretăiată, pulsul accelerat, mâinile și picioarele reci din cauza circulației proaste, Janie avându-le pe toate în ziua când a murit. Este o boală ereditară, de care probabil suferise și Petra, mătușa lui Rachel, care a căzut din picioare și a murit la vârsta de douăzeci de ani. Medicul generalist care, mulțumită unei mame extrem de grijulii, era o doctoariță excelentă, de un înalt profesionalism, ar l i

pus mâna pe telefon și i-ar fi făcut lui Janie o programare de urgență la spital, unde o ecografie i-ar fi confirmat bănuielile și i-ar fi salvat viața lui Janie.

John-Paul nu va ști niciodată că Janie a murit din cauza unui anevrism aortic, nu a asfixiei traumatice, și că, dacă medicul legist care a efectuat autopsia lui Janie n-ar fi suferit de o gripă istovitoare în ziua aceea, n-ar mai fi consimțit să facă o autopsie parțială, așa cum i-a solicitat familia Crowley. Un alt patolog ar fi făcut autopsia integral și ar fi depistat dovada clară ca lumina zilei, care indica o disecție a aortei, cauza indiscutabilă a morții lui Janie.

Dacă în ziua aceea, în parc, în locul lui Janie Crowley ar fi fost orice altă fată, aceasta s-ar fi clătinat pe picioare, amețită, atunci când John-Paul și-a dat seama ce face și i-a dat drumul, înainte să se scurgă intervalul de șapte până la paisprezece secunde, cât îi sunt necesare unui bărbat de statură medie să stranguleze o femeie de statură medie, și ar fi fugit cu lacrimile șiroind pe obraji în timp ce el i-ar fi strigat în zadar să-l ierte. O altă fată l-ar fi reclamat pe John-Paul la poliție, unde ar fi fost acuzat de comiterea unui act de violență, ceea ce, prin rigoare, i-ar fi îndreptat viața într-o cu totul altă direcție.

John-Paul nu va ști niciodată că, dacă Janie s-ar fi dus la doctor în după-amiaza aceea, seara ea ar fi fost supusă unei operații de urgență care i-ar fi salvat viața și, în timp ce inima ei se recupera, ea l-ar fi căutat la telefon pe John-Paul și i-ar fi frânt inima. S-ar fi căsătorit mult prea devreme cu Connor Whitby și ar fi divorțat de el după zece zile de la aniversarea a doi ani de căsătorie.

În mai puțin de șase luni după aceea, Janie ar fi dat nas în nas cu John-Paul Fitzpatrick la o petrecere de casă nouă în Pane Cove, cu doar câteva minute înainte să intre pe ușă Cecilia Bell.

Nimeni dintre noi nu poate ști în ce direcții ar fi putut, și poate ar fi trebuit, s-o ia viața noastră. Poate că este mai bine așa. Unele secrete sunt sortite să rămână secrete pentru totdeauna. Întrebați-o

pe Pandora.

Mulțumiri

Mulțumesc din suflet oamenilor minunați și talentați de la Editura Pan Macmillan, în special lui Cate Paterson, Samantha Sainsbury, Alexandra Nahlous, Julia Stiles și Charlotte Ree.

Le mulțumesc, de asemenea, editorilor mei internaționali (încerc să vă menționez de câte ori am ocazia): Amy Einhorn și Elizabeth Stein de la Amy Einhorn Books din Statele Unite, Samantha Humphreys și Celine Kelly de la Penguin din Marea Britanie și Daniela Jarzynska de la Bastei Luebbe din Germania.

Îi sunt extrem de recunoscătoare prietenei mele Lena Spark, care mi-a furnizat informații medicale de specialitate și a răspuns la întrebările oarecum macabre pe care i le puneam când ieșeam în parc și le dădeam pe fiicele noastre în leagăn.

Le mulțumesc prietenelor mele Petronella Megovern și Margaret Păliși pentru informațiile prețioase despre învățământul primar. Le mulțumesc surorilor mele minunate pentru că sunt surorile mele minunate: Jaclyn Moriarty, Katrina Harrington, Fiona Ostric și Nicola Moriarty. Le mulțumesc lui Adam pentru ceștile de ceai, lui George și Annei că m-au lăsat „să lucrez la calculator”, îi mulțumesc Annei Kuper pentru că i-a îndemnat cu blândețe pe George și Anna să mă lase să lucrez la calculator.

Le mulțumesc agentului meu literar Fiona Inglis și celor de la agenția Curtis Brown. Le mulțumesc scriitorilor și prietenilor mei, Dianne Blacklock și Ber Carroll. Turneele în care vă am pe voi alături sunt întotdeauna mult mai plăcute.

Dar mai ales doresc să vă mulțumesc vouă, cititorilor mei, în special celor care au găsit timp să-mi scrie. Recunosc cu mare rușine că sunt absolut dependentă de e-mailurile voastre și comentariile lăsate pe Facebook și pe blogul meu personal.

Cartea *Berlin, biografia unui oraș* de Anthony Read și David Fisher mi-a fost de un real folos la scrierea acestui roman.